

Jung Yi Hyun

Đinh Thị Kiều Oanh dịch

Seoul ngọt ngào

JUNG YJ HYUN

Seoul ngọt ngào

Đinh Thị Kiều Oanh *dịch*

**Phương Nam phát hành
NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
NĂM 2014**

PHẦN I

NGÀY LỄ TRƯỞNG THÀNH

1

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Vào ngày kết hôn của người yêu cũ, người ta thường làm gì nhỉ?

Có thể sẽ bỏ đi du lịch một mình. Nằm dài bên bờ biển Nam Thái Bình Dương, vừa nhâm nhi cocktail vừa tận hưởng cảm giác mát mẻ, chẳng nào chuyện cũng thế rồi thì hãy cầu cho bọn họ được hạnh phúc vậy. Cũng có thể chất đầy một ba lô đá cuội leo lên núi Bắc Hàn, hoặc đi bộ qua cầu ngầm Jamsil. Và vừa xuống núi vừa ném từng hòn đá cuội, hoặc đứng lặng nhìn sóng nhấp nhô trên sông rồi đột nhiên òa lên nước nở, thế cũng chẳng sao cả.

Vậy còn tôi thì sao? Tôi đã đi làm. Vào sáng thứ tư, như tất cả những nhân viên công ty khác trên đời. Kì nghỉ phép của năm nay tôi đã dùng hết từ mùa hè năm ngoái, và lại chiều nay có một buổi thuyết trình quan trọng nên tôi không thể đến nói rằng “Sếp, cho em nghỉ một ngày để em lên núi Bắc Hàn nhé!”. Và cũng không thể điện thoại cho chú rể để chất vấn tại sao anh lại cưới vào đúng ngày thứ tư mà không phải là ngày cuối tuần. Không biết là may mắn hay bất hạnh, nhưng tôi không phải là người làm quá tới mức ấy.

Thành thật mà nói cho đến tận trưa, tôi đã quên bồng mất hôm nay là ngày cưới của anh ta cho đến khi dịch vụ báo tin của điện thoại réo lên báo hiệu ngày kỉ niệm. Khoảnh khắc từ 11g59 sáng chuyển sang 12g00 trưa, tôi đang nghĩ xem nên ra phở Hòa ăn phở Việt hay tới Dong Chung Hung để ăn mì đen thì chuông điện thoại réo vang. Màn hình điện thoại hiện ra dòng chữ “Tin buồn, Gorilla thiệt mạng!”. Gorilla^[1], cái biệt danh mà anh ta không hề muốn công nhận nó. Gorilla, nếu tôi có lỡ miệng nói ra cái từ “kết hôn” thì kiểu gì anh ta cũng run lên bần bật.

— Con gái gì mà không biết suy nghĩ sâu xa. Em không biết ở xã hội Hàn Quốc này, kết hôn cũng giống như cái cương ngựa ghì chân người ta hay sao? Khoảnh khắc làm lễ cưới, đó chính là lúc người ta bước chân vào trong mộ mà nằm.

Chính miệng anh ta đã phát ra từ “mộ”, vậy thì đúng 12g00 trưa, tại một nhà hàng tiệc cưới nào đó

ở Kangnam, anh ta chắc chắn sẽ thở hắt ra cho mà coi. Mới ngày nào còn ngon ngọt rằng đừng trói buộc nhau bởi cái cách kết hợp vô nghĩa và đầy hình thức ấy, hãy sống và yêu nhau mãi mãi một cách tự do. Mới chia tay với tôi chưa đầy sáu tháng, anh ta đã gửi thiệp cưới tới.

Cùng với tấm thiệp cưới là mảnh giấy nhỏ với dòng chữ “Eun Shu thân mến! Chúng ta đã thật sự như người nhà đúng không nào? Với em thì anh tin rằng em sẽ thực lòng chúc mừng cho anh. Chúc em mạnh khỏe”. Kiều viết gà bới vẫn không hề thay đổi. Tôi, sau khi lần lượt xé nhỏ tấm thiệp cưới và mảnh giấy vút vào thùng rác bên mở máy điện thoại, vào menu dịch vụ báo ngày kỉ niệm, nhập ngày cưới của anh ta vào với suy nghĩ đến ngày đó, sau khi hướng về phía Nam chấp tay thành tâm vái, tôi sẽ ném một bông hoa cúc xuống sàn và dẫm nát nó bằng gót giày cao gót.

Điện thoại báo cho tôi biết ngày này, giờ chỉ cần bùng lên cơn phần nộ đã kìm nén bấy lâu nay là được! Nhưng thật lạ! Máu không trào ngược lên, ngực không hồi hộp và tim cũng chẳng đập thành thình. Cũng không hề cảm giác bị phản bội, ghen tuông hay thương hại mình nữa. Chỉ thấy bụng đói đã man vào giữa trưa như bao nhiêu ngày khác.

Tôi gọi một tô mì Jajangmyeon lớn và vét sạch sành sanh. Ăn xong chỉ ợ lên một tiếng vì no chứ không hề cảm thấy một tí tình cảm mãnh liệt nào. Thay cho ly cocktail của resort bên bờ Nam Thái Bình Dương là ly cà phê Mocha giá 3.800 won trong quán Starbucks. Trong lúc cầm ly cà phê và quay trở lại văn phòng, đầu tôi mông lung với suy nghĩ lạ lùng. Tôi đã yêu anh ta. Anh ta cũng đã yêu tôi. Chắc chắn là như vậy. Tôi đã nghĩ như vậy. Nhưng tại sao tôi lại không hề có cảm giác gì nhỉ?

Hay tại máu tôi đã trở nên nguội ngắt rồi? Và sau này sẽ dần dần trở nên lạnh giá? Đột nhiên tôi cảm thấy sợ. Cứ như thế này, biết đâu lại già đi và đông cứng như cá đông lạnh để trong tủ đông. Có nghĩa là trở thành một con người vô cảm mãi mãi. Ngậm cà phê Mocha, mặc dù đã đổ đầy siro sao vẫn đắng ngắt trong miệng. Điều này không phải là vì kí ức còn lại với người yêu cũ. Nghĩ tới tương lai u ám, mờ đục giống như mắt cá đông lạnh khiến sống mũi tôi cay xè. Tôi nhìn đồng hồ. Chỉ còn hai tiếng nữa, tôi sẽ phải thực hiện một bài thuyết trình vô cùng quan trọng. Nếu để cho mascara nhòe đi sẽ thật nguy hiểm. Thay vì đóng cửa toilet lại để nước chảy, tôi xì mũi một cái thật mạnh. Vào ngày cưới của người yêu cũ, tôi đã không nhỏ một giọt nước mắt. Chỉ thấy rằng mình đã trở thành người lớn.

Sau khi lau sạch mũi, vừa bước vào văn phòng đã nghe văng vẳng tiếng ông Hwang trưởng phòng:

— Các cô cũng chuẩn bị nhanh lên, trang điểm lại đi.

— Sao ạ?

Hai cô bé sinh viên mới vào thực tập cách đây mấy ngày, mắt tròn mắt dẹt.

— Các cô cũng cùng tới công ty khách hàng luôn. Khi thuyết trình mà bối cảnh nhạt nhẽo quá cũng không được. Thêm các cô cho có không khí chứ, chỉ có mấy cái mặt nặng trịch của tôi và cô Eun Shu kia thì hỏng việc. Có thêm mấy khuôn mặt trắng trẻo như của các cô đây cho người ta ngắm cũng sẽ đỡ buồn hơn.

Nếu nói Oh Eun Shu ham ăn, Oh Eun Shu đầu bù tóc rối, Oh Eun Shu vai bè thì có thể tha thứ được. Thậm chí Oh Eun Shu phát điên vì ca sĩ Bi Rain, không biết thân phận mà đòi cảnh cao cũng vẫn có thể bỏ qua được. Nhưng “Oh Eun Shu mặt nặng trịch trịch” thì lần đầu tiên tôi nghe thấy trong

đời. Tôi vò nát nắm giấy vừa lau mũi và thở một hơi nén giận. Ông Hwang vẫn không hề biết mình đã gây ra tội lỗi gì.

Nếu đằng đằng sát khí “Như thế này mà anh nói là mặt nặng trịch à? Mặt anh bị lác rồi sao?” hoặc lạnh lùng “Anh có biết là anh đang phỉ báng vào ngoại hình của nữ nhân viên không đấy? Anh hãy xin lỗi tôi trước khi tôi làm to chuyện” thì chẳng khác nào tự bôi gio trát trấu vào mặt mình. Ông Hwang trông có vẻ trơ tráo lại thêm lời lẽ cay độc, nhưng không phải là người ác ý. Dù cho ta tỏ thái độ thế nào đi nữa, ông ta cũng sẽ giả lả cho qua chuyện “Ồ, Eun Shu giận đấy à? Ê, bỏ qua đi, tất cả chỉ vì tôi không có phúc mà”.

Lại nhớ tới bài hát của Kim Gwang Seok trước đây. “Lại một ngày nữa qua đi. Cứ tưởng rằng tuổi xuân sẽ còn lại mãi mãi” hoặc lời thơ của Choi Seung Ja “Khi không thể sống, không thể chết như thế này thì tuổi ba mươi ủa tôi”. Có quá nhiều cảnh báo vĩ đại về tuổi ba mươi. Mùa thu năm hai mươi chín tuổi, tôi đã tự vỗ về mình bằng tâm trạng của một bà mẹ đưa con đi tiêm phòng bệnh sởi. Tới đi tuổi ba mươi! Ta sẽ sẵn sàng đối đầu với người. Ta sẽ không bao giờ lùi bước. Với tâm thế đó, mặc dù có vẻ ấu trĩ nhưng lại là một sự sẵn sàng khá bi tráng.

Giờ tôi ba mươi tuổi, nói chung thấy vẫn có thể chịu đựng được. Tôi biết rằng nếu có tăng thêm một tuổi thì mắt cũng chẳng phải đột nhiên xuất hiện thêm nhiều nếp nhăn và cũng chẳng bị gọi với đại từ nhân xưng là Achuma^[2]. Có khi điều đó cũng chẳng quan trọng gì. Tôi còn thấy vô cùng ngạc nhiên khi bản thân mình còn biết nén chịu trước những chuyện nhục nhã, ê chề tốt hơn cả trước đây.

Tôi chuyển đến công ty này cũng đã được hai năm. Đó là một công ty chuyên biên tập các loại sách quảng bá và báo nội bộ của các doanh nghiệp. Đã là nhân viên công ty thì ai chẳng vậy, công việc có lúc vui cũng có lúc bực bội. Đạo này tôi bận tới mắt tới mũi. Bài thuyết trình tôi chuẩn bị trong suốt mười ngày để kiếm được hợp đồng làm tạp chí cho một công ty bảo hiểm nhân thọ, chỉ sau hai tiếng nữa là sẽ phải trình bày. Tỷ lệ thành công không cao lắm nhưng chỉ cần làm tốt là có thể lấy được. Nhưng trong khi tôi thay vì khóc lóc đã hi mũi để tiễn đưa người yêu cũ và phát huy tinh thần chuyên nghiệp cao độ thì sếp tôi lại đưa ra một ý tưởng tuyệt vời như vậy.

Ra ngoài xã hội kiếm tiền đã được bảy năm, thôi thì cứ chịu đựng là đẹp mặt hơn cả. Tôi lò dò leo lên ghế ngồi cạnh tài xế, hai cô bé thực tập ngồi ghế sau và xe cứ thế thẳng tiến tới nơi thuyết trình. Nhớ hồi học lớp tám, giáo viên toán vừa bước vào lớp đã lấy phấn chấm một chấm đánh cạch giữa bảng “Những đứa không thích nghe giảng chỉ nhìn vào đây, cấm không được ồn ào”. Cái thời phải rằm rập nghe theo lời người lớn. Còn lần này, không biết có phải bị áp lực phải phục tùng hay không nhưng cũng giống như hồi đó, suốt cả một học kì tôi chỉ chăm chú nhìn vào cái chấm trắng giữa bảng đen trong giờ toán. Ừ thì cứ coi chúng như cái chấm vậy thôi. Kiểu gì mà chẳng có tên nào đó trong công ty kia cũng không thích làm việc mà chân tay ngứa ngáy, không để ý gì tới bài thuyết trình của tôi. Dẫu biết là nghĩ như vậy cũng chẳng an ủi bản thân được bao nhiêu nhưng cũng đành phải vậy thôi.

Buổi thuyết trình diễn ra cũng bình thường. Trong các phim truyền hình, những người phụ nữ hoạt động xã hội bao giờ cũng thể hiện sự thông minh sắc sảo và sự lôi cuốn khác thường, nhưng hiện thực thì lấy đâu ra. Chẳng gây ra những sai lầm chết người đã là may mắn lắm rồi. Ông Hwang đề nghị mọi

người đi ăn thịt nướng để bù lại sự vất vả.

— Em xin kiểu vì em đã có hẹn trước rồi.

Tôi nói rành rọt từng từ một. Đó là cách trả thù duy nhất mà tôi có thể làm được.

Cũng không phải là nói dối. Tôi đã hẹn gặp Je Il và Yu Hee, hai đứa bạn vô cùng thân thiết của tôi. Cảnh ngồi cùng với bạn để tiễn đưa Gorilla không biết sẽ đẹp đến mức nào. Tôi đã thầm cảm ơn về tình cảm bạn bè gắn bó giữa chúng tôi cho tới trước khi Je Il tung ra một quả bom bằng thao tác vô cùng mềm dẻo.

Je Il cắn một miếng xúc xích Frank rõ to rồi nói:

— Tớ sẽ lấy chồng.

Tôi nghe mà không hiểu ngay được. Tiếng nhạc quá ồn ào.

— Nó vừa nói gì thế?

Tôi quay sang hỏi Yu Hee, Yu Hee lẩm bẩm bằng giọng điệu hờ hững:

— Hình như nó nói sẽ lấy chồng.

Je Il khẽ ngoảnh mặt sang bên vẽ e thẹn. Món tóc mái được cắt bằng để nhìn cho trẻ hơn, dù cũng chỉ trông nhỉnh hơn một tuổi, khẽ đưa đẩy trước trán một cách tinh nghịch. Trong đầu tôi không nghĩ ra nổi từ nào để nói.

— Ê, chẳng lẽ thế hay sao?

Không phải là tôi mà Yu Hee đã mở miệng trước. Yu Hee hình như cũng bị sốc không kém. Thì ra là như vậy. Tin sốc nhất đối với một cô gái ba mươi một tuổi chưa chồng không phải là bạn đồng nghiệp trúng số độc đắc, cũng không phải là đứa bạn cùng cấp ba, học tốt hơn mình lại lật ngược thế cờ đỗ vào kì thi công chức cấp cao. Những trường hợp như vậy thật ra cũng gây sốc và làm cho người ta ghen tị nhưng lại thuộc lĩnh vực không phải cổ mà được nên người ta nhanh chóng chấp nhận nó. Và tôi cũng tin rằng với tuổi ba mươi một, mức độ sốc nhẹ như vậy vẫn có thể vượt qua được.

Nhưng việc này, rõ ràng là khác hẳn. Đứa bạn lúc nào cũng kè kè bên cạnh đột nhiên tuyên bố sẽ kết hôn. Một sự thật phũ phàng đột nhiên đổ ập xuống.

— Tớ xin lỗi, mọi chuyện cuối cùng lại như vậy.

Giọng điệu của Je Il có vẻ gì đó như chứa đựng lời xin lỗi thật tình. Không xác định được rằng nó xin lỗi vì không nói trước hay vì đi lấy chồng trước nữa. Tự nhiên cảm thấy mình giống như một người hàng xóm bất hạnh. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại và hỏi:

— Mà cậu cưới ai? Cậu làm gì có bạn trai?

— Không nhớ à, cách đây không lâu, tớ nói rằng sẽ đi xem mặt.

Tôi nén tiếng ờ đang muốn học lên. Tôi nhớ tới hình ảnh Je Il mà tôi mới gặp vào tối thứ sáu cách đây hai tuần, khi đó nó còn lẩm bẩm rằng ngày mai phải đi xem mặt mà thấy phiền toái quá. Yu Hee lạnh lùng: “Thế sao còn đi?”, thì Je Il trả lời: “Biết làm sao được, muốn được yên ổn ăn cơm ở nhà thì phải làm như vậy chứ sao.”

— Vậy mới chỉ có hai tuần mà cậu quyết định kết hôn à?

— Hãy thử nghĩ mà xem, nghe vậy có được không?

Je Il nghiêm mặt trước sự tấn công của chúng tôi:

— Quá hai tuần rồi, hôm nay là ngày thứ mười bảy.

Mắt tôi và mắt Yu Hee khẽ chạm nhau trong khoảng không. Tôi, Je Il và Yu Hee cho tới năm nay là đúng mười lăm năm bạn bè. Năm mười tám tuổi, trên tầng thượng thư viện, tôi nhất định đòi tự tử vì nhìn thấy đứa bạn trai mới chia sẻ với mình nụ hôn đầu đời đang ôm đứa con gái khác. Khi đó bên cạnh tôi có Yu Hee và Je Il. Hai mươi ba tuổi, khi biết Yu Hee có thai với cậu bạn trai vừa mới vào bộ đội, Je Il đã đưa tiền học bổng của mình cho bạn đi phá thai. Tôi và Je Il nắm chặt lấy tay Yu Hee vừa tỉnh thuốc mê xong và cùng nức nở. Nghĩ tới đó khiến sống mũi tôi thấy cay cay.

Mười lăm năm là khoảng thời gian thật dài, nhưng chúng tôi, ai cũng có cuộc sống riêng của mình. Ha Je Il, sao không phải ngày khác mà lại đúng vào ngày này, ngày Gorilla, tên bạn trai cũ của tớ đi lấy vợ, để đập vào gáy tớ? Khi nhận ra rằng không thể chì chiết bạn mình như vậy, tôi cảm thấy thật buồn bã. Phát huy tinh thần của tình bạn mười lăm năm, tôi rồi cũng tìm ra được câu hỏi mà bạn mình muốn nghe:

— Cậu giỏi thật đấy. Không biết anh ta là người tuyệt vời đến mức nào?

Về mặt Je Il lại trở lại hào hứng. Je Il kể ra rành rọt lí lịch của anh ta, nào là bác sĩ tai mũi họng hơn chúng tôi bốn tuổi, là con thứ trong gia đình một nhà giáo, đang chuẩn bị mở phòng khám tư với bạn. Tôi khẽ quay đầu. Bức tranh treo trên tường là bản sao bức tranh The Kiss^[3] của Gustav Klimt. Người con trai và người con gái như cùng được nâng bay bổng lên phía trên một lùm cây, thân hình họ quấn riết lấy nhau. Tôi chợt cảm thấy tò mò kinh khủng. Sau khi hôn nhau, tình yêu của họ sẽ thế nào? Thành công hay thất bại? Ở thời đại đó, sự thành công hay thất bại của tình yêu có là tiêu chuẩn của hôn nhân không?

Có một nguyên tắc vĩ đại trong xã hội một vợ một chồng, đó là tất cả những người yêu nhau, mặc dù không đi đến hôn nhân, nhưng tất cả những người lấy nhau đều phải yêu nhau. Có thể yêu bản thân sự tồn tại của người đó, cũng có thể yêu cái gì đó mà người ấy có. Có thể không biết yêu cái gì của người đó nhưng vẫn cứ yêu. Nếu vậy, câu hỏi của Yu Hee dành cho Je Il rằng tại sao lại yêu anh bác sĩ tai mũi họng trong buổi xem mặt, có lẽ đã là một câu hỏi khó được chấp nhận ngay từ ban đầu.

Je Il đưa ly bia lên miệng. Nó chỉ nhấp môi nên ly bia vẫn không vơi đi chút nào. Sau khi đặt ly kê đánh cốc xuống bàn, nó nói từ từ nhưng rành rọt:

— Cái đó rất khó diễn đạt thành lời.

Rồi nó xòe bàn tay ra và đặt lên phía trái tim mình.

— Ở đây có cái gì đó dội đến. Cảm giác đúng là người đàn ông này rồi. Các cậu đừng lo, không bao lâu nữa các cậu sẽ cảm thấy ngay thôi.

Câu nói cuối cùng nghe giống như lời của giáo viên cấp ba trả lời cho câu hỏi của cô nữ sinh: “Khi trở thành sinh viên đại học các em sẽ biết ngay thôi”. Cảm giác câu nói ấy như pha chút tự mãn của kẻ đi vào bên trong cánh cửa vùng đất của những quy luật, điều đó không biết có phải là sự tự ti của tôi không? Tôi nín lặng chăm chú nhai cây xúc xích. Yu Hee vẫn không giấu sự nổi sự ngờ vực, hỏi lại:

— Cậu đã kiểm tra hết những thứ cần kiểm tra chưa?

Những thứ cần kiểm tra? Hàm ý câu hỏi đó không chỉ là tình hình sở hữu bất động sản, có con cái riêng hay không, có di truyền đầu hói hay không mà còn ẩn chứa ý nghĩa còn sâu xa hơn như thế. Nhưng Je Il tỏ vẻ không hiểu bạn muốn nói gì khiến cho Yu Hee phải ra ngón đòn cuối cùng:

— Đúng là ngớ quá. Cậu đã kiểm tra xem anh ta có phải là người đàn ông có thể dùng chung một giường với mình đến hết đời hay chưa?

— Ừ thì, có giải thích các cậu cũng chẳng biết được.

Giọng điệu của Je Il khác hẳn với thường ngày, vô cùng nhu mì và tao nhã khiến tôi suýt cắn phải lưỡi chứ không phải miếng xúc xích.

— Điều đó không quan trọng lắm, quan trọng hơn cả đó là sự hợp nhau về mặt tâm hồn.

Je Il vừa đứng dậy đi vào toilet, Yu Hee bắt đầu ca thán:

— Không biết nó có điên không nhỉ?

Khó có thể nói về điều này một cách lạc quan hơn.

— Cũng không thể nói là nó bình thường.

— Con người làm sao có thể thay đổi trong nháy mắt như vậy được chứ? Cách đây không lâu nó mới đá phẳng một anh chỉ vì anh ta không qua nổi ba phút trên giường. Mà cái anh chàng ba phút ấy là ai nhỉ? Không biết có phải làm trong viện nghiên cứu Samsung hay là một nhiếp ảnh gia?

Làm như không biết việc biết toàn bộ quá khứ bí mật của cô dâu mới nguy hiểm tới mức nào, nó vẫn không hạ giọng:

— Thế mà nó còn nói người đàn ông này chính là người đàn ông của mình. Rõ nực cười. Nếu chính xác như vậy thì tới lúc nào mà chẳng cảm thấy điều đó mỗi khi gặp một anh chàng mới. Có nghĩa là cho tới bây giờ, cũng phải cảm thấy điều đó cũng quá hai mươi lần rồi ấy chứ. Eun Shu, cậu không thấy thế sao?

Tôi? Chẳng biết được. Chẳng những không có cảm giác chắc chắn mà mỗi lần gặp đàn ông, lúc nào tôi cũng rơi vào sự hỗn loạn và nghi ngờ “Thần thánh ơi, có thật sự người đàn ông này là người đàn ông của con không?” Lỡ có vấn đề gì có thể quay lại được hay không? Không dám nhúng hết cả ngón tay út vào, cứ cùm rúm, lưỡng lự và rồi bỏ cuộc, đó chính là đặc tính của tôi.

Chúng tôi chia tay nhau sau khi ra khỏi quán rượu. Je Il đi đặt thiệp cưới còn Yu Hee nói phải tới công ty. Thôi cứ cho là may mắn đi. Khi phải sắp xếp lại những suy nghĩ đang quay cuồng một cách phức tạp thì rất cần phải ở một mình. Tôi quyết định đi bộ tới bến xe bus. Nhưng khi đi qua khỏi ngõ hẻm Sinchol khoảng ba mươi mét tôi bắt đầu thấy hối hận.

Trong hẻm, mấy đứa con gái độ tuổi chừng 20 đang lao xao. Tôi như một bà già đau khổ phải đi xuyên qua đám trẻ mặc mini jupe cũn cỡn để lộ đôi chân dài như hươu cao cổ kia. Đang mải mê lảm bảm “Cẩn thận đấy các cô, cứ đi các loại giày cao gót như vậy sau này sẽ hỏng hết khớp gối. Nói chung bọn trẻ bây giờ không biết sợ là gì cả”, khi định thần lại mới nhận ra mình cũng đang dùng từ “bọn trẻ bây giờ” hết sức tự nhiên. Chân tôi muốn khụy xuống.

Hầu như ai cũng cần đến những khoảnh khắc được an ủi. Nếu là ngày người yêu cũ làm lễ kết hôn

và người bạn thân thiết nhất tuyên bố sẽ lấy chồng thì lại càng cần điều đó. Tôi lúi độn thoại ra và tìm danh bạ điện thoại bắt đầu từ Kiok^[4]. Cái danh bạ, thật khủng khiếp.

Danh bạ điện thoại của một người gần như đại diện cho bản thân người đó. Tôi bắt đầu dò mục lục bằng tâm trạng bi thảm.

Kang X Jeol. Người bạn trai tôi đã chia tay vào tháng trước nữa. Mà không, cứ cho là tính từ lúc xem mặt cho tới lúc chia tay chúng tôi hẹn hò khoảng mười lần cũng thấy không đáng. Cứ hờ ra là cho uống rượu và chỉ vào mấy cái Love Hotel gạ gẫm “mình vào đó nghỉ đi em”. Rõ ràng, giờ là thế kỉ 21 hẵn hoi thế mà vẫn tán gái giống như trong những bộ phim của thời những năm 70, như vậy có quá đáng không chứ? Đang định xóa số đi nhưng tôi kịp ngưng tay lại. Bởi dù sao anh ta cũng bằng tuổi tôi, lại cao ráo và là nhân viên của một tập đoàn lớn. Thôi cứ để đó đã.

Kim X The. Sao vẫn còn số điện thoại của tên này ở đây nhỉ? Anh ta học trên tôi một lớp và chúng tôi chỉ quen nhau trong thời gian ngắn ở trường đại học. Sau khi tốt nghiệp xong không hề thấy liên lạc lại lần nào, đột nhiên năm ngoái anh ta điện thoại tới công ty cho tôi. Tôi mừng rỡ hẹn gặp anh ta vào ngay tối đó. Khuôn mặt điển trai, trắng trẻo một thời giống như tài tử Leslie Cheung, vậy mà giờ đây biến thành khuôn mặt của một người đàn ông trung niên, phù lên như cái bánh bao. Sau đó là email với nội dung chúng ta hãy bắt đầu lại và suy nghĩ về chuyện hôn nhân một cách chín chắn, khiến tôi đã phải suy nghĩ trong chốc lát. Hỏi ra mới biết vợ anh ta đang mang thai đứa con thứ hai. Tôi vẫn còn cảm thấy nể phục cái sự trơ tráo của anh ta trong thời đại chỉ cần bước một chân là chuyện gì cũng có thể lộ tẩy.

Park X Hul. Người phụ trách quảng cáo của một công ty đối tác cùng làm trước đây. Chúng tôi thân thiết với nhau ở mức độ khách hàng và quan hệ với nhau ở mối quan hệ công việc. Chuyện gặp gỡ cá nhân là điều thật nguy hiểm. Nó có khả năng gây tin đồn trong nhóm ngành chật hẹp này. Ngoài ra, trong mối quan hệ giữa công ty A và B, chuyện này có thể gây nên hiểu lầm rằng đối tác (A) có ý đồ trong cái gọi là tạo mối quan hệ cá nhân tốt đẹp với đối thủ (B) này. Mặc dù chúng tôi có vẻ rất hợp nhau nhưng chưa kịp bắt đầu thì đã chỉ còn lại sự tiếc nuối. Vào mùa xuân năm nay, khi anh ta chuyển công ty, chúng tôi cũng không tình cờ gặp nhau dù chỉ ở trên đường.

Ừ, nếu đã vậy, vào một đêm như đêm nay, là bạn rượu với nhau chắc sẽ chẳng sao cả. Hơi do dự một chút rồi tôi cũng quyết tâm gửi tin nhắn cho anh ta. Tin nhắn thật sự là một công cụ thật hữu dụng. Khi không thích đối đầu với sự im lặng ở hai đầu dây hoặc bị cụt ý khi viết thư thì tin nhắn sẽ là công cụ hữu ích. Đột nhiên tôi thấy cái thời không có tin nhắn thật là xa vời, không biết sự giao tiếp bí mật được thực hiện theo cách như thế nào.

Khi gửi tin nhắn cho người khác giới không thân thiết lắm, điều quan trọng nhất là phải thật tự nhiên. Hoàn toàn không phải lúc nào tôi cũng nhớ tới anh nhưng cũng phải có tí không khí rằng đột nhiên hôm nay tôi thấy rất nhớ anh. Và để lúi độn kéo câu trả lời cho thật tự nhiên câu cuối cùng bao giờ cũng phải là câu hỏi.

“Tự nhiên nhớ tới anh nên mới liên lạc thế này. Chắc mình sẽ quên mặt nhau mất. Một buổi tối thật buồn tẻ. Anh đang làm gì thế? ^^”

Đang định bỏ biểu tượng cảm xúc nhưng nghĩ thế nào lại nhấn gửi đi. Cho đến lúc thất thủ bước tới trạm xe bus sau vẫn không thấy tin nhắn trả lời. Tôi liên tục sờ vào cái điện thoại câm lặng. Tít tít. Đồng thời với tiếng báo có tin nhắn, xe bus cũng vừa tới. Không cần nghĩ ngợi, tôi không lên xe bus mà kiểm tra tin nhắn.

“Đợt tặng quà khách hàng trung tâm thương mại W. Cứ mua mỗi 150 ngàn won sẽ tặng thêm phiếu quà tặng. Phần thưởng! Bốc thăm trúng thưởng và chọn ra mười người may mắn đi du lịch nước ngoài.”

Tôi nhìn như đâm thủng màn hình điện thoại. Bế bâng tới mức không thể cười được. Cuộc đời tôi, đúng là chỉ đến thế này thôi. Cái đợi thì không tới, lại tới toàn những thứ vớ vẩn không đâu. Tôi không muốn đợi thêm chuyến xe bus nào nữa. Vẫy một chiếc taxi, về tới siêu thị gần nhà, ghé vào đó nhặt hai lon bia cho vào cái giỏ hàng màu vàng. Trong lúc đang nghĩ ngợi xem chọn đồ nhắm là thịt bò khô hay phô mai khô thì “tít tít”. Tiếng chuông báo có tin nhắn vang lên rộn rã.

“Eun Shu, mừng quá. Tôi đang làm một chén ở Kangnam. Nếu ở gần thì tới đây cho vui nhé?”

Tôi lặng lẽ lấy mấy lon bia ra khỏi cái giỏ và đặt trở lại tủ lạnh. Đẩy cánh cửa siêu thị, vừa bước ra ngoài tôi muốn trả lời ngay nhưng cố ghìm lại được. Bên đó tung ra câu hỏi có nghĩa là bóng đã ở trong tay tôi. Muốn tắm bằng nước nóng trước đã. Rồi sau đó là chọn quần áo cho buổi hẹn hò đầu tiên của chúng tôi.

Phải mất tới hơn 10 phút để tìm ra quán rượu trong hẻm mà Park đã chỉ cho. Khi vào được tới cửa, tôi không thể không bỏ ngửa ra. Không thể tưởng tượng nổi đoàn của anh ta có thể đông đến thế. Một đoàn phải đến hơn hai mươi người ngồi xung quanh mấy cái bàn lớn kê liền nhau, ồn ào như chợ vỡ. Giây phút cảm thấy sự bế bâng không dự tính trước, tôi tìm cách đánh bài chuẩn. Tôi ngập ngừng trước cửa và cúi đầu xuống. Giờ cũng chưa muộn. Chỉ cần quay đầu lại, nhanh chóng mở cửa là có thể ra được bên ngoài. Đúng lúc đó nghe thấy tiếng Park hét lên từ trong góc:

— Oa, Eun Shu! Thế ra em đến thật nhỉ?

Anh ta đã dùng từ “thật”. Mà không, có nghĩa là cứ tưởng không đến vậy mà hóa ra lại đến. Tôi khẽ nghiêng quai hàm. Tôi cố gắng giữ vẻ mặt cho bình thản và giơ tay hướng về phía anh ta vẫy vẫy. Từ nhà tới đây, tôi đã phải trả 13.500 won tiền taxi, lại mặc cả cái đầm màu tím mà tôi rất giữ gìn cho ngày đặc biệt này. Hôm nay là ngày người yêu cũ của tôi cưới vợ. Cũng có thể là thời khắc mà anh ta đang đón đêm tân hôn. Đêm nay, tôi có quyền hưởng hạnh phúc hơn bất cứ người nào khác.

Nhưng dường như lúc nào cũng vậy, mong ước của tôi không dễ dàng thực hiện nổi.

— Eun Shu, đúng là lâu lắm rồi, phải tới một năm mình không gặp nhau ấy nhỉ?

— Có lẽ là như thế!

Từ cuối của tôi chột nhỏ đi. Lần cuối chúng tôi gặp nhau đó là khoảng bảy tháng trước. Thật xấu hổ nhưng tôi còn nhớ rõ cả màu áo sơ mi anh ta đã mặc. Mà biết trách ai bây giờ. Trí nhớ tốt không đúng lúc quả là tai hại.

Bữa nhậu này là của những người liên quan với một công ty làm phim. Park chuyển tới làm cho một công ty liên quan tới việc quảng cáo phim, nói cho cùng thì anh ta chỉ là một khách mời cho buổi

hôm nay thôi. Đã không biết mình là chủ hay khách, nếu không biết lo cho người ta đến nơi đến chốn và cũng không có ý đưa người ta đi nơi khác thì tại sao lại gọi người ta tới đây? Nhưng không cần phải mất nhiều thời gian, tôi biết tổng ý đồ trẻ con của anh ta. Một đứa con gái ngồi góc đối diện liên tục nhìn trộm tôi. Chỉ cần nhìn qua cũng biết cô ta khá xinh đẹp nhưng lúc này mặt cô ta đầy sự bất mãn. Park cũng liên tục hướng về phía cô ta với thái độ vô cùng mất tự nhiên.

Vậy có nghĩa là tôi, được mời với tư cách là miếng mồi câu cho kiểu cura cảm yêu đương, đẩy đi kéo lại của bọn họ. Có nghĩa là thứ để kích thích ghen tuông. Nếu đã vậy dùng từ cho hoa mỹ là thông điệp của tình yêu. Sống đến tận tuổi này rồi mà vẫn gặp nhiều chuyện oái oăm. Hay cứ quẳng phắt cái sự bẽ bàng này và ra đi trong đơn độc xem sao? Nhưng người đứng lên trước và đi ra khỏi chỗ này chính là cô gái lúc nãy. Mặt Park tái xanh và vội vàng chạy theo sau cô gái. Không còn từ nào thích hợp cho trường hợp này hơn là “vớ va vớ vẩn”.

Tôi đưa chén rượu lên miệng. Cổ họng đắng ngắt. Chẳng lẽ lại thế! Có một cảm giác mãnh liệt không lường được đang dội lên từ trong tôi. Máu của tôi lúc này ít ra không phải là nhiệt độ ấm nữa. Nó lại có thể cháy bùng lên với nhiệt độ 100 độ C. Tự nhủ rằng dầu sao cũng thật may mắn khi giờ đây không cần phải lo lắng mình đang già đi như một ma nữ băng giá nữa.

— Ở đây thật nhạt nhẽo phải không ạ?

Ai đó đang gọi chuyện với tôi như nhân vật chính trong chuyện tranh Nhật Bản.

— Mà có phải chỉ ở đây đâu? - Tôi lại vui vẻ nói tiếp - Và nhất định cũng không chỉ như thế. Nó cũng có cái thú vị riêng.

— Chị có vẻ tốt tính nhỉ? - Người con trai phì cười. - Còn tôi thì thấy bất tiện chết đi được. Tự nhiên bị đi theo tới đây mà chẳng có người quen nào.

Chỉ đúng 1 giây. Đúng 1 giây sau khi chạm mắt lần đầu tiên với một người con trai, tim tôi chợt có phản ứng. Tôi vội vàng chỉnh lại tư thế ngồi. Người con trai trước mặt thật đẹp và tươi tắn. Có lẽ khoảng hai ba, hai tư gì đó. Mắt một mí sáng lấp lánh và cái sống mũi thẳng, dài kia cũng thật gọn gàng. Cậu ta rót đầy vào chén của tôi thứ rượu trong vắt:

— Tôi tới đây cùng anh bạn quen là nhân viên của bộ phận diễn xuất, đột nhiên anh ấy kêu có việc gấp và về mất.

— Ôi, vậy thì làm sao?

Tôi biết rõ hơn ai hết rằng mình đang cố tạo nên một âm sắc nữ tính một cách thái quá.

— Biết làm sao được!

Cậu ta lại rót đầy vào cái chén rỗng của tôi và nói tiếp:

— Một mình tôi vẫn có thể vui được mà.

Tôi uống cạn chén. Có thể men say gấp gấp dội lên từ gáy đã làm cho tôi bạo dạn hơn không biết chừng:

— Vậy cậu có muốn ra ngoài không?

Tôi vừa nói gì thế nhỉ? Má tôi hồng rớt.

— Ý tôi là chúng ta ở đây dù sao cũng chẳng có ai quen...

— Được thôi.

Câu trả lời ngọt lừ của cậu con trai khiến tôi cảm động suýt chút nữa thì cúi gập đầu xuống cảm ơn.

2

Trước tiên là với người mình muốn. Thứ hai, khi muốn làm. Thứ ba, làm một cách an toàn.

Đây là toàn bộ nguyên tắc về sex. Song không đơn giản như ta nghĩ. Vấn đề chủ yếu phát sinh ở hạng mục 2. Khi ta muốn và khi đối tượng muốn cùng lúc với nhau thật ra không phải là điều dễ dàng. Đặc biệt là về thời điểm bắt đầu của một mối quan hệ. Bởi chắc chắn sẽ có sự cách biệt giữa đối tượng là nam và tôi - là nữ. Tất nhiên, người ta cũng chẳng nghĩ tới việc phải đợi cho tình cảm của tất cả con gái trên đời này trở nên chín muồi, hay đợi họ chuẩn bị được tinh thần. Mỗi người đều có thể giới quan và khuynh hướng khác nhau. Với tôi, điều trước nhất là sau khi cảm thấy tâm hồn đã trở nên đồng cảm thì thể xác cũng sẽ đồng cảm theo. Biết nói thế nào nhỉ? Vấn đề là tôi chẳng có cảm giác thân thiết gì mấy với người con trai mới gặp lần đầu tiên mà lại “đi làm” cái việc qua đêm ấy.

À, à. Tất cả chỉ là lời biện minh gượng gạo. Có lẽ tôi muốn nói chuyện xảy ra đêm đó chỉ là một sai lầm trong chốc lát. Chắc chắn tôi không ở trong trạng thái say tới mức không biết gì cả. Mặc dù có uống hơi nhiều hơn bình thường nhưng tôi không say đến nỗi phải để cho người con trai mới gặp lần đầu tiên công vào nhà nghỉ. Mà không, có được dìu trước cầu thang lối vào nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo để đi vào bằng hai chân của mình chứ không cần phải công. Tôi vẫn còn nhớ rõ hành lang dài trải thảm màu đỏ đậm, cái thang máy chật chội chỉ vừa đủ hai người đứng chạm vai nhau.

Cậu ta thuộc loại khá lịch sự. Trước đây, tôi chưa từng làm cái việc gọi là “qua đêm” với bất kỳ ai nên không biết những người con trai khác đối xử với người qua đêm cùng mình như thế nào, nhưng chỉ cần so sánh với người yêu cũ cũng thấy rõ sự khác biệt. Dấu hiệu để nhận biết cậu ấy là một người con trai sâu sắc hiếm thấy được thể hiện ngay từ lúc chúng tôi thoát khỏi buổi nhậu bê bàng kia.

Khi ra tới đường đêm mới biết giữa chúng tôi đương nhiên là mối quan hệ gượng gạo có khoảng cách.

— Tôi có biết một chỗ không phải là nơi có ghế ngồi thoải mái và nhà vệ sinh sạch sẽ. Chị thấy thế nào?

Đây là người con trai đầu tiên lo lắng về chuyện ghế ngồi và nhà vệ sinh. Tôi vui vẻ gật đầu. Nơi cậu ấy chỉ là một quán bar nhỏ dưới tầng hầm và không xa lắm. Không gian vừa phải, không quá tối, nhạc của Deli Spice du dương. Không khí giản dị, tràn ngập cảm giác trẻ trung khiến tôi vừa lòng. Ghế hình bầu dục tròn, hơi cứng nhưng cũng không đến nỗi làm ê mông. Giá cả của menu rượu Tequila Hose Cuervo, khoai tây chiên Nacho và coca cũng không đến nỗi tồi.

— Tôi là người rủ nên để tôi bao.

— Vậy cũng được chứ ạ?

Tôi nhõn cười thay cho câu trả lời. Tôi không hề có ý định để cậu trai chỉ cần nhìn qua cũng biết là trẻ hơn tôi rất nhiều này trả tiền rượu. Khi đàn ông trả tiền, tôi thường chọn những menu vừa phải nhưng khi tôi là người thanh toán, cứ thấy tâm trạng mình trở nên huênh hoang rất kì cục. Cậu trai trẻ đẹp trai này cũng không hề tỏ vẻ dương dương tự đắc về đặc quyền trẻ trung của mình. Nhìn thấy việc cậu ta duy trì thái độ mềm mỏng dễ gần thì có thể đoán cậu chưa hề biết về sự hấp dẫn bản thân mình đang có hoặc có thể đây thật sự là một cao thủ.

— Bạn tôi trước đó từng làm việc ở quán này. Nó nói rằng ông chủ ở đây chẳng chịu buôn bán mà cứ đi du lịch suốt. Mấy cậu sinh viên làm thêm ở đây cứ tùy ý mở nhạc mình thích, uống rượu mình muốn uống, cứ như là đến đây chơi vậy.

— Phát ghen với ông chủ thật đấy.

— Cái đó đâu đáng để ghen tị. Chẳng phải anh ta thích mới làm thế hay sao. Vậy mà cứ thoái thác việc mình phải làm. Phải chịu trách nhiệm về việc mình làm chứ.

Khi phát âm từ “trách nhiệm”, làn môi cậu bé chuyển động một cách tinh tế, dễ thương tới mức tôi không thể không nén tiếng thở dài. Khi hồi tưởng lại mới thấy sự việc bắt đầu nổ ra từ đó. Chúng tôi cùng say với tốc độ giống nhau. Vốn lẽ, khi có rượu vào thì số lần nheo mắt của tôi tăng lên đột biến và lười thì ngán lại. Chủ yếu đó là vì uống rượu với người con trai mình thích và chỉ hai đứa với nhau. Bản thân tôi cũng không phân biệt được đó có phải là ý đồ của tôi hay không.

Đương nhiên là như vậy, nếu thế giới này không có rượu chắc chắn rằng lịch sử thế giới sẽ hoàn toàn đi theo hướng khác với bây giờ. Thẳng thắn mà nói, cuộc đời tôi cũng không khác nào lịch sử thế giới. Rót cho rồi nhận lại, trong lúc uống hết chai Tequila, chúng tôi mặc dù đã nói khá nhiều chuyện nhưng thật đáng tiếc là chẳng có nội dung nào được nhớ rõ ràng.

— Tình trạng hôn nhân ở Hàn Quốc này đã đến mức báo động à? Vớ vẩn thật. Vậy những đứa xung quanh tôi thì sao? Không biết là chúng nó yêu nước đến mức nào.

— Điều mong ước duy nhất của tôi là làm được một bộ phim. Không có ai công nhận nó cũng được. Chỉ cần là tác phẩm của chỉ bản thân tôi, thỏa mãn cho tôi thôi là đủ.

Câu chuyện của chúng tôi cứ đi chệch hướng theo kiểu như vậy. Xét cho cùng bản chất của trò chuyện đều là như thế, đều như thế cả mà thôi.

Chuyện của cậu ta chủ yếu là những câu đứt đoạn chẳng hạn như “Sẽ trở thành đạo diễn phim. Sẽ bỏ học. Không muốn nghĩ tới chuyện đi bộ đội. Sẽ không hối hận”. Tôi cũng chẳng thua kém, toàn những lời không ăn nhập gì với nhau như “Không muốn bị phủ đầu thêm nữa. Chẳng có chuyện gì nên hôn cả. Sợ nhất trên đời là con người. Bản thân tôi không tin được tôi thì ai tin tôi”. Nếu có điểm chung thì là lười chúng tôi đã cùng lú lẫm một cách nhanh chóng. Thế mà vẫn cảm thấy vô cùng hợp nhau mới thật lạ lùng.

Trong lúc tôi tính tiền bằng thẻ tín dụng thì cậu ta bước ra cửa trước. Cậu ta đẩy tôi tựa vào thành cầu thang mờ mờ tối. Chúng tôi đứng hôn nhau trên bậc cầu thang nổi từ tầng hầm lên mặt đất. Lười quần lấy lười và hôn thật sâu cho đến khi làm ướt đầm làn môi của đối tượng bằng nước bọt. Trong

khi hôn, trong đầu tôi trở nên trắng toát. Nếu thổ lộ thật lòng thì sau khi chia tay với Gorilla - mà không, nói một cách thật lòng hơn nữa, sau vài tháng quan hệ nóng bỏng với Gorilla ở thời kì đầu thì đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy nụ hôn mãnh liệt đến mức như vậy.

— Chóng mặt quá. Mình đi đâu đó thoải mái để nghỉ một chút có được không?

Câu nói mang tính quyết định ấy không xác định được phát ra từ miệng ai. Cứ ném một phiếu cho khả năng người nói chính là tôi đi vậy.

— Khoan đã.

Đang bước, cậu chợt để tôi đứng trước cửa siêu thị rồi vội vã đi vào bên trong. Nhìn loáng thoáng qua cửa kính thấy hình ảnh cậu đang rút tiền từ máy rút tiền tự động. Tôi đã từng nghe những câu chuyện đại loại như mấy anh con trai ngập ngừng, lưỡng lự khi đứng trước quầy tính tiền của khách sạn, có anh còn thẳng thừng hỏi “Em có tờ mười ngàn won không?”. Những cô gái kể lại những câu chuyện ấy bao giờ cũng nói rằng bạn của bạn cô ấy đã gặp phải thẳng như vậy. Khi nghĩ rằng người con trai này ít ra cũng không phải là “thẳng như vậy”, đột nhiên tôi cảm thấy yên tâm một cách lạ lùng. Cậu bước ra khỏi siêu thị với một bọc nilon nặng tay.

— Không biết chị thích mì gì nên tôi cứ mua mấy loại.

— Vị kim chi, để giải rượu thì loại đậm đà là tốt nhất. À, cậu có lấy thêm cả dưa gỗ nữa không?

— Ồ, ... có lí nào mà quên được chứ!

Cậu hoan hỉ lắc lắc gói giấy báo bọc mấy đôi dưa gỗ.

Tôi cười theo nhưng trong lòng cảm thấy hơi hối hận. Đứa con gái giả vờ say tới mức không thẳng người lên được, nói đi tìm chỗ nào đó để nghỉ, thế mà còn biết lôi nhắc tới mấy đôi dưa gỗ, khác nào vạch áo cho người xem lưng.

Phòng hẹp và đơn giản. Cũng bày biện giường đôi, bàn trang điểm, bàn tròn nhỏ, hai cái ghế đơn. Bức tường bên cạnh giường treo một cái gương to tướng. Không hiểu họ treo cái gương như vậy với dụng ý gì. Tự nhiên cảm thấy tỉnh rượu. Cảm giác có cái gì đó rất kì quái ủa về bữa vậy lấy tôi. Nhưng điều kinh ngạc hơn nữa đó là hành vi của người đi cùng tôi.

Vừa cài cửa phòng, không những không cởi tất và cũng không ủa vào tôi, cậu lấy nước vào cái bình điện và bắt đầu nấu nước. Trong lúc nước trong bình sôi ùng ục, cậu bình thản xé vỏ bọc nilon hai bát mì vị kim chi, cẩn thận mở nắp và rắc gia vị lên trên.

— Đi ngủ mà không ăn gì sáng dậy đau bụng lắm. Chị ăn đi rồi hãy ngủ.

A, một ý nghĩ chợt sượt qua đầu. Biết đâu cậu con trai này là thiên sứ sống được gửi xuống từ trời đêm để an ủi cho một con cừu nhỏ vừa trải qua một ngày đầy sóng gió. Giới tính của thiên sứ là đàn ông, giới tính của con cừu nhỏ là đàn bà. Một chuyện trong số những chuyện có thể tưởng tượng sẽ xảy ra với đôi trai gái ở cùng nhau trong một không gian khép kín, cũng đã xảy ra với chúng tôi. Tất cả đều diễn ra suôn sẻ một cách tự nhiên đúng như vốn lẽ nó phải thế.

Tôi không muốn nói cụ thể về vấn đề này thêm nữa vì phải đảm bảo tính riêng tư. Nhưng chỉ biết rằng cậu ấy rất tuyệt. Ở nhiều phương diện. Chỉ cần biết rằng trong thời khắc quan trọng, cậu nghỉ một nhịp và hồi hả tìm bao cao su cũng đủ để đoán được cách cư xử trên giường của cậu. Hơn thế nữa,

cùng với thời khắc ấy, câu nói thì thầm bên tai lại càng làm cho tôi cảm động.

— Hình như chị run thì phải.

Tuyệt. Tất cả đều rất tuyệt, ngay cả phần cuối cùng. Không thể quên được cảm giác mềm mại của làn môi đặt nhẹ nhàng lên trán. Con buồn ngủ lơ mơ và bình yên ủa tới. Không biết có phải là ngủ gật không nhỉ. Nhưng cũng giống như những giấc ngủ sau khi uống rượu khác không hề có mộng mị. Ngắn và sâu. Khi mở mắt, thứ đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi chỉ đúng hai từ: “Đi làm!”.

Chỉ cần đi muộn thêm một lần nữa thôi là toi đời. Không biết mấy giờ rồi nhỉ? Phải chớp mắt tới ba bốn lần tôi mới vỡ lẽ ra rằng đây không phải là phòng của mình. Bốn phía đều bị bao bọc bởi một màn trắng đục. Tôi vớ tay lên trên phía đầu tìm cái túi và kiểm tra điện thoại trước tiên. AM 6:05. Vẫn còn đủ thời gian chuẩn bị cho tới giờ làm là 9g. Cái bóp vẫn còn nguyên, chìa khóa nhà, túi đựng đồ trang điểm – tất cả vẫn đúng nguyên vị trí. Không mất gì cả, và cũng không hề say mấy, tự nhiên thấy yên tâm một cách bản năng. Tuy nhiên cái kiểu yên tâm như vậy khiến tôi thấy mình thật thảm hại.

Giây phút nhìn thấy người con trai đang ngủ với phần trên cơ thể để trần và phần dưới được che bởi một cái chăn mỏng, thái dương tôi đột nhiên đau như bị vỡ. Không biết tôi đã gây ra chuyện gì nhỉ? Giá như say đến mức hoàn toàn không biết gì có phải tốt hơn không. Nếu đó là dấu vết của một bãi nôn hay tấm hóa đơn quét thẻ với số tiền mấy triệu won thì còn đỡ, đằng này vừa mở mắt ra đã phát hiện ngay thấy dấu vết của trận tử thí, vui vẻ với rượu mới cách đó mấy tiếng, điều đó thật tàn nhẫn. Tôi vội vã mặc quần áo.

Tôi vào trong toilet và nhìn mặt mình trong gương. Hai má chẳng có lí do gì cũng bóng nhẫy, màu mắt và màu mascara loang lổ dưới mắt đen ngòm. Định cầm cục xà bông bên cạnh bồn rửa, nghĩ thế nào lại thôi. Làm sao biết được ai đó đã dùng cục xà bông này để rửa phần nào trên thân thể. Tôi nén tiếng thở dài, nhúng đầu ngón tay vào nước và cẩn thận lau vệt loang dưới mắt. Vừa bước ra khỏi nhà tắm đã thấy cậu ngồi dậy. Nhìn cái kiểu cậu vợ lấy áo sơ mi để mặc hay vẽ mặt bôi rối của cậu cũng đủ biết cậu cũng khó xử về chuyện xảy ra trong đêm qua.

— Chị định đi à?

Câu nói ẩn chứa cả sự ngượng ngùng vì chính lời mình thốt ra. Mặt cậu đỏ bừng lên và cậu vội vã ngồi dậy. Đêm không nhìn kỹ nhưng giờ mới thấy, cậu mặc loại đồ lót màu xanh thẫm bình thường được bày bán đầy trong các quầy bán đồ lót ở siêu thị giá rẻ. Người mẹ tiết kiệm của cậu cứ mua mười ngàn một hộp ba cái xếp vào trong tủ và cậu cũng thuộc loại chẳng nghĩ ngợi gì cứ thế lôi ra mặc cho đến khi rách thì thôi. Có nghĩa là cậu không được bạn gái tặng đồ lót hay chí ít ra cũng không có mối quan hệ thân mật đến mức độ cho nhìn thấy đồ lót theo chu kì.

— Mình cùng đi nhé, để tôi đưa về!

Thái độ không hề được dự đoán. Tôi bối rối không biết phải trả lời thế nào. Cũng không biết nên dùng lời lẽ tôn trọng hay bình thường nữa. Tại sao thỉnh thoảng hình thức cũng quy định nội dung thế nhỉ? Dẫu sao mối quan hệ giữa tôi và người con trai này là mối quan hệ đành phải dùng cách nói xen lẫn cả tôn trọng và bình thường.

— Không sao, tôi đi một mình được mà. Lên taxi đi một đoạn là tới nhà ngay thôi.

— Thôi cứ đi cùng đi, chị nói nhà ở đâu ấy nhỉ?

— Đã bảo là không sao mà, còn sớm lắm. Đi đường Kangbyonbukro không mất tới 30 phút đâu.

Tôi cố tình nghiêm giọng. Cậu nhún vai không nói gì. Có vẻ thể hiện rằng tôi biết rồi. Chúng tôi lặng lẽ bước ra đường. Ánh nắng sớm nhẹ rọi lên trán một cách vô duyên. Mặt trời gì mà mọc sớm thế không biết. Tôi rửa thầm trong bụng. Cậu con trai đang chăm chăm nhìn mũi giày của mình lặng lẽ bước, đột nhiên ngẩng đầu lên:

— Khi nào mình đi xem phim cùng đi!

Đi xem phim cùng à? Lời đề nghị của người con trai với người con gái vừa trải qua một đêm với nhau trong khách sạn ra quả thật mới mẻ. Nói cho cùng “khi nào mình đi xem phim cùng đi” chỉ là một câu cửa miệng. Nó cũng giống những câu cửa miệng như “khi nào đi ăn cơm cùng đi, khi nào đi uống với nhau một chén”. Biết đâu trong hoàn cảnh như thế này để cho cuộc chia tay không quá gượng gạo thì đó là cách nói tốt nhất. Tôi chậm rãi đáp:

— Vâng, có gì đâu.

— Chị thích thể loại gì?

— Ừm, loại nào cũng được cả.

— Vậy thì tôi sẽ tìm hiểu xem những phim đang chiếu gần đây có phim nào mà cả hai cùng xem được không. Chị cho số điện thoại đi.

Cậu lôi điện thoại trong túi quần sau ra. Có nghĩa là cậu đang hỏi số điện thoại của tôi.

— 010-97X- 5X1...8

Đang định đọc chệch số cuối đi rồi lại thôi. Tôi không muốn hèn nhát tới mức như thế. Cậu chăm chú nhấn số và lưu số điện thoại của tôi vào máy. “Có buồn có cô đơn tôi cũng không khóc. Chịu đựng, chịu đựng rồi lại chịu đựng chứ việc gì mà khóc” tiếng chuông bài hát của máy vang lên. Tôi hoảng hốt lôi được cái máy ra thì tiếng chuông tắt ngấm. Trên màn hình hiện lên một cuộc gọi nhờ.

— Tôi nhấn số của tôi rồi đây!

Tôi chỉ biết gật đầu như người đàn.

— Chị không lưu lại à?

Tôi gượng gạo mở folder và nhấn nút lưu lại. Dòng nhập tên nhấp nháy: Yun The Ho. Cậu ta đã nói tên mình là Yun The Ho. Đang nhấn chữ y, th, e đến chữ h thì khi đó cậu ta nhấn nhấn vào cánh tay tôi:

— Không phải chữ h mà là chữ o. Không phải The Ho mà là The Oh.

— Ôi, xin lỗi.

— Không sao đâu, mới đầu ai cũng lẫn lộn như vậy cả. Tên chị là Oh Eun Shu đúng không nào?

Tên tôi được phát âm qua miệng cậu, cái tên đã được gọi trong ba mươi năm của tôi chợt trở nên lạ lẫm bên tai. Tôi gục gặc cái đầu còn cậu nhoẻn cười.

— Cái tên thật dễ thương.

Cái được thể hiện bằng từ dễ thương đúng hơn là khuôn mặt của cậu. Khuôn mặt nhìn nghiêng của cậu còn trẻ con tới mức không ngờ. Tự nhiên thấy gáy mình nhức kinh khủng. Thấy thật may trong thời

khắc quyết định đêm qua, tôi đã không mở mồm điều tra hộ khẩu xem cậu chính xác bao nhiêu tuổi.

Ngay cả lúc mở cánh cửa sau của taxi, The Oh vẫn còn hỏi tôi xem đi một mình có sao không. Để đáp lại cái vẫy tay đầy quan tâm của cậu, tôi giơ tay lên lấy lệ. Trong lúc đang nghĩ xem có nên vẫy tay cùng với cậu hay không thì xe đã vù chạy mất. Sáng sớm, khi thấy người khách nữ được người con trai tiễn đi thì chú lái taxi sẽ nghĩ gì nhỉ? Tôi ngồi trên xe mà hồi hộp chỉ sợ chú lái taxi sẽ bắt chuyện.

3

Nơi tôi ở là khu nhà đơn lập nằm sát bên nhau. Đây là lần đầu tiên tôi về nhà trong lúc sáng sớm như vậy. Tâm trạng thật lạ lùng. Nhà tôi, à mà không, phòng tôi ở trên tầng 2. Khi bước lên gần đến tầng 2 thì chạm mặt với cô gái sống trên tầng trên đang bước xuống. Cô ấy tầm tuổi tôi và có vẻ đang làm ở một nơi phải đi làm sớm. Trước đây có khoảng ba, bốn lần chúng tôi chạm mặt nhau nhưng chưa nói chuyện với nhau lần nào. Nguyên tắc của tôi là nếu bên kia không chào trước thì mình cũng sẽ theo ý nguyện của người ta. Biết đâu cô gái ấy cũng có cách suy nghĩ giống như tôi.

Trước tiên, tạo bọt bằng sữa rửa mặt và kì cọ thật kỹ khuôn mặt rồi tắm bằng sữa tắm hương trà xanh. Không biết có phải nhờ cốc mì The Oh nấu cho không, mà so với lượng rượu đã uống vào thì bụng cũng không khó chịu mấy. Nhưng tôi vẫn muốn đưa cái gì đó vào miệng. Vừa lấy khăn lau đầu vừa mở tủ lạnh. Chẳng có gì đáng để ăn cả. Lúc này nếu có mẹ, vừa xả ra một đồng những ssangsiot^[5] nhưng vẫn nấu cho bát canh rau giá có phải tốt hơn không.

Khi đó, tiếng chuông réo lên âm ỉ từ cái điện thoại đang được cắm trong cục sạc. Điện thoại nhà. Chắc là mẹ đã nghe thấy tiếng tôi lẩm bẩm. Sự nhớ nhung hão huyền biến sạch và thay vào đó là mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng. Tôi là người phụ nữ trưởng thành 31 tuổi. Tôi có quyền quyết định về cơ thể của tôi. Tôi muốn ngủ với ai thì ngủ, không ai có thể can thiệp vào sự lựa chọn của tôi. Nhưng có đúng một người trên đời này có thể can thiệp vào. Nếu là mẹ tôi thì mọi chuyện lại khác. Tôi hắng giọng và nhắc điện thoại. Cứ mạnh tay là tốt hơn cả.

— Mới sáng ra đã gọi rồi. Giờ con bận lắm!

— Bận lắm hả, để mẹ gọi sau vậy nhé!

Giọng của tất cả các bà mẹ trên đời không biết có phải là sóng truyền gọi lên những cảm giác phức tạp và lạ lùng cho con cái hay không nhỉ? Giây phút nghe tiếng mẹ, thái độ của tôi đang giương lên như cái mã tấu nhọn hoắt chợt mềm nhão ra như đậu phụ non.

— Không sao đâu, mẹ cứ nói đi.

Chưa hết ba giây sau tôi đã nhận ra sự lựa chọn sai lầm của mình.

— Mà làm gì mà ngày nào cũng dậy muộn thế hả? Mẹ đã nói là không cần nhiều, chỉ cần mỗi ngày dậy sớm thêm 10 phút thôi. Từ hồi phổ thông hầu như ngày nào cũng đi học muộn, lớn đến mức này rồi mà không khác đi tí nào cả.

Chỉ cần hờ ra một chút là lợi dụng ngay cơ hội để la mắng, đặc tính không hề thay đổi của mẹ tôi suốt ba mươi năm nay. Thông thường tôi cố gắng để nhịn nhưng rồi tôi cũng hét lên lúc nào không hay:

— A! Mẹ biết gì mà nói. Đạo này con có đi muộn lần nào đâu!

— Ôi ôi, ...

Mẹ làm như đã quen với sự bẳn tính của tôi, không vặn vẹo lại nữa mà thay đổi đề tài:

— Khi nào con về nhà thế? Cuối tuần này về nhé?

Tính từ khi rời bố mẹ ra sống một mình đến nay mới được sáu tháng. Lí do độc lập của tôi rất rõ ràng. Quãng đường đi làm từ nhà tôi ở đô thị mới Bundang tới công ty ở Mapo vô cùng vất vả. Tôi là một phụ nữ trưởng thành có cơ thể khỏe mạnh, là nhân viên công ty chăm chỉ đều đặn nộp thuế thu nhập, trong tài khoản có đủ tiền để trả chi phí thuê nguyên năm một phòng gần ngoại vi Seoul. Không có lí do gì để tôi không có “một phòng riêng của mình” ở một nơi gần chỗ làm khi không ở cùng bố mẹ.

Nhưng suy nghĩ của bố mẹ lại hoàn toàn khác. Họ tuyên chiến với đứa con gái quá lú thì “không (thể) lấy chồng” về chuyện nó “sẽ ra ngoài sống” và không dễ dàng đầu hàng. Không muốn nghĩ tới quá trình đấu tranh gian khổ với họ nữa. Mẹ tôi than vãn với lí lẽ “người khác sẽ nghĩ về chúng tao như thế nào”, còn bố cũng như mỗi lần bất mãn với những việc khác, chỉ nhìn thấy tôi là chặc lưỡi và vào phòng đóng sập cửa lại.

— Nhà anh con cuối tuần cũng về đấy, con cũng về đi. Gia đình gì mà mỗi tháng họp mặt một hai lần cũng khó.

— ...Để con xem thời gian thế nào đã.

— Chỉ được cái cao giá, có bận thì cũng phải ăn miếng cơm chứ. Về nhà mà ăn bữa cơm cho tử tế.

Giờ nghĩ lại mới thấy, lí do bố mẹ kịch liệt phản đối chuyện tôi ra ở riêng cũng có thể là do họ đã đoán trước được việc phải nài nỉ con cái để chúng cho nhìn mặt lấy một lần. Thật ra, cuối tuần này tôi chẳng bận mà cũng chẳng có chuyện hẹn hò nào cả. Chắc lại nằm dài trên giường, bấm lên bấm xuống cái điều khiển tivi rồi gà gât, rồi cũng đi hết veo một chiều thứ bảy. Phải đối diện với tôi thứ bảy quãng bảy giờ chẳng có ai gọi tới và cũng chẳng có chỗ để đi thật thảm hại. Có khi khoác bọc quần áo giặt lên vai như công một đứa trẻ lên tàu điện ngầm về Bundang lại đỡ hơn. Tôi ra về nhượng bộ:

— Con biết rồi, nếu về được thì con về.

— ... À, Út này.

Tôi nắm bắt ngay được vẻ lưỡng lự và ngập ngừng phát ra từ giọng nói của mẹ. Chẳng phải tôi và mẹ đã cùng trải qua một quãng thời gian là ba mươi năm sao. Khi mẹ vừa phát âm cái từ “hôm qua” xong tôi chợt cảm thấy sợ. Biết đâu mẹ lại chẳng được ai đó tinh mắt báo cho biết đã nhìn thấy tôi. “Mẹ Eun Shu này, tôi cứ suy nghĩ mãi không biết có nên nói hay không. Đêm qua, tôi nhìn thấy một đôi nam nữ dặt dứ nhau đi ra khỏi khách sạn nhưng mặt đứa con gái trông giống hệt Eun Shu. Tất nhiên con gái chị đời nào làm chuyện đó, nhưng biết đâu đấy. Nếu thật như vậy thì sẽ thế nào? Nhân cơ hội này cứ gả con bé quách đi là xong.”

Nếu đúng thật như vậy thì phải lòng cho được kẻ nhiều chuyện ấy và làm cho một mẹ. Nhưng lời phát ra từ miệng mẹ khác hẳn với điều tôi dự đoán:

— Hôm qua thế nào? Có vui không?

— Sao cơ?

— Đi ăn uống cùng bạn và chơi cho thật vui về đi chứ.

Tôi không thể nói được lời nào. Trên đời này có nhiều bà mẹ hài lòng vô điều kiện với bạn trai của con gái mình. Chẳng hạn như mẹ Yu Hee. Người con trai thấp hơn con gái mình tới 5 cm thì bà vận dụng câu tục ngữ “ớt nhỏ mới là ớt cay”, là con trai út của nhà giàu có năm chị gái thì lấy lý do rằng “đứa được yêu thương nhiều sẽ biết quan tâm tới người khác” để trở nên hài lòng. Mẹ tôi lại trái ngược hoàn toàn.

Những bạn trai tôi quen từ hồi mẫu giáo cho tới bây giờ mẹ không hề vừa lòng với một đứa nào. Ngay cả khi lần đầu tiên nhìn thấy hình của Gorilla mẹ cũng không giấu nổi vẻ bất mãn: “Biết là cô không có con mắt nhìn nhưng không biết con cái nhà ai mà xấu thế”. Rồi thỉnh thoảng lại: “Càng nhìn lại càng không ưa, không biết cô thích nó ở chỗ nào”. Mẹ tôi là người như thế. Nhưng khi vừa nghe tin tôi và Gorilla chia tay xong lại buông một câu than thở và làm cho tôi vô cùng sửng sốt. “Giờ có phải lúc để cô kiêu căng đâu, trên đời này làm gì có đứa con trai nào hoàn hảo, kết cục năm nay lại trôi qua ả”. Kiểu phán đoán không căn cứ của mẹ làm tôi muốn ngạt thở.

Không biết có phải như vậy hay không nhưng mỗi khi có cơ hội, mẹ tỏ ra rất rành mạch về sự thật rằng kẻ chiến bại trong trò chơi chính là con gái mình. Tất nhiên, nếu mẹ không thêm để ý tới lời lẽ của tôi và không liên tục thể hiện sự tiếc nuối muộn mằn về cái đứa “càng nhìn càng không ưa” ấy thì tôi đã không quả cảm nói rõ ràng cho mẹ biết về ngày giờ cưới của anh ta. Tuy nhiên, tôi đã chẳng lường được về khả năng mẹ vẫn nhớ rõ ngày đó.

Tôi gượng gạo trả lời:

— ...Vâng, con chơi cũng vui lắm. Mẹ đừng lo.

Tên của Gorilla, hay những từ ngữ kiểu như lễ kết hôn của anh ta, cả tôi và mẹ đều không đề cập tới. Sự im lặng nặng nề bao trùm giữa tôi và mẹ. Mẹ ho khan một cách vụng về:

— Thôi muộn rồi, đi làm đi không người ta lại đuổi việc. Vừa là gái ế lại thêm chuyện thất nghiệp chẳng phải là nguy hiểm lắm sao?

Một câu đùa nhạt nhẽo khủng khiếp. Tắt điện thoại xong mới thấy có tin nhắn tới từ Je Il: “Đi làm hả? Tớ xin lỗi vì không báo trước nhé. Mẹ tớ nói những chuyện như vậy không nên toang toác ra.”

Ba mươi một tuổi. Chúng tôi vẫn sống trong thế giới của “các bà mẹ”.

Cái khăn dùng để quấn đầu vừa gội xong đã ướt đầm từ lúc nào.

Tôi bật công tắc máy sấy một cách máy móc và bắt đầu sấy khô tóc. Tiếng máy sấy ong ong trong cái đầu trống rỗng. Khuôn mặt mộc của tôi hiện lên rõ mồn một ở chiếc gương trên bàn trang điểm. Tôi lặng lẽ quay đi. Ánh nắng chói chang vẫn thật thà rọi qua khe cửa kính vào phòng.

Tôi thấm ẩm bông trang điểm bằng skin toner kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa. Sau khi bôi skin xong sẽ tới milk lotion, essence và day cream rồi phết thêm một lớp kem chống nắng. Sau đó sẽ phết

thêm một lớp phấn mỏng để che đi chấm đen và tàn nhang, sau khi vẽ mắt bằng chì kẻ mắt sẽ bôi phấn mắt bằng màu ngọc trai và màu ngọc. Tôi muốn dùng son môi màu hồng nhạt của Baby Brown. Mà không, ngày hôm nay màu Ruby Sugar sẽ hợp hơn, hoặc chỉ cần bôi son bóng mà không cần màu. A, nhưc đầu quá. Không có cái gì rõ ràng cả. Cảm giác như các tế bào não đang hồi hải, ngược xuôi trong đầu.

Cuộc sống cũng có trình tự như trang điểm vậy. Khuôn mặt được trang điểm hoàn hảo, không biết có thể coi đó là khuôn mặt thật của tôi không? Liệu chỉ cần che một lớp trang điểm lên thì tôi có thôi tự động quay đầu tránh nhìn vào khuôn mặt mình trong gương không? Tự nhiên thấy cuộc sống đang chạy với tốc độ chóng mặt. Cảm tưởng ai đó đang chăm chăm nhìn mình, tôi hoang mang lấy tay che mặt.

Trưởng thành, đó là một từ mang đầy đủ ý nghĩa tích cực. Tôi dễ dàng hiểu được tâm trạng mình khi muốn tin rằng thông qua đau khổ, chiều cao của tinh thần sẽ tăng thêm một nấc nữa và tiến lên một bước, trở thành người chín chắn hơn. Chỉ điều đó thôi cũng giúp lý giải được chính bản thân mình, có lẽ tâm trạng cũng nhờ vậy mà trở nên thoải mái hơn.

Lấy lí do vào ngày cưới của người yêu cũ, tôi đã không rơi một giọt nước mắt khiến tôi cảm thấy yên tâm về việc cuối cùng rồi mình cũng đã trở thành người lớn. Thật nực cười là tại sao tôi lại suy nghĩ rằng người lớn thì không khóc. Người lớn đôi lúc cũng rơi nước mắt chứ. Khi không ai nhìn thấy, khi không ai biết được, họ nức nở bằng trái tim khô khốc không nước mắt. Điều đó là nguyên tắc đầy bí mật của thành phố này.

Hôm qua là một ngày thật dài. Gorilla đã lộ cộc bước vào nắm mồ mang tên kết hôn và những “ngũ dục thất tình” của tôi về anh ta cũng đã được chôn theo. Je Il, đứa bạn thân thiết của tôi, kẻ hề mở miệng ra lại nói những câu đại loại như “Chúng mình toàn là những đứa không có phúc với đàn ông”. “Mà đã sao nào, nếu cả bọn không lấy được chồng thì sau này chúng mình sẽ xây một nhà dưỡng lão thật sang trọng, tiện nghi dành riêng cho phái nữ và cùng sống với nhau”... thế mà ngoắt một cái nó đã ngoảnh mặt khỏi tôi. Trong lúc đó lại phát biểu bài thuyết trình “một mất một còn”, lại vô tình xen cả vào trò chơi tình yêu của nhân viên cũ của công ty đối tác. Và, ừm, rồi thì... qua đêm với một người con trai không quen biết, không,... với một người con trai mới lần đầu gặp gỡ.

Tôi cố để không hối hận. Cũng không viện cớ rằng đã quên mất lí trí do sự cô đơn và tuyệt vọng của kẻ bị bỏ lại một mình. Mỗi chuyện mình gây ra đều gán cho nó một ý nghĩa, run rẩy vì cảm giác tội lỗi, thành thật nhận khuyết điểm về lỗi lầm của mình, coi đó là dấu mốc của sự phát triển bản thân. Nếu coi tất cả những cái đó là thái độ của một người trưởng thành thì xin lỗi, tôi vĩnh viễn không muốn trở thành cái gọi là người lớn ấy. Chẳng có lí do gì khi qua ngày lễ trưởng thành thì phải sống như một người lớn. Tôi thà dừng lại ở tuổi vị thành niên. Một đứa trẻ khế lách qua cái từ nặng nề là nghĩa vụ và trách nhiệm, một trẻ vị thành niên tự phát.

Chẳng lẽ lại không sống được như một con cá tung tăng trong biển sâu? Bơi một cách tự do giữa

các khe của thể chế cứng nhắc này. Và rồi khi chạm phải ánh mắt của san hô hay những con cá khác, khẽ cười một cái và lại đi con đường của mình. Không hứa hẹn điều gì, cũng không bám víu vào đâu. Tất nhiên, cuộc sống như vậy cũng không hứa hẹn rằng sẽ hạnh phúc. Vậy còn khao khát cháy bỏng được giao cảm, nhưng nhớ hơi ấm của người khác, muốn kết nối mỗi quan hệ ổn định với ai đó thì sao? Lỡ sai lầm một cái lại chẳng rơi vào ngòi ngóp trong cái bẫy của chính mình hay sao, khi đó ra cũng không được, mà vào cũng chẳng xong.

Mà thôi, cảm không được suy đoán trước. Chuyện của sau này thì để sau này nghĩ. Còn bây giờ cứ thử để mọi việc như thế này xem sao. Cứ chuẩn bị và dự đoán trước thì cuộc sống sẽ dẫn mình đi theo hướng mình muốn được ư? Và rồi trong khi không biết hướng mình mong muốn là gì, giờ tôi lại chẳng đi tới đây rồi sao. Tôi mạnh dạn nhất thời son màu vang đỏ và bôi lên môi. Không hợp thì đã sao nào. Ngày mai sẽ là màu beige pink, ngày kia lại bôi màu đỏ giống như màu lá phong là được. Nếu không thì cứ lau sạch đi cũng chẳng sao cả.

Trong lúc đeo cặp khuyên tròn lên tai thì điện thoại báo có tin nhắn tới.

“Bụng chị có seo hông? Tôi chết mất. Huhu. Hôm nay fighting! Cuối tuần gặp nhé! -Yun The Oh”.

Cảm giác hiện thực đã bị quên đi chợt hiện lên như sấm dậy, rần rật chạy suốt sống lưng. Không dùng từ “sao” mà lại là “seo” không phải là “không” mà “hông” thì bảo tôi phải làm sao đây. Tự nhiên tiếng cười bật ra như tiếng rấm bị nén lại. Đang định bấm trả lời thì tôi chợt dừng lại. Tôi tự cá xem mình có trả lời tin nhắn của cậu ta hay không. Không biết được phía nào trong tôi sẽ thắng, nhưng cho dù là sự lựa chọn nào đi nữa thì chỉ có một sự thật rằng ngày dài hôm qua đã kết thúc.

Tám giờ sáng, việc sửa soạn để đi làm đã xong xuôi. Lại một ngày mới bắt đầu. Một ngày không có gì đặc biệt nhưng ngày sẽ là một ngày khác hẳn với ngày hôm qua. Lướt lướt trước cửa một chút rồi xỏ chân vào đôi giày bột màu nâu. Đôi giày này sẽ đưa tôi đi đâu trong ngày hôm nay? Tôi hướng về phía thời gian vô định ấy và cất bước với một thái độ dửng dưng.

PHẦN II

THỜI ĐẠI CỦA SỰ LỰA CHỌN

1

Trên trái đất này có tất cả bao nhiêu thành phố nhỉ?

Tôi tưởng tượng. 2g chiều ngày 25 tháng 5 năm 1975, tôi không phải sinh ra trong một bệnh viện phụ sản nhỏ ven Seoul, thủ đô của Hàn Quốc, mà ở một nơi hoàn toàn khác.

Stockhom, Saõ Paulo, New York, Edinburgh, Praha, Istanbul, Beclin, Roma, Amsterdam, Kuala Lumpur, Madrid, Toronto, Buenos Aires. Tên những đô thị nước ngoài xa xăm mờ mịt chỉ cần ngồi một chỗ cũng có thể kê ra hàng loạt. Tôi của Stockhom, tôi của New York, tôi của Kuala Lumpur, tôi của Buenos Aires. “Các cô ấy” đang sống với hình ảnh như thế nào nhỉ?

Sao Song Tử, nhóm máu RH+B, chiều cao 161.5cm nhưng nhìn như 163cm. Chỉ số IQ xấp xỉ 120 chứ không ít. Hồi đi học ghét cay ghét đắng môn hóa và thể dục. Vào ngày tâm trạng sứt sùi chỉ cần uống một ly cà phê ngọt ấm nóng là tươi tắn lên ngay. Và, cũng như những cô gái khác, nghĩ rằng Brad Pitt là chàng trai sexy nhất thế giới.

Nhưng cô gái sinh ra và sống ở một đô thị nước ngoài ấy biết đâu lại không sống cuộc sống tầm thường giống như Oh Eun Shu của một góc thành phố Seoul này. Không thể chấp nhận điều đó được. Cô gái mà tôi không biết tên biết đâu lại là tôi, giống tôi, ít ra cũng phải đồng ca bài ca cuộc sống ngọt ngào hơn gấp mấy chục lần sinh hoạt thường ngày vô nghĩa chán ngắt mà tôi đang đối diện. Chuyện đó có là một lẽ đương nhiên như thế không? Nếu không giải tỏa được sự hoang tưởng vô nghĩa này thì cuộc sống sẽ quá ngọt ngào, cổ họng khô rát, không chừng chết quách mất.

Đường đi làm buổi sáng, tàu điện ngầm lúc nào cũng vậy, xình xịch nhằm chán chạy theo con đường của mình. Chẳng lùi lại đằng sau cũng chẳng bay lên trời. Tôi, đôi lúc giống như quả quýt héo bị nén chặt trong cái hộp vuông, hoặc giống như cá Ganchi chết được xếp thành từng lớp trong thùng gỗ không có linh hồn, lắc qua lắc lại theo nhịp tàu chạy. Trừ mấy người may mắn có được chỗ ngồi còn lại đa phần khách trong toa tàu không thể nào có được ngay cả không gian tối thiểu cần thiết cho việc bảo vệ phẩm giá của con người, chỉ còn biết đứng chịu trận. Trừ việc cố gắng hết sức để khỏi bị ngã hoặc đẩy đi chỗ khác, lúc này ở đây không gì có thể thực hiện được bằng sức mạnh của con người.

Nếu có ý muốn tạo dựng lên âm mưu làm vô hiệu hóa ý chí mãnh liệt của ai đó, hãy chọn đúng giờ cao điểm, cho họ lên tàu điện ngầm ở Seoul và đi qua đi lại mấy vòng. Và khi tới đích, chắc chắn họ sẽ thấy đôi vai trở nên rũ rượi “chán tất cả, vứt cha cái ý chí ấy đi và chỉ muốn nằm đâu đó một lát”. Ý chí, dù có mạnh mẽ đến mấy cũng sẽ tan theo khói bếp. Tuy nhiên, tôi có vẻ đỡ hơn vì từ nhà tới

công ty chỉ phải đi qua bốn trạm dừng. Chỉ cần chịu thêm khoảng 8 phút là sẽ ổn thỏa cả. Ở văn phòng, ngày nào cũng có người đi từ Ui Jeong Bu lên Mapo, thậm chí từ Yong Il tới. Chỉ cần nghĩ tới họ thôi cũng sẽ tự động thở dài. Tôi cố gắng co người lại với trọng lượng tối thiểu nhất, mặt hướng về phía cửa sổ, ngẩng ra nhìn bóng tối đen ngòm đang loang loáng lướt qua.

Nghe đằng sau liên tục có tiếng lạo xạo dội đến. Rồi cảm giác thấy tờ giấy báo chạm vào đỉnh đầu. Tôi khẽ cắn môi. Thà cứ sờ mông đi để có cớ tố cáo hay chửi thẳng vào mặt kẻ đó một trận, đằng này giữa bãi tàu điện ngầm chật chội không còn chỗ để chân mà còn giở báo ra đọc thì không biết phải đối xử làm sao với tinh thần thị dân trơ tráo kia. Tôi hét to trong tâm lặng:

— A si^[6], Hàn Quốc vì thế mà không thể chấp nhận được!

Hãy tha thứ đi. Tôi cũng biết rằng trên thế giới ở bất cứ nước nào cũng đều có những kẻ không biết suy nghĩ như vậy. Nhưng tôi muốn tạm quên giây phút này. Tôi quyết định tin rằng kẻ đó chỉ có thể thở được ở đất nước Đại Hàn dân quốc này thôi. Nếu nghĩ những tình huống bức bối tôi đang phải chịu đựng là số phận không thể thay đổi được, có lẽ những vật thể đang vây quanh tôi sẽ trở nên đơn giản và biết đâu tâm trạng sẽ trở nên nhẹ nhõm hơn.

Nếu tôi trực tiếp được lựa chọn, tôi sẽ chọn sinh ra ở thành phố nào?

Địa điểm đầu tiên đó là Stockholm, thủ đô của Thụy Điển - đất nước của phúc lợi xã hội tốt nhất thế giới. Ưu điểm – được bảo vệ một cách hoàn hảo theo luật pháp, không phân biệt nam nữ, sống chung trước hôn nhân đã trở thành một điều hết sức bình thường, không có ánh mắt khinh rẻ cho những bà mẹ có con chưa lấy chồng. Ừm, nghe có vẻ hấp dẫn đấy. Điểm cần phải cân nhắc - chế độ bảo hộ xã hội vô cùng hoàn hảo như vậy biết đâu sẽ rất tẻ nhạt. Một phần nữa là tỉ lệ dân số bị bệnh trầm cảm hay tự sát rất cao.

Đô thị thứ hai: New York. Ưu điểm – là tâm điểm của trào lưu văn hóa và thời trang. Không cần phải nói thêm lời nào nữa. Điểm cần phải cân nhắc – giá thuê nhà và giá cả tiêu dùng cao cắt cổ. Dù tôi có thích phim “Sex and City” đến mấy đi chăng nữa cũng biết một sự thật rằng, để làm những gì mình thích, sống cuộc sống tuyệt vời như các cô gái ấy chắc chắn sẽ phải còng lưng ra kiếm tiền trả nợ thẻ tín dụng.

Đô thị thứ ba: Buenos Aires. A, vậy mà đã đến ga phải xuống rồi. Tôi hối hả chen lấn trong dòng người, cuối cùng cũng chạm được chân xuống mặt đất. Trong lúc cố tập trung vào quyết định trọng đại chẳng ai quan tâm, đầu tôi như vỡ ra từng mảnh. Khi bước nhanh lên cầu thang hướng ra phía bên ngoài ga, tôi đã đưa ra một quyết định đáng buồn. Nếu để tự bản thân tôi lựa chọn đô thị mà tôi muốn được sinh ra thì tám mươi, chín mươi phần trăm tôi sẽ không tồn tại ở thế giới hiện tại này. Có nghĩa là chắc chắn từ năm 1975 cho tới nay vẫn chỉ do dự ngập ngừng mà không đưa ra được quyết định.

Việc sinh ra ở nơi này theo chủ ý của người khác biết đâu lại là điều may mắn. Không phải vì tôi là người yêu nước. Mà chỉ bởi vì tôi có thể thoải mái lảm bảm cầu nhàu – đó là thổ lộ thật tình hơn cả. Có thể tự do cầu nhàu các kiểu như “Sao đàn ông Hàn Quốc ai cũng đều như thế nhỉ?”, “Có vẻ như trên thế giới này có mỗi đất nước Hàn Quốc là không biết giữ trật tự giao thông hay sao ấy?” hoặc là “Chán ghét tất cả rồi, hay di cư quách đi cho xong”.

Cứ cho rằng sau khi suy nghĩ rất nung nấu, tôi quyết định trở thành công dân của Đại Hàn dân quốc đi. Nếu vậy tại sao tôi có thể dám nói năng một cách bừa bãi về nơi này như thế? Do sợ những áp lực kiểu như trong khi chính bản thân mình lựa chọn – nói trắng ra là tự mình bơi gio trát trấu vào mặt mình – mà còn dám chê bai từng điều nhỏ nhặt nhất, thì tôi sẽ phải cắn răng chịu đựng mà sống một cách bèo nhèo ở nơi này. Ngẫm lại, từ khi biết được sự thật rằng lựa chọn không phải là tự do mà là một cái tên khác của trách nhiệm thì trước mỗi tình huống phải chọn cái gì đó, tôi không biết phải làm sao, nên mồ hôi cứ chảy ướt đầm đìa.

Đôi khi tôi ao ước cuộc sống mất phương hướng của mình được gắn một cái máy chỉ đường, giống như hệ thống máy chỉ đường định vị vị trí xe bằng vệ tinh nhân tạo cho biết tình hình đường bộ “một trăm mét phía trước là đường vòng. Hãy chú ý khi lái xe”. Nếu có một người thay mình định ra và chỉ cho mình biết con đường phải đi lúc nào nên rẽ trái hay rẽ phải thì tốt biết bao nhiêu? Tôi không mong muốn cái lớn lao, chỉ cần xin hãy cho tôi biết câu trả lời chính xác của những vấn đề lật vật và nhảy cảm như phải tỏ thái độ thế nào với việc mới sáng ra đã nói xấu sếp của đồng nghiệp.

Đến nơi, chị Jang vừa gặp trước cửa tòa nhà, không biết lí do gì, thân mật khoác tay tôi. Chỉ cần nhìn thấy chị ấy đã thấy toát lên vẻ hiền lành, thân thiện và chăm chỉ, mỗi cái là nhiều khi Jang không ý tứ khiến tôi nhận ra được chân lí đáng sợ của đời sống xã hội; con người ta vì một nhược điểm nào đó cũng đủ khiến mọi thứ quay về con số không.

— Cậu cũng biết tên đó đúng là chẳng có tí mắt nhìn nào, đúng không? Đã không biết phận còn nói những hình ảnh tứ đưa lên đều kì cục, trong khi đó cũng chẳng đưa ra một ý kiến nào. Rõ ràng là anh ta muốn bắt bẻ tứ phải không?

Bản thân chị tỏ ý muốn nói khế nhưng giọng nói của chị lúc nào cũng to hơn mức bình thường. Rõ ràng đây không phải là mẫu đối thoại phù hợp với vị trí trước thang máy của tầng 1 tòa nhà ngay lối vào công ty. Bởi nhân vật chính “tên đó” là ông Hwang không biết sẽ xuất hiện và chào buổi sáng vào lúc nào. Tôi chỉ mong cho thang máy đến thật nhanh. Không biết thang máy chúng có chào hỏi nhau không mà ì ra mãi tầng 10 chẳng thềm chuyển động. Sự tầm thường tẻ nhạt không thể tả được, cảm giác như mũi bị khâu vào lưới không thể nào nhúc nhích, đời sống thường ngày vô vị lặp đi lặp lại không có hồi kết làm tôi thấy rùng mình ớn lạnh.

Mấy cái ghế trong văn phòng cũng có đẳng cấp của nó. Thỉnh thoảng tôi vẫn thấy vô cùng nhớ tiếc thời hoàn toàn ngây thơ không biết tới chân lí hiển nhiên ấy.

Ghế của công ty tôi chia thành bốn đẳng cấp. Ghế giám đốc, ghế phó giám đốc, ghế của các trưởng phòng, và ghế của các nhân viên dưới phó phòng. Tôi ngồi làm việc cả ngày trên một cái ghế văn phòng xuất xứ Trung Quốc có tay vịn làm bằng chất liệu urethane không có chỗ dựa cổ. Thỉnh thoảng, tôi cũng đi công tác bên ngoài nhưng một tháng khoảng ba bốn ngày dưới nhiệm vụ gọi là tổng kết, bắt đầu từ chín giờ sáng cho tới nửa đêm tôi phải ê mông trên cái ghế đó. Nếu tính toán một cách cặn kẽ, công việc văn phòng của nước Đại Hàn dân quốc này so với thời gian lao động bình quân của người lao động chân tay không phải là số lượng nhỏ.

Owner^[7] là một người đàn ông tuổi gần năm mươi, xuất thân là phóng viên tạp chí, tự mình tay

trắng làm nên sự nghiệp. Mặc dù không phải là người lúc nào cũng can thiệp sâu vào công việc của nhân viên, nhưng ông lại nghĩ mình phải tìm hiểu cặn kẽ tình hình, chi tiết trong công ty. Với người làm công ăn lương, không phải là không có những lúc mệt mỏi vì chuyện đó. Giám đốc, người luôn tự hào mình là một CEO thời đại mới, đặc biệt rất thích hợp hành. Ông vô cùng tin tưởng rằng đó là cách quyết định ý kiến mang tính dân chủ, nhưng ở công ty nhỏ như cái lỗ mũi này, hờ ra một tí lại mở các cuộc họp hành lớn nhỏ thì bản thân tôi chứ không phải owner, phó giám đốc, trưởng phòng cho rằng đó là cách làm không hề hiệu quả và thật lãng phí thời gian.

Sáng nay có cuộc họp tuần của những người phụ trách mảng biên tập. Chủ đề là các phương án tiết kiệm phí thi công một cách hiệu quả thông qua việc quản lý dự toán có quy mô, nói ngắn gọn đó là lệnh hãy tiết kiệm tiền. Thật ra, chủ đề không hề quan trọng. Người chủ trì hội nghị ấy là ai còn quan trọng hơn chủ đề gấp mười lần.

— Nào, sẽ quay theo chiều kim đồng hồ bắt đầu từ chị Jang Mi Kyong nhé.

Biết ngay mà. Đây chính là cách của phó giám đốc An. Có phải là buổi họp nhóm của cuộc thi tài năng đâu, phát câu lên vì ý tưởng chọn ra từng ý kiến theo thứ tự từng người.

— Trường hợp của nhóm tôi là tiến hành một cách tỉ mỉ theo kế hoạch đề ra, giảm đi những chi phí không cần thiết. Vâng, và...

Những lời đúng như trong sách vở. Chị Jang nghiêm túc như khán giả đứng ra phát biểu trong chương trình thảo luận ban đêm, nhưng ông An đang ngồi nghe không hề có sự thay đổi nào và cũng không gật đầu cho dù chỉ là một vài cái. Lướt tiếp theo đến tôi. Tôi quay đầu bên nọ bên kia liên tục. Những điều mà có nói hay không cũng chả ai quan tâm, có nói ra cũng chẳng thể trở thành hiện thực cũng như lấy mây trên trời xuống vậy, chẳng ai có phản ứng gì. Họp cả mười mấy người lại cũng chẳng kiếm đâu ra được một ý tưởng hay, vậy mà không hiểu tại sao cứ tổ chức những cuộc họp vô nghĩa như thế này nhỉ?

Cuộc họp không cần nghĩ cũng đoán được rằng rồi sẽ kết thúc bằng một bài thuyết giảng dài của ông An rằng thì là “Sao không nghĩ ra được gì thế nhỉ, các anh chị phải nghĩ cách tiết kiệm từng xu một giống như mỗi khi mở ví của mình ra chứ?” Biết đâu lí do để các nhà quản lý bám víu vào các cuộc họp không chỉ là nơi để họ có thể la lối một cách công khai, mà thông qua các cuộc họp đó họ muốn thể hiện quyền lực tầm thường, rằng có thể kiểm soát và không chế được mọi người.

— Tôi nghĩ rằng, thành thật mà nói bản thân cuộc họp này có lẽ đã có vấn đề rồi.

Ồ, tiếng ai thế nhỉ? Đột nhiên tỉnh hết cả người. Người châm ngòi nổ chính là Lee Min Jeong, cô bé đồng nghiệp vào sau tôi.

— Nếu tốn hết một triệu won sẽ ra cuốn sách đáng giá một triệu won, hết hai triệu won sẽ ra cuốn sách hai triệu won. Chứ đưa cho một triệu won mà bảo phải làm thành cuốn sách có chất lượng hai triệu won, điều đó không thể chấp nhận được. Nếu muốn làm như vậy thì ngay từ đầu phải kí hợp đồng đại hạ giá đi chứ. Ai lại cứ vất bọn tôi như vậy thì sao bọn tôi làm việc được.

Không nghe được cả tiếng kim đồng hồ chạy trong phòng. Tất cả dường như đã đóng băng. Có những điều cấm kị mặc dù có biết cũng không thể nói ra, ở bất cứ tổ chức nào đều có những điều như

vậy. Lee Min Jeong đã phát âm rất rõ ràng. “Đại hạ giá”! Làm sao có thể nghĩ rằng ở tuổi hai mươi sáu, cô ấy mặc dù ngày thường rất tự hào về phát ngôn gai góc của mình, có thể dừng cảm đến chừng ấy.

— Có trả giá hết tất cả các nơi như nhà in, bản thảo, người viết thì cũng chỉ ở mức độ nào thôi chứ, đằng này giống y hệt kiểu hạ giá hàng loạt. Nếu cứ làm thế thì chỉ khiến cho hình ảnh công ty ta sẽ xấu đi thôi.

Lời nói hoàn toàn đúng. Đáng lẽ phải vỗ tay tán thưởng cho người bạn đồng nghiệp nhỏ tuổi biết thách thức với sự bất công bằng thái độ không hề sợ hãi, song tôi chỉ cúi gằm mặt xuống nhìn mấy cái hoa văn của cái bàn vô tội. “Chambap”^[8] quả là vĩ đại. Với bảy năm kinh nghiệm làm việc, tôi, bằng bản năng, nhận ngay ra được cái bóng của sự nguy hiểm đối với bản thân mình.

Ông An không phải là cao thủ có thể chống đỡ được đòn tấn công bất ngờ của nhân viên. Cặp lông mày không rậm rạp mấy của ông nheo lại như con giun. Lee Min Jeong vẫn vẻ mặt như cũ không hề ý thức được về cơn sóng thần mình đã gây nên. Cảm giác cặp tròng đen đầy gân máu của ông An lướt qua Lee Min Jeong và dừng lại nơi tôi. Lướt sau, quả đúng là đến lượt tôi.

— ...Chị Oh Eun Shu, chị nghĩ thế nào? Chị có đồng ý về ý kiến vừa rồi không?

Tôi cảm thấy ngay được câu cuối cùng của ông An đang run. Ông là bạn lớp trên hồi đại học của giám đốc. Trước nhân viên đáng lẽ gắn thêm từ “nim”^[9] cho ông cũng được nhưng giám đốc còn đằng thẳng gọi to hơn “An I sa”^[10]. Ngay cả những lúc chẳng thấy mặt mũi giám đốc đâu ông An cũng đều nhất mực “Không có sachangnim”^[11] ở đây cũng phải làm việc cho ra đầu ra đũa”. Tuy không nhiều lắm nhưng cũng đã có mấy hợp đồng kí tạm với đối tác có giá thấp hơn giá thị trường. Hầu như tất cả những hợp đồng ấy đều thể hiện rõ ràng đó là tác phẩm của ông An.

Tất cả mọi người đều chú mục vào cái miệng của tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Chỉ vì một lời của tôi mà không khí sẽ nghiêng về phía này hay nghiêng về phía khác. Tôi có thể trở thành anh hùng làm cháy rực lên ngọn lửa của phong trào cách mạng nhân dân, cũng có thể trở thành cận thần xu nịnh làm mờ mắt vua chúa bằng những điều dối trá xảo quyệt. Tự nhiên cảm thấy bị một áp lực dữ dội nhất từ hồi vào công ty cho tới bây giờ ấn còng lưng tôi xuống. Có bao nhiêu ghế trong phòng họp không ngồi sao lại ngồi bên cạnh Lee Min Jeong chứ? Tôi thấy hồi hận kinh khủng. Cuộc đời thật không dễ dàng. Lúc nào tôi cũng muốn nó sẽ được chôn vùi một cách lặng lẽ, nhưng... Thở một hơi thật sâu, tôi từ từ mở miệng:

— ...Không ạ.

Hèn nhất, thật sự hèn nhất, ngay cả trong giây phút đang nói tôi cũng đau đớn nhận ra sự thật đó. Nhưng không thể dừng lại được nữa.

— ...Chúng ta, tôi nghĩ trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng phải cố gắng hết sức.

Lee Min Jeong cũng trở mắt nhìn tôi vẻ kinh ngạc rồi quay ngoắt đầu đi chỗ khác.

— Đúng vậy, cô Oh nói đúng đấy.

Ông Hwang xen ngay vào với vẻ hồi lỗi muộn phiền.

— Giờ còn giờ lý thuyết suông ra nói thì được ích lợi gì. Chúng ta phải làm thế nào đó cho công

việc suôn sẻ theo khuôn đã định sẵn chứ?!

Thật may mắn khi không có ai giở thêm cái trò vỗ tay tán thưởng. Cuộc họp vừa xong, mọi người tỏa ra về chỗ của mình, đi toilet, ra hành lang. Chị Jang kéo tay tôi vào phòng để nước.

— Biết ngay cái con ranh ấy, thế nào cũng sẽ có lúc gây ra chuyện lớn mà.

Tôi không trả lời mà ừng ực tu ly nước lạnh. Nước rất mát nhưng không thể nào gột sạch đi cảm giác thất bại đang cháy trong cổ họng.

— Làm gì có chuyện dám nói hết cả những điều mình muốn nói. Ai lại biến cả sếp thành thằng ngố bao giờ.

— ...Thật ra, cô bé ấy có nói sai đâu.

— Cứ cho là thế, nhưng mới nứt mắt ra đã làm như vậy là sai quá đi rồi. Một mình mình tốt đẹp còn những người còn lại thì sao? Nó cứ tưởng là mọi người hèn nhát mà ngồi im à?

Câu nói phát ra cuối cùng của chị Jang đâm phập vào ngực tôi. Cứ tưởng là hèn nhát mà ngồi im. Nếu tôi hai mươi sáu tuổi, ở chỗ làm đầu tiên, tôi có trả lời như hôm nay không? Có lẽ là không. Biết đâu tôi lại đẩy ghế đứng dậy, biến đi đâu đó, hoặc vùi mặt trên bàn phòng họp. Mà không, có khi lại ném cho Lee Min Jeong một phiếu vì lòng quả cảm rồi một mình không biết phải làm gì cho đến sáng hôm sau, nộp đơn xin nghỉ việc với một quyết tâm bi tráng. Ý của tôi không phải nhớ tiếc thời đó. Chỉ có tiêu chuẩn phán đoán việc đúng sai là dần dần trở nên mơ hồ. Cũng không phải ghen tị vì làn da săn chắc của đứa con gái 25 tuổi. Lí do tôi ghen tị vì tôi biết sự dũng cảm thiếu cân nhắc của cô ấy biết đâu lại xuất phát từ sự tự tin về bản thân, rằng nếu không vừa ý, có thể vứt bỏ tất cả để bắt đầu lại từ đầu.

Vừa bước vào văn phòng, tôi đã nhìn thấy dáng đằng sau của Lee Min Jeong đang ngồi ở chỗ của cô. Nhìn thấy bờ vai nhỏ của cô bé ngồi một mình không động đậy, tôi lại cảm thấy cốc nước uống lúc nãy trào lên cổ họng. Tôi ngập ngừng tiến về phía cô bé.

— Min Jeong à!

Tôi khẽ gọi tên cô từ phía sau. Không có tiếng đáp lại. Tôi cố gắng gọi to hơn. Cũng không thấy động tĩnh gì cả. Hình như cô ấy cũng cảm thấy bị tổn thương. Định nắm vai cô nhưng rồi lại thôi. Khi đi làm, cái khó nhất chính là mối quan hệ đồng nghiệp. Đôi khi còn cảm thấy như mình nhét đầu vào tổ cá sấu đang hí hụi bò qua bò lại và cảm thấy bức dọc. Nhiều khi thành quả đạt được phải đổ mồ hôi sôi nước mắt thì bị cấp trên lúc nào cũng tỏ ra thân thiện nuốt mất. Giải bày chuyện bạn trai với người đồng nghiệp thân thiết thì lập tức mấy hôm sau đã có tin đồn lố bịch khắp phòng rằng “Cao thủ trong tình trường Oh Eun Shu sắp tự tử vì thất tình”. Tôi và Lee Min Jeong không quá thân mật cũng chẳng lạnh lùng. Chị Jang thỉnh thoảng lại càu nhàu “Con ranh ấy không biết điều hay coi thường mình nhỉ?”, nhưng tôi thấy hình như bản tính cô bé là như vậy.

Một lần toàn công ty cùng đi ăn tối. Khi đang thăm rên rĩ trước menu vì bị giám đốc sai “đi chợ”, câu nói rõ ràng rành mạch của Lee Min Jeong khiến tôi không thể quên được “Em muốn ăn thăn bò tươi!” khiến cho khuôn mặt đầy mỡ của giám đốc đang hí hớ cười cũng đành phải gọi 20 phần thăn bò Hàn Quốc thay vì gọi thịt ba chỉ nướng như mọi lần. Trong lúc răng hàm nhai miếng thịt ngọt lịm, tôi

không biết phải cảm phục hay cảm ơn cô ấy đến mức nào.

Tôi là đồng nghiệp xấu, cũng không phải là con người nữa. Là một con cá sấu nhe răng hiềm ác trong đầm cá sấu. Cảm giác tội lỗi ào đến làm ngực trái tôi đau nhói. Tôi khẽ khàng đặt ngón tay lên vai cô ấy.

— Ô chị Oh!

Lee Min Jeong ngoảnh lại và gỡ tai nghe ra. Ánh mắt trong trẻo không hề tỏ thái độ nào cả. Đối với một đồng nghiệp đi trước bám lấy tổ chức chỉ để tốt cho mình, quay ngoắt đi trước đồng nghiệp, một đồng nghiệp chẳng giống con người, thế mà cô bé vẫn hỏi với giọng điệu giống như thường ngày:

— Có chuyện gì thế ạ?

Một phản ứng mà tôi không hề dự đoán trước. Tôi nhìn như kẻ đần xuống cái Nano Ipad MP3 loại mới sáng nhấp nháy của cô ấy.

— À, à không, em nghe gì thế?

— Em dạo này thấy mê những bài hát nổi tiếng hồi nhỏ em thường nghe. Chị có muốn nghe thử không?

Tôi ngáp ngừng cầm một bên tai nghe nhưng không thể đưa lên tai nổi. Hai lần tuổi – cô bé ấy lại mê bài hát đã nghe hồi còn nhỏ. Tôi vừa nghe tên bài hát vừa cảm giác có gì đó thật hồ thẹn.

— À, Min Joeng này, chuyện lúc nãy ấy...

Trên trán Lee Min Jeong hằn lên dấu hỏi. Không biết có phải là...

— Xin lỗi em.

Cuối cùng câu nói cũng phát ra khỏi miệng. Tôi cảm thấy mình thật nhà quê lỗ bịch. Lee Min Jeong nhăn trán hỏi lại:

— Chuyện gì cơ?

Không biết có thật là cô bé không biết hay giả vờ không biết nữa.

— Chuyện lúc nãy trong phòng họp... việc chị nói với ông An.

Sự lấp bắp của bản thân khiến tôi giận mình kinh khủng. Lee Min Jeong nói như không có chuyện gì:

— À, chuyện đó. Không có gì đâu. Ý kiến của chị và của em có thể khác nhau chứ. Chị không cần phải nghĩ ngợi gì đâu.

— Không, chị sai rồi. Thật ra lời của Min Jeong đúng mà.

Có thể hiện thái độ thì cũng phải biết ý biết tứ, thế mà không biết từ lúc nào tôi đã gân cổ lên. Lee Min Jeong chăm chú nhìn tôi. Hình ảnh tôi trong mắt cô ấy không biết sẽ thế nào nhỉ? Lớn tuổi rồi mà chả có khả năng gì đáng kể, một loại ươn lười, đã thế lại còn ra vẻ ta đây biết tự ái. Liệu tôi có bị xem là khuôn mẫu để cho cô bé ấy quyết tâm “sẽ không muốn già đi theo kiểu như vậy” không nhỉ? Tôi thấy nổi hết da gà. Một nụ cười khẽ nở trên môi Lee Min Jeong rồi biến mất.

— Lúc nãy chắc chị bắt buộc phải nói vậy thôi. Em hiểu mà.

Thấy đúng như một cảnh trong phim truyền hình vậy. “Lee Min Jeong nhân vật chính trong sáng, đúng đắn và vị tha” và “ Oh Eun Shu đồng nghiệp ế chồng, hèn nhát chỉ biết thân mình”. Mà thôi, cũng

không cần phải đặt tên nhân vật làm gì. Trong kịch bản chắc chắn sẽ ghi là “nhân viên 3” cho mà xem.

Vị trí nhân vật chính do đã biết thân biết phận nên bỏ cuộc từ trước. Cứ làm diễn viên phụ, có làm gì cũng chẳng ai quan tâm, như vậy an toàn hơn cả, chứ làm nhân vật chính để rồi không biết sẽ vụt tắt lúc nào khi vướng vào một vụ xì-căng-đan. Mọi người có chế nhạo rằng đó là cách sinh tồn hèn nhát của nhân viên tuổi ba mươi không có năng lực cũng được. Tôi cũng chẳng muốn biện minh làm gì. Vì điều đó là sự thật.

Nhưng chẳng hiểu tại sao cả ngày tâm trạng cứ nặng trĩu không thể làm được việc gì cả. Đang hết nhìn đồng hồ lại ngó nghiêng phân biên tập thì điện thoại trên bàn tôi đổ chuông.

— Oh Eun Shu à, anh đây!

Đó là một người đàn ông. Số đàn ông có thể gọi cho tôi và nói “anh đây” rất ít. Giọng nói trầm đục rót bên tai nghe quen lạ lùng. Khuôn mặt của The Oh chợt hiện lên rồi biến mất. Vì giọng nói không những rất khác mà cũng không có lí do gì để cậu ta biết số công ty. Làm sao có thể nghe giọng đàn ông mà liên tưởng tới ngay The Oh được nhỉ? Trí tưởng tượng thật hài hước. Diễn viên phụ Oh Eun Shu ơi, chắc chắn là đến giai đoạn cần phải đi tư vấn bác sĩ khoa thần kinh rồi. Tôi lắc đầu tỉnh trí lại.

Người đàn ông nói trong điện thoại là ông An. Ông ta ngồi trong phòng mình cách phòng tôi không tới 30m và gọi điện thoại cho tôi. Chưa hề có chuyện này bao giờ cả. Tôi vội vã quay đằng sau nhìn nhưng thấy cửa phòng ông An đóng chặt. Dự cảm không tốt lành bủa vây lấy tôi.

— Phó giám đốc, có chuyện gì...?

— Suyt!

Ông An vội vã ngắt lời tôi:

— Có ai bên cạnh cô không đây?

Tôi ngẩn cổ nhìn xung quanh văn phòng. Chị Jang đang mở MSN và tập trung chát chít. Lee Min Jeong nói đi công tác bên ngoài. Ông Hwang điềm nhiên để giấy báo lên bàn ngồi cắt móng tay. Đó cũng là cảnh thanh bình như hầu hết những ngày khác trước giờ tan sở.

Ông An nhanh chóng nói cho tôi lí do của cuộc điện thoại. Rất đơn giản. Ông bảo tôi sau một tiếng nữa tới nhà hàng Trung Quốc gần công ty. Trước khi ngắt điện thoại ông còn thì thào cẩn thận đừng để cho ai biết. Không thể nắm bắt được ý ông ta là gì. Mời ăn cơm chỉ có hai người ư? Tại sao lại thế? Tôi liên tục đưa ra những câu hỏi nghi vấn. Không cần phải làm thế thì đầu tôi cũng đã muốn nổ tung lên rồi. Hãy cứng rắn lên nào. Tôi cố gắng tự vỗ về mình. Phải nhìn sự việc bằng thái độ và con mắt khách quan nhất.

Nếu là trường hợp đột nhiên nhận được lệnh triệu tập mang tính cá nhân của cấp trên trung niên ngoài giờ làm việc, thông thường sẽ có hai khả năng được đặt ra. Thứ nhất, một thông báo vô cùng quan trọng liên quan tới việc cá nhân, chẳng hạn như khuyến thôi việc. Ừm, nhưng trường hợp này tỉ lệ đúng không cao. Xét về công việc, khối lượng việc tôi đang đảm nhiệm hiện nay khá nhiều. Tìm đâu ra được nhân viên ngón ngắn ấy công việc với mức lương như vậy chứ. Nếu có phải đuổi việc một người thì ai cũng biết đó là ông Hwang chứ không phải tôi.

Và thứ hai, trước sự liên tưởng thứ hai vô cùng rõ ràng, tôi cảm thấy người như đông cứng lại. Không biết có phải được học trong một trung tâm nào đó hay không mà các phương pháp tiếp cận của các ông trung tuần có vợ rất giống nhau và cũng rất sáo mòn. Ngay cả trong các chương trình như phim truyền hình đặc biệt “Clinic^[12] vợ chồng - tình yêu và chiến tranh” cũng không thể nào đưa các phương pháp này ra được vì chúng quá ấu trĩ, thể mà chúng vẫn đang hoành hành ở ngoài đời. Với tôi, tất nhiên đây cũng không phải lần đầu. Chẳng phải do tôi sở hữu một ngoại hình đặc biệt có thể gây kích thích sự thuần khiết của các đảng đàn ông trung niên mà chỉ bởi vì nhìn tôi quá mờ nhạt, dễ dãi để trở thành “mục tiêu”. Dẫu sao nếu đã trở thành “con mồi” thì đó là chuyện vô cùng nhức đầu.

Ông An đã tới trước. Áo sơ mi kẻ xanh nhạt không cà vạt, áo jacket nhung màu đen đậm, dù nhìn ở công ty hay gặp bây giờ trông ông cũng rất trẻ so với tuổi. Tuy nhiên thật đáng tiếc, có ngàn lần nhượng bộ đi chăng nữa thì ông ta không phải là kiểu đàn ông tôi thích.

— Mình kêu món thịt chiên trộn nước xốt nhé?

Tôi lắc đầu quầy quậy. Ông An kêu hai tô Jambong hào. Trong cái bất hạnh cũng có điều may mắn. Chắc gì ông ta với một tô Jambong giá sáu ngàn won mà dám làm gì tôi.

— Anh mang chuyện này ra nói không biết Eun Shu nghĩ thế nào. Chỉ mong em không hiểu lầm là được.

Tôi nuốt khan.

— Sao em vẫn chưa kết hôn?

Đề tọc mạch đời tư của nhân viên mà chỉ dùng kiểu nói như vậy thì thật thấp kém quá. Nếu có ý muốn cưa cẩm thì cưa cách nào cho đáng chú. Có lẽ cần phải tìm ra những kinh nghiệm mang tính sáng tạo và mới mẻ hơn. Tôi không trả lời mà cắn một miếng củ cải đường. Không biết có phải do củ cải được ngâm giấm hay không mà vị chua tỏa ra khắp miệng tôi một cách khó chịu. Tại sao không kết hôn à? Tôi cũng đang băn khoăn đến chết đi được trước câu hỏi tại sao như vậy đây.

Để đối phó với những trường hợp như thế này, có một số câu trả lời mang tính mô phạm đã được chuẩn bị sẵn. Trong đó, phải tỏ ý rõ ràng rằng không muốn đưa chuyện này ra nói thêm nữa và nói một cách lịch sự ở mức cao nhất.

— Không phải là không lấy mà vẫn chưa lấy được đó chứ anh. Đâu có phải cứ muốn là lấy được đâu.

— Vậy đã có ai chưa?

Cái ông này, dai thật đấy. Tôi lại trả lời một cách lịch sự:

— Vẫn chưa có ạ!

Không phải là không lấy chồng mà chưa lấy được chồng, cũng chưa có bạn trai. Khi nói ra hết những điều trên mới thấy mình chẳng khác nào một tội đồ xưng tội. Chỉ cần tìm được đàn ông là mọi chuyện ok sao? Cuộc sống nếu cứ dễ dàng như thế thì thật thoải mái biết bao. Tôi né cái nhìn đầy vẻ thương hại hiện lên một cách hiển nhiên trong mắt ông An.

Nước dùng của bún hào quá nhạt nhẽo. Thời tiết đột nhiên trở lạnh, tin đồn liên quan tới sự chuyển đổi nhân sự của công ty đối tác, sự lười biếng của bà nhân viên vệ sinh... tất cả những điều ấy ông An không ngần ngại đưa lên làm chủ đề cuộc nói chuyện. Những lúc như thế tôi chỉ gật gật đầu một cách vừa phải thể hiện sự đồng tình với ý kiến của cấp trên. Tôi thấy rõ ràng ông đang vòng vo mà không nói thẳng ra bản chất của câu chuyện.

— Ăn nhiều vào, loại hào này người ta nói là tốt cho phụ nữ lắm.

Tôi lặng lẽ gắp. Ông An húp sùm sụp bát nước rồi phát ra một câu khen giống như đang ở trong phòng xông hơi:

— Hơ hơ, si won ha ta^[13] !

— ...

— Anh thường giải quyết bữa tối ở ngoài rồi mới về. Vì không muốn làm phiền mẹ của mấy đứa. Bởi sức khỏe bà ấy không được tốt lắm.

Đang dần dần đi vào vấn đề chính rồi đấy. Thế nào chẳng rào rào ra chuyện bản thân và “mẹ mấy đứa” đã nguội lạnh tới mức nào và chỉ còn là mối quan hệ hình thức. Tới phần quan trọng nhất là hai người không ngủ chung phòng nữa và chắc chắn sẽ đến hồi kết. Kiểu này chắc phải ngắt lời và đi nhà vệ sinh quá.

— Chính vì vậy mà dạo này bà ấy tập thể dục chăm chỉ lắm. Từ dạo tập ở phòng tập, bà ấy khá hơn nhiều lắm, lại còn quan hệ thân thiết với những người cùng tập nữa.

— ...

— Có một bà chơi chung ở đó hình như có nhờ bà xã anh làm môi cho một anh chàng hơi quá tuổi lấy vợ thì phải.

Tôi không muốn nghe thêm nữa. Tôi thành tâm mong như vậy. Thà rằng ông An cứ thẳng thắn bộc lộ ẩn ý của mình có lẽ tôi sẽ cảm ơn hơn. Sau này cho dù có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng cứ từ chối là xong. Nhưng khi cấp trên đã đứng ra làm cái trò môi lái này, lỡ ra một cái thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng phức tạp. Đó là chân lí tôi thu được qua một kinh nghiệm xương máu.

Hồi mới bắt đầu chập chững đi làm, người quản lý trực tiếp của tôi nói sẽ giới thiệu em của mình cho tôi. Không biết đầu đưa ra sao và với tâm trạng của người đi xem mặt thời đại học, tôi đi theo anh ta. Chỉ gặp gỡ nhau khoảng một tháng rồi thôi, nhưng anh ta biến thành một kẻ theo lén và một ngày gọi cho tôi tới 30 cuộc điện thoại. Ông quản lý cứ hờ ra một tí là gọi tôi vào với kiểu cách là bàn công việc rồi nói cho em trai ông ta một cơ hội nữa. Không biết đó là van vãn hay đe dọa nữa. Chuyện chưa dừng lại ở đó, mới đây ông trưởng phòng công ty cũ còn giới thiệu cho tôi một anh đã ly hôn hơn tôi tới mười tuổi. Mãi sau này tôi mới biết cái anh chàng đầu hói được giới thiệu cho tôi đó là nhân viên ngân hàng, đã hứa sẽ cho ông trưởng phòng vay tiền với điều kiện dễ dãi.

Ông An mở tờ giấy được gập nhăn nheo và đặt bên cạnh cái bát đựng củ cải ngọt. Mấy dòng chữ ghi tên là “Kim Yong Shu” và mấy con số có lẽ là số điện thoại được ghi một cách nguệch ngoạc. Một cái tên có quá nhiều ở đất nước Đại Hàn dân quốc này. Kim Yong Shu, người đàn ông mà tôi sẽ gặp.

Tôi không phải là người quá ham vật chất, tuy nhiên khi được giới thiệu một người đàn ông, bao

giờ tôi cũng muốn mình phải biết được về những điều kiện cơ bản. Nói thẳng ra là chuẩn bị một phương tiện an toàn tối thiểu nhất. Tất nhiên, tôi chẳng hỏi tới những chuyện nhạy cảm như anh ta chạy xe bao nhiêu phân khối, sau khi kết hôn xong có phải thường xuyên đưa sinh hoạt phí cho bố mẹ chồng hay không. Cũng có những cô gái coi đó là yếu tố cần phải kiểm tra kỹ, chẳng hạn như Je Il bạn tôi. Việc không đi tới tận cùng trong những chuyện như vậy cũng là một nhược điểm của tôi.

Nhưng ít ra cũng phải biết anh ta sinh năm bao nhiêu, nghề nghiệp là gì, cao hay thấp. Đằng nào cũng vậy nếu có thêm những thông tin phụ như anh ta là fan của đội bóng chày Doosan Bear hay Twins LG, nhóm máu O hay AB thì có phải là sẽ thuận lợi hơn trong cuộc nói chuyện không nào.

Tuy nhiên, ông An ngoài cái tên ra chẳng nói thông tin gì thêm nữa về người con trai mà tôi sẽ gặp. Trong mắt của những người như ông An thì vấn đề nằm ở chỗ có “người đàn ông nhiều tuổi chưa lấy vợ” và “người phụ nữ nhiều tuổi chưa lấy chồng”, đó mới là sự thật quan trọng. Nếu vậy, ông ấy sẽ nghĩ chẳng có lí do gì để hai người không thành đôi. Nếu anh chàng ế vợ và cô nàng ế chồng không vừa mắt nhau thì kiêu gì ông ấy chẳng chắc lưỡi “kén cá chọn canh thế thì chẳng trách tồn kho cho tới bây giờ”. Dẫu sao tôi cũng phải nhét tờ giấy ông ta đưa vào túi. Ông An còn dặn cận kề giống như bà mối khờ rằng hôm nay hoặc ngày mai phải gọi cho Kim Yong Shu rồi gặp gỡ trong tuần này đi đừng để lùi sang tuần sau.

— Thật ra anh phải nghĩ mãi xem nên chọn ai trong công ty mình. Nhưng rồi mới biết chẳng có ai xứng như Eun Shu.

Ông ta dương dương tự đắc giống y hệt quan cận thần tham dự vào quá trình kén vợ cho thái tử.

— Với lại mong em đừng hiểu lầm nhé, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì tới buổi họp sáng nay đâu. Em không nói với các nhân viên khác đấy chứ. Vậy là giữa anh và Eun Shu có một bí mật mà chỉ hai ta biết thôi đấy nhé. Hô hô...

Nhìn khuôn mặt cười nheo một mắt của ông ta, lòng dạ tôi rối như tơ vò. Bởi tôi nhìn thấy rõ ý đồ xảo quyệt của ông ta muốn dùng tôi làm tay sai với miếng mồi là chuyện môi giới lạ lùng này. Trên đường về nhà, tôi mông lung với những suy nghĩ rối rắm, phức tạp.

Hãy tưởng tượng có một người con trai và một người con gái. Hai người này chưa gặp nhau một lần nào trong mấy chục năm. Cả hai đều sống và vun đắp những kỷ niệm hoàn toàn riêng biệt với gia đình, bạn bè, đồng nghiệp của mình. Người con trai và người con gái có dấu ấn cuộc sống khác nhau như vậy một ngày nào đó họ lại gặp nhau. Tại quán cà phê trong khách sạn, cả hai mặc trang phục trang trọng, học thuộc tên và số điện thoại của nhau như ám hiệu. Họ chào nhau bằng vẻ mặt hơi ngượng ngùng và vô cùng nghiêm trang. Rồi sau đó không lâu họ đưa tin với gia đình, bạn bè, đồng nghiệp rằng họ đã quyết định trở thành cộng đồng chung về mặt pháp luật, kinh tế, tinh thần.

Không biết có tin được không nhỉ? Đó là những việc xảy ra mọi lúc, mọi thời điểm trong thế giới mà tôi đang sống. Nó có phi hiện thực và khó giải thích hơn việc nhìn thấy giữa quảng trường Gwang Hoa Mun xuất hiện một xe tải chở đầy lợn hay không?

Đêm ấy, gặp trên chat room, Yu Hee cười khẩy vào lời nói của tôi:

— Không biết mới cưới chứ. Biết rõ mọi đường đi nước bước thì chán óe, ra làm sao mà sống

được với nhau.

Tôi vừa nhai khoai lang chiên sồn sột vừa gõ bàn phím lóc cóc:

— Không thể chấp nhận được, mà cậu chưa thử bao giờ sao biết?

Mảnh vụn thức ăn rơi và kẹt giữa chữ “b” và “n”. Tôi biết rõ chuyện ăn vặt giữa đêm chính là liều thuốc độc cho vấn đề giảm cân. Nhưng con người có phải chỉ sống bằng thể xác đâu. Đôi khi cũng rất cần niềm hạnh phúc cho tinh thần chứ. Vì sự bình yên cho tâm hồn, tôi quyết định sẽ tạm quên gói bánh này có bao nhiêu calo. Đẳng nào thì tôi cũng dự định chỉ ăn nửa gói thôi. Mà không, nếu may mắn có thể chỉ ăn khoảng một phần ba là cùng.

— Ngổ thế, đâu cần phải trải qua mới biết, ai cũng biết, chỉ mỗi mình cậu là không biết thôi. Heee.

Con ranh, cứ mở miệng ra là phát ngôn trắng trợn như vậy. Tôi không muốn đối đáp với nó. Dẫu tôi biết kiểu người của Yu Hee, dù nói đùa hay nói thật bao giờ nó cũng gay gắt như mù tạt nhưng tôi vẫn bị tổn thương bởi những lời nó nói. Sau khi chia tay với bạn trai, trong bốn ngày tôi không hề uống được dù chỉ là một ngụm nước thì chính Yu Hee là người dắt tôi đi ăn cháo bảo ngư, nhưng chính nó cũng là người chỉ thẳng ngón tay vào tôi tuôn xả những điều làm cho ruột gan tôi như lộn hết cả lên: “Này, cậu tưởng đàn ông ai cũng ngu đàn sao? Làm sao có thể yêu người khác hơn chính bản thân mình được?”

— Eun Shu à. Tớ muốn nói với cậu một chuyện... cậu có thể giữ bí mật được chứ?

Yu Hee đột nhiên nói. Bí mật là sao? Tự nhiên tôi cảm thấy khó chịu hơn là tò mò. Tôi không muốn nghe bí mật của người khác. Khi bên kia đưa cho một thì bên này cũng phải đưa ra cái gì đó tương ứng, đó chính là nguyên tắc cơ bản trong mối quan hệ giao tiếp của con người. Khi nghe bí mật của Yu Hee thì tôi phải đưa ra cho nó cái gì nhỉ? Nếu là chuyện qua đêm thì chắc có đao kẻ cổ tôi cũng không dám nói. Tôi ra quyết tâm như vậy.

Nhìn ra thì thấy mấy ngày trước đây dòng tiêu đề trên cửa sổ chat của Yu Hee còn ghi “Đời có gì nhỉ?” giờ đã đổi thành “Vấn đề không phải là cuộc đời mà là sự dũng cảm cho cuộc đời!!”. Hai dấu chấm than nằm kề nhau nhìn rất nghiêm trọng. Vốn dĩ dòng tiêu đề cửa sổ chat tồn tại như sự thông báo rộng rãi cho mọi người biết về sự thay đổi tâm trạng hay sự kiện nào đó trong cuộc sống thường ngày. Dòng tiêu đề “Chị Eun Shu nhân hậu” của tôi dạo này không biết có phải là sự phản ánh hiện thực, điều ước muốn trở thành hiện thực hay chỉ là một thứ nguy trang dị kì?

— Chuyện gì thế? Có chuyện gì cần đến sự dũng cảm à?

Sửa mắt thành hai mí, sửa đuôi mắt rồi sửa mũi, chẳng lẽ lần này đến lượt sửa ngực? Yu Hee im lặng trước câu hỏi của tôi. Chắc lại đi toilet hoặc có điện thoại gấp gì đó. Đây cũng là chuyện tự nhiên mỗi khi chat trên online. Bản thân tự khơi khơi nói ra chuyện bí mật vậy mà lặn không sủi tăm là sao? Đang làm bầm một mình thì điện thoại rung báo có tin nhắn.

“Thứ bảy 6 giờ, ở Deahakro có được không? Có lễ kỷ niệm về Anto-nioni. Yun The Oh”.

Là The Oh! Tự nhiên thấy nhột giữa các ngón chân. Không biết phải giải thích thế nào về hiện tượng phản ứng trước của cơ thể cho thật hay nhỉ? Tôi hạ cửa sổ chat xuống và vội vã mở ngay trang

web tìm kiếm. Đạo diễn phim Michelangelo Antonion, hiện lên cả ảnh nữa, cũng đủ biết chắc là một ông già rất nổi tiếng. Còn hai ngày nữa là tới tối thứ bảy. Dù chấp nhận hay từ chối thì lần này chắc chắn phải trả lời luôn mới đúng đạo lý con người. Nên gặp hay không nhỉ? Sao càng sống càng thấy cuộc đời như núi trùng trùng điệp điệp, có thể gọi là một chuỗi các sự chọn lựa của cuộc đời chăng? Khi đó, cửa sổ chat nhấp nháy báo tín hiệu. Hình như Yu Hee đã trở lại.

— Eun Shu à... Thật ra hôm nay tớ nghỉ việc ở công ty rồi.

— Hơ, sao thế?

Miệng tôi tự nhiên cứ há hốc. Yu Hee đường đường là trưởng phòng IT của một công ty chứng khoán, chỉ cần nói tên ai cũng biết. Yu Hee lúc nào cũng khẳng định một điều rằng nó yêu bản thân mình hơn tất cả vật thể nào trên trái đất này bao gồm cả con người và động vật. Trong ba chúng tôi, nó là người tiết kiệm được nhiều tiền nhất, thăng chức nhanh nhất và lương cũng cao nhất. Vậy mà nó nói là nó từ bỏ một công ty tốt như vậy sao? Hay là lại có một công ty khác tốt hơn mời nó về làm?

— Tớ sẽ trở thành diễn viên nhạc kịch.

—

Một chuỗi những dấu chấm không có kết thúc đúng là tâm trạng của tôi trong khoảnh khắc này. Diễn viên nhạc kịch. Thật tuyệt vời. Tuyệt lắm chứ. Nhưng với một cô gái 31 tuổi chưa chồng thì tương lai hy vọng đó liệu có chấp nhận được không nhỉ? Thà ước mơ trở thành ca sĩ trong cuộc thi giọng hát hay của các bà nội trợ, hay được giải thưởng trong cuộc thi lựa chọn những bà nội trợ tiết kiệm thì có lẽ sẽ thực tế hơn. Tất nhiên tôi công nhận rằng bạn của tôi, Nam Yu Hee, hát hay. Nhảy cũng rất đẳng cấp. Nhưng đó là chuyện trong các sàn nhảy hay phòng hát karaoke thôi chứ. Chỉ có thể coi là người hát hay múa giỏi thôi, làm sao có thể coi là nghề nghiệp được. Nếu là mười ba năm trước đây thì còn có thể. Chỉ hai tháng nữa thôi là chúng tôi ba mươi hai tuổi rồi.

— Cậu có điên không đấy?

Nhưng Yu Hee đã nhanh hơn tôi khi tôi chưa kịp nhấn nút Enter.

— Tớ biết là cậu sẽ không hiểu. Nhưng nếu tớ chậm thêm nữa chắc chắn tớ sẽ rất hối hận.

Dòng tiêu đề trên cửa sổ chat của nó đập vào mắt tôi. “Vấn đề không phải là cuộc đời mà là sự dũng cảm cho cuộc đời!!”. Hai dấu chấm than thẳng tắp đến mức tôi nghiến. Tôi lặng lẽ chuyển ngón giữa của bàn tay phải từ phím Enter lên phím Delete và chậm chậm bấm phím.

— Ừ, cậu ráng lên.

Khi bấm phím xong mới thấy câu nói tỏa ra sắc thái nhạo báng sao đó, nhưng Yu Hee lại tỏ vẻ vô cùng cảm kích.

— Hu hu. Cảm ơn cậu lắm. Tớ biết là cậu sẽ nói như vậy mà. Giờ đây tớ sẽ sống cuộc đời tớ thật sự mong muốn.

Nó nói đã đăng ký lớp diễn viên nhạc kịch dự bị và sắp sửa học khóa biểu diễn và Jazz dance. Nó cũng tỏ ra rất tự tin rằng mặc dù tuổi cũng khá rồi nhưng bù lại có năng khiếu bẩm sinh và kinh nghiệm cuộc sống phong phú nên chắc chắn sẽ có cơ hội và tỏ ra tràn đầy hy vọng. Tôi chỉ còn biết ngây ra nhìn lên màn hình chứa đầy đặc những kế hoạch chắc chắn của Yu Hee.

Lại một cú sốc khác, khác với khi Je Il tuyên bố kết hôn làm tôi thộn người ra đờ đẫn. Je Il và Yu Hee không điên. Je Il và Yu Hee đang hồi hã tìm kiếm con đường đi của mình. Chỉ còn mỗi tôi tự ti đứng lại trong cái một cái vũng như ao tù nước đọng.

Câu trả lời “Được thôi” của tôi dành cho The Oh có phải là do lây nhiễm từ “sự dũng cảm cho cuộc đời!!” của Yu Hee hay không nhỉ?

2

Mặc dù cuộc đời không thật dài nhưng trong quá trình sống sẽ gặp những chuyện xảy ra ngoài ý muốn của mình. Chẳng hạn việc gặp hai người đàn ông trong một ngày. Nói trắng ra đó cũng không phải là hành động vô đạo đức. Hai giờ chiều ngày thứ bảy là khoảng thời gian rất hợp để xem mặt. Sáu giờ chiều thứ bảy lại là khoảng thời gian thích hợp cho việc hẹn hò.

Kim Yong Shu, người con trai được bạn cùng lớp thể dục của vợ ông An giới thiệu đã không cài nhạc chuông riêng. Việc cài nhạc chuông riêng theo kiểu nào sẽ thể hiện được phong cách của người đó. Với người chỉ chọn những bài hát mới ra và cài chưa được hai ngày đã đổi sẽ khiến cho người ta cảm thấy rằng đó là người chạy theo xu hướng thời trang. Riêng người chỉ bảo thủ với nhạc cổ điển buồn sẽ cho ta thấy được cảm giác hư ảo của người đó. Không cài nhạc mà cứ để nguyên kiểu chuông reo thì có thể thấy người đó rất lười biếng hoặc vô tâm hoặc là người nhỏ nhút.

Kim Yong Shu là người lười biếng? Vô tâm? Hay là người nhỏ nhút?

Rất khó có thể phán đoán được nếu chỉ thông qua nói chuyện điện thoại. Kiểu cách nói chuyện điện thoại của anh ta rất bình thường. Có nghĩa là không lịch thiệp cũng không vô lễ. Giọng nói cũng rất bình thường. Không thanh cũng không khàn. Một giọng nói không đặc biệt. Nếu đó là giáo viên hỏi tôi học cấp ba thì thế nào cũng làm cho tôi buồn ngủ suốt cả giờ học. Chúng tôi dễ dàng thỏa thuận được cuộc gặp vào hai giờ chiều thứ bảy. Chuyện tránh bữa ăn vào ngày xem mặt chính là cách thức sinh hoạt không có trong sách giáo khoa. Chỉ cần lấp chỗ trống phòng ngự mang tính nghĩa vụ với Kim Yong Shu khoảng hai tiếng rồi đến chỗ hẹn với The Oh là được.

— Vậy thì mình sẽ gặp ở đâu?

— Em định chỗ gặp đi, tôi chẳng biết chỗ nào cả.

— Làm sao bây giờ nhỉ? Em cũng không có chỗ nào quen.

Nói xong hết câu mới thấy thật buồn cười. Người con trai này và tôi đang thực hiện một trình tự nghi lễ. Chẳng lẽ lại không có chỗ nào quen. Chỉ là không thích để lộ bản chất và sở thích của mình bằng chính miệng mình nói tới không gian mình thích. Những lúc như thế này, con gái có vẻ thắng thế hơn. Khi thấy tôi tiếp tục im lặng, Kim Yong Shu đưa ra đề nghị:

— Mình gặp ở quán cà phê khách sạn Shilla nhé?

Cuộc hẹn với ý định dũng cảm bước chân vào việc “gặp gỡ” đột nhiên trở thành khoảnh khắc của

chiến lược “xem mặt”. Mặc dù vậy tôi cũng không để lộ tâm trạng bất an và dễ dàng đồng ý trước đề nghị của anh ta. Đi gặp người con trai được bạn của vợ cấp trên giới thiệu cho mà cứ khẳng khẳng rằng đó không phải là “xem mặt” thì có vẻ thật đáng ghét. Sau khi nghe điện thoại xong và cúp máy, tôi không hề nhớ giọng nói của Kim Yong Shu. Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn. Dẫu sao tôi cũng chẳng mong đợi tới mười phần trăm. Chỉ vì không muốn rắc rối với ông An mà thôi.

Sáng thứ bảy. Vừa mở mắt trong tôi đã xuất hiện hàng loạt mâu thuẫn. Có lẽ trước tiên phải đi tắm sauna ở nhà tắm trong khu. Tất nhiên tôi cũng không hề có ý định sẽ tạo nên “sự kiện” với The Oh lần nữa. Nhưng chẳng thể lường trước được chuyện gì trong cuộc đời. Việc tắm trong nhà tắm nhỏ như cái lỗ mũi của nhà trọ biết đâu lại làm cho sự việc không được suôn sẻ thì sao.

Phải mặc áo kiểu nào nhỉ? Tôi phát điên với suy nghĩ vừa rời khách sạn Shilla là phải tới ngay Deahakro. Đi gặp The Oh trong trang phục dành cho buổi xem mặt quả thực chẳng phải là chuyện bình thường. Phải chọn được bộ quần áo phù hợp với hai nơi mà không lố lằng quá. Bộ thứ nhất được chọn là quần jeans và áo jacket nhưng. Vừa nghĩ xong tôi đã phải lắc đầu. Kim Yong Shu nhất định sẽ mặc comple và thất cả vạt nên quần jeans sẽ không hợp. Bộ thứ hai là váy dạ ngắn và áo len. Ở khách sạn thì coi được nhưng nếu sánh đôi đi với The Oh chắc chắn sẽ giống như bà cô út của cậu ta vậy. Không được rồi, tôi đành dẹp chuyện chọn áo ngoài qua một bên.

Tôi mở ngăn kéo tủ cuối cùng. Quần lót và áo lót nằm lộn xộn, ngổn ngang. Những cái quần lót có thể mặc được đó là quần in hình chuột Mickey sau mông, sọc màu xám của Calvin Klein, quần chấm màu hồng quà của Gorilla tặng. Nhưng không hiểu sao tôi chẳng thấy vừa lòng với cái nào. Tôi cố nhớ lại xem mình đã mặc đồ lót nào vào cái ngày hôm trước đó. Lỡ chẳng may mà trùng lặp thì The Oh sẽ coi thường tôi đến mức nào.

Vừa xỏ chân vào cái quần chấm màu hồng tôi vừa quay cuồng với suy nghĩ tại sao mình lại lo lắng đến vấn đề này. Mà không, tại sao đưa con gái đi xem mặt lại lo lắng tới chuyện đồ lót một cách ngớ ngẩn như vậy nhỉ?

Sự mê hoặc đến từ đâu?

Không phải tới từ vẻ ngoài của người đó mà đến từ bên trong tôi. Tôi đột nhiên nhận ra điều đó trong khoảnh khắc ngồi đối diện Kim Yong Shu với khoảng cách 1m. Người con trai trước mắt tôi đáng hoàng hơn cả điều tôi dự đoán. Không phải là “cao ráo” hay “sạch sẽ” mà là “đáng hoàng”. Tôi không muốn giải thích kỹ hơn. Nếu là những cô gái đã từng đi xem mặt trên hai lần sẽ biết ngay.

Chiều cao khoảng 175cm. Thể hình bình thường, không thể nói là béo hay gầy. Kiểu đầu được cắt tỉa gọn ghẽ tại “Blue Club”^[14]. Làn da khá trắng, không có mũi khoằm, miệng vầu hay đầu hói. Cũng rất khó để kiếm được một đối tượng bình thường, không có gì nổi trội như vậy. Tôi đau đớn nhận ra sự thật đó.

Hai giờ chiều thứ bảy tại quán cà phê khách sạn Shilla có tới mấy đôi đang tiến hành cái việc gọi là “gặp mặt lần đầu”. Khả năng cạnh tranh vẻ bề ngoài của Kim Yong Shu nếu không coi là số một thì cũng phải đứng thứ hai trong số những người con trai ở đó. Khi đi qua bàn của người con gái ngồi đối diện với người con trai khó có thể đứng được ở vị trí thứ năm để tiến tới chỗ Kim Yong Shu đang đợi,

tôi ngậm ngậm có một chút tự hào. Nhưng tại sao tim tôi không đập mạnh nhỉ?

— Xin lỗi vì đã để anh phải đợi. Không biết do cuối tuần hay sao mà đường kẹt quá.

Mặc dù chỉ muộn đúng 5 phút nhưng tôi cũng xin lỗi khá thành thật. Nếu làm như vậy mà che giấu được con tim không hồi hộp của tôi thì cũng đỡ.

— Không sao đâu, tôi cũng vừa đến mà.

Người con trai nghiêm túc đáp. Rồi chẳng nói thêm được lời nào nữa.

Anh ta trông giống như những hạt ngô nằm thẳng tắp của bắp ngô lai. Anh ta mặc một cái áo sơ mi thật trắng, không thất cà vạt, cùng bộ comple màu đen. Tôi chợt nghĩ, với người như vậy chắc chắn sẽ không có một tổn thương nào. Nếu có kinh nghiệm thất bại chắc cũng chỉ ở mức độ thi lái xe đường trường bị trượt một lần là cùng. Anh ta sẽ cười khẩy vào thất bại đó với ý nghĩ sẽ dành một ngày ba, bốn tiếng tập lái và kì thi sau thì đỗ luôn.

Chúng tôi trao đổi danh thiếp một cách lịch sự cho đúng nghĩa của những người đứng trên vũ đài công việc. Tấm danh thiếp tôi nhận được có màu vàng nhạt. Kim Yong Shu, giám đốc của Green Cat. Bên cạnh tên vẽ hình một con mèo xanh lá cây được nhân tính hóa rất xinh xắn. Kim Yong Shu nhìn danh thiếp của tôi và chớp chớp mắt.

— Công ty biên tập, hình như là công ty làm sách đúng không ạ?

Người con trai này cũng giống tôi, đến điểm hẹn mà không có một thông tin nào về tôi. Chúng tôi nhanh chóng đưa ra lý lịch trích ngang của nhau.

Nam: 36 tuổi. Tốt nghiệp đại học và cao học ở Mỹ. Bố mẹ đều đang sống tại Mỹ. Hiện tại đang điều hành công ty phân phối thực phẩm hữu cơ thân thiện với môi trường. (Nhược điểm: có vẻ như nhiều tuổi thì phải. Ưu điểm: Bố mẹ chồng tương lai sống ở Mỹ và là owner của công ty cơ đấy!).

Nữ: 31 tuổi. Tốt nghiệp đại học 4 năm, ở ngoại ô thủ đô. Bố mẹ đầy đủ. Hiện tại là nhân viên của công ty biên tập quy mô vừa và nhỏ. (Nhược điểm: Nói trắng ra, cũng không phải là không có cảm giác tiêu chuẩn thấp hơn nam. Ưu điểm: Nhỏ hơn tới năm tuổi. Vâng... và... như vậy là... Biết đâu chẳng phải là một nhân viên nữ chăm chỉ, cố gắng làm hết mọi việc được giao trong một góc của xã hội này).

Kim Yong Shu nói rằng anh ta ra đây do sự giới thiệu của hội trưởng hội phụ nữ khu nhà chung cư anh ta đang ở.

— Chắc họ tội nghiệp khi thấy đàn ông sống một mình thì phải.

Tôi tròn mắt. Dù kết quả thế nào đi chăng nữa nhưng tin đồn trong đám các bà thuộc hội phụ nữ đâu phải thường. Cảm giác như có những con người trong suốt của đám đông quây đứng sau lưng anh ta và đang phán xét về ngoại hình của tôi. Vai tôi chợt như thu nhỏ lại.

— Cứ từ chối mãi thì có vẻ như không phải phép với người lớn.

Tôi đang định đáp trả rằng cũng phải đi theo sự ép buộc của cấp trên nhưng lại thôi. Việc bất thành linh được gặp một người con trai đạt trên 80 thang điểm còn mong manh hơn khả năng đụng chạm của sao chổi và trái đất. Sự thật về việc tôi không cảm nhận được sự quyến rũ giới tính mãnh liệt từ anh ta, có nghĩa là anh ta đã không trở thành đối tượng để tôi phải cân nhắc. Ít nhất tôi cũng không muốn mình

bị đá. Đó là toàn bộ mong muốn chân thực nhất về người đàn ông có tên gọi là Kim Yong Shu. Tôi cố gắng cười một cách e thẹn để không lộ lợi ra ngoài.

Chúng tôi cùng gọi cà phê. Tôi nhìn đôi tay của Kim Yong Shu để trên bàn. Tư thế các ngón tay đan vào nhau một cách lỏng lẻo để lộ ra một cách không phòng bị hình dáng ngón tay thô ngắn. Có mấy cụm lông nhỏ mọc lổm nhổm bên trên thưa thớt. Không biết có thể tha thứ cho những ngón tay ấy khi chúng sờ sảng sờ chạm mọi góc ngách trên thân thể tôi được không? Không biết có thể ngủ cùng với người con trai này hằng đêm trên một chiếc giường được không? Trong suốt cả cuộc đời?

Thử tưởng tượng việc sẽ đưa người con trai này về ra mắt bố mẹ tôi. Hai người chắc chắn trong bụng sẽ nghĩ thầm rằng “Đứa con gái út của chúng ta cho dù không home run^[15] lật ngược thế cờ vào cuối hiệp 9 nhưng cuối cùng cũng đánh thành công một cú bóng” và thở phào nhẹ nhõm. Nếu coi cuộc đời là một ván bài thì biết đâu Kim Yong Shu chẳng phải là một trong những lá bài cuối cùng của tôi?

— Đạo này tôi cứ nghĩ, sống cuộc sống bình thường có lẽ là điều đáng mong muốn nhất.

Tôi muốn ngạt thở. Tôi cũng đang hằng ngày sống với một trạng thái chẳng có gì khác biệt. Tuy nhiên khi nghe qua giọng của người khác mới thấy chẳng phải là một nhân sinh quan đáng phải được đao to búa lớn như vậy.

Ba tiếng đồng hồ không phải là khoảng thời gian ngắn. Nếu đi tàu cao tốc KTX từ Seoul chắc cũng đã tới Busan, và có thể đi một vòng giữa Incheon và Thượng Hải. Nhưng tôi không hề có cảm giác rằng chúng tôi đã cùng đi quá xa. Cả hai đều đã uống hết tách cà phê của mình và cũng đi toilet một lần. Đúng vào thời điểm mà ai đứng dậy trước cũng được, người con trai chột hỏi.

— Em thích món gì?

— Sao ạ?

— Chúng ta đi ăn thôi chứ. Cũng đã đến giờ ăn rồi.

Chắc chắn không thể nói với người con trai có thể là lá bài J của mình rằng tôi đã có hẹn với một người con trai khác. Có một điều chắc chắn rằng tôi đã nhận được thang điểm từ Kim Yong Shu khi anh ta muốn mời tôi dù chỉ là bữa tối. Đúng vậy, Oh Eun Shu, vẫn chưa thể chết được đâu. Đáng lẽ phải hét to lên “ya~hoo” nhưng lưỡi tôi trở nên đắng ngắt. Phải quyết định nhanh lên thôi. Cho The Oh leo cây và cùng ăn tối với Kim Yong Shu? Nếu là Je Il thì không cần phải suy nghĩ tới hai lần nó sẽ quyết định ngay như vậy. Nhưng thật bất lịch sự nếu hủy hẹn dù báo trước một tiếng đồng hồ. Nếu là Yu Hee nó sẽ khuyên rằng “Nên đi ăn với chàng trai nào quyến rũ hơn”. Tôi là Oh Eun Shu. Tôi chính là người phán đoán xem giá cơ hội phía nào sẽ lớn hơn. Vậy cái giá chính thức tôi muốn là gì?

— Có lẽ em... em phải đi có việc một chút.

Kim Yong Shu chăm chăm nhìn mặt tôi. Mặc dù rất ngắn nhưng đúng là ánh mắt sắc nhọn như muốn đâm thủng ruột gan tôi.

— Có tiếc thôi nôi con của bạn em.

Chả cần suy nghĩ cũng biết tổng đó chỉ là lời biện minh. Anh ta thanh toán tiền bằng tiền mặt. Ra khỏi khách sạn, anh ta không leo lên taxi đang đợi sẵn mà leo lên xe của anh ta, điều đó hoàn toàn không nằm trong hình dung của tôi. Nếu nói rằng tôi có lỗi thì, đó chỉ là việc tôi đã nói nơi mình đến

là Deahakro để đáp lại sự tử tế của người con trai xem mặt khi hỏi “Em đi về hướng nào?”. Khi từ chối lời mời ăn tối tôi đã thấy áy náy lắm rồi, làm sao có thể lạnh lùng từ chối luôn cả việc người con trai vui vẻ đề nghị đưa mình đến tận nơi muốn đến. Nếu tôi là người có tính cách dứt khoát như vậy chắc chắn rằng cuộc đời sẽ suôn sẻ hơn gấp bảy lần.

Kim Yong Shu lái chiếc xe phân khối lớn màu bạc. Đó là một chiếc xe có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu trên đất nước này. Nó rất hợp với người con trai đang ở giữa và cuối tuổi 30 sống với khẩu hiệu “không chới”. Khi ngồi kề vai sát cánh trong không gian kín bưng, cảm giác ngượng ngùng về việc tôi và người con trai không có mối liên hệ gì với nhau chợt ủa đến. Không phải đôi mắt nhau cũng đã là điều may mắn rồi. Anh ta bật radio. Đó là chương trình giao thông. Tiếp nối với giọng nói ra rả của DJ là một bài hát teuroteu^[16] nhưng anh ta cũng không đổi kênh.

Đi xe của người con trai để gặp một người con trai khác. Có vẻ cuộc sống của tôi đột nhiên rục rờ hơn một tí. Tuy xe kẹt hơn thường ngày nhưng chúng tôi cũng đã tới Deahakro sớm hơn giờ hẹn 20 phút. Chắc gì The Oh đã đến. Tôi định bảo anh dừng xe khi đi qua cách chỗ hẹn khoảng 50 mét. Xe của Kim Yong Shu vướng đèn đỏ và dừng lại trước làn đường dành cho người đi bộ, tôi khi đó liền bỏ ngay ý định bảo dừng xe. The Oh đang đi ngang qua đường, và trong tay cậu là một bông hồng được gói bằng giấy bóng kính.

Ba mươi một tuổi. Tối thứ bảy, trong tay cầm bông hoa hồng, xếp hàng trước quầy bán đồ ăn nhanh để mua hamburger đối với tuổi ba một quả là hơi khó xử.

The Oh đã đề nghị ăn đại khái gì đó ở đây vì thời gian xem phim sắp đến. Những khách chừng hai mươi tuổi qua lại huyền não trong quán ăn. Tôi thấy hơi lo lắng, sợ có ai đó quen đang đi qua ngang đường chợt ló đầu ngó vào quán. Chắc chắn họ sẽ hỏi cậu bé đội mũ len kia là ai cho mà xem. Tôi lại chợt cảm thấy tò mò nếu không phải là ăn tối với The Oh mà với Kim Yong Shu thì bây giờ tôi đang ngồi trước menu gì nhỉ? Ồ, nhưng mà cầm được tưởng tượng tới con đường mình không đi, bởi nó sẽ trở thành thuốc độc cho tinh thần.

Cái sẩy nẩy cái ung, khi chúng tôi bước vào rạp đã không còn chỗ trống nào, chỉ còn nước ngồi chen vào ghế trong một góc chật hẹp của tầng hai. Nhớ lại cả thời xưa và cảm thấy có gì đó thật mới mẻ. Tôi cố gắng tự an ủi mình. Nhưng không chỉ có thế, mấy cô bé mặc đồng phục sửa lại cho ngăn cữn cữn từ lúc nãy đến giờ liên tục liếc nhìn về phía chúng tôi. Đó là vì The Oh. Sự hãnh diện kì cục và sự tự ý thức vô vị đan chằng chịt trong tôi như tơ nhện.

The Oh đưa cái ChickenBurger lên miệng cắn một miếng rõ to. Khi nhìn sự chuyển động đều đặn của quai hàm đang nhai thịt và bánh mì, tôi chợt cảm thấy bốn phương đang huyền não xung quanh chúng tôi đột nhiên dừng lại, và hai chúng tôi đang bị nhốt trong một không gian vô cùng tĩnh mịch. Lúc nãy khi vừa gặp nhau, The Oh đã giơ bông hồng về phía tôi. Chắc chắn cậu đã mua nó từ mấy bà già bán hoa rong đeo giỏ hoa bên hông đi lảng vảng trên đường phố. Thật ra, đã lâu lắm rồi tôi mới nhận hoa từ con trai. Nói trắng phớ ra, việc nhận hoa hồng không phải là một bó, một nắm mà chỉ một

bông, thì tính từ sau khi tốt nghiệp đại học đến bây giờ.

— Cầm bông hoa đi trên đường mà thấy ngượng ghê lắm.

Cậu bé này có giọng nói thật sôi nổi và nụ cười mới trẻ trung làm sao. Tôi đã rất sợ rằng khi gặp lại sẽ cảm thấy xấu hổ. Tôi biết đó chỉ là sự lo lắng hão.

— Tác phẩm tôi chọn là “Thân tình”. Đó là bộ phim kinh điển trong lịch sử phim ảnh, không biết chị có thích nó không?

Thân tình. Đó là từ có ý nghĩa rất sâu. Tôi cảm thấy tai đỏ rần lên khi nghĩ tới ý nghĩa của nó. Người xem ngồi kín hết trong không gian rạp vốn không lớn lắm. Vai tôi và The Oh lãnh đạm rồi thềm thường cận kề nhau trong bóng tối. Phần xương cụt chẳng có lí do gì bỗng nhiên cũng cảm giác nhói nhói.

Phim đen trắng. Nội dung đi theo một hướng khác hẳn với tên phim. Những nhân vật chính trong phim không biết phải làm thế nào cứ thế rơi vào hỗn loạn. Nhưng điều kinh ngạc hơn đó chính là người xem xung quanh. Không gian bên trong căng thẳng đúng như thư viện trước ngày thi đại học hai ngày. Hơn thế nữa, đứa con gái ngồi cạnh tôi, mở cuốn sổ ra và liên tục ghi chép điều gì đó. The Oh cũng ngồi ngay ngắn như anh lính binh nhì vác quân khí chăm chú vào màn hình. Đột nhiên, tôi nhận ra sự thật rằng mình không hề biết một chút gì về cậu ta, điều đó làm tôi ngượng chín mặt. Tôi đã học được rằng tôn trọng sở thích của người khác đó mới là người có giáo dục. Sự có giáo dục thể hiện trong việc không ngáp dài và chờ cho hết thời gian, điều đó ở tôi cũng có. Nhưng một sự cô đơn xa lạ ủa về bủa vây lấy tôi.

Bộ phim chiếu được khoảng hai phần ba, khi mông đã treo sang một bên, tôi cảm thấy tay của The Oh đang khẽ kháng tiến về phía mình. Tôi vẫn để nguyên mu bàn tay trên gối không nhúc nhích. Cảm thấy lòng bàn tay của The Oh mềm như lá non. Luồng điện chạy rần rần từ cổ tay lên khuỷu tay và hàm hập truyền tới nách. Tim đập thình thịch giống như cô gái nhỏ mới yêu lần đầu.

Phim đột nhiên kết thúc. Đang lơ mơ không biết có phải đã hết thật không thì đèn trong rạp bật sáng. Ánh đèn sáng chói đến lóa mắt. Mặc dù không muốn tin nhưng The Oh đã vội vàng thả tay tôi ra. Hụt hẫng. Sự giao hẹn của chúng tôi vốn lẽ chỉ là cùng nhau đi xem phim còn gì. Và điều đó đã được thực hiện. Giờ sẽ phải làm gì đây? Rượu? Tôi không muốn nghĩ tới. Không muốn biến mình thành đứa con gái khi tỉnh táo thì gượng gạo, cứng nhắc khi có tí cồn vào thì uồn uồn éo éo. Và tôi nhận ra rằng đối với con gái, việc gặp lại người con trai chỉ tình cờ cùng qua đêm đúng một lần cần phải có dũng khí đến mức nào. The Oh ngập ngừng rồi nói.

— Chị có muốn đi uống trà không?

Lúc này tôi mới nhận ra rằng đàn ông cũng e ngại với hình ảnh mình phản chiếu trong mắt phụ nữ. Không cần phải mượn rượu, liệu chúng tôi có quay trở lại được đêm đó hay không? Tại quán cà phê, The Oh gọi trà thanh yên còn tôi uống trà bạc hà. Lần đầu nghe tới chuyện trong trà thanh yên có thành phần kích thích tình dục song The Oh vẫn theo tôi lên taxi, điều đó không có nghĩa rằng The Oh bị mê hoặc mà chỉ bởi vì cậu ấy thật tình muốn như thế (Ai tin thì người ấy có phúc có phần!).

11g đêm thứ bảy, đi taxi xuyên qua trung tâm Seoul quả thật là một việc hơi vô lí. Đường phố

ngoại ô Seoul đêm thứ bảy, xe cô vẫn chạy nườm nượp. Chợt tò mò chẳng hiểu những người lái những chiếc xe điều qua điều lại trên đường gây ùn tắc giao thông thế này bỏ ra đường làm gì. Nghĩ thế hóa ra không biết thân biết phận rằng mình cũng là một trong những kẻ bỏ ra đường như vậy. Những suy nghĩ mâu thuẫn kiểu đó cũng có ở trong mối quan hệ giữa nam giới và nữ giới. Chẳng hạn mặc dù động lại trong lòng tôi những lộn cộn về việc tay The Oh đang nắm tay tôi trong rạp rồi lại vội vàng thả ra, thế mà tôi lại không chuyển đổi được điều đó thành suy nghĩ rằng tôi có thể nắm tay cậu ấy trước.

Ghế sau của taxi chật tới mức gối tôi và gối cậu ấy chạm vào nhau cũng chẳng phải là chuyện lạ. Nếu không phải do trà thanh yên thì biết đâu trong bạc hà cũng chứa thành phần lạ lùng nào đó. Cặp đùi được bao bọc trong đôi tất giấy xám không trong suốt gần như chạm vào quần bò Levis rộng thùng thình của cậu ấy. Không phải là sự cảm dỗ hiển nhiên, cũng không có ý đồ cụ thể sẽ hành động như thế nào sau đó. Chỉ là sự nhỏ nhen thầm muốn kiểm tra lại xem sự quyến rũ của đứa con gái là tôi đối với cậu ấy có còn hiệu lực nữa hay không mà thôi. Liệu tôi có phải là đứa con gái xấu xa hay tội nghiệp khi mong muốn cơ thể của cậu ấy cảm thấy đau đớn một chút?

Xuống khỏi taxi, chúng tôi ôm nhau tại bãi đỗ xe của một tòa nhà trong ngõ hẻm. Sắc thái của động từ “ôm nhau” vừa ấm áp lại vừa nhão nhão. Khi ôm cậu ấy, đồng thời cảm thấy luôn được làn môi êm dịu và phần cơ thể dưới nặng trĩu của cậu. Răng trên của cậu ấy và răng dưới của tôi phát ra tiếng ken két và nghiêng lấy nhau. Không biết miệng và cơ thể có mối quan hệ gì nhỉ? Nụ hôn của người con trai đã từng cùng tôi làm tình say đắm cũng rất tuyệt vời. Nụ hôn với The Oh không hề có chút sơ sót nào. Cậu ấy rất biết uốn lưỡi một cách mềm mại. Đầu lưỡi của cậu lai láng, cuộn đi cuộn lại trong miệng tôi.

Khu tôi ở bao gồm những dãy nhà riêng san sát nhau. Bóng đêm trầm lắng đọng lại trong bãi đỗ xe giữa hai tòa nhà không cao lắm. Đêm hơi lạnh nhưng lưng chúng tôi lấm tấm mồ hôi. Miệng The Oh tỏa ra mùi trà thanh yên ngòn ngọt. Trong cơ thể của hai chúng tôi không hề chảy lấy 0,001 phần trăm cồn. Bàn tay như lá phong của The Oh luôn vào trong áo khoác mỏng của tôi. Không biết phải dừng lại ở đâu đây? Ngay cả trong lúc đầu óc mụ mẫm tôi cũng vẫn cố tính toán. Tôi ghét cay ghét đắng việc trở thành một đứa con gái dễ dãi. Chuông điện thoại reo trong túi khoác. The Oh giật mình rời khỏi cơ thể tôi. Điện thoại của Je Il. Tôi lấy điện thoại và một tay tháo pin ra. Bầu không khí nóng bỏng xiu xuống như quả bóng bay hết hơi. Đột nhiên The Oh hét lên.

— Ồ, hoa đâu rồi?

Khi nhớ ra thì không thấy hoa đâu cả. Món quà đầu tiên nhận được từ cậu ấy. Chắc là tôi đã để quên trên bồn rửa của quán cà phê hoặc ghế sau xe taxi. Bao giờ tôi cũng quên cái gì đó trong lúc bị phân tâm bởi điều khác. Biết đâu trong việc để quên cái gì đó như kẻ đăng trí lại bao gồm cả “tâm hồn”.

Chúng tôi chậm rãi bước về khu nhà có phòng trọ của mình. Không biết tình trạng phòng trọ của tôi lúc này thế nào nhỉ? Tôi lại bắt đầu tính toán trong đầu. Chuyện không đưa con trai về phòng trọ là điều tôi đã tự giao hẹn với mình khi bắt đầu ra ở riêng. Thêm nữa, phòng tôi vô cùng bừa bộn. Bát đĩa mốc meo xếp chồng lên nhau trên bồn rửa đã hai ngày nay, đồng quần áo nhăn nhúm nằm bừa bộn trên

giường trượt qua đầu tôi như một thước phim. Nếu không có nàng tiên trong vỏ ốc ghé đến thì cái phòng nhỏ như lỗ mũi của tôi thế nào cũng làm cho người ta nhớ đến cảnh thủ đô Bagdad bị đánh bom. Rất tiếc nhưng hôm nay đành phải dừng lại đây thôi. Tôi vẫy tay chào The Oh và nhẹ nhàng leo lên cầu thang. Trên lối nghỉ cầu thang đột nhiên trước mắt tôi, mọi vật trở nên chao đảo.

Thôi được, trên đời này cũng cần phải tồn tại sự giao hẹn để rồi bị phá vỡ. Tôi hướng về phía bóng tối và đột ngột quay mình. Nhìn thấy bóng dáng The Oh đang vung vẫy tay đi phía đằng xa. Tôi cất giọng thật to gọi tên cậu ấy.

Lục tung tủ lạnh lên cũng chỉ tìm được mỗi chai rượu Becsechu còn một nửa. Những thứ còn sót lại trong đĩa giấy bọc nylon là một ít thịt chân giò không nhớ tôi đã gọi từ lúc nào. The Oh ngồi nghiêng ngả trên ghế của bàn trang điểm. Chỉ sợ cậu ấy lại buồn tay mở cánh cửa tủ nơi tôi vừa nhét đông quần áo lộn xộn vào. The Oh biết đâu không phải bị mê hoặc bởi tôi mà là chính căn phòng của tôi.

— Ôi, nhà đẹp thật đấy.

Vừa mở cửa vào cậu đã phát ra tiếng khen thành thật. Nhìn theo ánh mắt của cậu ấy dạo quanh phòng cũng chỉ thấy đó là một căn phòng chật chội tầm thường. Với ba bước chân từ giường đã tới bồn rửa bát, từ bồn rửa bát bước bốn bước chân là tới nhà tắm. Nhà của tôi và các cô gái độc thân trong phim truyền hình hay phim bộ là một khoảng cách vời vợi giữa đảo Santorino của Hy Lạp và quận Mapo của Đại Hàn dân quốc.

— Thịnh thoảng tôi cũng muốn có một không gian cho riêng mình. Tôi cũng muốn ra ngoài ở riêng.

— Vậy đang ở với bố mẹ à?

Không phải là lời đối thoại của đôi trai gái vừa hôn nhau một cách say đắm cách đây 5 phút. The Oh khẽ mỉm cười gật đầu.

Tôi tìm trong góc chạn bát được chai rượu vang đỏ như một điều kì diệu. Đó là chai rượu giá mười ngàn won tôi đã xếp vào xe đẩy hàng trong khi mua sắm tại một siêu thị giá rẻ nào đó. Nếu biết trước có ngày này thế nào tôi cũng chuẩn bị thêm mấy cái ly uống rượu vang nữa. Rót rượu vang vào cái ly hình con gấu Poor để mời khách mà mặt tôi bỗng rât.

— Ô, rượu ngon thế!

— Cái này không đắt mấy đâu.

— Tôi không biết mấy thứ đó đâu, không biết có phải do tôi ít uống loại rượu này hay không mà thấy tôi có vẻ hợp với loại rẻ tiền hơn.

The Oh vui vẻ đáp lại. Có người đàn ông mỗi lần gặp là uống rượu, có người đàn ông mỗi lần gặp là lại ngủ cùng. Và lại cũng có người đàn ông mỗi lần gặp là cùng uống rượu và lại ngủ cùng. Một đêm như đêm nay, tôi, bằng cách nào đó, muốn mình thật tỉnh táo. Chứ không muốn sau khi tỉnh rượu và giải hết ma thuật thì bị kéo vào cảm giác bị hại lợn cợn rồi run như cây sậy.

Rượu vang ấm và ngọt dịu. Tôi uống một hơi giống như uống thứ nước thánh trong vắt. The Oh bỏ

mũ ra và lấy tay vén mái tóc đang rủ xuống. Không biết có phải vì tay chân của cậu dài hay không, nhưng cho dù cậu có dùng thao tác nào đi chăng nữa, ở cậu vẫn toát ra vẻ mềm dẻo thân nhiên và tao nhã như một diễn viên múa ba lê đang một mình tập múa trong phòng tập rộng lớn vào lúc chiều chạng vạng. Sự rung động không thể kiềm chế được dần dần tỏa ra từ ngực tôi. Tôi thích cậu bé này, thích, rất thích. Tôi bị cậu bé mê hoặc, mê hoặc, mê hoặc. Vì vậy, tất cả những việc có thể đoán rằng sẽ xảy ra sau này là do ý thức tự do mang tính tự phát của tôi mà thôi. Khi tự công nhận một cách thật thà như vậy tôi cảm thấy tâm trạng trở nên vô cùng thoải mái.

Sao đàn ông lại không biết rằng những thứ như sức lực và thời gian không phải là tất cả nhỉ? The Oh là cậu bé biết điều phụ nữ muốn một cách bản năng. Cậu ấy chấp nhận tôi một cách thoải mái. Trong khi hòa với cậu ấy, một tôi khác bị nhốt trong bản thân tôi phát ra tiếng rên và rướn người lên một cách mềm mại. Tôi trong cơ thể cậu ấy cảm thấy thân thể mình đang khiếp đảm. Cái đệm rẻ tiền không ngót cốt kết. Vào giây phút cuối cậu vội vã rời khỏi tôi và tự kết thúc bằng chính sức lực của mình. Điều đó đem lại một cảm giác tử tế khó có thể chờ đợi ở những người đàn ông Hàn Quốc bình thường khác.

The Oh thở hổn hển và đi vào nhà tắm. Cặp mông nhỏ, đầy đặn, rắn chắc trông thật quyến rũ. Tôi nắm một nắm khăn giấy lau sạch sẽ những vết dơ trên khăn trải giường, thậm lo lắng cho trạng thái của cái nền nhà tắm. Không nhớ nổi đã dọn rửa nhà tắm từ khi nào nữa. Nghe tràn trội tiếng nước chảy từ vòi nước liền đó là tiếng đá vào bồn cầu. The Oh đi ra với bộ dạng mặc quần đùi và vô tư nằm dài ra giữa giường. Giường của tôi là giường đơn. Nếu có hai tầng thì không nói làm gì, thật khó để đủ chỗ cho hai người lớn nằm đầu họ có ôm nhau đi chăng nữa.

— Tới đây, tôi ôm cho nào.

Giọng nói ngọt ngào không hề thay đổi. Nhưng không phải là cậu sẽ ngủ ở nơi chật chội này đây chứ? Tôi dần dần cảm thấy sợ ngay chính bản thân mình.

Sáng hôm sau, chúng tôi ăn sáng trong quầy hàng McDonald.

— Chắc phải chuyển nhà đi chỗ khác thôi, cứ cho là sáng chủ nhật đi, thế mà ở khu này chỉ có mỗi quầy hàng này mở, thế có quá đáng không?

Đã hai lần ngủ với nhau rồi mà còn dùng từ tôn kính nghe có vẻ khó lọt tai quá nên tôi lướt mắt phần âm cuối đi.

— Không, tôi lại thấy thích đây.

The Oh vẫn không bỏ đuôi câu “yo”^[17]. Trong ngôn ngữ thông thường của đời sống chúng ta lúc nào cũng ẩn chứa sắc thái của quyền lực. Cứ sử dụng thứ tiếng Hàn phức tạp với đuôi câu khác hẳn nhau trong mỗi hoàn cảnh sẽ cảm thấy lúc nào cũng như đang đứng trước trường thi. Không biết lí do để tôi không thể dễ dàng nói với cậu bé này rằng “này, thôi cứ nói bình thường với tớ cũng được” là gì nhỉ?

— Chắc tôi sẽ kêu Bigmac thôi. Lạ nhỉ? Sao cứ uống rượu xong ngày hôm sau lại thích ăn đồ ngấy

cơ chứ.

Nụ cười của The Oh dù đêm hay sáng lúc nào cũng rất trong trẻo. Cần nói thêm nữa là tối qua chúng tôi đã ăn Chickenburger ở KFC. Có lẽ tới mười năm nay không thể tưởng tượng được rằng tôi có thể ăn fastfood trong hai bữa liền. Trong khi tôi chỉ nhấm nháp mấy miếng khoai tây chiên và uống ly cà phê nóng thì The Oh đã ngốn sạch phần Bigmac, uống cạn ly coca và còn dùng cả phần coca thêm nữa. Cậu vươn tay ra và dịu dàng lau mấy thứ bám trên má cho tôi. Cho dù thế nào đi chăng nữa, giờ đây chúng tôi có vẻ như đã trở thành tình nhân của nhau tuy rằng đêm hôm qua chúng tôi chỉ nằm chung trên giường khoảng 30 phút rồi trong khi cậu ngủ say tôi đã trải đệm xuống sàn ngủ tiếp.

Những đôi tình nhân mới bắt đầu, không biết họ làm gì trong buổi chiều chủ nhật nhỉ? The Oh nhìn đồng hồ đeo tay:

— Chắc nhà tôi sẽ loạn lên mất, vì sáng chủ nhật tôi không đi lễ nhà thờ.

— Sao?

— Cả nhà tôi có lệ cùng đi lễ chung một giờ mà. Sáng nay tôi đã bỏ lễ lúc 7g nên phải đi lễ lúc 11g.

Người con trai chỉ mấy tiếng trước đây còn chung đụng thân thể với mình đột nhiên nói phải đi cầu nguyện Chúa trời có nghĩa là sao? Thật sự tôi không biết chút gì về cậu cả. Cậu nói bố mẹ cậu là những tín đồ mộ đạo nên cậu luôn cố gắng đi lễ đúng giờ. Đại Hàn dân quốc là nước dân chủ cộng hòa. Tuyệt đối sẽ không có chuyện can thiệp về sinh hoạt tôn giáo của bạn trai mình. Tôi chỉ cảm thấy lạnh lẽo, cô đơn khi đã tiễn cậu ra về và một mình bước về nhà trong con hẻm nhỏ.

Tôi quay trở lại nhà và bật điện thoại cầm tay. Vừa mở xong đã thấy hàng loạt tin nhắn xuất hiện. Những cuộc gọi nhỡ trong lúc tôi tắt máy lần lượt hiện lên trên màn hình. Hai cuộc gọi từ Je Il, bảy cuộc gọi từ nhà ở Buldang, có thêm cả tin nhắn ghi âm.

— Eun Shu à, có chuyện gì thế, mẹ gọi cho cảnh sát đây, gọi lại cho mẹ ngay nhé!

Giọng mẹ mệt mỏi. Hình như tôi hứa với mẹ chuyện về nhà vào ngày thứ bảy, mà cũng có thể là không hứa. Mới chỉ không liên lạc được có nửa ngày thôi mà sao đã náo loạn hết cả lên thế. Nhận điện thoại của tôi, mẹ thở phào nhẹ nhõm. Khi tôi hỏi mẹ xem có chuyện gì không, mẹ chỉ đáp gọn lỏn, “Dầu sao cô vẫn còn sống là được rồi”. Giống như kiểm tra lại sự sinh tồn của đứa trẻ bị bắt cóc vậy.

— Con về ngay đúng không, mẹ vo gạo đây.

Tôi không cảm thấy có lỗi mà cảm thấy khó chịu. Không biết có gì ngoài thế giới trong lòng bàn tay tôi không nhỉ?

Cuộc gọi của Je Il chỉ để thông báo rằng nó muốn mời tôi tối nay đi ăn với người hứa hôn của nó.

— Tớ sẽ giới thiệu chính thức với các cậu.

— Ừ, phải thế chứ. - Tôi trả lời nước đôi.

— Mà cậu có bạn trai đúng không?

— Cái gì? Đâu có. - Tôi chối đây đẩy.

— Tắt điện thoại đêm thứ bảy chẳng làm cho tớ nghi ngờ à?

Không biết khi nói với Je Il chuyện The Oh thì nó sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Chắc chắn một trăm

phần trăm rằng nó sẽ nhìn tôi bằng con mắt thương cảm và nói, “Câu đúng thật bị bắn vào đầu rồi”.

Vừa bước vào cửa, mẹ đã đón tôi bằng con mắt dịu dàng. Bố tôi có vẻ còn chưa hết giận. “Còn muốn làm mấy trò vớ vẩn ấy thì gói quần áo về nhà ngay đi nhé!”.

Mấy trò vớ vẩn? Bố biết gì về tôi mà nói nhỉ? Vừa cảm thấy day dứt lương tâm lại vừa xù lên tư thế đề phòng.

— Mẹ cứ đòi đi ngay tới chỗ cô nhưng anh đã ngăn lại đấy. Thấy được chứ?

Anh tôi nháy mắt về phía tôi ngụ ý bảo anh đã biết tổng đêm qua tôi đã làm gì. Chị dâu tôi chỉ khe khẽ đưa mắt chào, trên mặt thể hiện đầy sự mệt mỏi và đi vào trong bếp. Liên hai ngày cuối tuần phải ở nhà bố mẹ chồng kiểu gì chẳng khó chịu. Tôi ngượng nghịu ôm đứa cháu Ji Ho. Mới chỉ hai tháng không gặp mà nhìn nó lớn hẳn. Ở nó tỏa ra mùi hương ngọt ngào êm dịu. Nhưng đẹp đến mấy cũng chỉ kéo dài tới 30 phút là cùng. Đứa trẻ đúng như tuổi lên ba của nó, chạy khắp nhà và cất tiếng la inh ỏi, chỉ cần nhìn đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Cả gia đình ngồi quây quần bên bàn ăn. Khoảng cách của tôi với cái bàn ở McDonald và tôi với cái bàn ăn của cả gia đình là khoảng cách không thể đo đếm được.

Chợt nhớ đến bộ phim “Hãy chăm sóc con mèo của tôi”. Nhân vật chính là một cô gái nhỏ, trước khi trốn khỏi nhà đã lột tấm ảnh chụp gia đình dán trên tường ra và dán bức ảnh chỉ có khuôn mặt mình lên đó. Cảnh phim ấy đã để lại trong tôi một ấn tượng thật đặc biệt. Như vậy không có nghĩa rằng tôi sẽ làm giống thế. Bởi dẫu sao, nhà tôi cũng chẳng có bức ảnh gia đình nào đủ lớn để tôi có thể lột ra dán lại hay gì gì đi nữa.

Có một bức ảnh gần giống như thế chụp hồi anh tôi cưới cách đây mấy năm. Nhưng bố tôi đã cắt đứt sự thiện ý của anh thợ chụp ảnh sẽ phóng to tấm ảnh đó lên chỉ bởi lí do lằng nhách rằng không thích màu cái cà vạt mình đeo hôm đó, nhưng cũng có thể bố tôi muốn thể hiện quan điểm bất di bất dịch rằng “trên đời không có gì là cho không cả”. Bố tôi luôn nhìn người khác với kiểu nếu không phải là lợi dụng thì làm gì có chuyện đổi đãi tử tế đến thế. Nếu việc nhận xét một cách khách quan với một thái độ bao dung thì tôi có thể nói rằng bố tôi không những là người rất kỹ tính mà còn đa nghi nữa.

Mẹ tôi đang dần dần mất đi bản tính dễ chịu và lạc quan, biết đâu đó là kết quả của việc đã sống mấy chục năm với người đàn ông như vậy. Lâu lắm rồi cả nhà mới quây quần bên bàn ăn nhưng bố tôi vẫn chứng nào tật ấy, nào là “canh nhạt quá, kim chi củ cải vẫn chưa chín”. Mẹ tôi vẫn thái độ xuê xoa và nhẫn nhịn. Lầm bầm trong miệng mấy câu rồi cũng đứng lên đi lấy thêm muối. Chị dâu không nói câu nào và cần mẫn dứt cơm cho Ji Ho ăn. Anh trai tôi vừa lặng lẽ để ý thái độ của chị dâu và đưa ra những câu đùa nhạt phèo khiến cho bữa cơm càng trở nên tẻ nhạt.

Hồi nhỏ, tôi đã vô cùng xấu hổ khi biết sự thật rằng nhà tôi hoàn toàn khác với những gia đình hòa thuận êm ấm trong các bộ phim truyền hình. Một ông bố ích kỉ và khó chịu, một bà mẹ nhiều lời không biết kiềm chế tình cảm, ông anh trai thì nhẹ dạ và khó bảo. Tất cả những cảnh ấy không những không có trong phim truyền hình mà ngay cả truyện tranh cũng không nhắc tới. Nhưng giờ đây tôi đành chấp nhận. Có một chân lí là khi càng lớn tuổi con người ta sẽ càng vớ vạc ra nhiều điều, có những người trông bên ngoài thì hào nhoáng bóng bẩy nhưng thực tế lại không thể tự do trong đời sống thường ngày

nhớ nhớt này. Có lẽ những gia đình trong bộ phim truyền hình ấy khi ánh đèn camera tắt đi người ta cũng sẽ nhìn nhau bằng con mắt nanh nọc, hằn học không chừng.

Nếu sống trong những thời điểm mang tính quyết định giống như đại hồng thủy hoặc chiến tranh có lẽ tôi cũng sẽ đứng về phía gia đình mình. Nếu đó là bằng chứng thể hiện tình yêu đối với gia đình thì tôi chẳng còn gì để nói. Mặc dù đã xua tay không nhận nhưng mẹ vẫn ấn một giỏ đầy vào tay tôi với các hộp đựng thức ăn và một đồng nước cốt hồng sâm đóng gói để uống. Đi cùng với đồng hành lí này tới tận giữa phố Apgujeong quả là một việc khó khăn và phiền phức. Cũng giống như thỉnh thoảng tôi cảm nhận như thế về gia đình mình.

3

Nhà hàng mà Je Il đặt là một quán chuyên về Roll và Sushi mới mở. Nó đang ngồi một mình.

— Sao chỉ có một mình thế?

— Yu Hee nói tới trễ một chút, bị kẹt xe.

— Bạn trai cậu đâu?

— Ồ, anh ấy phải tới bệnh viện gấp. Có emergency call^[18].

Lại bắt đầu rồi. Mỗi khi nói chuyện lại uốn lượn chêm vào một vài từ tiếng Anh – đó là bệnh mãn tính của Je Il. Cái đùa hồi cấp ba, mỗi kì thi tiếng Anh đều chỉ “automatic” đánh dấu tất cả vào câu trả lời số 3 trong trang đáp án rồi nằm úp mặt ngủ, vậy mà giờ còn bày đặt. Cho nên mới nói rằng mối quan hệ mà trong đó ta biết tổng quá khứ của nhau cũng rất nguy hiểm. Mối quan hệ giữa những người bạn thân lâu ngày cứ dần dần lệch lạc đi biết đâu lại do khởi nguồn từ thái độ tự mãn “có ra vẻ thế nào đi chẳng nữa thì cậu cũng chỉ ở trong lòng bàn tay tớ mà thôi”.

Je Il không phải là kiểu người cứ rối tinh lên vì chuyện kết hôn muộn. Và cũng chưa bao giờ phát ngôn tỏ ý nghi ngờ về bản thân chế độ hôn nhân dù chỉ là nói đùa. Có lẽ nó chưa từng nghi ngờ về sự kiện gọi là kết hôn đã được chuẩn bị sẵn trong một thời điểm nào đó của cuộc đời mình. Người không nghi ngờ thì không có lí do gì để bất an cả. Hơn ba mươi tuổi mà chưa kết hôn thì nghĩ rằng “chỉ hơi muộn thôi” chứ không hề ẩn chứa một nghi vấn nào về bản thân số phận đã được định sẵn. Mà đâu có phải là chỉ kết hôn, kết hôn xong rồi sẽ sinh con, đợi đứa con đầu lớn lên một chút sẽ sinh đứa thứ hai, đó là tất cả những gì nó đã từng bước, từng bước dự định sẵn cho tương lai của mình. Chúng tôi bắt đầu bữa ăn bằng rau lạnh ngũ vị rồi đến vị cá mập, tôm chiên rưới nước xốt, thăn bò chiên nước xốt, thịt bò xào nấm Songi, bánh bao, mì đen. Một cuộc đời cũng giống như các món ăn Trung Quốc, có trật tự và đẹp mắt.

— Tớ đã phải hủy một cuộc hẹn khác để đến đây đây!

Yu Hee thể hiện sự bất mãn ra mặt. Je Il nhai nuốt miếng cá hồi kem bằng vẻ mặt như nhai phải con cánh cam. Tôi vội vàng đỡ lời:

— Chắc là anh ấy bận mới vậy thôi. Việc chuẩn bị cưới vẫn suôn sẻ chứ”.

— Not bad^[19].

Con ranh, chỉ muốn cắt phăng cái lưỡi nó đi.

— Tớ đâu biết có quá nhiều thứ phải chuẩn bị và phức tạp như vậy. Chuyện gì cũng phải để ý tới.

Giờ mới cảm thấy nể trọng tất cả những người trên đời này đã trải qua quá trình đó.

— Không phải tất cả những người trên đời này đều như vậy. Có cả những người không biết về chuyện đó như tớ và Eun Shu đây. Chúng tớ có phải người cỗi trên đời mà.

Yu Hee nhấm nhẳng. Đột nhiên bị tóm vào trong cái gọi là “chúng tớ” khiến tôi phải dò xét thái độ của Je Il và nhẹ nhàng hỏi:

— Phải bắt đầu từ đâu? Đã tìm mua nhà chưa?

— Chưa, nhà bố mẹ chồng ở Il San nên bảo chúng tớ tìm nhà gần đó. Đạo này giá nhà lên cao quá nên bố mẹ chồng nói sẽ thuê nhà trước theo năm.

— Mẹ chồng cậu cho tiền à?

Trong kiểu nói gai góc của Yu Hee xen lẫn sự mỉa mai. Trong cái gật đầu của Je Il chứa đầy niềm tự hào. Yu Hee lại tung ra một cú đấm nữa:

— Mà này, chuyện kết hôn chẳng phải là sự gặp gỡ của người lớn với người lớn sao?

— Thì sao nào?

— Nhưng sao lại nghĩ chuyện nhận sự giúp đỡ của cha mẹ là đương nhiên? Cậu giao tiền cho họ à? Có nghĩa là ngay từ đầu cậu đã không nghĩ tới hôn nhân độc lập còn gì?

Je Il bỏ đũa xuống và cắn chặt môi. Khi bị tời hích vào hông Yu Hee liền chu miệng ra và lẩm bẩm tiếp:

— Tớ có nói sai đâu. Vừa không thích sự can thiệp của bố mẹ lại đương nhiên nghĩ tới chuyện dựa dẫm kinh tế thì quá mâu thuẫn còn gì.

Nó giống y như giáo viên đang thuyết giảng bài “Phụ nữ và xã hội Hàn Quốc” trong môn Giáo dục công dân. Je Il không lườm Yu Hee mà quay mặt về phía tôi:

— Eun Shu, đạo này cậu thế nào?

Lại làm như cũng có cùng chung ý nghĩ, Yu Hee cũng quay đầu nhìn tôi. Lúc này tôi mới ngẫm nghĩ về câu hỏi của bạn mình. Không biết đạo này tôi đang sống thế nào nhỉ?

— Ừ, thật ra...

Àm ừ mở lời nhưng tôi biết mình không đủ can đảm để nói về mối quan hệ với The Oh.

— Hôm qua tớ được giới thiệu cho một người con trai.

Tôi bắt đầu chậm rãi kể về Kim Yong Shu, người tôi đã lơ mơ quên mất. Hình như sự nói dối có đặc tính làm bản thân lớn lên thì phải. Nói được một lúc mới thấy Kim Yong Shu đang biến thành nhân vật chính với tình cảm tha thiết, đòi được đưa đưa con gái đã từ chối lời mời ăn tối tới chỗ hẹn của cô nàng bằng ánh mắt “vô cùng đáng tiếc”. Cho đến khi bạn tôi cảnh cáo rằng “Cứ ngúng nguẩy đi rồi sẽ để vuột mất anh chàng ấy” tôi mới thấy mình đang ảo tưởng về sự từ chối một cách lạnh lùng trước yêu cầu tha thiết của Kim Yong Shu. Tôi quên bẵng đi mất rằng chia tay nhau đã quá 24 giờ mà anh ta

không hề gửi lấy một tin nhắn nào.

— Không cần chảnh cũng được, anh ta có khiếm khuyết chỗ nào đâu.

— Ủ, cứ thử gặp nữa xem sao.

Hai đứa bạn vừa như cáo và cò xong đã cùng về một phe với nhau.

— Ôi, nhức đầu lắm, để suy nghĩ thêm chút nữa xem sao.

Mặc dù ra vẻ tự mãn nhưng làm sao đảm bảo được rằng tôi có quyền lựa chọn chứ.

— Nhưng anh ta thường lắm. Nói chung là một chú rất bình thường.

Tôi gắng gượng nói tiếp một câu khi thấy lương tâm bị cắn rứt. Je Il nhú mày nhăn trán:

— Con này vẫn chưa lớn được. Điều đó có gì quan trọng nào? Vừa gặp người đàn ông hơn mình có bốn tuổi mà đã ảo tưởng rằng mình còn thiếu niên mới dở chứ.

Kiểu này chắc phải lái sang chuyện khác thôi. Tôi quay nhìn Yu Hee bên cạnh:

— Yu Hee, cậu sao rồi? Cậu nghỉ công ty thật đấy à?

Yu Hee có vẻ ngừng thở trong giây lát. Đến khi nó lườm tôi bằng đôi mắt sắc lẹm tôi mới nhớ đến chuyện nó yêu cầu tôi giữ bí mật. Tôi thấy thật khổ sở.

— Có chuyện gì mà tớ không biết, đúng không? Chuyện gì thế?

Bình thường những lúc thế này, kiểu gì Je Il với cái đầu nhanh nhạy cũng nghĩ thấy hơi lạ và bắt đầu đào bới. Thề thốt, cố gắng phủ định rằng không có gì ghê gớm nhưng Je Il đã bắt đầu thể hiện tâm trạng tự ái:

— Không chấp nhận được. Các cậu cho tớ ra rìa từ hồi nào thế? Có phải bây giờ, một mình tớ đi sang thế giới khác mà các cậu đối xử như vậy không hả?

“Thế giới khác” mà Je Il muốn nói chắc chắn là chuyện kết hôn. Nó nói với kiểu đang nắm trong tay một tấm vé mời mua hàng giảm giá dành cho khách VIP đặc biệt với số lượng rất hạn chế. Những khách không nhận được thế nào cũng cảm thấy tự ti, nhưng tự dung muốn chế nhạo rằng những món hàng trong đó chỉ là những món hàng bán ế nên cửa hàng để rẻ bằng giá gốc mà thôi. Tôi cũng cảm thấy khó chịu với Yu Hee đã nhất định không hé môi về cái chuyện mà đằng nào sau này chẳng lộ ra. Trên mạng chat thì thể hiện đúng như một cô sinh viên khoác ba lô bụi đi du lịch vòng quanh thế giới với sự can đảm tuyệt vời. Là con người hiện đại ai cũng vậy, hình ảnh trên mạng chat và hình ảnh hiện thực hoàn toàn khác nhau. Nhưng Yu Hee gặp trên mạng mấy ngày trước đây và Yu Hee ngồi trước mặt tôi bây giờ có vẻ như là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Bữa ăn tối kết thúc một cách nhanh chóng nhưng tôi có cảm giác thời gian quá dài. Chúng tôi im lặng vét hết thức ăn có trên đĩa như những nhà ngoại giao vô dụng đang ngồi trước bàn đàm phán hòa bình sắp bị phá vỡ. Je Il không hề có ý định tự chụp hình mình bằng điện thoại di động. Chẳng rõ có phải Yu Hee đang chơi trò chơi hay không mà không rời khỏi màn hình điện thoại. Tôi cầm giấy tính tiền đứng lên khỏi chỗ. Tôi nhanh chóng mở ví chìa cái Master Card ra trước quầy tính tiền trước khi Yu Hee và Je Il bước theo. Dẫu sao, đây cũng là cách chuộc tội cho việc làm lộ bí mật của Yu Hee. Trên hóa đơn lờ mờ con số 52.000 won.

— Vậy để tớ trả tiền cà phê.

Yu Hee tỏ vẻ có lương tâm đưa ra đề nghị nhưng Je Il ngay lập tức từ chối.

— Các cậu đi uống đi. Nếu có thời gian thì trước khi cưới chúng ta gặp nhau lần nữa.

Nó lái chiếc xe SM5 màu ngọc trai của mình đi mất để lại tôi và Yu Hee đứng chờ vợ trên đường.

— Con khôn nạn, nó gọi mình tới mà biến mất, thế nghĩa là làm sao?

Tôi an ủi Yu Hee và kéo nó sang quán cà phê gần đó:

— Đây, cậu có thấy có gì không bình thường không?

— Sao cơ?

— Bất thường lắm. Chắc chắn là có gì đó không suôn sẻ. Cưới xin có phải chuyện đùa đâu. Ăn vội vàng thế nào cũng bị đầy bụng. Tôi chưa từng thấy vụ kết hôn vội vã nào nên chuyện cả.

Trong giọng điệu tung tăng của Yu Hee âm thầm hàm chứa mong muốn “có gì đó không suôn sẻ”. Tự nhiên cảm thấy tóc như dựng hết cả lên. Có vẻ như đó là do dự cảm lạ lùng rằng suy nghĩ của Yu Hee không phải là không có lý.

— Nó thông minh như vậy chắc sẽ giải quyết ổn thỏa thôi. - Tôi yếu ớt phản đối.

— Một mình cố gắng mà được à? Chẳng rồi beng như tơ nhện còn gì.

— Chuyện cưới xin lúc nào chẳng thế. Chẳng nhẽ thấy vậy thì không lấy chồng hay sao?

— Dù vậy, nếu biết mình sẽ mắc vào tơ nhện, ít ra cũng phải biết trước cái tơ nhện mình vướng phải có hình thù thế nào chứ.

— Biết nhiều có khi lại thành bệnh ấy.

Tôi nói thật lòng. Từ khi đi qua tuổi cuối hai mươi, thỉnh thoảng tôi lại thốt ra những lời than vãn kiểu như “Minh đã biết quá nhiều điều”. Giống như biết tổng hết những logic ẩn giấu trong thế giới này, nhưng khi tính toán một cách kỹ càng mới thấy chẳng có mấy thứ mà bản thân trực tiếp gặp phải. Giữa những cái biết và những cái trải qua có một khoảng cách vô cùng lớn.

— À, dạo này cậu có liên lạc với Yu Jun không?

Câu hỏi vô tình của Yu Hee làm tôi giật bắn mình.

— Không, chúng tôi không liên lạc với nhau phải tới một năm rồi đấy.

Chúng tôi đã giao hẹn không gặp nhau, cũng không liên lạc.

— Chia tay với bạn gái xong nó chỉ biết vật vờ. Đúng là thằng ngu.

Giọng nói của Yu Hee ong ong bên tai tôi.

“Bạn trai” theo kiểu người dễ yêu và bạn “chỉ là bạn” với giới tính nam thì có gì khác nhau nhỉ? Trước tiên có thể phân biệt được qua việc đụng chạm. Đó là mối quan hệ hôn hít với bạn trai, còn mối quan hệ với người bạn có giới tính nam sẽ là mối quan hệ bình phẩm về cái hôn đó.

Mặc dù đã chơi với nhau tới hơn mười năm nhưng tôi và Yu Jun chưa hề nắm tay nhau lần nào. Nhưng tôi biết rõ về khả năng hôn của Yu Jun đối với các cô bạn gái mà cậu quen. Yu Jun cũng vậy, nên cho dù người ta có nói gì đi chăng nữa chúng tôi vẫn “chỉ là bạn”. Yu Jun là họ hàng với Yu Hee. Mùa xuân năm 1994, lần đầu chúng tôi gặp nhau do sự giới thiệu của Yu Hee. Đó là năm chúng tôi hai mươi tuổi. Hai mươi tuổi, khi nhớ lại tôi đã trải qua cái tuổi ấy, thấy cổ họng trở nên khô rát.

— Làm gì có chuyện nam thanh nữ tú có thể trở thành bạn của nhau mà không hề có chút tình cảm

xao động nào chứ. Nói chung thẳng ấy khó ưa lắm.

Gorilla không giấu nổi vẻ khó chịu mỗi khi nhắc tới Yu Jun. Nhưng với tôi, Yu Jun vẫn là người còn lại cuối cùng bên tôi, an ủi tôi mỗi khi có tên nào đó vừa dương dương tự đắc làm như tôi là tài sản riêng của hắn rồi lại lặn mất tiêu. Bạn trai thì chỉ chia tay một lần là xong, nhưng người bạn có giới tính nam cho dù thật lâu rồi không liên lạc vẫn có thể gặp lại nhau thoải mái bất cứ lúc nào.

Tôi gọi ngay cho Yu Jun không do dự.

— Ô, Eun Shu đây à, đang định điện thoại cho cậu đây. Khỏe chứ?

Giọng nói vẫn điềm đạm cho dù giận dữ hay vui vẻ.

— Tớ có nghe Yu Hee nói cậu có chuyện không vui.

— Làm gì có chuyện gì không vui.

— Vậy mà cứ tưởng lần này sẽ thành đấy. Nghe nói cô ta thích cậu lắm mà.

— Ừ thì những đứa hay bám lại càng dễ bỏ cuộc. Cũng nhẹ người và không tội lắm.

Không biết cô nàng đó tên là Min Kyong hay Min Jeong. Tôi cũng đã mấy lần nhìn thấy bạn gái của Yu Jun, có răng khềnh, giống con gái Nhật, trên khuôn mặt tròn và giản dị. Một năm trước đây mối quan hệ của tôi và Yu Jun bị cắt đứt cũng là do cô ấy. Cô còn rất trẻ, vừa tốt nghiệp trường cao đẳng với số chứng minh thư đầu bắt đầu bằng con số 8^[20], không biết mượn hơi rượu ở đâu mà gọi điện thoại cho tôi.

“Chị có biết chị và anh Yu Jun buồn cười thế nào không? Hai người có nghĩ tới tình cảm của tôi khi có mối quan hệ ấy xen vào không? Chị trả lời tôi đi chứ. Chị!”

Tôi không biết trả lời thế nào, chỉ biết nhảy đi nhảy lại môi dưới không phải vì cảm thấy có lỗi với cô ta mà chỉ bởi vì sau trước mỗi câu nói, cô ta đều dùng từ “chị”, từ “chị” khiến tôi ớn lạnh.

Sau sự kiện đó, tôi và Yu Jun đã đi tới một thương lượng hòa bình. Bất cứ bên nào có người yêu thì cả hai bên sẽ hạn chế sự liên lạc với nhau. Việc phải lùi lại một bước trong giây phút quyết định, đó cũng chính là hạn chế của cái gọi “chỉ là bạn”. Nhưng cái gọi là “chỉ là bạn” ấy cũng có một quyền lực rất tối hậu, đó là có thể dốc hết tâm can mà không cần phải để ý tới cái gọi là sự tự ái cá nhân.

— Thôi mình gặp nhau để nhìn mặt trước cái đã. Tớ có rất nhiều tin tức nóng hổi để kể cho cậu nghe đây.

— Vậy bây giờ cậu tới nhé. Tớ vẫn chưa rửa mặt, sau khoảng 30 phút nữa mình có thể gặp được.

Quá 9g tối ngày chủ nhật mà vẫn chưa rửa mặt, có nghĩa là lối sống của cậu ta trong thời gian qua không hề có sự thay đổi nào.

Yu Jun đang sống một mình trong một nhà chung cư dạng văn phòng cho thuê ở Yoksamdong. Tôi ngồi trong quán kem vừa lật giở quyển tạp chí vừa đợi cậu ta khá lâu. Yu Jun đẩy cửa kính và bước vào với bộ dạng kì quái. Đôi mắt kính to tròn dày cộp mà những tri thức trẻ những năm 1930 thường đeo trễ xuống tận sống mũi. Cái jacket nhung màu đen còn có thể coi được, nhưng chiếc áo lót trắng cậu ta mặc bên trong jacket đã ngả ố vàng khè tới mức không thể nhìn rõ hàng chữ in trước ngực, cái móng quần cũ rách xệ xuống trễ nải. Đúng là kiểu anh chàng lười được trong tủ ra cái nào thì mặc cái đó.

— Oh Eun Shu, vậy là cậu cũng già đi nhiều đấy nhỉ?

— Ôi giờ ơi, đừng nói chuyện người khác.

Chúng tôi đối đáp nhau bằng câu nói nửa đùa nửa thật rồi khi nhìn xuống dưới, tôi không thể không há hốc miệng kinh ngạc. Dưới ống quần bò của cậu ta thò ra đôi chân trần. Trời đang lạnh độ âm. Dưới trời lạnh như vậy cậu ta không thêm đi tất mà lật sệt kéo đôi dép lê ra ngoài. Yu Jun nhìn đôi chân đang xỏ trong đôi ủng dài của tôi một cách dò xét rồi mỉa mai:

— Trời lạnh từ lúc nào thế? Tớ khó chịu khi phải đi tất lắm.

Không có cách nào khác hơn là đành phải hờ hờ cười. Mà cậu ta phải ghét cái sự bức bối khó chịu của việc đi làm lắm thì phải, thế nên mấy nămqua ăn không ngồi rồi chẳng chịu đi kiếm việc làm. Cậu ta là một người theo tôi biết, từ khi sinh ra cho đến giờ, chưa từng biết kiếm tiền bằng chính sức lực mình bỏ ra. Quan niệm kinh tế của cậu ta là có thì sống theo kiểu có hay không cũng sống được theo kiểu không. Mà đồng tiền xem ra thật lạ, kẻ theo tiền thì tiền chạy, kẻ vô tình thì tiền cứ dâng cái phần thịt béo bở của chúng đến tận tay. Cậu ta từ khi sinh ra tới giờ chưa từng phải lo lắng chút xíu gì đến tiền nên không cần phải lo nghĩ cũng phải. Yu Jun đã nhận được từ ông bố, một đại gia bất động sản, món tài sản kếch xù.

— Cậu muốn ăn gì nào?

Yu Jun lôi trong túi ra nắm tiền nhăn nhúm.

— Sao không dùng ví cho tiện?

— Khó chịu lắm.

Đứng trước quầy kính bày mấy chục loại kem, tôi không biết chọn loại gì, tự nhiên thấy buồn tiêu. Sôcôla xốp ngọt lịm, loại kem xoài hơi chua chua, kem mocha có mùi cà phê đắng... Hôm nay tôi đã chọn kem choco bạc hà. Tôi chưa từng ăn loại này lần nào nên hôm nay muốn thử. Có thể mạo hiểm với một thìa kem lắm chứ. Chúng tôi ngồi đối diện giữa hai ly kem màu hồng. Yu Jun vén món tóc mai rậm rạp lên và lẩm bẩm:

— Phải bốn ngày rồi tớ mới ra ngoài đấy!

Không khác gì kiểu tự sống ản dật, chắc phải khai báo cậu ta cho chương trình “Muốn biết về điều đó” quá.

— Cậu vẫn ăn uống đầy đủ đấy chứ?

— Ăn uống đại khái thôi mà, ăn trưa xong rồi lại rửa bát, quay ra đã thấy phải ăn tối rồi. Chán đến phát điên.

— Thỉnh thoảng ra ăn ngoài đi chứ!

— Lạ lắm, tớ có thể một mình đi rạp chiếu phim, phòng thuê truyện tranh, phòng chơi game nhưng không thể ăn cơm ở quán một mình.

— Liệu có phải là nhát gan hay quá nhạy cảm không đấy?

— Không biết có phải đó là sự tự ti ngổ hay không nữa. - Yu Jun gãi gáy rồi cười. - Nếu mạnh mẽ hơn tí nữa biết đâu cậu có thể giả đồ mạnh mẽ mà ăn uống vui vẻ một mình. Và nếu không nghĩ gì cũng có thể ăn một bữa với khái niệm rằng ăn để sống. Nhưng tớ lại là đứa chẳng phải thế này, cũng chẳng

phải thế kia, mà cứ ngô ngố thế nào ấy. Cứ sợ không biết người ở bên cạnh nghĩ về mình thế nào nên chẳng thể nuốt nổi bát cơm.

Tôi không nói câu “thật ra tớ cũng thế”. Và thật buồn cười rằng đó cũng là lí do tôi thích Yu Jun.

Tất cả mọi thổ lộ đều là sự ích kỉ.

Con người ta khi thổ lộ điều gì với ai có khi là vì mong muốn trút bỏ gánh nặng của tâm hồn mình lớn hơn mong muốn được giải bày tâm trạng một cách thật tình. Lí do tôi đến gặp Yu Jun biết đâu chẳng phải là do muốn thổ lộ, bởi mối quan hệ của chúng tôi chẳng phải là mối quan hệ trong sáng, mật thiết để có thể đưa ra cho nhau những lời khuyên về vấn đề tình ái. Nhưng tôi chưa kịp mở miệng thì Yu Jun đã nhanh hơn tôi một bước:

— Eun Shu này, hỏi cậu một câu này có được không?

— À, ừ.

— Sao bọn con gái cứ qua thời kì mới yêu là hành xử như mình là vợ vậy? Sai người yêu làm thế này, bảo đừng làm thế kia, rồi thì bảo hãy thay đổi sự tồn tại thực tế của anh để chứng minh tình yêu của anh dành cho tôi đi. Sao bọn họ lại có những yêu cầu như vậy chứ?

Ừm, đây là một câu hỏi rất khó trả lời. Nếu yêu một người sống ngày nào cũng là chủ ngày nhật như Yu Jun thì kể cả một đứa con gái có tấm lòng rộng lượng đến mấy cũng không thể không vật nài nói rằng “Anh thân yêu, xin anh hãy thay đổi vì em đi”. Tôi dừng dừng đáp:

— Thì yêu mới vậy chứ. Ai chẳng mong rằng người mình yêu càng ngày càng tốt đẹp hơn.

— Ô, thế chẳng phải tình yêu chính là sự hứa hẹn sẽ chấp nhận bản thân sự tồn tại của người đó hay sao? Tớ nghĩ rằng vấn đề này liên quan tới sự tự ái của các cô gái. Họ không thể chịu đựng nổi sự tầm thường của người con trai mình lựa chọn đó mà. Việc bạn trai mình thua kém bạn trai của bạn mình, thì họ nghĩ rằng họ cũng thua kém bạn mình. Cuộc sống núp sau lưng đàn ông như vậy lại đáng hài lòng hay sao?

Yu Jun đã trở nên lạnh lùng hơn trước đây. Có thể đoán được cậu ta đã chia tay với bạn gái như thế nào. Nếu một người con trai khác, chẳng hạn như một tên giống như ông Hwang ở công ty mà rít lên kiêu ấy thì chắc chắn trong tôi thế nào cũng rửa những câu đại loại như “Hừ, anh đừng tưởng bỏ”, nhưng Yu Jun lại không phải là một Đông Gioăng. Tôi xót xa không hiểu tại sao lại như vậy. Không tìm được câu nào thích hợp hơn, tôi chỉ còn biết ngồi vãn vãn cái cái thìa múc kem, đúng lúc ấy thì chuông điện thoại reo.

— Mình nói chuyện được chứ?

Kim Yong Shu không dùng từ “A lô” giống những người sử dụng điện thoại thông thường khác mà bắt đầu bằng một câu gần như thân thuộc như vậy. Yu Jun cười ra vẻ hiểu chuyện và ra hiệu cho tôi nghe máy. Câu hỏi thứ hai cũng không kém hơn câu trước:

— Em đang ở đâu đó?

Anh ta không nói ý định của mình mà cứ “à, vâng, ờ...” liên tục trước câu trả lời “đang ngồi với bạn” của tôi. Quá bức bối tôi liền nói trước:

— Để lát nữa em điện cho anh.

Yu Jun phì cười:

— Cậu không biết là giọng nói của cậu đột nhiên thay đổi khi nói chuyện với con trai phải không?

— Hừm, anh chàng tớ mới xem mặt hôm qua không hiểu gọi có chuyện gì nữa. Đã vậy kiểu nói chuyện quá là nhạt nhẽo.

Yu Jun vui vẻ ra chiều hiểu chuyện:

— Không cần phải nói cũng biết đó là sự phòng vệ nghĩa vụ và thăm dò.

Cứ cho rằng câu nói của Yu Jun là một bình luận đi, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy hơi buồn, sao không phải là kiểu nói mà tôi muốn nghe như “Không cần phải nói cũng biết là anh ta đồ nghiêng đổ ngã vì cậu rồi”? Yu Jun chỉ cái túi xách của tôi.

— Đây, cậu lại có điện thoại đấy. Đúng là lắm mối nhé!

The Oh.

— Lúc này gọi mà máy mình bận hả?

Ồ, mình cơ à? Chỉ gặp hai lần và ngủ với nhau có hai lần mà đã dám xưng hô như thế? Nhưng khoảnh khắc nghe giọng nói của The Oh, tóc gáy tôi đã muốn dựng hết lên.

— Ừ, đang nói chuyện với bạn.

Kiểu phân bua vội vàng của tôi mới nực cười làm sao.

— Mình ở bên ngoài à?

— Không, đang ở siêu thị trước nhà.

Yu Jun há hốc miệng và thể hiện sự ngạc nhiên một cách quá đáng.

— Gay go quá, thấy nhớ mình lắm!

— ...

— Đài báo ngày mai lạnh lắm, mình mặc áo thật ấm để đi làm nhé!

— Ừ, mình cũng vậy nhé!

Tôi cũng buột miệng nói từ “mình” lúc nào không biết. Nhưng không biết giọng tôi nhỏ như vậy cậu ấy có nghe được hay không. Yu Jun thì có vẻ đã nghe thấy rõ ràng.

— Cậu dạo này có vẻ tươi đời quá đấy nhỉ? Mà có vẻ tốc độ đấy nhỉ?

— Lấy đâu ra tốc độ! - Tôi cũng không nén được tiếng thở dài. - Có chuyện tớ đang định hỏi cậu đây. Con trai ấy, sao lại gặp gỡ con gái nhỉ?

Vừa mở miệng xong tôi mới nhận ra mình đã hỏi một câu thật ngu ngốc. Có khi hỏi câu “sao con người lại ăn cơm nhỉ” có khi còn đỡ hơn. Mắt Yu Jun chớp chớp như con bò đực.

— Nếu đứng về lập trường của con gái, có lẽ lí do con trai quen con gái là muốn ngủ với nhau một đêm chẳng? Con gái nhiều khi hay nghi ngờ như vậy lắm.

Tôi nói tiếp, nhưng không hiểu tại sao cứ như đang vạch áo cho người xem lưng:

— Nhưng thỉnh thoảng có những trường hợp vừa gặp nhau là làm ngay chuyện ấy luôn. Khi như vậy tại sao người con trai lại tiếp tục gặp người con gái ấy? Có phải là đối tác làm tình miễn phí? Có phải như vậy không?

Tôi vội vàng tiếp ngay:

— Tất nhiên đó là chuyện của bạn tớ.

Yu Jun cũng là một người con trai sâu sắc. Cậu ta cũng không hề có ý định xoáy sâu vào cái tên của đứa con gái vừa đến cổng chợ đã tiêu hết tiền ấy có phải là “Oh Eun Shu” hay không.

— Tùy từng trường hợp thôi. Có thể như vậy mà cũng có thể không. Thật ra con trai cũng không phải chỉ ham hố chuyện tình dục như con gái nghĩ. Ý tớ muốn nói là không phải là chỉ ham hố chuyện nhục thể.

— Vậy có nghĩa là có cả những người con trai nào đó đọc sách từ trang cuối phải không? Từ trang cuối tới trang đầu?

— Có người con gái như vậy chẳng lẽ lại không có người con trai như thế? Tớ nghĩ rằng lí do để con trai và con gái say mê trong tình yêu đều giống nhau. Yêu đương, kết cục chẳng phải làm tìm một nơi để gắn bó tâm hồn mình trong thế giới đầy gai góc này sao? Muốn chia sẻ hơi ấm, muốn tìm điểm tựa và muốn thổ lộ. Nói tóm lại thì chuyện đụng chạm thân thể trước cũng chẳng là vấn đề gì to tát cả.

— Có thật sự sẽ không sao không?

— Ừ, đừng nghĩ linh tinh mà trước tiên cứ tốc độ lên đã. Ô hơ, chuyện yêu đương của tớ bách chiến bách bại mà sao tớ lại ra vẻ hiểu biết thế nhỉ.

Yu Jun lè lưỡi ra vẻ trêu ngươi. Không biết có phải tại kem Jerry hay không mà lưỡi cậu ta đỏ chót. Liệu lưỡi tôi có biến thành màu xanh biển do kem bạc hà không nhỉ?

Lần đầu tiên thử vị kem bạc hà, không ngon cũng không dở. Có lẽ lần sau tôi sẽ chẳng ăn món này nữa. Bởi tôi đã học được một sự thật rằng nên chọn những vị mà lưỡi tôi đã quen với nó như kem sôcôla, kem xoài, kem hạt điều chamocha.

— Mình đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngại lo những chuyện như thế này nhỉ?

— Đúng vậy. Sao hai mươi tuổi cũng giống như ba mươi tuổi thế không biết? Yu Jun à, tớ cứ tưởng là khi qua ba mươi tuổi tớ sẽ trở thành người lớn cơ đấy.

— Tớ cũng thế chứ kém gì. Tớ cứ tưởng nếu ba mươi tuổi thì có thể vượt qua được những tình cảm hỉ xả ái ố nhỏ nhặt. Như câu thơ gì ấy nhỉ? À, “đá không bị nhuộm những điều trắc ẩn”^[21].

Chúng tôi cố gắng nín cười giống như mấy người trong cuộc họp kín.

— À, cậu nghe tin của Je Il chưa?

— Ừ, thì vốn lẽ những tin đồn ấy nhanh lắm mà. Cậu ghen với Je Il à?

Tôi gục gặc đầu theo phản xạ trước câu hỏi đột ngột của Yu Jun, nhưng tôi thật sự cũng không biết thâm tâm mình thế nào.

— Còn cậu, không ghen tị à?

— Oh, no! - Yu Jun lớn tiếng một cách dứt khoát.

— Sao lại không, kết hôn rồi thì con trai chẳng sướng hơn à?

— Chẳng biết gì cả! Không hiểu tại sao con gái lại hay lắm tưởng như vậy. Để tớ cho cậu biết một bí mật nhé. Cậu có biết chuyện kết hôn đối với đàn ông là gì không?

— Là gì?

Yu Jun nói với giọng điệu không rõ đùa hay thật:

— Địa ngục.

— ...

— Cậu cứ nghĩ mà xem. Làm mục xương cả đời chỉ để tốt cho người khác còn gì. Đó là sự bóc lột có tổ chức và hệ thống hẳn hoi.

— Cậu tưởng con gái không thế à?

— Vậy mới nói, thế thì tại sao lại kết hôn làm gì chứ? Đàn ông cũng khổ mà đàn bà cũng chẳng sung sướng gì. Không biết là ai phát minh ra nhưng thế chế một vợ một chồng, đúng là một hệ thống cực kì tuyệt vời nhé. Các anh các chị cứ tự giác kết hôn rồi sinh sản và nộp thuế. Thế giới đúng là cứ quay theo đúng guồng nhé!

— Vậy cậu tính cả đời sẽ sống thế này à?

— Đâu biết được. Đôi khi tớ cũng nghĩ, hay là chuyển hướng theo cách người khác đang sống quách đi cho rồi. Có quá nhiều lần tớ còn bị coi là tể bào ung thư của xã hội trong sạch. Tớ không nói sai đâu. Tớ chẳng phải là đang mang một cái biệt danh xấu đó là đàn ông độc thân thất nghiệp tuổi ba mươi đấy sao. Cho nên, nhiều khi rất muốn hét toáng vào mặt những ánh mắt nhìn dè bĩu của thiên hạ dành cho một tên đáng thương hại rằng “Này, ta sẽ phá đời!”.

Chúng tôi không nói gì hơn, chỉ biết cười trừ. Không khí bên ngoài lạnh lẽo. Tôi và Yu Jun chậm bước ra đường lớn. Yu Jun thay tôi xách túi đồ nặng trích mang từ nhà mẹ về. Ánh mắt tôi liên tục dõi theo cái gáy trần trụi của cậu ấy. Không thể cởi ửng cho Yu Jun nhưng có thể quàng cho cậu ấy cái khăn. Nhận cái khăn len kẻ ô vuông rồi song Yu Jun vẫn còn ngập ngừng:

— Cậu cũng lạnh mà.

Khi tôi chỉ vào cái áo len dày có lót nhung mình đang mặc cậu ấy mới gục gặc đầu rồi quàng khăn quanh cổ. Cái khăn quấn quanh cổ Yu Jun nhìn vừa dễ thương vừa buồn cười. Dù ai có nói gì đi nữa thì chúng tôi vẫn “chỉ là bạn”. Nhưng không hiểu sao tôi cứ nghĩ trong khoảnh khắc này nếu chúng tôi nắm tay và cùng bước đi chắc sẽ hợp hơn. Có ánh đèn taxi không khách từ đằng xa. Vừa quay người về hướng đó thì chợt nghe tiếng Yu Jun gọi tên tôi.

— Eun Shu à?

Không hiểu tại sao tim tôi thót lại.

— Chuyện nói lúc nãy ấy...

— Sao?

— Chuyện kết hôn ấy mà.

— Ừ.

— Cậu nghĩ thế nào về kết hôn?

— Không biết nữa... Có lẽ cũng giống như cậu thôi.

Tiếng tôi khe khẽ. Đôi dép của Yu Jun dừng lại.

— Vậy thì, hay là những người hợp nhau như hai ta cùng sống với nhau xem sao?

— ...Cậu tỏ tình với tớ đấy à?

Giả bộ tỉnh queo tôi đùa cợt hỏi lại. Yu Jun từ tốn đẩy gọng kính lên:

— Thật tình đây. Không phải là sự kết hợp như vợ và chồng, chỉ cần kết hợp giữa người với người với nhau là được mà. Chỉ bởi cậu là người hiểu tớ nhất trong lúc này. Tớ cũng thế.

Yu Jun là một người con trai giống hệt một chiếc khăn quàng mùa đông làm từ len thật một trăm phần trăm. Bao bọc cho những người xung quanh một cách ấm áp và mềm mại. Chúng tôi biết rõ về nhau và có lòng tin sâu sắc với nhau. Nếu ở cùng nhau sẽ không bao giờ hết chuyện, bên này “tùng” thì bên kia “cắc”. Nếu vậy thì chẳng phải là điều kiện hoàn hảo của kết hôn đó sao! Tôi giờ tay lên thật cao và vẫy taxi.

— Cái này của cậu mà, mang đi đi chứ.

Yu Jun đẩy cái túi mình đang xách vào giữa khe cửa xe.

— Cậu dùng đi. Tớ sẽ điện thoại lại.

Tôi đóng cửa thật mạnh.

Cái xe nghiêng ngả, tựa hồ như nghiêng ra bên ngoài trái đất.

Việc yêu đương và mua sắm giống nhau một cách kì lạ.

Không chỉ là một vũ đài chứng minh sức mạnh của cá nhân mà còn làm cho người ta cảm thấy yên tâm về mặt tinh thần khi biết mình đang ở trong một cộng đồng có những sở thích giống mình. Khi có tuổi trẻ và thời gian rảnh rỗi thì tài chính không có, khi có khả năng kinh tế thì không thể quay lại được thời tuổi trẻ và thời gian rảnh rỗi. Và trên hết là một người chỉ sử dụng được một lượng hàng hóa có hạn.

Chính vì thế mà mua sắm hay yêu đương là vấn đề làm cho con người phải đau đầu nhức óc. Con người là Oh Eun Shu lúc này đây cũng đang chìm đắm vào vấn đề nhức đầu đó. Dòng đầu tiên nơi lưu giữ địa chỉ các trang web tôi thường xuyên vào là website của xe mini cooper. Những bức ảnh chụp những tư thế rất dễ thương của xe mini lắc lư đầy màn hình vi tính. Toàn bộ các tế bào thần kinh trên người tôi liên tục giãn nở. Bên cạnh những chiếc xe là những tấm phông mũi tên chia các ngăn ra thành mười màu sắc khác nhau. Trong đó nếu nhấn chuột lên ngăn màu đen thì chiếc xe sẽ biến thành màu đen giống như có phép thuật. Mỗi lần nhấp chuột thì một chiếc xe màu đỏ, xanh, vàng, trắng lại xuất hiện và biến mất. Không ai có thể có liên một lúc hai cái. Quả thật là một ý tưởng dã man.

Tôi luôn luôn thay đổi chiếc xe ước mơ của mình. Có một thời tôi phát cuồng lên vì muốn mua xe thể thao. Rồi mấy tháng trước đây tôi mê xe SUV tới mức đã xem cả bảng báo giá. Tôi thường xuyên bị mọi người hỏi rằng lấy bằng lái xe đã lâu rồi sao vẫn còn chưa mua xe. Tôi chỉ cười trừ cho xong, nhưng thực tế trên đời này tồn tại quá nhiều chủng loại xe. Xe này cũng tốt và xe kia cũng hấp dẫn, làm sao có thể chỉ chọn một cái thôi? Tôi không thể trở thành một kẻ tàn nhẫn đến mức như vậy.

Dạo này, loại xe mà tôi tha thiết mong muốn có được chính là Mini. Tất nhiên rất đắt. Vô cùng đắt. Nhưng tôi cũng sẽ không chấp nhận ý kiến rằng tôi không có đủ tiền trong tay để mua nó. Tôi có tiền. Đó là tiền đặt cọc của căn phòng mà tôi đang ngồi đây! Tôi đã dự định rằng, nếu cuộc đời tôi phát sinh một việc vô cùng gay go, phức tạp và lớn đến mức tôi không thể chống đỡ nổi thì tôi sẽ dùng cả tài sản

mình có được để mua một con Mini. Làm như vậy, chắc có lẽ sẽ tôi trở nên hạnh phúc như được ăn những thìa súp mềm mại nóng hổi do một bà ma nữ khéo tay nấu cho chăng?

Tuy nhiên vẫn chưa phải lúc. Tôi vẫn chưa bắt hạnh. Do thời khắc quyết định vẫn chưa tới nên tôi có thể dễ dàng quăng tấm phóng mũi tên đi. Tôi vùng vẫy trong mớ hỗn độn ngọt ngào và có thể lần lượt tạo nên những chiếc xe màu đỏ, xanh, vàng, trắng và làm chúng tan biến đi như một trò chơi.

Tôi thử viết những cái tên lên một cuốn sổ trắng tinh. Cái tên đầu tiên hiện lên một cách vô thức đó là Yun The Oh. Không rõ có phải đây là thứ tự của điều mong ước thiết tha hay không, nhưng tôi đã chăm chú nhìn rất lâu vào ba cái tên Yun The Oh, Nam Yu Jun, Kim Yong Shu như nhìn vào bài thi trắc nghiệm khách quan. Không nói tới việc lòng tôi hướng tới cái tên nào nhưng trong ba cái tên ấy đều chứa đựng phần dư và phần thiếu. Tôi sẽ đánh dấu vào đáp án số mấy và đáp án ấy là sai hay đúng?

Tôi đánh một vòng tròn giữa cái tên thứ nhất và tên thứ hai. Vòng tròn hình xoáy tròn ốc. Xoáy từ bên trong và to dần ra vòng ngoài. Ba cái tên dần dần bị lấp đầy bởi các vết bút chì màu đen. Tôi đã từng tin rằng tình yêu là cái loại trừ một vài khả năng nào đó. Nhưng niềm tin ngắn ngủi ấy lúc nào cũng phản bội tôi một cách vô tình. Tôi bị tổn thương.

Hiện tại The Oh là người con trai hấp dẫn tôi nhất, giống như chỉ có chiếc xe màu đỏ đập vào mắt vậy. Rồi ngày mai tôi có thể bị chiếc xe màu xanh hút hồn, ngày kia là xe màu vàng. Không thể biết được rằng thứ tự ưu tiên sẽ bị thay đổi lúc nào.

Đúng vậy, nhất thiết đâu cần phải lựa chọn lúc này. Không biết trong trò chơi thủ vai này, số khung tên của tôi là số mấy và tôi có thể ném lại được mấy lần? Tôi có đủ thời gian để lựa chọn cho tới lúc rút tiền cọc để đổi lấy trái tim của ma nữ. Việc tôi sẽ không quyết định đó chính là quyết định trọng đại mà con người thiếu quả quyết nhất trên đời này là Oh Eun Shu đã giáng xuống trong đêm nay.

Tôi nhắc máy điện thoại như bị thôi miên. Tự nhiên thấy tò mò không biết người nhận sẽ là ai. Qua cánh cửa sổ phòng tôi tàn, bầu trời đêm lạnh phắc, vương vãi trái mải ra tới vô cùng.

PHẦN III

CON ĐƯỜNG MẠO HIỂM

1

Seoul là một đô thị quá tải.

Cô phát thanh viên chương trình dự báo thời tiết của truyền hình buổi sáng báo rằng do đêm có tuyết rơi nên giao thông Seoul sẽ bị ngưng trệ và hỗn độn. Đây là sự kiện đầu tiên của mùa đông năm nay. Màn hình CCTV quay cảnh người đi làm trên đại lộ Kang Nam, xe nối tiếp nhau trùng trùng điệp điệp. Đoàn xe ô tô chậm chạp đi như rùa bò. Lượng tuyết rơi phủ từ đêm qua chỉ dày có 3cm.

Phóng đại không phải chỉ là phép tu từ nhằm chán. Chẳng hạn những thứ như thế này. Đứa bé được thụ thai chỉ vì một giây sai lầm, đường xe bus ngoằn ngoèo cắt chéo Đông Tây Nam Bắc, một người đàn ông trung niên mặt vô cảm, xỏ hai tay vào túi áo khoác ngăn không màu bước qua đường, tấm màn che màu xanh lá cây che bãi đỗ xe của nhà nghỉ phát phơ lên xuống vì gió, cậu sinh viên làm thêm với đôi môi hồng rộp đang đóng tem trong một siêu thị 24 giờ, những sự tử tế một cách thái quá và sự lạnh lùng cố ý. Tất cả đều phóng đại. Chúng núp khắp nơi trong cả các tòa nhà bê tông không có bảng đề tên. “Snowu palace” - ngôi nhà tôi đang sống cũng là một trong số đó.

Tôi vẫn nhớ như in ngày đầu tiên tới xem nhà trước khi kí hợp đồng. Vị trí và diện tích của ngôi nhà khiến tôi tạm bằng lòng. Số tiền tôi có trong tay cũng vừa đúng với số tiền đặt cọc nhà. Nhưng sau khi đóng dấu vào tờ hợp đồng, quay ra rồi mới cảm thấy một sự bất an mù mờ nào đó rất khó giải thích. Ngày chuyển đồ tới, sau khi đọc những con chữ được dán rất to phía đối diện nhà tôi mới vỡ lẽ ra được cảm giác bất an của mình. Làm sao đây? “Snowu palace - cung điện tuyết” là sao? Đó là một cái tên không thể tồn tại trên đời này. Chủ nhà chắc phải vắt óc suy nghĩ lung lắm mới tìm ra một cái tên mỹ miều như thế để dán lên khu nhà cho thuê trong một ngõ hẻm gần ngoại ô. Nhưng với một biên tập viên bảy năm kinh nghiệm là tôi thì từ này sai hết cả. Theo từ điển quốc ngữ, cách viết đúng của từ này phải là “Snow palace”. Sau đó, mỗi khi phải ghi địa chỉ nhà tôi lại do dự trong giây lát. Bởi khi có ai đó đọc được địa chỉ nhà với lỗi sai đầy khoa trương như vậy biết đâu họ lại nghi ngờ và lẫn lộn về sự thật thà hay ham vật chất của tôi.

Trong khu nhà này có tất cả hai mươi một phòng trọ. Cộng cả bên ngoài thì mỗi phòng đều rộng 15 pyong (khoảng gần 50 mét vuông) một cách công bằng. Nhưng trừ đi các khu dùng chung như bãi đỗ xe và hành lang, rồi bao gồm cả sự nói quá lên bao nhiêu đó thì diện tích sống thực sự chỉ khoảng được 9 pyong là cùng. Nếu căn nhà này được ví như một cảnh trên sân khấu kịch thì sao nhỉ? Nếu đục một cái lỗ qua tường nhà giống như căn nhà của búp bê thường chơi hồi nhỏ thì chắc chắn khán giả ngồi phía

dưới kia sẽ nhìn thấy tất cả hai mươi một gian phòng cùng một lúc. Trong mỗi ngăn chia chiều ngang 7 hàng, chiều dọc 3 hàng ấy, nếu nhìn vào xem có vấn đề gì xảy ra chắc phải giống như một kì quan. Vai tôi đóng là “cô gái phòng 205”.

Khán giả sẽ biết sự thật rằng cô gái phòng 205 sáng nay đã quả cảm bỏ qua phần gọi đầu. Cô ta không những không gấp bộ đồ ngủ có hình những đám mây trắng nổi trên nền trời xanh mà còn vo viên nó ném đại lên giường, thói quen lâu đời của cô ta - vừa đi tiểu vừa đánh răng cũng sẽ bị phơi bày một cách trần trụi. Tiếng tồ tồ của nước thải ra bỗng dừng thấy phát buồn cười. Vì có thể người trong hai mươi phòng khác cũng đang ngồi cùng một vị trí và giải quyết nhu cầu như vậy. Diễn viên của phòng 206 bên cạnh chưa từng thấy mặt lần nào biết đâu lại tỉnh giấc mỗi sáng vì nghe thấy tiếng nước chảy trong bồn cầu của tôi như tiếng báo thức.

Lí do để tôi mở tủ đông ngay từ sáng sớm không phải là tìm kem mà để vớt vỏ táo gọt ăn từ đêm qua. Ngăn tủ đông chiếm đến phân nửa là phần đông đá, thay vì đựng thịt cá là các túi rác thức ăn nằm trong đó một cách diêm nhiên. Ngoài việc không bỏ rác thức ăn đi thì cô gái phòng 205 còn chất chứa thêm một bí mật nữa trong mười lăm ngày qua. Gặp gỡ đồng thời ba người đàn ông. Khán giả không những phải thờ dài mà chắc chắn còn phải nhún vai nữa.

Người tôi thường gặp nhất vẫn là The Oh. Sau khi cùng xem phim ở Deahakro chúng tôi gặp nhau thêm ba lần nhưng chỉ làm tình một lần. Mặc dù tôi không đồng ý với kiểu tách rời linh hồn và thể xác một cách vô điều kiện, nhưng dầu sao tôi cũng tin rằng linh hồn và thể xác của chúng tôi là hiện tượng cao su co giãn, có thể cân đối một cách quân bình. Tất nhiên nếu đem phân tích khắt khe thì có thể nói rằng tốc độ của thể xác đang hạ xuống dần để theo kịp tốc độ của tâm hồn.

Chuyện gặp gỡ với Yu Jun cũng được thực hiện mà không cần một lời dự báo. Yu Jun và Yu Hee, anh chị em họ đang uống rượu thì gọi tôi tới. Khi tôi ra tới quán, cả hai đang ở trong trạng thái say ngất ngưởng. Yu Jun giơ tay lên chào tôi “Hi! Eun Shu” như những lần khác. Một thứ tình cảm lạ lùng không thể gọi đó là sự thất vọng hay ê chề xuất hiện trong tôi. Yu Hee đang thể hiện tài cán cá nhân chói sáng trên sân khấu nhạc kịch lúc này là phòng karaoke, Yu Jun hát những bài hát nổi tiếng của ban nhạc 015B không khác gì 10 năm trước. Khi Yu Hee đột nhiên quăng micro để chạy vào toilet thì Yu Jun lúc đó mới khẽ khàng tiến tới cạnh tôi:

— Với tớ, cậu đúng là một người bạn tốt.

Lưỡi cậu ta lúu lại. Tôi không phân biệt nổi đó là phép tu từ hay mỉa mai châm biếm nữa. Chỉ biết rằng lúc này cậu ta đang vô cùng bối rối về một điều gì đó.

Và hôm nay tôi bước qua sông Hàn đang bị đóng băng để đi gặp người đàn ông thứ ba: Kim Yong Shu. Người con trai tẻ nhạt, nhàm chán, gầy gọn giống như nhạc nền của quảng cáo chung cư. Tôi không đủ tự tin rằng mình có thể nhớ, nhận ngay ra được đó là khuôn mặt quen nếu tình cờ chạm phải trong lúc ngoặt vào góc nào đó của thành phố này.

Khi người con trai và con gái đã xem mặt rồi gặp nhau lần thứ hai, người con trai sẽ có mấy kiểu chào người con gái thế này “Thời gian qua em thế nào?” - đó là mức độ bình thường, cũng có thể chào theo kiểu xã giao “Trông em đẹp ra đấy”. Nhưng Kim Yong Shu vừa nhìn thấy tôi đã nói thế này:

— Em ăn cá nưừ chứ?

“Em ăn cá nưừ chứ?” Những ý nghĩa phức hợp bao hàm trong câu hỏi ngắn của năm âm tiết như vậy lộn xộn trong đầu tôi. Thứ nhất, anh ta đã định sẵn menu trước. Thứ hai, anh ta tự tin rằng tôi sẽ không từ chối menu đó. Thứ ba, nghĩa của từ “cá nưừ” – trong cái từ cá nưừ có thể liên tưởng ngay – đó không phải là cá nưừ đóng hộp mà rõ ràng là cá nưừ tươi. Thứ tư, để thể hiện thiện cảm đối với người khác, ít nhất cũng có thể mời ăn cá nưừ sống. Tôi không biết mình phải vui hay khó chịu nữa. Tự nhiên muốn biết kinh khủng về vẻ mặt ảm đạm của anh ta thay đổi thế nào nếu tôi hét lên rằng “Không, em không ăn được. Mà không, em không ăn. Thật sự là em không thích ăn”. Nhưng làm sao đây. Tôi đã đáp bừa bằng giọng điệu nhả nhặn.

— Vâng, em thích cá nưừ lắm.

— Vậy thì may quá, tôi biết mỗi quán ấy ở gần đây.

Khuôn mặt của Kim Yong Shu trở nên rạng rỡ. Nhà hàng mà anh ta đưa tôi tới là nơi dán một hàng chữ rất to trên tấm biển “15.000 won vô hạn”. Bên trong nhà hàng chật chội, vắng vẻ. Tôi lò dò đang định tiến về phía dãy bàn thì Kim Yong Shu đã đi thẳng vào phòng Dadami^[22] - nơi phải cởi giày để leo lên. Nhờ vậy mà tôi vã mồ hôi để cởi bỏ đôi ủng bằng điệu bộ thật trang nhã.

— Ô, đệm tiền này, em có thấy ý tưởng thật tuyệt vời không?

Đối tượng không hề ngạc nhiên trước Kim Yong Shu chính là cái đệm ngồi. Trên mặt tấm đệm in tới mấy chục tờ mười ngàn won xanh lè. Không thể từ chối được ánh mắt mong muốn sự đồng tình, tôi bèn gật nhẹ đầu nhưng thấy vô cùng bất an khi ngồi đè mông lên dung nhan của Sechong đại đế.

— Ở đây họ cho ăn vô hạn luôn. Ăn nhanh quá sẽ chóng chán nên em ăn từ từ thôi. Phần màu đỏ này là phần mắc tiền lắm đấy, em ăn phần này nhiều đi nhé.

Anh ta chầm chầm cái khăn vừa dùng để lau tay lên mặt và mau chóng chỉ cho tôi cách ăn. Giống như nhân viên được cử đi khai thác bí mật giấu kín của nhà hàng tuyệt nhất, chúng tôi im lặng khua khoảng thìa dũa. Thứ vật chất lạnh lẽo đang được vo viên trong miệng tôi không khiến tôi cảm thấy đó là miếng thịt động vật to lớn đang bơi trong đại dương. Tay tôi liên tục cầm ly nước. Kim Yong Shu hỏi “Em có uống nước ngọt gì không?”. Thấy tôi lưỡng lự cuối cùng anh ta mới thể hiện vẻ rằng đã hiểu:

— Vậy mình làm một chén?

— Nếu anh uống thì em cũng nhận một ly.

Rượu Cheongjong đựng trong cái cái ấm sứ được mang ra. Anh ta nâng cái ấm sứ một góc 90 độ và rót vào cái chén trước mặt tôi khoảng 70 phần trăm. Khi tôi định rót lại cho anh ta thì anh ta từ chối một cách thẳng thừng:

— Không biết lần trước anh có nói không nhỉ? Anh không uống được rượu.

— Anh không uống được một giọt nào à?

— Không, không giọt nào.

— Anh làm ăn mà không uống rượu có bất tiện gì không?

Tôi chỉ muốn nói một câu lịch thiệp nhưng anh ta lắc đầu một cách nghiêm túc:

— Rất nhiều người hiểu lầm như vậy nhưng thật ra không có gì khó cả, vì thời đại giờ đã đổi thay rồi. Cái thời đại người ta liên tưởng đến rượu để chiêu đãi khách hàng đã qua rồi. Giờ đây không cần theo phương thức như vậy, bất cứ lúc nào cũng vẫn có thể tiến hành công việc tốt được.

Giống đúng như xem một cảnh “phỏng vấn độc quyền CEO tiêu biểu đại diện cho thời đại mới”. Tôi im lặng đưa chén rượu lên môi. Bỗng nhiên thấy mùi vị rượu trở nên thơm ngát. Chén cạn thì Kim Yong Shu lại rót cho đầy.

— Em ăn cả cá đi!

Anh ta mời một cách nhã nhặn. Anh ta nói như vậy nhưng chỉ gấp ăn một hai miếng cá còn liên tục đưa đĩa gấp cải kho và salad ngô. Đang định đứng dậy để đi toilet đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng. Để đi tới toilet thay vì xỏ lại vào đôi ủng da của mình, tôi phải lê lết xệt đôi dép bần thủ của nhà hàng. Vừa khóa cửa xong tôi vội vàng mở máy điện thoại đã được cài chế độ rung. Ba cuộc gọi nhờ. Tất cả đều là của The Oh.

— Khi nào thì xong vậy?

— Tớ đã nói rồi mà, buổi ăn tối hôm nay rất quan trọng.

— Muốn gặp mình lắm. Ngày mai không được. Nhất định phải là ngày hôm nay.

Làm như có linh tính mạch bảo nên giọng của The Oh khá hờn dỗi qua điện thoại. Cảm thấy tội lỗi và bức bối. Sự hối lỗi và khó chịu trộn lẫn cùng hơi rượu phòng lên trong tôi như bong bóng kẹo cao su. Không biết nó sẽ nổ lúc nào. Tắt nguồn điện thoại và khi lê bước tới chỗ có Kim Yong Shu đang ngồi, ngực bên phải chột nhói đau, không biết có phải tại rượu hay không nữa. Buổi gặp gỡ lần thứ hai của chúng tôi kết thúc bằng việc chia nhau ăn món lẩu cay được nấu bằng loại xương cá không rõ nguồn gốc.

Ra khỏi nhà hàng, tôi và Kim Yong Shu im lặng bước trên con đường đã tắt nắng. Anh ta bước hơi chếch lên phía trước còn tôi tụt lại phía sau. Anh ta không hề nghĩ tới bước chân tôi mà cứ thế di chuyển theo tốc độ của mình. Nếu tôi nhanh chóng bước tới sẽ có thể đi ngang bằng được với anh ta nhưng tôi lại không muốn như vậy. Tấm lưng thẳng đứng đang đung đưa phía trước, với tôi, không hề có một sự gập gù nào. Đại khái giống như người đi đường này với người đi đường khác.

Một dạo, tôi chỉ gặp những người đàn ông tôi thích. Điều đó không có nghĩa là tôi chỉ gặp người đàn ông hội tụ được cả các tiêu chuẩn hoàn hảo của mẫu hình lí tưởng. Tôi đã nghĩ rằng nếu không phải là người đàn ông đem đến sự kích thích các giác quan một cách tối đa - người đàn ông mình cảm thấy vui khi ở cùng, là người đàn ông tôi muốn biết thêm về anh ta và tôi muốn bày tỏ cho anh ta thấy hết về tôi - thì không nhất thiết phải gặp lần thứ hai làm gì. Kết quả của việc lặp đi lặp lại những cuộc gặp gỡ với người đàn ông kích thích tất cả các giác quan, vui khi ở cùng, cùng muốn biết rõ về nhau, là tình cảnh của tôi bây giờ. Không biết liệu có vấn đề chết người gì trong cảm giác của tôi không hay kết quả này chỉ là do số phận đen đui. Tôi quyết định hãm lại sự phán đoán của mình. Nhưng chỉ có một điều không thể nào bỏ qua được. Không biết có bao nhiêu lần đã để lỡ mất duyên chỉ bởi lí do không cảm thấy rung động về ấn tượng đầu tiên. Chỉ cần nghĩ như vậy thôi tôi đã không khỏi rên rỉ. Tôi không còn nhiều thời gian nữa. Tôi không muốn lặp lại chuyện đó nữa. Lí do để tôi tiếp tục gặp Kim

Yong Shu cũng là vì điều đó. Không biết có phải là lí do quá thô bỉ hay không... Ra tới đường lớn chúng tôi khẽ gật đầu chào và chia tay nhau.

— Sao mình mặc áo mỏng vậy, hôm nay âm tới 10 độ đấy.

The Oh đang ngồi ở cầu thang giữa tầng 1 và tầng 2. Vừa nhìn thấy hình dáng cậu ta ngồi thu lu như con Collie trung thành đợi, tôi chưa kịp mừng đã phải vội vã ngạc nhiên.

— Đây, mình không biết đúng không nào? Hôm nay là kỉ niệm hai mươi ngày chúng ta gặp nhau.

Hai bông hồng màu đỏ. The Oh nở nụ cười thanh khiết và đầy uy lực khiến bất cứ ai cũng phải đầu hàng.

Cậu chăm chú nhìn tay tôi đang nhấn mã số bí mật của chiếc khóa điện tử gắn trên cửa.

— Lần sau phải đợi trong nhà thôi, ở đây lạnh lắm.

Ngực tôi thót lại. Để giấu sự bối rối của mình tôi cố gắng vận mạnh nắm đấm cửa hơn nữa. Tôi hồi hải cẩu áo khoác ngoài, bật sưởi nền, đổ nước bình cà phê, tìm lọ cắm hoa. Tôi biết rõ rằng sẽ chẳng có cái lọ hoa nào xuất hiện trong phòng này nhưng vẫn lục lọi khắp mọi xó xỉnh trong nhà. Khi đang mở ngăn tủ bếp thì The Oh đã nhẹ nhàng tiến tới ôm lấy lưng tôi.

— Em yêu mình.

— ...

— Em yêu mình, em yêu mình. Muốn nói lời này nên mới đợi mình như vậy đấy.

Khoảnh khắc phải bước qua ngưỡng cửa đã đến. Tim tôi loạn nhịp. Trước đường ranh giới của lí tính và khát khao, tình cảm thật sự của sự tồn tại là tôi đây trở nên dờ dẩn.

— Đây cũng vậy, đây cũng yêu mình... Đây yêu mình.

Một khoái cảm buồn bã bủa vây lấy tôi. The Oh quay người tôi lại và ôm chặt tôi vào lòng. Trong áo khoác của cậu trộn lẫn mùi thuốc lá và mùi nước hoa không biết tên, thoang thoảng cả mùi than củi vừa nướng sườn heo xong. Cậu dúi đầu tôi vào mũi mình. Trên cái đầu không gọi lúc sáng và đã đi vòng quanh hết chỗ này đến chỗ khác của tôi sẽ tỏa ra thứ mùi như thế nào nhỉ? Thứ mùi của tất cả các loại mùi nguy hiểm, lạ lùng, tinh tế và bản thủ của những con đường tôi đi qua biết đâu lại chẳng đục thủng mũi The Oh.

Môi cậu tiến lại thật gần. Tôi không há miệng và đón làn môi của cậu. Môi của hai chúng tôi chạm nhau như mỏ của một đôi bồ nông. Chuyện của ngày mai hãy để tới ngày mai. Ngày mai ấy, rồi cũng sẽ trở thành ngày hôm nay mà thôi. Chỉ đêm nay thôi, tôi thật lòng mong muốn khát khao sẽ nuốt chửng lí tính.

Làm tình xong, The Oh rơi ngay vào giấc ngủ.

Rất nhiều người con gái đã tỏ ra bất mãn khi vừa làm tình xong mà bạn tình của mình lăn ra ngủ. Còn tôi thế nào ấy à? Tôi cố gắng để hiểu điều đó. Bởi dẫu sao cũng có nhiều cái đỡ hơn loại đàn ông vừa xong là tìm ngay quần mặc vào và thắt dây lưng thật chặt hay loại chỉ chăm chăm ôn lại chiến thuật kiểu “Tư thế hôm nay có vẻ kém ổn định hơn lần trước”. Mặc dù vậy, ngáy đến hơn một tiếng thì

cũng hơi quá. Nếu nghe thấy người khác ngáy chắc chắn không thể không công nhận cậu ta là “người khác”. Khò, phù, khò, phù. Tự nhiên cảm thấy lo lắng nếu cứ như vậy lỡ bị ngạt thở thì sao.

Ngồi cuộn tròn gồi trên ghế mãi mới thấy mong muốn được nằm duỗi thẳng lưng ra mới tha thiết làm sao. Mong muốn nhất của tôi trong khoảnh khắc này chỉ là mặc bộ đồ ngủ hình đám mây của tôi, trên cái giường êm ái của tôi, dang tay dang chân của tôi ra, ngủ thẳng một giấc. Đại từ sở hữu ngôi thứ nhất được lặp đi lặp lại tới bốn lần, khách quan mà nói, điều mong muốn vô cùng giản dị ấy từng lúc mà cảm thấy nó trở nên vô cùng xa xỉ. Tôi đắm đắm nhìn hai bông hồng được cắm vào cái cốc thay vì bình hoa đặt trên bàn trang điểm, nhìn kim đồng hồ chỉ con số nửa đêm. Lúc này đánh thức người con trai vừa tỏ tình với mình rằng “Dậy đi và trả lại cuộc sống bình thường cho tôi đi, cậu thấy thế nào?” chắc chắn dễ bị đánh giá là đùa con gái hai mặt lắm.

Tôi khẽ khàng chạm ngón tay vào vai The Oh. Cậu không hề động cựa. Lại lay mạnh thêm lần nữa. The Oh mở choàng mắt và vội vàng dựng thẳng lưng dậy:

— Ồ, đã sáng rồi à?

— Không, không phải vậy. Hơn mười hai giờ rồi. - Tôi vội vàng nói thêm. - Mình phải về nhà cơ mà.

Cậu duỗi thẳng người ra và cười như cậu bé nghịch ngợm.

— Không sao đâu. Ừm, thêm lần nữa nhé?

— Điên rồi.

Giọng nói gay gắt tự động phát ra. Đôi mắt vẫn còn ngái ngủ của The Oh tròn tròn. Nhìn cái kiểu cậu xua tay và nói “chỉ đùa thôi mà” khiến tôi cảm thấy mình thật có lỗi. Tôi thở gấp và bắt đầu cặn kẽ giải thích:

— Ngày mai là thứ bảy được nghỉ nhưng tớ phải đi sớm lắm. Bạn tớ phải đi chụp ảnh cưới mà. Tớ đã hứa với nó rằng sẽ dành trọn cả ngày để giúp nó.

Chuyện cô dâu mới Ha Je Il hẹn đúng tám giờ phải có mặt tại Beautyshop Jeongdamdong không phải là nói dối. Nhưng The Oh vẫn chưa hiểu ý tôi. Cậu nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên không hiểu cái gì ra với cái gì. Và thật ra tôi cũng chẳng hiểu vấn đề nằm ở đâu nữa. Tại sao tôi phải cố gắng để đuổi cậu bé này về cơ chứ.

— Vậy nên bảy giờ sáng tớ đã phải đi rồi. Làm sao tớ có thể bỏ mặc mình đang ngủ mà đi được.

Không được thoải mái lắm nhưng tôi cũng đành phải lấy cớ.

— Để tớ đi cùng mình cũng được vậy. Bảy giờ à? Lúc đó tớ cũng sẽ dậy.

Âm thanh cảnh báo vang lên từ một nơi rất xa. Tôi biết rõ kiểu đối đáp thân nhiên thật tình của cậu. Đưa người yêu đi cùng tới nơi chụp hình cưới của bạn biết đâu lại chẳng là một việc quá đổi bình thường. Nhưng Oh Eun Shu, xin cậu hãy trở nên thực tế hơn đi. Cậu có đủ dũng cảm để đưa The Oh tới nơi chụp hình đám cưới của bác sĩ khoa tai mũi họng ba mươi lăm tuổi với họa sĩ thiết kế đồ họa 31 tuổi hay không? Cậu dám cả gan đàng hoàng đưa The Oh tới thế giới thẳng tắp và kỷ luật ấy và nói rằng “Giới thiệu với các cậu đây là bạn trai tớ, hai mươi tư tuổi, chưa có nghề nghiệp” được không?

— Có lẽ bạn tớ sẽ cảm thấy bất tiện lắm!

Không biết có hiểu ý tôi không nhưng The Oh cũng vội vàng thu quần áo và bắt đầu mặc. Tôi nhìn sang hướng khác. Tôi cũng không tỏ ra lịch sự để ngăn cậu lại. Cậu khẽ khàng đóng cửa đi ra không gây ra tiếng động lớn. Cuối cùng thì tôi cũng thỏa mong ước mặc quần áo ngủ của tôi, nằm dạng chân chữ thái trên chiếc giường của tôi. Nhưng giấc ngủ không đến một cách dễ dàng. Do sự ăn năn vì đã phản bội lại thiện ý của The Oh và cảm giác tội lỗi về sự hổ thẹn trong tôi đã nén lương tâm tôi xuống.

2

Sáng sớm hôm sau, cho đến tận khi tới nơi Je Il trang điểm cô dâu mà một góc trong ngực tôi vẫn liên tục dày vò tôi.

Nhật vật chính của ngày hôm nay, Je Il đang được trang điểm trong căn phòng được che bằng một tấm gương lớn. Đáng lẽ phải khen nó cao sang như một bông hoa loa kèn nhưng khi nhìn thấy cái trán của nó dơ ra trên khuôn mặt vẫn chưa được vẽ dù chỉ là đôi chân mày, tôi không thể nào mở miệng được. Thỉnh thoảng vẫn bắt gặp khuôn mặt để thô trần trụi của bạn thân mà tại sao phải ngạc nhiên nhỉ? Theo thông tin tôi vẫn ghi nhớ trong đầu từ hồi còn phổ thông thì da của Je Il vô cùng mịn màng, nhẵn nhụi giống y quả trứng cút đã được luộc một cách vừa phải và được lột hết vỏ. Nhất thiết phải là như vậy. Thứ nở ra với tốc độ nhanh nhất từ khi chúng tôi mười bảy cho đến ba mươi một tuổi, tôi muốn tin rằng chắc đó không phải là lỗ chân lông trên khuôn mặt.

Je Il vừa nhìn thấy tôi là trề môi ngay ra:

— A, đúng là điên mất.

Nếu đó là từ vừa phát ra từ miệng lưỡi của cô dâu mới trong sạch và quý phái thì quả thật là sỗ sàng.

— Cậu nhìn xem, cái áo cưới nhăn nhúm như vậy làm sao mà có thể bảo tở mặc vào cơ chứ?

Thứ được treo trên tường kia với cái gọi là vết nhăn ấy chỉ có mấy nếp, một cái áo cưới trắng thật lộng lẫy. Đứng trước một dáng vẻ phẳng phiu như vậy đột nhiên tôi cảm thấy xiu hết cả người.

— Đẹp đấy, có sao đâu?

— Thật không? Có đẹp thật không?

Je Il hỏi đi hỏi lại mấy lần. Kết hôn giống đúng như một củ khoai tây nóng vậy. Je Il lúc này đang nuốt chửng nó. Có lẽ nó đã không biết rồi sẽ nuốt phải nhiều hòn đá đến vậy. Chỉ mới bỏ qua được nếp nhăn của áo cưới nó lại tỏ ra bất mãn với việc trang điểm cô dâu.

— Viên mắt có quá đậm không? Cậu có thấy hai bên lệch nhau không? Eun Shu à, cậu thử nhìn từ đằng xa lại xem.

Điều gì làm cho nó bất an đến như vậy? Trong lúc biến đổi trở thành một cô dâu hoàn hảo, Je Il liên tục léo nhéo bên tai tôi. Còn tôi chỉ biết nhắc đi nhắc lại như con vẹt rằng “Không sao đâu, cậu đẹp lắm”.

Tôi không muốn dài dòng về người đính hôn của Je Il. Anh ta là người đàn ông không thể nói là đẹp hay xấu trai. Je Il chỉ tôi và giới thiệu một đoạn dài lòng thòng “Đây là Eun Shu. Em đã kể nhiều lần rồi đấy. Bạn thân của em. Mặc dù nhà rất xa nhưng cũng tới đây để giúp em.” Anh ta chỉ khẽ gạt đầu cho phải phép rồi bắt đầu la lối với nhân viên tiệm thẩm mỹ:

— Ô, mấy người này, tôi đã nói mấy lần rồi. Tôi đã nói là không bôi mặt rồi. Nói mãi vẫn không hiểu à?

Có vẻ như anh ta theo một cái đạo mà nếu động vào mỹ phẩm là phạm vào giáo lí thì phải. Chú rể tương lai của Je Il đã từ chối trang điểm – công đoạn được gọi là điều kiện cần thiết để tạo ra những bức ảnh đẹp, gạt phăng cả việc bôi gel hay wax lên cái đầu bù xù.

— Anh ấy vốn lẽ bảo thủ vậy đấy.

Je Il thì thào vào tai tôi. Chỉ cần nhìn qua gương thôi cũng biết nó xấu hổ và cảm thấy có lỗi với tôi thế nào. Tôi còn nhớ như in từng lời lẽ của Je Il nói cách đây không lâu “Có cái gì đó đến ở đây. Cảm giác đúng là người đàn ông này rồi”. Nhớ như in cả cái kiểu phát âm từng từ rành rọt, nhớ cả cái miệng gọn ghẽ của nó. Tôi cũng hùa theo nó để tránh cho khỏi ngượng ngùng.

— Đúng thế, đàn ông cũng phải có chủ kiến của mình chứ.

— Eun Shu à... chắc là... phải thế chứ nhỉ?

Giây phút nghe câu hỏi lại của Je Il tôi chợt linh cảm thấy một điều gì đó. Tôi đặt nhẹ bàn tay và vỗ vỗ lên bả vai gồ lên của nó. Mặc dù chẳng nghĩa lí gì nhưng đó là điều an ủi duy nhất tôi có thể làm cho nó lúc này.

Càng lúc càng thấy nhức nhối, nhưng sống một cách bình thường như người khác có lẽ đó là việc khó nhất trên đời. Tôi không ảo tưởng về hôn nhân. Tôi đã biết quá nhiều thứ không cần biết để khó có thể đưa ra được định nghĩa đơn giản rằng hôn nhân hành vi gặp gỡ của hai người con trai con gái yêu nhau say đắm, tạo nên không gian chỉ có hai người và sống với nhau một cách ngọt ngào, hạnh phúc. Dòng sông hôn nhân quá lạnh và nhìn vào thì thấy quá sâu để có thể lạc quan, không nghĩ ngợi mà nhảy vào để giao phó bản thân mình với suy nghĩ “mình sẽ khác người khác”.

Mặc dù vậy tôi cũng không nghĩ mình sẽ mãi mãi dừng lại bên ngoài chế độ hôn nhân. Như việc mở cơm hộp ăn không phải vào giờ nghỉ trưa mà vào lúc nghỉ giữa giờ, nếu đó là nguyên tắc ngầm của những thành viên tạo nên lớp học thì tôi cũng đành phải làm theo như vậy^[23]. Có đứa trẻ nào đó cứ đợi đến trưa là một mình lôi cơm ra ăn mà không hề cảm thấy ngại ngùng, nhưng thật tiếc, tôi không phải là đứa trẻ như vậy. Je Il cũng thế. Nó vội vã và chỉ mới mở nắp cơm hộp. Làm sao biết được rằng con ếch giấu trong hộp đồ ăn sẽ nhảy ra và chạy biến đi về hướng nào, không biết dự đoán làm sao trước khi mở nắp hộp cơm.

Studio cách đó khoảng 10 phút đi xe. Tôi cẩn thận đi vào theo gót Je Il đang nâng váy bằng hai tay để khỏi giẫm chân lên váy. Trước khi chụp hình trong căn phòng được trang trí giống phòng tiếp khách của hoàng đế châu Âu thời trung đại thì Je Il nói phải đi toilet. Nó huých tay vào sườn tôi ý nói cầm túi xách và đi theo nó. Vừa bước vào nhà vệ sinh khóa chặt cửa lại nó vội vã lục tìm trong túi.

— Chỉ một điều thôi.

Điều thuốc lá thanh mảnh được kẹp giữa hai ngón tay của nó. Ánh lửa hồng của cái bật lửa lập lòe lập lòe. Đứa con gái được bọc trong bộ váy cưới nửa đứng nửa ngồi dựa vào tường toilet để hút thuốc lá. Je Il bạn tôi. Khói thuốc lá của nó phả vào mặt làm mắt tôi cay cay. Tôi lặng lẽ quay đi hướng khác. Nơi mà chúng tôi muốn chạm vào là ở chỗ nào, làm sao để cho chúng tôi biết được đây?

Buổi sáng thứ hai bắt đầu bằng một sự việc tôi không thể dự đoán trước. Cuốn sách giới thiệu của công ty xây dựng kia do Lee Min Jeong tiến hành giúp ông Hwang đã được in ra nhưng đoạn chú thích ảnh buổi lễ cắt băng mừng khởi công tòa nhà có sự tham gia của quan khách bị lỗi. Hàng dưới bức ảnh có ghi “trưởng phòng Kim Sang Sik” trên danh sách người tham gia nhưng chức vụ của cái ông đầu hói ngắn ngủn kia không phải là trưởng phòng mà là phó giám đốc.

Nếu là trong cuộc họp thì ông An sẽ không đời nào cho qua. Đúng là một chuyện vô cùng rắc rối. Đây không những là lần đầu tiên làm với công ty này, mà nếu đợt này làm tốt sẽ là nơi hứa hẹn sẽ mang đến cho chúng tôi nhiều cơ hội làm việc định kì.

— Oh my God^[24]! Đã là chuyên nghiệp thì không thể có sai lầm đúng không nào?

Cảm giác muốn ghé miệng vào tai Lee Min Jeong để hét lên khiến cổ họng tôi nghẹn nhát.

Nếu mượn cách thể hiện của ông An sẽ là thế này “Chúng ta là một tổ chức cùng đi trên một con thuyền”. Thường ngày tất nhiên phải đoàn kết vì sự phát triển không ngừng của tổ chức, khi khó khăn tất cả đều phải đồng lòng để cho tổ chức tốt lên mới là đúng đạo lý. Nhưng việc mong muốn ra tay cứu giúp sự yên bình cho tổ chức lại là cảm giác thấy mình đứng cao hơn so với mọi người một bậc hoặc là tâm trạng hả hê thấy đáng đời cho hoàn cảnh mà bộ đôi Lee Min Jeong - ông Hwang gặp phải, điều này tôi không thể biết trước được.

— Minh cứ để thế đi. Ai mà đi kiểm tra từng tí một như vậy đâu. Mà có biết đi chẳng nữa có lẽ người ta cũng sẽ cười bỏ qua thôi. Chỉ mỗi từ trưởng phòng hay phó giám đốc thôi, có gì ghê gớm đâu.

— Chị Jang, đúng là điển hình của chủ nghĩa lạc quan vô điều kiện. Nếu sống được cuộc sống như vậy thì tốt biết bao nhiêu.

— Rõ ràng là lỗi của mình mà. Phải làm cách nào đó để giải quyết thôi. Không còn cách nào khác là phải in lại toàn bộ. — Lee Min Jeong dường như quên mất kẻ chủ mưu của vấn đề này chính là bản thân mình. Cô có biết rằng nếu in lại thì cô phải trừ biết bao nhiêu lương hay không?

— Thừa phó giám đốc, có mười cái miệng đi chẳng nữa em cũng không thể thanh minh được gì cả. Tất cả là lỗi tại em không biết cách quản lí nhân viên cho tốt. Em sẽ cố gắng không để việc như thế này xảy ra nữa. Vâng, và...

— Ông Hwang, miệng thì lấp bấp vậy thôi nhưng không giấu nổi ẩn ý muốn đẩy hết trách nhiệm sang Lee Min Jeong.

Ông An từ từ mở miệng:

— Dán vào.

Diên rồi. Tôi cắn chặt môi dưới nén tiếng than. Việc dán băng chữ sửa từ “Busachang (phó giám

đốc) lên phần đã được in là “Buchang” (trưởng phòng) là lệnh của ông An. Vậy là toàn bộ nhân viên của phòng biên tập sẽ phải chạy tới nhà in ở Paju và ngồi thâu đêm suốt sáng để dán sticker. Trong bối cảnh hỗn loạn ấy tại sao đưa tôi láu táu, đưa tôi không hề có lỗi gì, lại phải cùng chung số phận cơ chứ! Đúng lúc đó thì một ý tưởng tuyệt vời chợt lóe lên. Á à, có khi tôi lại là thiên tài cũng nên.

— Mình cứ sửa, rồi in lại một ít cũng được mà.

Khi tôi vừa dứt lời tất cả đồng loạt nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc bằng vẻ “À, đúng rồi, công ty mình cũng có đưa như nó mà”. Đưa con gái lúc nào cũng ngồi lù lù một đống trong góc, nhiều lúc chẳng biết là có tồn tại hay không, trong các buổi họp thì im thin thít vậy mà... Tôi ngồi xuống và nói tiếp.

— Mình sẽ in... chỉ sửa đúng một ngàn bản và in phần đó.

— À, có nghĩa là làm kiểu đặc biệt đúng không? Chỉ làm lại đúng số lượng gửi lên trụ sở chính của công ty thôi.

Chị Jang người đã từng làm trong một tạp chí tỏ vẻ hiểu ngay ý tôi. Nhưng phản ứng có vẻ tốt hơn tôi nghĩ. Tự nhiên có bao nhiêu ánh mắt đổ dồn vào khiến tôi có cảm giác như mình là nhân vật quan trọng trong tổ chức. Trước khi tôi giải thích, chị Jang đã cướp lời tôi và giảng giải:

— Thật ra nếu dán băng sửa thì trông không được đẹp lắm. Rồi mất cả lòng tin nữa. Nhưng làm theo cách này thì được cả đôi đường. Phần sách được phát ngoài công ty thì họ đâu cần biết đến làm gì.

— Đúng rồi, thế mà không nghĩ ra, Oh Eun Shu thật là nhanh trí đấy.

— Cô Oh vốn lẽ tình tường mà.

Ông An và ông Hwang đang trao đổi những câu làm cho tôi lẫn lộn không biết đó là khen hay chê nữa. Dẫu sao họ cũng có vẻ hoàn toàn bị lôi kéo bởi ý tưởng của tôi. Đó là tình huống hiếm mà một năm chắc gì đã có tới ba bốn lần.

— Sao lại làm thế được? Rõ ràng là che mắt người ta mà. Chỉ cần nhìn qua cũng biết là hành động dối trá.

Lee Min Jeong lục vấn. Chị Jang lại chính là người đổ gáo nước lạnh vào Lee Min Jeong đang mớ to mớ rối với thái độ “rõ ràng đây là việc làm không đúng” bằng câu “Có gì mà đúng với không đúng nào. Chị nghĩ lúc này em đâu có tư cách để nói về chuyện đó”. Lee Min Jeong đỏ mặt tía tai trông thật tội nghiệp. Ông An ra quyết định cuối cùng.

— Một ngàn bản thì ít quá, thôi sửa và in lại một ngàn năm trăm bản đi.

Giờ ăn trưa, tất cả kéo nhau đến quán Udon Nhật Bản. Lee Min Jeong thấy tôi đã ăn hết đĩa củ cải ngọt liền khẽ khàng đẩy đĩa củ cải ngọt trước mặt mình sang phía tôi, nhưng từ đó trở đi cô bé không thèm động đũa vào đĩa củ cải ngọt đó nữa. Thật đúng là. Cô bé cứ làm như lương tâm ai cũng có lỗ thủng ấy. Làm sao tôi không biết rằng “đó là việc làm không đúng”. Nhưng thử tìm lại nguyên nhân xem nào. Nếu không phải là lỗi của cô ấy thì làm gì có ai phải suy nghĩ nào. Tôi chỉ là người đưa ra cách giải quyết để giảm thiểu tổn hại xuống mức thấp nhất cho tổ chức. Đã không rõ nước mắt cảm động cho đàn chị này mà còn tỏ thái độ như vậy. Vừa ăn cướp vừa la làng à. Mặc dù thấy bất an nhưng

tôi cũng đành phải tự an ủi rằng đã bảo toàn được lương tháng này.

Vừa bước vào văn phòng, chị Jang cầm tập tài liệu liên quan tới việc thanh toán cuối năm sẽ nộp cho phòng kế toán và úp lên đầu. Đây chính là thời điểm phải quyết toán cuối năm. Thấy cảm ơn lắm lắm công ty thẻ tín dụng đã sắp xếp một cách rõ ràng nội dung của việc sử dụng thẻ tín dụng trong một năm. Nhưng khi nhìn vào mục lục thì sự nghi ngờ trào lên lần át niềm vui. Đây là dấu vết của những lần quẹt thẻ của tôi sao? Thật khó tin. Hay là nhầm lẫn với ai khác nhỉ? Một điều kinh ngạc hơn nữa là tôi vẫn chưa trở thành kẻ nợ thẻ hay mất tín nhiệm, có nghĩa là tôi vẫn sống và trả nợ đều đặn cho những con số ghi trên đây.

Số tiền sử dụng thẻ tín dụng theo từng tháng được vẽ thành hình W mềm mại. Đường tắt là tháng 2 và tháng 5, tháng 8 và tháng 11. Tháng 2 là một chiếc giỏ xách 500 ngàn won (đó là chiếc giỏ xách đắt nhất trong đời tôi. Chiếc giỏ bằng da chất lượng tốt có thể dùng được mười năm, mà không, có thể dùng thoải mái khoảng năm năm, không những thế ngày nào cũng đeo nên có vẻ như tôi đã dùng nó vừa đúng giá trị đã bỏ ra). Tháng 5 có ngày kỷ niệm độc lập (tôi đã cố gắng tiêu tiết kiệm nhưng làm sao có thể đắp báo mà ngủ trên nền nhà một mình). Du lịch Guam vào tháng 8 (đi nghỉ hè cùng với bạn, có vẻ hơi đuối nhưng một năm chỉ có một lần, nghỉ hè cũng không được đi du lịch thì kiếm tiền cũng chẳng có nghĩa lí gì). Tháng 11 là chiếc áo khoác lông Alpaca (mua rẻ được trong quầy bán hạ giá. Phải trả dần trong mấy tháng nhưng thấy nó rất đẹp và ấm, mỗi lần mặc cảm thấy rất sung sướng, vậy là đủ rồi)... vân vân. Đó là chứng cứ những khoản chi tiêu của tôi trong một năm, đồng thời cũng là bằng chứng về cuộc sống của tôi. Tôi sống để tiêu thụ hay tiêu thụ để sống đây?

Được rồi, cứ cho là tiêu thụ để sống đi. Nhưng khi nhận những món hàng được đổi bằng hóa đơn thẻ tín dụng tại tôi sao lại cảm thấy bất an như đang hoang phí cuộc đời mình thế nhỉ?

Cái thứ quan hệ mà trong đó ta không cảm thấy đang tiêu hao cuộc đời không biết đang tồn tại ở đâu? Có thể vì thế mà người ta mới lao vào tình yêu, để cảm thấy đầy đủ, thỏa mãn trong chốc lát. Nhưng những ai đã trải qua rồi mới biết đoạn cuối của một cuộc tình. Lựa chọn tình yêu để tránh sống một đời sống không hao phí, nhưng rồi khi thời gian trôi qua và tình yêu tan vỡ mới biết rằng cuộc sống đã bị thiêu rụi bằng một đòn mang tính quyết định nhất. Trong tình yêu lần này, cầu mong kết cục tôi sẽ không gặp phải cảm giác hão huyền như vậy.

Sau lần cùng ăn cá ngừ, không thấy Kim Yong Shu liên lạc lại. Cũng có thể người đàn ông đó cùng một suy nghĩ như tôi là muốn gặp lại tôi thêm một lần nữa. Có thể anh ta cũng nghĩ tình trạng hiện nay của mình là kết quả của việc chỉ muốn quan hệ với những cô gái kích thích tất cả các giác quan, vui vẻ khi cùng bên nhau, và muốn biết về nhau hơn nữa. Anh ta ngồi đếm lại những số lần lỡ duyên chỉ vì không thấy rung động trong lần gặp gỡ đầu tiên rồi than thở, rồi cũng đành hẹn gặp lần sau với đứa con gái là Oh Eun Shu, mặc dù không cảm thấy rung động trong buổi gặp gỡ đầu.

Nhưng rồi sự gặp gỡ của chúng tôi có vẻ như kết thúc thẳng đuột, không hề có sự thất buộc nào. Mà thôi, đó cũng là câu trả lời, mặc dù hơi cay đắng nhưng lí do có thể đưa ra một kết luận rõ ràng là

trước mắt tôi đang có một sự tồn tại đó là The Oh. The Oh và tôi từ lúc nào cũng đang hẹn hò giống như những cặp tình nhân khác. Cùng ăn cơm, cùng uống cà phê, cùng xem phim và nói chuyện. Người ta bảo rằng việc nói chuyện giữa những người yêu nhau thường trải qua ba giai đoạn. Đầu tiên là nói chuyện về những người thân quanh mình, sau đó cố gắng nói nhiều thêm một chút về bản thân mình, kết cục sẽ là đến trạng thái không cần phải nói câu nào chỉ cần nhìn mặt nhau cũng cảm thấy trở nên thoải mái.

Tôi và The Oh đang ở đoạn cuối của giai đoạn một và chuẩn bị bước vào giai đoạn hai. Tôi biết cậu sinh ra ở Su Yu Ri và sống ở đó cho đến tận bây giờ. Bố mẹ cậu đang quản lí một siêu thị nhỏ, năm nay là năm thứ mười. Cậu có một em trai và một em gái, sống cùng với bà ngoại – người có dấu hiệu hơi bị đãng trí. The Oh biết tôi có ông bố khó tính lạnh lùng là công chức thuế vụ vừa mới nghỉ hưu, có bà mẹ nội trợ vô cùng bình thường. Có đứa bạn tên là Yu Hee đang làm ở một công ty rất yên lành tự nhiên nghĩ việc để học làm diễn viên nhạc kịch, lại có đứa bạn nữa tên là Je Il đang chuẩn bị kết hôn nhưng người chồng tương lai của nó không có gì đáng hứa hẹn cả.

Khi The Oh cho biết suốt từ những năm cấp 1 cho tới lớp 7 cậu luôn phải đứng đầu hàng nhưng cho đến năm lớp 8 cậu cao vổng lên những 20 cm, tôi định kể cho cậu nghe vào tuổi đó tôi là fan cuồng nhiệt của nhóm nhạc “Xe cứu hỏa” và đến kì nghỉ hè đã từng đổi ba lần xe bus để tìm đến tận kí túc xá của họ nhưng rồi lại thôi. Bởi tôi sợ The Oh sẽ hỏi “Nhóm Xe cứu hỏa à? Là ai ấy nhỉ? Hình như nghe tên ở đâu đó rồi.” Tôi không muốn nhấn mạnh thêm rằng chúng tôi cách nhau tới bảy tuổi. Chỉ cần nhớ lại khi tôi vào lớp 1 thì cậu là cậu bé mới đầy năm, khi lần đầu tiên tôi ngủ với giai thì cậu mới chỉ là học sinh cấp hai với cái đầu lỏm chỏm, cũng đủ khiến tôi cảm thấy quay cuồng như có mũi tên gì bay sượt qua đầu.

— Vào lễ Giáng sinh đầu tiên của chúng mình, mình muốn làm gì?

Khi nghe điện thoại của The Oh, tôi mới liếc lên quyển lịch để trên bàn. Tôi quên mất là mùa Giáng sinh đang ở trước mắt. Khi Giáng sinh qua đi nghĩa là một năm nữa sẽ kết thúc. Vậy sẽ có gì để tôi chấp tay chờ đợi đây?

— Thế mình muốn làm gì nào? - Tôi đánh dấu tròn bằng mực đỏ lên ngày 24 và hỏi lại.

— Mình đi xem phim “Kingkong” nhé?

Đêm Giáng sinh trong rạp Multiplex, chỉ cần nghĩ tới việc chen chân trong đám người đông nghịt đã khiến tôi cảm thấy gáy trở nên nhức buốt. Cảm giác bình thản không còn hồi hộp hay cảm thấy bực bội với không khí cuối năm chỉ mới bắt đầu có trong tôi cách đây 2, 3 năm nhưng cũng không cần thiết phải thổ lộ với người yêu làm gì. Tôi đáp “ừ” với cậu.

Hình như không phải thế này, bắt đầu với tàu điện ngăm chặt ních người rồi phải xếp một hàng thật dài đợi lên thang máy rồi tới rạp. The Oh đứng trước quầy bán vé giơ tay thật cao lên vẫy vẫy. Lúc nào cũng là quần bò thụng cùng áo phao dày cộp. Tôi nắm tay trái thật chặt vào quai túi giấy đựng hàng.

Nghĩ mãi về quà Giáng sinh rồi cuối cùng tôi mua một chiếc áo sơ mi Oxford trang nhã màu bạc hà tại Pholo Ralph Lauren. Nó có vẻ hợp với màu da trắng của The Oh và trên hết là muốn từ từ biến đổi kiểu thời trang tự do của cậu. Nếu muốn tiếp tục quan hệ yêu đương với người con gái tuổi ba mươi, choàng khăn bên ngoài áo khoác công sở màu lông chuột có thắt dây eo thì The Oh cũng phải cố gắng thay đổi đôi chút chứ nhỉ?

The Oh cũng cầm trong tay một chiếc túi có vẻ khá nặng. Giây phút cậu lấy món đồ ra khỏi túi tôi không thể nói được lời nào. Đó là một chiếc gối hình trái tim to tướng. Dải đăng ten màu hồng hai lớp được đính theo đường viền hình trái tim, giữa tâm cái gối viết những con chữ màu đỏ “4ever love”- tình yêu mãi mãi. Tôi lom khom ôm cái chữ nặng trĩu ấy vào lòng.

— Sau này sẽ làm cho mình cái đẹp hơn.

— Mình tự tay làm cái này đây à?

— Không, chỉ thuê thôi. Mới làm nên còn vụng về lắm.

— Mình biết thuê cơ à?

— Sao? Lạ lắm à? Nghe nói là thuê sẽ tốt cho bệnh đăng trí, tớ mua về cho bà ngoại nhưng bà chẳng thèm động đến. Để mãi thì phí quá nên tớ mới học thuê... Muốn tặng cho mình món quà có một không hai trên đời này.

Sự ấm áp và mềm mại chọt trào lên từ tận đáy sâu của trái tim. Tôi ôm chặt lấy cái gối thuê nhà quê không thể quê hơn được nữa và nắm tay The Oh thật chặt.

Nhà vệ sinh nữ ở sảnh rạp gần như vỡ ra vì dòng người đứng đợi. Tôi gặp mẹ ở đó. Lúc đầu đương nhiên tôi tưởng rằng mình nhìn nhầm. Bởi trong mơ tôi cũng không thể tưởng tượng được rằng vào lúc này, ở không gian này có thể chạm mặt mẹ. Mẹ cũng sững sốt không kém gì tôi lúc này. Chúng tôi nhìn nhau trong với khoảng cách chỉ khoảng một mét và chỉ biết “ơ, a” trong một lúc lâu.

— Mẹ tới đây làm gì?

— À, ờ,... mẹ tới đây xem phim.

Nghĩ lại thì đúng đây là rạp chiếu phim. Là nơi già trẻ gái trai đều có thể đi qua đi lại thì vì có gì có thể cấm mẹ tôi không tới được. Nhưng lạ lắm. Tôi không nghĩ rằng mẹ có thể có đủ nhiệt tình và năng lượng để có thể chen chân trong dòng người phức tạp của đêm Noel, đến cái rạp đông đúc này. Tôi cũng không nhớ thường ngày mẹ có thích xem phim hay không nữa. Mẹ con tôi bồi rồi đứng chờ đến lượt để vào toilet giống như hai đứa học sinh cấp hai cãi nhau trong giờ học và bị đuổi ra ngoài hành lang. Do tình cảnh cấp bách và sự lo lắng cực độ khiến bụng dưới tôi nhói đau. The Oh đang ôm cái gối hình trái tim và đứng đợi tôi bên ngoài. Tôi chưa chuẩn bị tinh thần để giới thiệu The Oh cho mẹ biết.

— Con định xem phim gì?

Mẹ hỏi tôi với giọng vô cùng thận trọng. Đó cũng chính là câu mà tôi muốn hỏi.

— ...Kingkong. Còn mẹ?

— Mẹ ấy à? Không nhớ tên phim là gì nữa...

Giọng điệu ngập ngừng, lắp bắp ấy không giống với mẹ chút nào. Cái khăn quàng màu đỏ đậm

quần quanh cổ mẹ lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy trông rất rực rỡ và lại quê nữa. Tình máu mủ ruột rà tình cờ gặp nhau tại một nơi không được dự đoán trước giống như sổ thu chi hàng tháng không muốn cho ai biết. Tuy không hỏi, nhưng mẹ lại đưa ra những lời lẽ thanh minh mà chẳng phải là thanh minh:

— Con nhớ cô Kimpo chứ? Cô ấy nói có vé xem phim miễn phí mà đến ngày hôm nay là hết hạn rồi nên mẹ phải đi.

Nếu là cô Kimpo thì tôi biết. Là bạn thân cùng làng của mẹ tôi từ hồi nhỏ. Trước đây có thời gian cô sống tại Kimpo nên tự nhiên cô được gọi là cô Kimpo. Tuy chưa gặp mặt cô lần nào nhưng trong suốt ba mươi năm nay thỉnh thoảng mẹ lại kể cho tôi nghe về cô Kimpo đại loại như “Con trai cô Kimpo đột này nộp đơn vào trường Y mà bị trượt”, “Hàng xóm nhà cô Kimpo bị kẻ trộm vào lấy đi hết mọi thứ, kể cả con lợn đất”, “Chú cô Kimpo mất vì ung thư tụy, mà nghe nói là nặng lắm”. Không biết có phải nghe mẹ kể nhiều về cô hay không mà tôi cảm thấy cô rất gần gũi. Biết đâu hôm nay lại phát sinh chuyện ngay cả đến cô Kimpo cũng nhìn thấy cậu người yêu trẻ của tôi thì sao nhỉ?

— Vậy thì chúc mẹ xem vui vẻ nhé!

Tôi vội vàng ra khỏi toilet. Ngay cả khi vào đến rạp chiếu “Kinkong” rồi mà tôi vẫn hướng đến cửa ra vào ngó nghiêng, nhưng cho đến khi đèn tắt vẫn không thấy bóng dáng của mẹ tôi. Trong cái rủi có cái may, chắc là mẹ tôi đang xem phim khác. Dẫu sao cho đến tận khi phim được chiếu tôi mới cảm thấy yên tâm. Cho dù ở bất cứ tình huống nào cũng phải tập trung lên màn hình, đó là quán tính của người trở thành khán giả trong rạp. Rạp là nơi những người xa lạ không biết tên người ngồi kề nhau và cùng hướng về một hướng, và cũng là nơi để nhìn trộm ánh sáng của người khác trong bóng tối.

Khi hết phim, tôi len lỏi trong dòng người và ra đến ngoài sảnh sáng trưng, tôi đã nhìn thấy. Đáng vẻ quen thuộc của mẹ tôi đang đi ra phía đó bằng bước chân vội vã. Bên cạnh là một người đàn ông trung niên nhưng tôi không biết là ai.

Ai cũng đều có đời sống riêng tư, ngay cả tăng lữ, ngay cả diễn viên điện ảnh, ngay cả giáo viên mẫu giáo, ngay cả mẹ của tôi.

Cái sự già đi cũng có nghĩa rằng chuyện của nhân gian chẳng có gì là không hiểu nổi đối với khả năng của con người trên thế gian này. Chỉ còn hai ngày nữa là tôi ba mươi hai tuổi. Mới chỉ ba mươi hai tuổi. Phải sống thêm bao nhiêu lâu nữa để có thể nhướng mắt nhìn thẳng vào những chuyện dị thường của cuộc đời mà mình gặp phải?

Tôi không thể điện thoại cho mẹ. Mẹ không điện thoại cho tôi cũng là chuyện đương nhiên. Ngày cuối năm có thể không về nhà, nhưng ngày đầu của năm mới bắt buộc sẽ phải về nhà. Không biết có nên hỏi ngay mẹ rằng “ông ấy là ai?”, hay là phải vòng vo “cái khăn quàng màu đỏ đậm hợp với mẹ lắm”. Nhưng có một sự thật rằng tôi không đủ tự tin để nhìn mẹ với kiểu chẳng có chuyện gì cả.

— Hôm lễ Giáng sinh mình đi xem phim ấy. Đột nhiên gặp mẹ của bạn tớ. Nhưng cô ấy lại đi cùng với một ông nào đó. Vậy có nghĩa là sao?

The Oh mắt chớp chớp giống như con ngựa non vừa tỉnh ngủ. Có vẻ cậu chưa hiểu. Tự nhiên lại hỏi hên khi mang chuyện này ra hỏi đột ngột như vậy.

— À, có nghĩa là hai người không phải là vợ chồng ấy.

— À ha, thế ngoại tình à?

Khi nghe hai chữ “ngoại tình” tim tôi như thót lại.

— Không, không đời nào có chuyện đó.

— Ê, ê, tại mình không biết đó thôi. Đạo này những chuyện như vậy nhiều lắm. Những Love Hotel không lúc nào cũng có phòng trống cơ mà.

Tôi cảm thấy lạnh cóng trước sự tưởng tượng nhanh lẹ như vậy. Nhưng thật may là The Oh cũng không mấy quan tâm tới vấn đề này.

— Ngày 31 tháng 12 mình không có kế hoạch gì đúng không? Vậy thì cùng đi lễ năm mới với tớ.

— Hà, tớ nhà thờ ấy à?

— Đón năm mới với hai người có lẽ sẽ rất tốt. Và bố mẹ tớ cũng nói muốn gặp mình và nhất định ngày hôm đó phải đưa mình tới.

Lời đề nghị quá đột ngột làm cho con người không thể chống cự. Tôi sửng sốt đến mức không thể nói nên lời:

— Mình nói chuyện về tớ cho bố mẹ biết rồi à?

— Chứ sao, mới đầu tiên bố mẹ cũng lo lắng khi mình nhiều tuổi hơn nhưng cũng không phản đối gì cả. Người lớn vốn không hiểu những chuyện như vậy mà. Nhưng giờ đây không còn như thế nữa. Khi nghe tớ kể về mình xong bố mẹ nói chắc mình là người tốt và muốn gặp mình. Thật ra mẹ tớ cũng hơn bố tớ mười tháng cơ đấy. Hê, hê.

Tôi cùng đón buổi sáng năm 2006 với bố mẹ The Oh ư? Hơ, hơ, hơ. Tiếp sau nụ cười đấng ngất là sự sợ hãi không rõ nguyên nhân ào đến như động đất, sóng thần. Phải thuyết phục cậu mãi rằng tôi cũng phải đón năm mới cùng với bố mẹ tôi cuối cùng mới qua được cơn bão dữ này.

Thứ bảy ngày 31 tháng 12 năm 2005. Chỉ là một ngày trong 365 ngày, ngày cuối cùng của 365 ngày. Không gặp được gia đình và người yêu nên phải tiễn năm cũ và đón năm mới một mình. Lót dạ tạm bợ bữa tối bằng bát Udong tươi và cứ 3 phút một lần lại bấm điều khiển để xem hết chương trình giải thưởng văn nghệ của hai đài truyền hình. Việc chỉ còn đúng hai tiếng nữa sẽ tới năm 2006 khiến tôi cảm thấy vô cùng phi hiện thực. Khi đang bóc vỏ quả quýt thứ năm thì Yu Hee điện thoại tới.

— Chúng tớ đang họp tại nhà Yu Jun. Cậu mua bia và tới đây nhanh lên. Cả Hite và Cafri ^[25] nhé. À, khoan đã. Je Il nói mua cả cá khô nữa.

Cũng giống như hôm qua và hôm nay, nếu không xảy ra vấn đề gì thì giữa ngày hôm nay và ngày mai có thể sẽ chẳng có chuyện động trời gì xảy ra cả. Với thời gian, chẳng có nút thắt nào cả. Nhưng người ta lại vô cùng sợ hãi cái sự lặp đi lặp lại liên tục vô hạn như vậy nên luôn chia thời gian theo những cột mốc và qua đó tạo ra những ranh giới để phân biệt khoảng cách thời gian. À, nếu làm như vậy mà có thể rũ bỏ sạch sẽ một năm đầy phức tạp để đón một năm hoàn toàn mới thì tôi cũng sẽ nhảy chồm chồm lên như một con thỏ để đón chào ngày mai.

Khi tới nhà Yu Jun, trên TV đang chiếu cảnh gác chuông Bosingac. Tôi, Je Il, Yu Hee và Yu Jun, bốn đứa chúng tôi nâng ly chạm cốc leng keng.

— Nâng cốc nào!

Có ai đó đưa ra một câu hỏi nhỏ:

— Nhưng nâng cốc vì cái gì nào?

Không ai trả lời cả. Đúng lúc đó thì tiếng chuông vang lên. Tiếng chuông trầm và vang, dội thẳng vào lồng ngực. Tôi khẽ lẩm bẩm trong miệng. Giã biệt nhé, năm 2005. Người đã trêu người ta nhưng ta cũng đã yêu người theo cách của ta. Đi nhé. Tuổi ba mốt của tôi. Đừng quay nhìn lại.

— Không thể tin được rằng giờ chúng ta đã ba mươi hai tuổi.

Je Il nói giọng thở than. Tự nhiên trống ngực tôi đập thành thịch. Nhưng Yu Hee đã vội vã dội ngay gáo nước lạnh:

— Đây, trừ tở ra nhé. Các cậu sinh năm 1975 nhưng tở tháng 1 năm 1976 đấy. Tở ba mươi mốt tuổi.

— Ôi, ôi, trẻ thì sướng nhé! Je Il chặc chặc lưỡi đáp.

— Ba mốt hay ba hai thì xét một cách khách quan chúng ta cũng đâu phải là lớn tuổi đâu?

Yu Jun vừa dứt lời Yu Hee bèn liếc xéo người họ hàng của nó.

— Tất nhiên là đàn ông các cậu không như vậy rồi.

— Ê, ê, sao ở đây lại lôi chuyện giới tính ra đây chứ. Giờ đây tuổi thọ trung bình là tám mươi, tính toán theo kiểu đó thì ta vẫn chưa đi hết một nửa chặng đường cơ mà. Nới rộng dây lưng ra và thoải mái đón năm mới không được sao?

Yu Jun với giọng nói ôn hòa như một ông già đã tiến gần tới tuổi thọ trung bình của quốc dân.

— Cái đó chính bởi vì cậu là đàn ông đấy!

Yu Hee có lẽ tới quá chín mươi, chứ không phải tám mươi, cũng không thể nào trở thành bà già mềm mại và ôn hòa. Không đâu, chuyện quan tâm đến tuổi tác một cách đặc biệt và tính toán tuổi tác chính là bệnh nan y của Hàn Quốc đấy. Điều đó đâu có liên quan tới chuyện nam nữ.

— Thôi, nghĩ thế nào thì nghĩ.

Không biết là tổ tiên nhà chúng có mất vì đi một chuyến tàu chệch hướng hay không mà anh em nhà chúng lúc nào cũng hơi chệch hướng.

— Tở đồng cảm với Yu Hee. Đàn ông làm sao biết được.

Je Il trầm ngâm nói:

— Cứ đi và hỏi những người trên đường xem họ nghĩ gì khi nhìn thấy một đứa con gái ba mươi hai tuổi. Chắc có lẽ mấy đứa mười bảy mười tám tuổi sẽ gọi là “Achuma” cho mà xem. Đó chính là sự thực phũ phàng. Mới hôm kia có một tên nào đó trong công ty tở nói sỗ sàng thế này “Je Il à. Vòng kinh nguyệt đâu có còn mấy nữa. Vội như vậy thì cứ làm một đứa trước khi cưới đi thôi”.

— Thăng điên.

Cả ba chúng tôi đồng thanh lên tiếng. Ly thứ hai, không cùng nâng ly mà của ai tự người ấy uống. Lời của Yu Jun cũng đúng, Je Il cũng phải. Chúng tôi chưa phải là nhiều tuổi nhưng cũng còn là tuổi trẻ con nữa. Cái tuổi dở dở ương ương. Với ai cũng vậy, thời điểm khó khăn nhất mà bản thân phải trải qua chính là hiện tại. Khi chúng tôi đang học lớp 12, cứ tưởng rằng chỉ cần đỗ đại học là cuộc đời xám xịt của chúng tôi sẽ chuyển sang màu hồng. Không có khái niệm oán trách chính phủ và bi quan về

chuyện mình là thế hệ đầu tiên phải thi đại học kiểu mới. Khi gần tốt nghiệp đại học thì xảy ra khủng hoảng kinh tế châu Á năm 1997. Chúng tôi đơn giản nghĩ rằng chỉ cần có chỗ nào đó nhận mình vào làm việc thì thế sẽ cố gắng trở thành nhân viên chăm chỉ, được việc nhất của Đại Hàn dân quốc để đền đáp ân huệ.

Nếu sau này tôi nhìn về tôi trong thời điểm hiện tại này liệu có thể phá lên cười được không nhỉ? Tôi không đủ tự tin nhưng để cho khỏi ngã, để cho khỏi vỡ vụn ra từng mảnh, tôi sẽ cẩn thận quan sát quanh rồi bước đi. Để cho không bị va đập - mục tiêu của đầu năm mới có vẻ gì đó hơi tội nghiệp.

Những con nhậu uống với nhau cho đến khuya lác và không hiểu tại sao mà đồng loạt tỉnh dậy lúc 7g sáng. Muốn cùng ăn với nhau bát canh để giải rượu nhưng bọn chúng lấy cớ là “sáng sớm của ngày 1 tháng 1 thế này làm gì có nhà hàng đón khách” và gạt phắt ý kiến của tôi.

— Ở Seoul này thiếu gì chỗ bán hàng 24 giờ.

Lí do mang tính quyết định để bọn chúng lạnh lùng với câu lảm bảm của tôi đó là đứa nào cũng phải vội vã về “nhà”. Có cố gắng làm người lớn kiểu dờ dờ ương ương đi chẳng nữa thì chúng tôi trong mắt ai đó cũng sẽ vẫn là những “đứa con có lớn mà chưa có khôn”. Những người bạn nhậu thâu đêm của tôi tản đi khắp nơi trong ánh nắng sớm của sáng năm mới. Tôi cũng đành phải ôm cái bụng âm âm khó chịu lên xe bus tốc hành về Buldang.

Ăn giải rượu bằng canh bánh Tök cũng không phải là tệ. Vị canh bánh Tök được mẹ hầm từ xương bò vẫn không khác gì năm ngoái. Tôi lặng lẽ ăn. Mẹ tắt tả đi lại giữa bồn rửa bát và bàn ăn. Bố cũng không tỏ vẻ cáu kỉnh gì. Ji Ho, đứa cháu đang biểu diễn lại những bài hát đã được học ở trường mẫu giáo làm cả nhà lăn ra cười. Không thể nói rằng đó là hạnh phúc nhưng quả là một buổi sáng năm mới yên bình. Không có gì đổ bể.

Ăn sáng xong, tôi cố gắng tránh cơ hội chỉ có tôi và mẹ. Mẹ cũng tuyệt nhiên không dả động gì tới chuyện đêm Giáng sinh dù chỉ là câu đùa. Khi đang gọt lê tôi chợt nghĩ người mà tôi gặp trong rạp chiếu phim hôm đó không phải là mẹ cũng nên. Biết đâu tất cả chỉ là giấc mơ thôi. Tôi gục gặc đầu. Không thể đánh lừa được cảm giác bị đe dọa, cổ tôi đau rát như nuốt phải miếng thịt cứng.

3

Lễ nghi công sở bắt buộc vào đầu năm mới có phải là để thắp lên ngọn lửa của sự nhiệt tình và ý chí rằng sẽ sống một cuộc sống mới với ý chí mới và quyết tâm mới không nhỉ? Tôi cũng vậy, cho đến trước khi đi làm buổi đầu năm tôi cũng nung nấu một khát vọng muốn sinh ra là một Oh Eun Shu “mới”. Nhưng khi nhìn những khuôn mặt của đồng nghiệp đang chăm chú nghe lời phát biểu năm mới của giám đốc bằng vẻ cáu kỉnh tôi cũng thấy mình xiu xuống giống như bao cao su bị thủng lỗ.

Tôi thật lòng mơ một lễ nghi công sở đẹp đẽ của năm mới với những lời chúc tụng tốt đẹp cho nhau nhân dịp đầu năm, làm một lễ phát thưởng nho nhỏ, ăn cơm trưa với sườn bò nướng và về nhà

sớm. Nhưng lời diễn thuyết của giám đốc dài dằng dặc không có hồi kết.

— Chúng ta dự đoán doanh thu của năm nay sẽ gấp ba lần năm ngoái.

Lời phát ngôn làm tôi sừng sốt muốn bịt tai lại. Tiếp theo đó là sự đe dọa đáng sợ “Tất cả phụ thuộc vào các bạn. Chúng ta hãy sống chết cùng nhau”. Giống y như nội dung của lời phát biểu năm ngoái và chỉ thay đi có mấy từ. Cứ tưởng rằng lời giám đốc kết thúc buổi gặp mặt đầu năm, ai dè lại đến lượt ông An phó giám đốc lên diễn thuyết. Tôi đã không muốn như vậy, thật sự đã không muốn, nhưng cơn buồn ngủ cứ liên tục ào đến.

Cuối cùng cũng đến lúc ngồi được vào chỗ của mình và mở cuốn sổ ghi chép nhỏ ra. Đó là cuốn sổ bằng da tôi đã khó khăn lắm mới chọn được sau khi đi qua đi lại mấy hiệu sách. Tôi đặc biệt ưa thích chất da bóng và bìa màu xanh nhạt đó. Tôi đặt lòng bàn tay phải lên nó và lặng lẽ lướt qua các trang giấy. Lòng bàn tay như nhuộm màu của biển. Trên dòng ngày 2 tháng 1 ghi rất rõ ràng dòng chữ “Nghỉ lễ chào năm mới”. Ngày 1 tháng 1 để trống. Tôi cầm bút lên và viết “Ăn uống cùng gia đình”. Đó chính là sự thật không ai phủ định được. Từ khi nào tôi lại trở nên nhạy cảm với việc thanh bình yên ổn của gia đình đến như vậy nhỉ? Định thở một hơi dài nhưng rồi kìm nén lại.

Tôi và The Oh gặp gỡ nhau hằng ngày.

— Mình mệt thì để tớ đến nhà nhé!

Rất khó để từ chối lời đề nghị của cậu. Bởi rõ ràng tôi rất mệt, và đây cũng là không gian của cả hai đứa, nếu có giết thời gian bên ngoài cũng rất phiền phức. Yu Hee đã từng nói “Nam thanh nữ tú cùng nhau ăn cơm, uống trà, xem phim cuối cùng cũng chỉ là hành vi để đi vào chung “một phòng” còn gì. Khi sống riêng, điểm có lợi nhất đó là có gặp gỡ đàn ông đi chẳng nữa cũng chẳng cần phải vào nhà nghỉ làm gì”. Không thể không đồng tình với một phần nhất định trong ý kiến này của nó.

Chuyện hẹn hò của chúng tôi đã trở thành lệ với việc đợi giờ tôi đi làm về, hẹn gặp nhau ở ga tàu điện ngầm, ăn tối qua loa xong rồi về phòng tôi. The Oh hầu như ngày nào cũng mặc chiếc áo sơ mi màu bạc hà tôi tặng. Theo lời cậu nói thì từ sau ngày 25 tháng 12 đó cậu phải mặc nó liên tục trong hơn mười ngày. Chuyện mặc rồi giặt là cứ kiểu như bây giờ tôi sợ không mấy nữa cái áo sẽ trở nên sờn rách.

— Mặc áo mình tặng nên lúc nào cũng cảm thấy như có mình ở bên vậy.

Đầu tôi ong ong với suy nghĩ không biết ý cậu muốn mua thêm cái khác hay không. Trước khi bước vào yêu đương chính thức với bạn trai ít tuổi hơn, tôi không biết rằng trong mối quan hệ với bạn trai ít tuổi hơn thì phần nhạy cảm đáng phải suy nghĩ nhất chính là vấn đề kinh tế. Thông thường, khi hẹn hò với đàn ông, đại khái phí hẹn hò sẽ chia thành 6:4, đó là nguyên tắc tôi học được sau khi đi làm. Hồi hai mươi tuổi cũng đã vậy rồi. Hồi đó tôi cũng không bám víu vào cái sứ mệnh phải nhận từ đàn ông một cách vô điều kiện. Tiền tiêu vặt tôi được chu cấp có hạn nên lúc nào cũng thiếu, nói rõ hơn trong việc hẹn hò với con trai tôi không biết rằng tôi là con gái thì trả tiền có được hay không, hoặc khi nào là thời điểm để mở ví đúng lúc.

Nhưng giờ đây thì tôi đã đủ biết về ảnh hưởng tể nhị tới sự khó xử của mỗi quan hệ yêu đương, chẳng hạn như chuyện khó xử trong việc tiêu tiền. Để đạt tới kinh nghiệm này tôi đã phải trải qua biết bao nhiêu lần lần. Nhiều khi không muốn phải dò ý khi đứng trước quầy tính tiền nên đã mấy lần tôi móc túi thanh toán, trả xong mà có tên xỏ lá trước khi ly biệt còn nói thế này: “Lãng phí quá đi thôi”. Có tên khác cứ mở miệng ra là “Tối nay mua thịt bò bít tết cho anh đi”, hoặc gặp cả những tên còn mề neo: “Sinh nhật lần này mua cho anh cái cà vạt Armani nhé”. Rất khó để lúc nào cũng giữ được thể quân bình. Nhất là chuyện liên quan tới tiền bạc. Nên không biết từ lúc nào chúng tôi đang giải quyết vấn đề tiền bạc trong chuyện hẹn hò là nếu con trai trả tiền ăn thì con gái trả tiền xem phim.

Đôi khi tôi còn nghi ngờ rằng không biết người đàn ông ít tuổi khi gặp phụ nữ nhiều tuổi hơn mình có phải là muốn kì vọng về mặt vật chất hay không? Nhưng khi đặt vào hoàn cảnh tôi và The Oh thì thấy nghi ngờ của tôi sai bét cả. Khi hai đứa đang đi với nhau mà gặp phải tình huống phải tiêu tiền thì The Oh mở ví mình như là chuyện đương nhiên. Lúc nào đó nếu tôi mở ví thì cậu tỏ vẻ vô cùng khó chịu.

Nhìn vào mặt bằng của thanh niên nam nữ hiện đại thì thấy, nếu một hai lần như vậy thì không nói làm gì, chứ với mỗi quan hệ phải gặp gỡ nhau định kì thì đó là việc rất hiếm. Mới đầu tôi nghĩ đó là tính cách tốt của cậu. Nhưng chẳng bao lâu tôi biết được cậu là dân thất nghiệp rất khó có thể tìm được một lỗ cho tiền chảy vào. Không tính đến chuyện nhiều khi phụ giúp cho bố mẹ cậu ở cái siêu thị nhỏ ấy để kiếm tiền tiêu vật thì ngoài ra không hề thấy cậu có ý định đi làm thêm ở đâu cả.

— Bộ phim tớ tham gia làm kế hoạch sản xuất cứ trễ mãi. Bây giờ mà bắt tay vào làm việc khác thì gay go lắm.

Vậy thì hãy sắp xếp lại tình huống xem sao. Tình huống người bạn trai ít hơn bảy tuổi không kiếm được xu nào sẽ nuôi bạn gái đi làm và đang nhận lương đều đặn. Cảm ơn, cảm động đến muốn chảy nước mắt. Hãy đánh giá xem chúng tôi sẽ đang hẹn hò với “chất lượng” thế nào. Nơi mà The Oh tìm đến rất tự nhiên, không do dự đó là các quán ăn nhanh và nhà hàng cơm bình dân với kimbap 1 ngàn won một cuộn.

Tất nhiên tôi cũng rất thích kimbap. Một món dinh dưỡng và cũng rất dễ ăn. Khi ăn một mình cho qua bữa hay cùng đi ăn với những bạn đồng nghiệp khác thì đó là nơi rất phù hợp. Hamburger. Đương nhiên là tôi thích. Mười lăm năm trước đây, nó là món mà tôi đã ám ức tại sao đó không là bữa chính thay cơm để ăn được ba bữa liền trong ngày. Từ giữa tuổi hai mươi trở đi, thỉnh thoảng ăn món này thì chẳng sao nhưng nếu ăn liên tục sẽ thấy không tiêu hóa được và cảm giác dạ dày bùng lên bùng xuống.

Với chuyện tiền bạc thì lúc nào tôi trả cũng được, tôi chỉ muốn hẹn hò giống như những đứa con gái cùng tuổi khác, không cần phải ý tứ về sự tự ái, nhạy cảm và tình cảnh túi mỏng của người bạn trai nhỏ tuổi. Chẳng lẽ đó là sự ích kỷ của tôi sao? Cả ngày đánh vật với công việc, tối về ngồi đối diện với người bạn trai nhỏ, cười hí hí hớ hớ với cuộn kimbap 1 ngàn won đặt ở giữa, không cần phải giải thích thì ai cũng biết đó là một cảnh dở khóc dở cười. Không biết có phải vì chuyện đó hay không mà tôi vô thức mở miệng:

— Mình năm nay đã hai mươi lăm tuổi rồi, chẳng lẽ cứ sống như thế này mãi?

The Oh dài mắt nhìn mặt tôi. Ánh mắt chúng tôi chạm nhau trong không trung.

— Sao? Tớ đã bỏ thuốc từ ngày 1 tháng 1 rồi. Cho đến ngày hôm nay tớ chưa hút điều nào cả.

Trong giọng nói đùa của cậu vương vất cả sự lúng túng. Thật đáng tiếc, tâm trạng của tôi lại không phải là tâm trạng đùa cho qua chuyện. Tôi cố hỏi thêm.

— Mình không định đi học lại à?

— Tớ đã nói rồi mà. Việc học ở trường không hề hợp với tớ tí nào. Giữa chuyên ngành và phim là khoảng cách quá khác xa.

Tôi không giấu nổi tiếng thở dài. Cậu đang học năm thứ nhất trường kỹ thuật của đại học hạng trung ở Seoul thì đi bộ đội và mới đây vừa ra quân.

— Đẳng nào cũng là trường đại học, phải khó lắm mới vào được, mình nên tốt nghiệp đi chứ. Mình chưa biết đấy thôi, giữa việc có bằng hay không có bằng khác nhau một trời một vực.

— Đây là nói đến chuyện xin việc trong các tập đoàn. Còn tớ sẽ làm phim cơ mà. Kinh nghiệm tại phim trường còn quan trọng hơn là lãng phí thời gian cho những việc không đâu.

— Chuyện đời làm sao biết được? Lỡ mình thay đổi suy nghĩ thì sao? Cứ như vậy sau này sẽ hối hận đó.

The Oh tránh ánh mắt của tôi và bắt đầu nhồm nhoàm nhai kimbap. Tự nhiên thấy mình giống như một bà mẹ mắng đứa con trai cấp hai không chịu nghe lời. Giả sử chưa từng trải qua tuổi hai mươi đã đành. Do trải qua rồi nên tôi biết rất rõ về tuổi ấy. Không, tôi không muốn tô vẽ thêm lên. Khi bằng tuổi The Oh bây giờ tôi không hề hạnh phúc. Nhà xuất bản đầu tiên tôi chọn – mà không, đã chọn tôi, là doanh nghiệp quy mô vừa và nhỏ, việc thì nhiều mà lương thì ít. Một ngày mười hai tiếng ngồi biên tập tới mức mắt như bị chuột rút mà chỉ nắm được trong tay được khoảng hơn một triệu won mỗi tháng. Tôi định kể cho cậu nghe bài học tôi rút ra trong khi làm ở công ty thứ nhất, đó là đi làm công ty để kiếm tiền thì mới nhận ra rằng nhà trường, nơi ta trả tiền để đi học, mới là nơi thoải mái nhất - nhưng rồi lại thôi. Có một sự thật rõ ràng rằng, tuổi hai mươi lăm không phải là độ tuổi sống dễ dàng.

Tôi chỉ muốn đưa ra lời khuyên cho cậu về độ tuổi hai mươi lăm mà tôi có thể hoàn toàn dự đoán được vì tôi đã trải qua nó. Không thể nào chống mắt lên để nhìn người yêu nhỏ của mình đang nhảy chồm chồm vào con đường không đúng.

Chúng tôi bồi rồi bước ra ngoài đường. Gió bên ngoài lạnh kinh khủng. Thời tiết có thể làm cho toàn thân ta tê cóng nếu lang thang ngoài đường vô mục đích. Việc tự nhiên nhớ tới những đối tượng hẹn hò trong quá khứ có xe hơi, không biết có phải vì tôi là người ham vật chất hay không? The Oh đưa bàn tay phải của cậu tìm nắm bàn tay trái tôi đang đeo bao tay da. Là hành động theo thói quen chứ không phải cố ý. Chúng tôi im lặng bước trong trạng thái kết nối lỏng lẻo như vậy. Tôi muốn bước vào một nơi thật ấm áp để sưởi ấm thân thể và tâm hồn đang trở nên lạnh cóng của mình.

— Mình đi đâu thế?

The Oh không đáp. Tất nhiên chẳng có lí do gì để cậu có thể vui vẻ được. Có khi cậu còn thấy bị tổn thương cũng nên. Thuốc đắng già tật. Ở tuổi ấy làm sao mà cậu biết được điều đó cơ chứ. Cũng có thể cậu nghĩ đó là một câu hỏi thật vô nghĩa. Cơm đã ăn rồi, chỗ tiếp theo lại là phòng tôi như bất cứ

lần nào khác. Nhưng ngày hôm nay tôi không muốn như vậy chút nào.

— Minh ơi. Tớ muốn uống cà phê. Chỉ cần đi xe từ đây khoảng 10 phút là có một chỗ rất được. Cà phê latte cũng rất nghệ thuật, bánh nhân dâu tây mềm như tan trong miệng ấy. Minh trả tiền cơm rồi, lần này để tớ trả.

Tôi cố tình nói một cách vui vẻ. Mặc dù cũng rất ngại cậu sẽ phản ứng bằng cách đi xe bus thay vì taxi nhưng cậu đã không làm vậy. Cậu im lặng nhìn tôi trả tiền taxi và gọi một miếng bánh nhân dâu tây 4.000 won cùng bánh ngọt phô mai quả việt quất. Đĩa đựng bánh ngọt cùng ly trà có hình hoa trái đều ra trông rất cao cấp. Trái cây trong bánh rất tươi, bột sữa cà phê latte chạm vào đầu lưỡi một cách mềm mại. The Oh ngồi đối diện vẫn không nói lời nào. Mông tôi chìm trong ghế sofa êm ái, cảm thấy người cứng đờ đồng thời với suy nghĩ sẽ phải dỗ dành cậu bé này.

— Ôi mệt quá, giờ mình làm gì đây? Mình về nhà xem tivi nhé?

Cậu khề khàng đặt ly cao đang cầm trên tay xuống. Tôi không biết rằng cậu hỏi bằng âm điệu ảm ướt với một câu thế này:

— ...Tại sao mình lại yêu tớ?

Tại sao à? Một trăm hai mươi hai lí do cùng bóng tối đen ngòm chằng chịt giao nhau. Tôi thay vì trả lời đã nhét miếng bánh nhân dâu tây cuối cùng vào miệng. Dâu tây mùa đông bị nghiền tàn bạo giữa hai răng hàm.

Câu hỏi “tại sao lại yêu tôi” được đặt ra chỉ có khả năng là phía đối phương đang yêu mình. Vậy có nghĩa rằng The Oh đang tin tưởng sắt đá về tình yêu của tôi chẳng? Cảm giác như bị vấp và rơi xuống ống cống nối với vũ trụ sâu thẳm. Tôi muốn hỏi bản thân tôi. Tại sao lại yêu The Oh, mà không, có phải là yêu The Oh thật không. Mà không, không, tình yêu là gì?

Tìm kiếm trong trang web trên internet có thể tìm ra đáp án cho bất cứ câu hỏi nào. Tôi đánh chữ “tình yêu” lên mục tìm kiếm. “Đó là sức mạnh có khả năng lan rộng khắp nhân loại bằng tình cảm nhân bản của con người, trao cho nhau tình cảm con người và cả các giá trị vật chất”. Có thể coi mối quan hệ của tôi và The Oh là sự giao tiếp mang tính nhân cách hay không? Hoặc là sự giao tiếp với giá trị ngoài nhân cách? “Đặc biệt, có thể coi nó là sự đối lập với khái niệm “căm ghét”, nhưng bao gồm cả nguyên lí căn bản về tính nhân bản...”. Tình yêu mà còn bao hàm cả sự căm ghét nữa. Càng đọc càng thấy hoa mắt và mê cung như càng trở nên hun hút hơn. Dưới những định nghĩa phức tạp về tình yêu như vậy là dãy các thông tin dày đặc về các công ty thông tin hôn nhân, công ty môi giới hôn nhân quốc tế, công ty giới thiệu các cuộc gặp gỡ. Giống như tôi đang nhìn trộm xem thuyết siêu hình và cụ thể của tình yêu thế nào và được kết nối như mạng nhện ra sao.

Đó là thể hiện của sự bất an.

Yu Hee đã cung cấp cho tôi một góc nhìn mới. Dòng tiêu đề trên cửa sổ chat của Yu Hee đã được thay đổi thành “♥ lấp lánh”. Nếu ghi trên dòng tiêu đề của cửa sổ chat của tôi bằng từ “Tình yêu là gì?” sẽ là sự đối lập rất ngoạn mục.

Đó là sự bất an từ phía người hỏi. Vì người đó rõ ràng có lẽ rất bất mãn với mình nhưng không thể biết được lí do tại sao. Làm sao biết được. Nhiều khi biết nhưng lại muốn né tránh cũng nên. Dầu sao, cứ hiểu đúng câu hỏi tại sao lại yêu thì có nghĩa là việc đó không ổn rồi. Ý người đó muốn nói rằng đừng làm khổ tôi nữa. Có thể coi nó là một loại hăm dọa, rằng nếu cứ tiếp tục thế này tôi sẽ tung hê tất cả.

Cái phân tích kì cục ấy liệu có tin được không đây?

— Đây, cùng là cao thủ như nhau mà sao lại hỏi thế? Đâu phải cậu mới chỉ yêu một hai lần đâu. Mà cái tên đang bất an vì Oh Eun Shu là ai thế? Nói cho tớ nghe xem nào.

— Chẳng có gì đâu.

Những dòng chữ tôi đang gõ hiện lên trên màn hình. Chẳng có gì ư? Sự tráo tráo của tôi. Muốn nhốt hết ngục nước cam tôi đang ngậm trong miệng.

— Eun Shu à, dạo này tớ cũng đang quen một người.

Ngay từ lúc nhìn dòng tiêu đề tôi đã đoán trước nên không thấy gì đáng ngạc nhiên. Một năm có 365 ngày thì những ngày không có đàn ông bên cạnh Yu Hee đếm hết cũng chỉ khoảng 30 ngày. Lúc nào nó cũng quen ai đó, ngoài miệng thì nói sẽ không đem đời mình ra đánh cược nữa, nhưng rồi lúc nào cũng bùng lên những tình cảm nóng bỏng. Sau đó vội vã chia tay, rồi lại gặp người mới, đó chính là nhịp điệu tình yêu của Yu Hee. Nếu ở tuổi ba mươi có sự khác biệt thì chỉ là chu kì thay đổi ấy trở nên nhanh hơn. Yu Hee càng trở nên bị lôi cuốn hơn, càng nhanh nguội hơn. Nó đang lạc lối hơn trong con đường tìm kiếm người mới.

Hiện tại không thể đoán được về chuyện tình của nó, nhưng ở nó một thời cũng đã có mối tình đầu vô cùng trong sáng và vô cùng đại dột. Người bạn trai đầu đời gặp nó ở tuổi hai mươi, Yu Hee đã chờ đợi suốt cả thời cậu ta trong quân ngũ. Vừa ra quân xong cậu ta liền đá phăng Yu Hee và bỏ đi. Trừ người đó ra, tôi muốn nói về lịch sử tình yêu phức tạp của nó, thì từ giữa tuổi hai mươi trở đi cho đến giờ chưa hề có một người bạn trai cùng với nó làm lễ kỷ niệm một trăm ngày gặp nhau. Nói về chất thì nó đứng trên tôi một bậc. Tôi không hề nghi ngờ điều này.

— Ai thế? - Tôi hỏi mà không cảm thấy tò mò lắm.

— Người cậu cũng biết.

Câu trả lời ngoài suy nghĩ của tôi.

— Cậu nhớ không? Yonggari.

Mất tôi tối sầm. Cái tên không biết đã bao lâu rồi mới được nghe. Yonggari, Yonggari, chúng tôi đã gọi như thế thay vì cái tên nghe rất nhà quê của anh ta. Đã từ lâu lắm rồi. Câu đùa có thể gọi ở cái thời trước tuổi hai mươi. Có nghĩa rằng anh ta là mối tình đầu của Yu Hee. Người làm cho Yu Hee trở thành phế nhân ở tuổi hai mươi.

— Anh ta vẫn còn sống à?

— Chứ sao, khỏe như vâm là đằng khác.

— Anh ta làm gì để sống?

— Nhân viên công ty chứ làm gì. Anh ta có gì ghê gớm lắm đâu.

Cái tên đã phũ phàng rời bỏ Yu Hee mở miệng lấy cớ rằng “để toàn tâm toàn ý cho việc học hành”. Đa phần lí do của những tên đàn ông gây ra những cuộc ly biệt bất ngờ bao giờ cũng là “Để trung thành với mục đích chính”, “Vì tôi không thể làm cho em hạnh phúc”. Tôi chưa từng mục kích thấy một anh chàng nào đưa lí do rằng “do có bạn gái mới”, “do cảm thấy chán ghét em”.

— Có thích không?

— Không tệ lắm... chỉ trừ một vấn đề.

— ?

— Năm ngoái anh ta đã ly hôn.

Nếu đã ly hôn có nghĩa là đã kết hôn. Tôi cảm thấy hỗn loạn như phát hiện ra chiếc đồng hồ đeo tay mới đeo lúc sáng đang chạy ngược. Đúng lúc đó – Aaa. Nghe vọng sau lưng tiếng một người con gái thét lên dữ dội.

Chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt nên không thể biết tiếng thét ấy phát ra từ đâu. Vừa giống như phát ra trong tòa nhà, lại vừa nghe như âm thanh bên ngoài. Nghe vừa rất gần lại vừa như rất xa. Bên ngoài cửa sổ nhìn qua khe chỉ là một màn đêm dày đặc.

Tôi ôm ngực với trống ngực thành thịch và ngồi lại trên bàn máy tính. Bốn phương lại trở nên tĩnh mịch. Đưa cốc nước cam đang uống dở lên miệng. Vị ngon ngọt lúc nãy đã biến mất, thay vào đó là vị chua loét. Không gian yên bình của chỉ riêng tôi đột nhiên trở nên vô cùng lạ lẫm và trống hoác. Cổ họng con người làm sao có thể phát ra được tiếng thét như thế nhỉ? Nỗi sợ hãi ập đến từ sự tưởng tượng. Những cái tên của những vụ án khủng khiếp liên tục ập đến rồi lại biến mất. Tôi tìm điện thoại và nắm chặt trong tay. Không biết phải gọi cho 112 hay 119 đây?

Nhưng tôi nào đâu có biết lí do và địa điểm của tiếng thét. Không biết lí do, không biết địa điểm mà khai báo xong, khi tên tuổi địa chỉ của tôi được phát hiện ra tôi sẽ bị dẫn đi với tội danh “điện thoại phá rối công vụ”. Đặt điện thoại xuống, tôi đi lại phía cửa để kiểm tra lại cửa ra vào thêm lần nữa. Vẫn để điện sáng tôi leo lên giường cuộn tròn người thu lu như con trùng đậu.

— Sợ lắm!

Tôi lảo bảo bằng giọng yếu ớt. Không có ai đáp lại. Cảm giác chỉ có một mình khiến tôi ớn lạnh. Chuông gọi cửa reo lên vào lúc tôi đang chập chờn. Pip. Tiếng chuông đầu tiên nghe rất ngắn. Khi vội vã bước chân trần ra phía cửa tôi mới tỉnh. Lúc này đã quá một giờ sáng. Vào lúc này sẽ chẳng có ai nhấn chuông cửa phòng tôi cả. Đột nhiên máu như dồn hết lên đầu. Tôi ghé mắt vào lỗ cửa nhỏ như hạt đậu nhìn ra ngoài, chân run lẩy bẩy.

Bóng dáng được chiếu bên ngoài là con gái. Người con gái với mái tóc dài xỏ tung. Mới nhìn thấy lần đầu nhưng biết khách là phụ nữ, tôi cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

— Ai... thế?

— Tôi, nhà bên cạnh đây.

— Sao cơ?

— Tôi là nhà bên cạnh, phòng 206.

Nhà bên cạnh, cái từ rất dễ nghe vọng vào tai tôi một cách lạ lẫm. Nhà bên cạnh, phòng 206. Phải

qua một lúc tôi mới định thần được mình là cô gái phòng 205. Phòng 206 và phòng tôi chung một bức tường. Tôi không có nhiều thông tin về người cư trú trong phòng 206. Chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy ngoài hành lang một cái bát mì đen thì biết người đó sống một mình. Căn cứ vào tỉ lệ đây giấy báo lên cái bát không là 50/50 thì biết đó không phải là người chửi chu cho lắm. Chưa từng nghe thấy tiếng nước xả vào buổi sáng thì biết người đó không phải là người đi làm công ty bình thường. Thỉnh thoảng nghe vọng bên kia tường tiếng truyền hình cáp chiếu lại hoặc tiếng phim Trung Quốc thì có thể đoán người đó không sống cuộc sống có quy tắc. Đó là toàn bộ những gì tôi biết.

Tôi hé mở cửa phòng. Người con gái trông già hơn so với lúc nhìn qua lỗ cửa. Trên khuôn trắng bệch không trang điểm chỉ hằn rõ đường lông mày màu nâu xám.

— Chị có sao không?

Do cô ta hỏi với giọng điệu vô cùng thẳng thốt khiến tôi cũng vô thức gật đầu. Cô ta không giấu nổi sự tò mò và nghi hoặc, ánh mắt căng thẳng và hồi hộp hỏi tiếp!

— Thật sự chị không sao chứ?

— Chị nói gì thế?

— Lúc nãy chị thét lên mà.

— Tôi ấy à?

— Vâng.

Thái độ không hề có chút do dự nào. Tôi mở cửa rộng thêm chút nữa!

Đâu phải là tôi đâu.

Nhìn vẻ mặt người phụ nữ nhà bên cạnh thuôn ra khiến tôi cảm thấy mình có lỗi khi không phải là tác giả của tiếng thét.

— Lạ thật, rõ ràng đúng là nhà này mà.

Người phụ nữ lẩm bẩm. Chúng tôi nhìn nhau trong một lúc lâu giống như cặp song sinh hai trứng chia tay nhau từ lúc mới sinh ra.

Bốn ngày sau mới phát hiện ra địa điểm của tiếng thét. Trong thời gian đó tôi cũng lặp đi lặp lại mấy việc đơn giản trong phòng mình. Mở cửa, cởi giày, tẩy trang, đánh răng, đi vệ sinh, ngủ. Ngủ dậy thì đi tiểu, đánh răng, trang điểm, xỏ giày và đóng cửa. Tôi quá bận để không bận tâm tới chuyện xảy ra đêm đó. Vào dịp công ty làm tổng kết nên phải làm đêm, trong khi đó cũng phải cố dành thời gian để gặp The Oh. Tôi không muốn nhúc nhích vì mệt mỏi nên kêu pizza Pitato giao đến tận nhà và ăn trên giường. The Oh nói: “Mình mệt thì không làm cũng được”, nhưng chúng tôi sau khi ăn pizza vẫn làm tình như một thói quen.

Mấy ngày sau, tôi đang bước ra ngoài để đi làm thì thấy mấy người ồn ã trên chiếu nghỉ cầu thang tầng 1 của căn nhà. Đó là cảnh lần đầu tiên tôi nhìn thấy khi chuyển đến đây ở. Vừa nghi hoặc và đang định lướt qua để ra ngoài thì nghe giọng nói của ai đó tỏ ra quen biết trong đám người.

— Ôi, phòng 205! Lại đây đi!

Đó là người phụ nữ đã gặp trong đêm nọ. Nhìn vào lúc sáng rõ mới thấy cô khoảng hơn bốn mươi. Những người đứng thành vòng tròn liền tách ra nhường cho tôi một chỗ. Tôi cũng chen chân trong vòng tròn ấy.

— Đó là cửa phòng 305.

Người phụ nữ phòng 206 nhanh nhẩu giải thích. Tôi không hiểu chuyện gì.

— À, tiếng hét ấy!

Tôi quên bẵng đi mất tiếng hét ấy. Nếu là phòng 305 thì đó chính là phòng trên phòng tôi. Thỉnh thoảng tôi có để ý tới hai bên chứ tôi chưa từng để ý đến thế giới bên trên đầu mình. Khuôn mặt người con gái phòng 305 thỉnh thoảng lăm mới nhìn thấy trên cầu thang sụt qua đầu tôi.

— À, ...cô gái ấy.

Người phụ nữ phòng bên cạnh nhướn cặp mày màu xám nâu lên và nín thở trong chốc lát. Có vẻ như chị ta muốn truyền đạt một cách kịch tính hóa lời nói của mình:

— Cô ta bị bóp cổ.

— Sao ạ?

Người đàn ông mặc quần thun xỏ đôi giày thể thao bẻ gót đằng sau đột nhiên xen vào:

— Có rõ ràng đâu, chỉ vì cô ta ngất ra đấy thôi.

— Ôi, cũng giống nhau cả mà.

Người phụ nữ phòng bên cạnh tỏ ra khó chịu:

— Rõ ràng là cô ta bị cướp hại mà.

Cướp? Không biết có phải là cảm giác tóc dựng ngược lên không nữa mà người con gái trùm cái khoác lông thỏ màu hồng nhăn trán và hỏi lại:

— Có đúng là cướp không ạ? Chứ không phải họ là những người quen với nhau à?

Sự im lặng trầm đẫm không khí lạnh bao phủ xung quanh. Giây phút phát hiện ra mối nguy hiểm ẩn chứa trong câu hỏi “có đúng là cướp không ạ” khiến tôi chỉ muốn ngồi phịch xuống tại chỗ. Nếu đúng là cướp, nếu đúng vậy thì không thể có gì bảo đảm an toàn cho bất cứ ai trong đám người đang quây tròn xì xào bàn tán này. Ai có thể giải thích được một cách logic lí do cướp tránh phòng 205 để xâm nhập vào phòng 305 chứ? Người phụ nữ phòng bên cạnh chột rùng mình.

Sợ như vậy làm sao có thể sống ở đây được nữa. Lúc nào cửa chính ở đây cũng mở đã đủ thấy không yên tâm rồi.

Người con gái bị nạn vì tên tội phạm không biết quen hay lạ, thảm họa kinh hoàng hơn cả tai nạn xảy ra với cô đó là việc bốn ngày sau sự việc mới được phát hiện ra.

— Không bị mất gì sao?

— Đó mới là chuyện lạ. Hình như nó đã lục lọi hết học tủ. Quần áo lót thì vương vãi hết ra sàn nhưng cái ví lại còn nguyên.

— Ôi, ôi không biết có phải là biến thái không nhỉ?

Ý kiến về người bị hại cũng trái ngược nhau.

— Trước đây tôi có nghe chủ nhà nói. Không biết phòng 305 hay 205, là Telpro ở Kangnam đấy.

Trước khi tôi phản bác không phải là phòng 205 thì người con gái lông thỏ hồng đã xen vào:

— Không phải phòng 205 này thì có lẽ là phòng 305 rồi.

— Telpro có điên đầu mà sống ở nơi lụp xụp thế này?

— Thế Telpro là gì?

— À, đó là những cô gái đẹp và ngực to mông nở, trong các quán rượu Roomsalon ở Kangnam ấy, chỉ có 10 phần trăm các cô là được vào thôi...

— Ôi, ôi, chị nói là “đến những nơi ấy” à. Lạ nhỉ, trông vẻ ngoài với quần áo thì đâu có giống vậy đâu.

— Ôi dào, đâu nhất thiết phải như thế. Thời buổi này những cô gái dưới đáy trông lại càng quý phái và diêm dām ấy chứ.

— Nếu vậy thì không phải là vụ cướp đơn thuần đâu, khả năng liên quan tới chuyện tình cảm là rất cao. À, mà quan hệ tình cảm của người đó nhìn thì có thấy gì phức tạp đâu.

— Ôi, được thế đã may.

Những lời lẽ không ai chịu trách nhiệm bay lơ lửng trong không trung. Chỉ có sự thật được xác định với sự có mặt của xe cấp cứu 119 và xe cảnh sát mà người đàn ông mặc quần thun nói rằng đã nhìn thấy lúc chiều qua. Cả ngày tôi không thể nhập tâm để làm việc được. Con người đúng là loài động vật thật xảo quyệt. Không biết người ngay trên đầu mình bị hại mà vẫn sống những ngày yên ổn, khi tình huống trở nên gay go mới cảm thấy mặc cảm tội lỗi một cách muộn màng.

— Cô gái ấy có chết không nhỉ? Đó là tại tớ hết. Nếu lúc đó tớ khai báo ngay có lẽ sẽ không nghiêm trọng như vậy.

— Mình đừng nghĩ cho nặng đầu, sẽ không sao đâu. - The Oh an ủi tôi.

— Tớ sợ lắm. Sợ tất cả. Sợ cả cái thành phố gọi là Seoul này. Sợ cả chuyện con gái sống một mình.

The Oh đăm đăm nhìn tôi:

— Mình đừng sợ, tớ sẽ ở bên mình.

Lúc đó tôi không hiểu câu nói đó có nghĩa gì.

The Oh nói đêm ấy sẽ ngủ lại phòng tôi. Do cứ tưởng tượng mãi không biết người con gái tăng trên đã ngất như thế nào nên tôi thấy rất cảm ơn sự chu đáo của The Oh. Đúng vậy, tôi đã nghĩ việc cậu ấy ngủ lại chính là thể hiện sự quan tâm đến tôi. Khi vùi đầu vào ngực cậu ấy tôi không mơ những giấc mơ hãi hùng mà có thể ngủ giấc ngủ yên bình.

7g sáng, tôi mở mắt theo bản năng. Đó là ngày sẽ có buổi họp vào đầu giờ sáng. Căn phòng chìm trong bóng tối mờ đục. The Oh vẫn đang ngủ rất say sưa. Tôi không đánh thức cậu dậy mà khẽ khàng chuẩn bị để đi làm.

— Tớ đi trước đây. Mình khóa cửa rồi đi nhé. Yêu mình lắm.

Tôi viết một mảnh giấy nhỏ để đầu giường giống như nhiều cảnh đã xem trong phim. The Oh chép chép miệng rồi nằm quay lại. Có nên dọn cơm sáng rồi mới đi không nhỉ? Mâm cơm gọn ghẽ đầy tám lụa trắng. Không những không có tám lụa trắng mà cũng chẳng có lấy một tờ báo để đọc. Dẫu sao tôi

cũng cảm thấy có lỗi với cậu. Điều này có phải là sự mặc cảm chảy trong huyết quản của những người phụ nữ ngoan hiền sống trên đất nước này không nhỉ? Mặc dù tôi cũng chẳng uống được ngụm nước và đang ngồi trát phấn trên khuôn mặt vàng vọt.

Đang xỏ giày chợt nghĩ tới cái máy tính. Tôi là một phụ nữ với cơ thể khỏe mạnh tuổi 30. Trước đây có tải mấy đoạn phim cảm 18 tuổi về xem, xong đó cũng chỉ là sự tò mò đơn thuần. Tôi không biết rằng chúng vẫn nằm trong một góc của máy tính. File hình chụp với bạn trai cũ cũng đang nằm ở đâu đó trong ổ cứng. Chắc gì The Oh dám ngồi một mình trong căn phòng không chủ mở máy tính mà dò xem chỗ nọ chỗ kia? Và chắc là cậu ta cũng sẽ không kinh hãi với đồng quần áo bị nhét bừa trong tủ và sẽ không có thái độ kinh hoàng với cái tủ lạnh hoang phế như sa mạc? Không gian vô cùng riêng tư như vậy mà bị phơi bày không phòng bị trước mắt người khác chắc chắn chẳng phải là chuyện bình thường.

Khoảng ba giờ chiều. Trong lúc tôi đang ở công ty đối tác để bàn với người phụ trách marketing về bản mẫu của tạp chí công ty tháng này thì The Oh gửi tin nhắn tới.

“Về nhanh lên... ♥”

Không biết cậu ấy muốn bảo tôi về đâu nữa. Một dự cảm không bình thường trào lên nhưng tôi không thể trả lời cậu ngay được. Khi lê cái thân kiệt sức ra về và mở cửa phòng 205 của tôi, trước mắt tôi mở ra một quang cảnh khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Đập vào mắt tôi trước tiên đó là một cái ba lô dạng leo núi nằm gọn tại một góc phòng. The Oh cười rạng rỡ như một cậu bé bảy tuổi đón tôi.

— Tớ dọn nhà tới rồi.

Tôi choáng người. Đồ đạc của The Oh vô cùng gọn nhẹ. Tôi không thể tin được việc “dọn nhà tới” của cậu chỉ với cái ba lô leo núi cỡ trung bình được gọi tên một cách đáng xấu hổ là “đồ đạc” kia. Mà không, tôi không muốn tin.

— Để mình sống một mình tớ thấy không yên tâm chút nào cả. Tớ sẽ ở bên cạnh mình cho tới khi nào tâm trạng mình trở lại bình thường.

“Ở bên cạnh”? Tôi cố gắng kiềm chế sự hưng phấn, ôn tồn nói:

— Mình phải nói chuyện với tớ trước chứ!

— Hôm qua tớ đã nói rồi còn gì. Kiểu gì thì tớ cũng nghĩ phòng này rất nguy hiểm cho con gái ở một mình. Chỉ cần muốn là ai đó có thể leo lên tường bò tới tầng hai để giở trò rồi.

The Oh chỉ ra cửa sổ. Nhìn lại mới thấy cánh cửa hai lớp trông thật lỏng lẻo. Tôi không có lí do phản bác nào thích hợp. Không biết có phải thấy vẻ mặt ngần ngại của tôi hay không mà The Oh cứ ngoác miệng ra cười. Ủ, chỉ mấy ngày thôi mà. Cậu ấy chỉ ở mấy ngày cho tới khi tôi không sợ hãi và tâm trạng trở lại bình thường thôi mà. Chẳng phải đó chính là giá trị tồn tại của người yêu, khi mình gặp nguy hiểm khó khăn mà luôn ở bên cạnh mình hay sao. The Oh bung bàn ăn tới và nhăn trán.

— Nhà chẳng có gì ăn nên tớ lấy đại ở nhà mang tới đây!

Mâm cơm chỉ có cơm gạo trắng, canh kim chi nấu bằng cá ngừ đóng hộp, trứng chiên cuộn, mà trông rất đầu ra đây.

— Hôm nay là ngày lịch sử đấy. Lần đầu tiên tớ làm món trứng chiên cuộn thành công. Và là ngày

mình ăn cơm do chính tay tớ nấu.

Chúng tôi cụng ly bằng nước lọc. Tôi chợt nghĩ nếu thế này mà gọi là kết hôn thì không biết có đáng để làm không nhỉ? Ăn cơm xong định đứng lên đi rửa bát thì The Oh đã ngăn, bắt tôi ngồi xuống.

Mình đi làm cả ngày rồi, ngồi nghỉ xem tivi đi, rồi bóc quýt mà ăn.

Chuyện sống chung vụng về của chúng tôi được bắt đầu một cách bốc đồng như vậy.

4

Từ ngữ hàm chứa nội dung. Đôi khi nó còn tạo nên cả những phán xét nữa. Sống chung. Từ ngữ ấy đang mang một cái bóng rất tối tăm ảm thấp. Nhưng người liên tưởng những cái ảm thấp và tối tăm về việc sống chung chính là những người chưa sống chung bao giờ. Sống chung là đời sống. Đời sống trần trụi triệt tiêu trí tưởng tượng.

Khi sống cùng The Oh tôi vỡ lẽ ra rất nhiều điều về việc sống cùng với một ai đó. Thứ nhất, cho dù nam nữ có sống chung đi chăng nữa không nhất thiết phải ngủ chung một giường. Tôi ngủ trên giường, The Oh trải chăn và ngủ dưới sàn. Câu hỏi đầy ngụ ý của tôi “Giường cá nhân vậy có chật không nhỉ?” The Oh đã không dễ dàng hiểu ngay được. Cho đến khi tôi trải chăn và định nằm dưới sàn thì The Oh mới nhận ra và xuống sàn nằm. “Chắc phải đổi thành giường đôi nhanh nhanh mới được”. Câu lảm bảm của The Oh tôi giả vờ không nghe thấy và đi vào toilet.

Thứ hai, không phải đêm nào cũng “làm”. Đụng chạm bằng những cái hôn ngắn đã trở thành thông lệ của chúng tôi nhưng thật lạ là “số lần” trở nên giảm hẳn. Có nhìn The Oh mặc mỗi cái quần đùi đi đi lại lại trong phòng cũng chẳng thấy gợi lên suy nghĩ gì đặc biệt. Nhưng đó không chỉ là vấn đề của riêng tôi. The Oh cũng vậy, tôi có mặc độc cái quần bó nằm ngửa ra giữa giường thì ở cậu cũng không xuất hiện dấu hiệu hưng phấn nào.

Thứ ba, thời gian của tôi không phải là của riêng tôi nữa. Khi The Oh bắt đầu ở lại trong phòng tôi khoảng hai ngày thì đột nhiên ở công ty có chuyện phải làm đêm. Qua ngưỡng chín giờ thì cứ 20 phút lại một cái tin nhắn xuất hiện. “Đang đợi để ăn tối mà tại sao không về, nếu có về muộn thì phải báo trước chứ sao lại vậy”... Trước những lời lẽ bắt bẻ của The Oh tôi chỉ còn cách nhắn trả lời cậu từ “Xin lỗi”. Khi Je Il gọi điện thoại tới với giọng mệt mỏi hỏi tôi thứ bảy có rảnh không tôi cũng đành phải chống chế rằng “Tớ đang bị cảm nặng phải nằm ở nhà suốt”.

Thứ tư, có thể nghỉ ngơi vào buổi chiều cuối tuần rục rờ bằng việc tổng vệ sinh. Sống một mình, với tôi, chính là nhịp sống sinh hoạt chỉ của riêng tôi. Điều đó chẳng có gì ghê gớm cả. Nếu muốn đặt cho nó một cái tên thì có thể đặt như thế này: “sống tạm”. Mỗi lần tắm chỉ cần đổ nước nóng lên nền gạch là xong việc dọn toilet, đói thì ăn mà không đói thì không ăn, không dùng giẻ mà chỉ cần dùng khăn giấy ướt lấy từ nhà hàng về để di di trên sàn là xong. Nhưng The Oh không thể nào hiểu nổi cách sống đó của tôi.

— Phải phơi chần ra nắng trên tầng thượng mới đúng cách, như vậy thì chần mới khô cong được. Nhìn thấy cái chần phơi trên giá phơi nghèo nàn để trong góc phòng, cậu không khỏi xót xa.

Tôi định cho cậu biết rằng cái chần này bây giờ mới được giặt kể từ khi mua nó về nhà, nhưng lại thôi.

— Hôm nay là tối thứ bảy rồi, mình ra ngoài uống bia, vừa uống vừa nướng thịt ăn nhé?

— Có nhà để làm gì, ra ngoài ăn mà không thấy tiếc tiền thịt sao? Mua thịt ở hàng thịt vừa rẻ lại vừa ngon. Để tớ nướng thật ngon cho mình ăn nhé!

Cuối cùng chúng tôi cũng phải mua mấy lạng thịt ở siêu thị về và nướng ăn trên bếp ga cá nhân.

— Oa, giống đúng như đi dã ngoại vậy ấy. Thích thật!

The Oh vừa lật đi lật lại miếng thịt chín vàng vừa reo lên thích thú. Cậu say sưa chăm chú nhìn lên màn hình với vẻ mặt vô cùng ngây thơ với chương trình giải trí trên tivi có mấy nghệ sĩ trẻ măng lẫn lộn, nhảy nhót đóng giả thành ăn mày. Tôi gói thịt vào tấm lá xà lách, nhét vào miệng nhai nhồm nhoàm. The Oh nằm gối đầu lên gối tôi.

— Minh sau này có già đi cũng sống thế này nhé!

Sau này có già đi cũng thế này. Vẻ tự nhiên của cậu nói khiến tôi cảm thấy vô cùng phi hiện thực. Tôi xòe tay ra và từ từ vuốt khuôn mặt cậu. Đúng lúc đó thì tiếng chuông cửa reo. The Oh bật dậy theo phản xạ.

— Hay mình không ra nhé?

— Tiếng tivi còn đó mà. Mình cứ ngồi yên, để tớ ra.

— Có điên không? Biết đâu lại là người phụ nữ phòng bên cạnh thì sao. Mình vào ngay trong kia đi.

Tôi gần như ấn cậu vào trong toilet. Pic... pic... tiếng chuông liên tục vang lên. Đôi giày thể thao Nike to đùng của The Oh nằm chỏng chơ như món hàng bưu điện tới nhầm chỗ. Tình yêu không được công khai trong phút chốc làm cho mối quan hệ bị tả tơi và trở nên tầm thường. Lúc này thì tôi hiểu. Không khí ảm thấp tối tăm u buồn của sống chung xuất hiện từ sự nặc danh không chủ ý. Miệng tôi mím chặt đi ra cửa để sẵn sàng đối diện với kẻ thù của thế giới.

Người đứng trước cửa đó là Je Il.

Je Il nước mắt, nước mũi chảy ròng ròng. Trong khi tôi chưa kịp lấy khăn giấy, chỉ biết chớp chớp mắt thì The Oh đã đun nóng ly nước và mang tới, còn gấp ngay ngắn cả cái khăn mềm và để lên gối cho Je Il. Je Il cầm cái khăn lên và sụt sùi hi mũi. Nó còn biết nói lời cảm ơn thì có nghĩa chưa hoàn toàn mất hết lí trí.

Tưởng nó vừa khóc vừa rên mấy từ tiếng Anh ai ngờ nghe kĩ ra thì đó là mấy từ “làm sao đây, làm sao đây, làm sao đây”. Đám cưới của Je Il vào hai giờ ngày chủ nhật tuần sau. Tính cả hôm nay nữa là còn 8 ngày. Đáng lẽ phải nằm trong phòng chăm sóc da để được nhận sự săn sóc da một cách đặc biệt thì lại vật vã làm cho mặt sưng vù hết lên. Để thể hiện đạo lí của tình bạn tôi cũng muốn khóc và chìm trong biển “làm sao đây” cùng với nó.

Vừa lấy lại được bình tĩnh cũng là lúc Je Il tỏ sự quan tâm về sự tồn tại của The Oh. Nó liếc về

phía The Oh và hát hàm về phía tôi. Không có lí do gì để không giới thiệu. Nhưng trước khi tôi kịp cất lời thì The Oh đã cúi đầu chào rất trân trọng:

— Rất vui được gặp chị. Em là The Oh, bạn của chị Eun Shu.

Khóe miệng của Je Il méo xệch đi một cách kì dị. Tôi cũng lúng túng không kém gì nó. Thái độ để lộ bản thân mình chỉ bằng từ “bạn” một cách không do dự của The Oh khiến tôi vừa bàng hoàng, vừa biết ơn và cũng vừa đau lòng. Je Il vẫn còn có vẻ chưa thỏa mãn nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa. Chắc nó cũng chẳng còn tâm trí đâu quan tâm tới chuyện đó. Những chuyện được tuôn ra từ miệng nó có nghe hay không cũng đều có thể dự đoán được.

Để đi qua một cách an toàn cái cánh cửa gọi là đám cưới của một người con trai và một người con gái, họ phải thương lượng về vô số điều khoản, đó là sự thật không thể phủ định. Chỉ là một vấn đề “mái ấm” thôi cũng có bao nhiêu chuyện. Vị trí, diện tích, chuẩn bị tiền cho cái nhà tân hôn, tên chủ hộ, hoa văn giấy dán tường, tính toán phí trải nền... đều là những vấn đề mà hai người hoặc là hai gia đình vây quanh họ, nếu không trao đổi ý kiến một cách hòa bình thì không thể nào giải quyết được. Je Il và người đính hôn bướng bỉnh của nó đang đối lập nhau về tất cả những vấn đề thực tế trước chuyện kết hôn.

— Do anh ấy là người có chuyên môn nên bố mẹ tớ cũng lo hết khả năng rồi. Eun Shu à, với tiền quà tớ cũng tiêu vào đó nhiều lắm. Nhiều đến mức tớ không thể nói với cậu vì xấu hổ lắm. Nếu có lương tâm thì cũng phải hoàn lại cho nhà gái một nửa chứ, đúng không nào? Nhưng, họ ngậm chặt miệng không hó hé gì. Đã vậy, cậu biết anh ta nói gì không? Trên đời này không có ai ngay thẳng và tử tế như mẹ mình. Bảo tớ là ngông nghênh.

— Ôi, tên đó có phải là mamaboy^[26] không vậy? Chắc chẳng phải ai nhiều tuổi cũng trở thành người lớn đâu.

The Oh đang nghe Je Il nói bằng thái độ chăm chú liên giờ cả nắm đấm lên tức tối.

— Đúng là mamaboy thật mà! Tớ còn không biết rằng mình cưới con người đó hay cưới mẹ anh ta nữa cơ mà. Anh ta nói hết tất cả những chuyện khi ở cùng với tớ cho mẹ anh ta nghe. Bà ta còn biết rõ chúng tớ hôn nhau lần đầu vào lúc nào cơ mà.

— Cùng là đàn ông với nhau em không thể nói gì hơn nữa. Có khi vậy lại hay ấy. Kết thúc đi trước khi muộn chẳng tốt hơn à.

— Ôi giờì, đến nước này mà bỏ làm sao được. Phân phát hết cả giấy mời rồi còn đâu. Đặt chỗ cho 300 khách, trang trí đường hoa, rồi cả đến hình cắt bằng nước đá cũng đã định xong hết rồi. Đồ gỗ đã được giao mang đến tận nhà. Tủ lạnh cũng đã mua tủ Zipel to nhất rồi. Đúng là tớ đã tự tay đào mộ chôn mình. Nếu chết được ngay thì tốt quá.

— Chị đừng nói những lời yếu đuối như vậy. Kết hôn là để cho mình hạnh phúc lên cơ mà. Biết không phải là như vậy tại sao còn nhảy vào đồng lửa. Thôi, chị cứ phải cứng rắn lên.

— Không biết có thật là ở tớ có sự dũng cảm đó hay không đây? Chia tay với người này thế này liệu có gặp được người khác và có thể kết hôn được không? Ở tuổi này có ai thích mình nữa không đây?

— Có chứ sao, bây giờ chị cũng đẹp biết bao nhiêu.

Cả hai lời qua tiếng lại rất tâm đầu ý hợp. The Oh và Je Il nói chuyện với nhau một cách thân mật như không phải là mới gặp nhau lần đầu khiến tôi cứ há hốc miệng ra nhìn. Khi The Oh vào toilet, Je Il thì thảo vào tai tôi:

— Oh Eun Shu tài thế nhỉ? Hai người quan hệ thế nào đấy?

Giọng nói không giấu nổi vẻ ghen tị đối ngược với hai hàng nước mắt vẫn còn hằn trên má giống hệt như một cảnh hài kịch. Tôi cố nén cười và trả lời như không có chuyện gì xảy ra:

— Cậu ta ư? Đạo này đang sống ở đây.

Chỉ đến khi nhìn thấy đôi mắt Je Il tròn tròn lên như quả bóng bàn tôi mới nhận ra rằng mình đã để lộ bí mật. Đoạn cuối của việc thổ lộ mới cháy bỏng. Je Il phải chớp mắt mấy lần sau đó mới dậm thùm thụp vào lưng tôi:

— Đồ xấu xa.

Rồi nó hét toáng lên:

— Cậu thật tuyệt vời!

Giống như nhà khoa học huyền thoại hét toáng lên “Eureka” và trần truồng chạy ra khỏi nhà tắm, nó trở nên trang trọng như phát hiện ra được một thế giới mới.

— Đúng vậy, cũng có thể sống giống như cậu thế này, sao tớ lại sống như một con ngu mà không biết đến điều này nhỉ?

Je Il nâng nặc đòi đến một nơi thật đẹp để uống chúc mừng nhân kỉ niệm ngày hiểu về bản thân mình. Tự nhiên tôi không muốn để Je Il và The Oh trong cùng một không gian nhưng đành phải theo Je Il bưng bình tới quán cà phê trên tòa nhà cao tầng bên bờ sông nhìn xuống sông Hàn. Ngó cảnh Je Il đang lướt nhìn menu với dáng vẻ kiêu sa như đang giở tạp chí thời trang số mới nhất, tôi nhẩm đoán xem mình có mang theo thẻ tín dụng để trong ví hay không. Chai rượu vang nó trở giá hơn bảy mươi ngàn won. Cộng thêm cả giá của phô mai tổng hợp được kê làm đồ nhắm đã lên tới cả trăm ngàn won.

Je Il là người bạn tôi vô cùng yêu mến. Chúng tôi đã là bạn của nhau trong khoảng thời gian rất dài. Cùng trải qua thời kì tuổi teen, tuổi 20 đầy sóng gió và đang bước đi trong tuổi 30. Nhưng trong khoảnh khắc này tôi thành tâm mong ước: Đừng để cho The Oh phải khó chịu vì bạn tôi, cũng đừng hỏi The Oh những câu hỏi làm cho cậu phải khó xử, cho dù có ác ý hay không. Điều đó là do tình yêu của tôi dành cho cậu hay chỉ là tự tôi muốn bảo vệ cho mình hay không nữa.

— Tớ sẽ nói thẳng cho anh ta biết, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Không biết có phải là sức mạnh của hy vọng u tối bùng lên hay không mà Je Il tu một lúc hết liền hai ly rượu vang.

— Nếu tớ nói nên dừng lại ở đây thì con người đó chắc chắn sẽ bỏ ngựa ra sau hoặc cũng có thể chấp tay xin tớ rằng chỉ cần tổ chức cho anh ta cái đám cưới. Tại sao, vì xấu hổ chứ sao. Vì con người đó chưa bao giờ chịu cảnh xấu hổ trước người khác. Nếu chuyện đổ bể chắc anh ta sẽ phải đi di dân. Ôi, thật bổ tức.

— Đây, có phải chuyện trẻ con đâu mà làm thế. Thử nghĩ kĩ lại xem sao.

Không thể thêm một câu chí mạng “cậu không xấu hổ à?” trước mặt nó. The Oh phản bác ý kiến của tôi.

— Sao lại thế nhỉ? Suy nghĩ thêm chỉ làm cho mọi chuyện phức tạp lên thôi. Chia tay sớm ngày nào càng tốt ngày đó.

— Minh tưởng cuộc đời dễ thế sao? Minh tưởng là làm theo ý mình, trước mặt người khác có thể nói “Xin lỗi các bạn, chuyện chúng tôi đã kết thúc ở đây” dễ vậy hay sao? Việc rắc rối khó có thể đảm đương nổi thì phải nghĩ cách gỡ rối trước chứ. Tự nhiên bảo nó bỏ đi lỡ sau này cuộc đời nó càng rối rắm hơn thì mình có chịu trách nhiệm được không?

— Thôi đừng cãi nhau nữa. Tự nhiên vì tởm mà hai người cãi nhau. Je Il đi về đây.

Nó nhại tên nó giống như trẻ mẫu giáo và lão đạo đứng dậy. Tôi nhanh như chớp đến quầy tính tiền để thanh toán. Khi đẩy Je Il vào ghế sau taxi rồi, trong ngõ hẻm đầy gió lạnh chỉ còn lại hai chúng tôi.

— Sao mình lại làm thế, lần đầu tiên gặp bạn mình thì tất nhiên tởm phải trả chứ.

The Oh cao giọng, mặt đỏ gay gắt. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu giận. “Không muốn nhìn thấy vẻ ngáp ngừng của mình”. Không, tôi không thể thật thà đến mức như vậy. Chỉ có thể gục đầu xuống nói lời “tởm xin lỗi” với cậu.

Chúng tôi chạm trán với người phụ nữ phòng 206 bên cạnh. Vừa cúi đầu chào vừa tránh ánh mắt sáng đầy vẻ tò mò của cô ta. Cô ta đứng trước phòng 206, tôi và The Oh đứng trước phòng 205 và cùng nhấc số khóa nhà mình. Đột nhiên, chỉ mong lúc này có một mình mình thì tốt biết bao nhiêu.

Cái gọi là căn hộ nơi thành phố là gì nhỉ? Ở nông thôn muốn sang nhà người khác phải leo qua đèo, lội qua suối mới tới. Những căn phòng trong thành phố, những căn nhà trong thành phố, nối liền nhau san sát. Những người sống trong thành phố luôn càu nhàu vì cảm thấy bất tiện khi có khoảng cách về địa lý quá gần với người khác. Họ còn vặn vẹo rằng có biết được cảm giác cô đơn khi ở gần người khác hay không. Phải chăng vì thế mà họ bầu vịu vào người chỉ của riêng mình, người làm cho mình không bao giờ cô đơn, người biết đến sự tồn tại của mình, người thì thậm gọi tên mình. Tình yêu thường bắt đầu như vậy. Vậy mà tôi không biết một điều vô cùng trớ trêu rằng khoảnh khắc cậu đến bên tôi lại là bắt đầu cho một sự cô độc mới.

Tấm lưng của The Oh ngồi trước máy tính nhìn thật vững chãi và cứng cáp. Nếu biết trước thế này thì có thể thuê căn hộ hai phòng có phải tốt hơn không. Tôi vừa lẩm bầm trong miệng vừa đi vào toilet. Vừa ngồi xuống bệ, ngay lập tức tôi nghĩ rằng không gian của mình giờ chỉ còn mỗi chỗ này thôi. Tiếng nước xả trong toilet nhà hàng xóm nghe vang to hơn mọi ngày. Những căn hộ trong thành phố, đứng một cách chênh vênh trên những con đường không thể xác định được.

PHẦN IV

NGUY HIỂM CHẾT NGƯỜI

1

Con người là một sinh vật xã hội (Aristoteles)

Mệnh đề này có đúng hay không? Tất nhiên con người không thể sống một mình. Tôi cũng vậy. Chính vì vậy càng trở nên mệt mỏi hơn. Tôi thường xuyên cảm thấy mình bị lạc đường trong một khu rừng toàn cây cối dày đặc bao phủ.

Ông trưởng phòng Hwang trong công ty tôi có một trăm chín mươi chín tật xấu nhưng chỉ có một tật không thể chịu đựng nổi đó là khủng bố vào lúc bốn giờ chiều. Cả ngày chẳng thấy nói câu nào nhưng cứ đến đúng bốn giờ là bắt đầu gọi điện thoại để ra lệnh xử lý công việc mới. Thêm câu “gia hạn đến sáng mai phải xong”, nghe mới thật điệu dàng. Hôm nay cũng vậy, khi đang túi bụi với đồng công việc mà nếu có làm thêm hai giờ nữa cũng chẳng thể xong nổi thì Yu Hee điện thoại tới.

— Oh Eun Shu, nghe nói cậu đang sống với một cậu bé hả?

Phát cáu lên vì giọng điệu vắn vẹo của nó. Đúng là giây phút cảm thấy ngữ điệu tiếng Hàn Quốc vô cùng khác lạ. Cứ sợ âm thanh bô bô của nó lọt ra ngoài văn phòng nên tôi phải kín đáo quay nhìn một vòng.

— Không phải vậy đâu, giờ tớ đang bận, nói chuyện sau nhé!

Ngắt điện thoại xong tự dưng thấy tức tối khủng khiếp. Tội phạm tất nhiên là Je Il. Nhưng không quyết định được có nên xử nó hay không vào lúc này. Bởi nó phán đoán rằng do tôi chẳng yêu cầu bắt Je Il phải giữ bí mật nên nó có thể nói với người thứ ba bất cứ lúc nào. Mà không, nó cứ toang toác cái miệng mà chẳng nghĩ tới chuyện phán đoán phán đoán gì cả thì có. Nên dẹp bỏ chuyện bắt bẻ đi thì hơn, bởi tôi không muốn rầy rà to chuyện nữa. Lại cúi mũi vào màn hình máy tính, nhưng cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Cứ đến giờ thì phải ăn cơm, đó là do cái bụng yếu ớt của con người. Chúng tôi đứng trước nhà hàng trước công ty để ăn qua loa bữa tối. Tất nhiên có thêm chị Jang, người cũng bị trận phục kích lúc bốn giờ của ông Hwang, lẽo đẽo theo sau. Chọn món ăn cho mỗi bữa cũng là chuyện phải nhức đầu. Tôi vòng vòng giữa món canh tương và canh đậu hũ, canh cá cay và cơm cà ri rồi cuối cùng theo chị Jang chọn món cơm trộn. Lúc gọi xong đồ ăn mới nhớ ra rằng lúc trưa cũng đã ăn món này rồi.

— Ở công ty có nhà ăn có phải tốt không? Vì mỗi bữa nhà dinh dưỡng sẽ lên menu riêng, chỉ ăn những thứ được chọn cho là thoải mái nhất.

— À, Oh deri^[27] này.

Tự nhiên chị Jang lại gọi cả chức danh của tôi. Có điều gì đó không ổn rồi.

— Sao ạ?

Chị có chuyện muốn hỏi... à, mà thôi, không có gì đâu.

Đã vậy thì đừng hỏi ngay từ đầu. Làm gì có chuyện lấp la lấp lửng như vậy. Rồi thế nào cũng lại hỏi lại cho xem. Đang gấp hạt đậu kho cho lên miệng chị lại tiếp chuyện:

— Không được rồi, kiểu gì cũng phải nói thẳng ra cho xong. Hỏi mình một câu đây. Oh deri, có thật là mình sẽ chuyển không?

— Sao cơ?

— Nghe nói là mình sẽ chuyển ra làm với ông An mà. Người ta đang đồn ầm lên là mình sẽ chuyển đi kéo theo những đối tác trước đây mình đã làm.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này.

— Nhưng nghe nói là người đó khi rời khỏi công ty sẽ chỉ kéo theo mỗi Oh deri đi thôi.

Lại cũng là chuyện đầu tiên nghe thấy. Chỉ nghe loáng thoáng rằng mối quan hệ giữa giám đốc và ông An không được suôn sẻ lắm. Nghe rồi cũng bỏ ngoài tai vì những chuyện đó chẳng có gì liên quan đến mình. Nhưng chuyện ông An sẽ ra làm riêng thì đây là lần đầu tiên tôi nghe nói. Thêm nữa là sẽ kéo tôi theo? Tôi? Tại sao? Giọng chị Jang nhỏ lại:

— Mình đi thì tớ chẳng có gì ngăn cản, đây là vấn đề khác mà. Tất nhiên là tớ hiểu nhưng không phải là không có những ước đoán mơ hồ xem giữa hai người có mối quan hệ như thế nào.

Chỉ cho thêm mỗi chút tương ớt mà bát cơm trộn trở nên mặn đắng. Sau vụ giới thiệu thì quả thật là ông An tỏ ra rất thân tình với tôi. Nhưng sau hôm đó chúng tôi không gặp nhau bên ngoài thêm lần nào nữa. Nếu tôi có nhận lời đề nghị của ông An thì còn giảm đi chút nào đó oan uổng. Tôi trệu trạo cố nhét mấy hạt cơm vào cổ họng. Khi buông đĩa với hơn một nửa phần cơm còn lại thì tin nhắn tới.

“Ăn tối ngon miệng để làm việc cho tốt nhé. Fighting! Chụt – ♥ The Oh.”

Không thể biết được nên cười hay nên khóc. Biết đâu thứ tôi đang nhai không phải là cơm mà là hạt đá cũng nên.

Bình thường, những chuyện xảy ra trong công ty tôi không nói được với The Oh. Không biết tại sao như vậy. Cũng có thể đó là hành động vô thức của tôi khi e rằng nói ra The Oh sẽ bị tổn thương vì cậu đang thất nghiệp. Cậu có vẻ hoàn toàn thích ứng được với việc sống cùng tôi. Không thể biết được tận sâu trong lòng cậu như thế nào nhưng bên ngoài thì có vẻ như thế. Chẳng rõ trong thời gian tôi đến công ty thì cậu làm gì.

— Mình không buồn à?

Trước câu hỏi phải khó lắm mới thốt ra được của tôi, cậu trả lời cứ như nghe những câu hỏi không đâu.

— Một ngày trôi đi nhanh biết bao nhiêu. Xem phim, viết kịch bản, đi dạo, lên internet, rồi nghiên cứu xem tối nay sẽ nấu cho mình ăn món gì.

Cậu nói cậu hạnh phúc trong cuộc sống bình thường, tà tà giống như dòng suối róc rách chảy. Với tôi, buổi sáng mỗi ngày bị kéo ra cánh đồng với sấm chớp ầm ầm, gió lạnh cắt da cắt thịt, thật sự mà

nói không có gì đáng để ghen tị hơn.

— Đường ra vòi nước suối sau núi không biết là đẹp đến mức nào. Nó rất hợp với những lúc muốn tập thể dục. Xuống ngay dưới chân núi là chợ. Ở đó bán đủ mọi thứ. Hôm nào đó thứ bảy mình cùng đi nhé?

Những người hàng xóm tôi nhìn như bò, gà thì có vẻ cậu đã quen hết cả.

— Chị hàng xóm ấy. Chị là chủ cửa hàng video ở khu buôn bán chung cư phía bên kia đường lớn. Ở đó có nhiều thứ đa dạng lắm. Chị ấy hứa sẽ kiếm cho cái tên phim DVD mà tớ đang tìm đấy. Còn người lúc nào cũng mặc quần thun là phòng 303, anh ấy đang học thi công chức tư pháp đấy. À, tớ có nghe anh ấy nói phòng 305, hình như không phải bị cướp đâu. Do cô ta thay lòng đổi dạ mà người yêu cô ta mới làm thế. Mà làm sao biết được sự thật nằm đâu?

Cậu thao thao như một cô dâu mới dễ thương trong lúc cần mẫn bóc vỏ đậu. Cậu thích thú khi nhìn thấy những hạt đậu tươi non mua từ chợ về.

— Mẹ tớ từ ngày xưa đã có thói quen cho đậu vào cơm nấu rồi. Mẹ nói rằng ăn nhiều đậu mới nhanh lớn.

Bên cạnh người quyết tâm rằng từ mai sẽ nấu cơm đậu, tôi nằm úp bụng xuống sàn để đọc truyện tranh, thấy mình giống như một kẻ gia trưởng chỉ biết bắt vợ hầu hạ. Tai nghe The Oh nói chuyện, mắt đọc truyện tranh cuốn mới “Thiếu niên thế kỉ 20” của Urasao Naoki, đầu rối loạn phức tạp như hàng trăm con rắn đang quấn nhau hồi hải trườn bò. Không biết tin đồn đã lan tới đâu? Liệu đã đến tai giám đốc chưa nhỉ? Sao ông An lại không nói gì? Hạt đậu The Oh đang bóc trượt lăn về phía tôi. Tôi nhặt lấy nó, bỏ tọt vào mồm không nghĩ ngợi gì. Hạt đậu nhỏ, cứng và tanh. Có vẻ như mùi vị của cuộc sống cũng như vậy.

Nghĩ tới The Oh tôi cảm thấy thật mệt mỏi. Cậu ấy là người tốt. Hiền lành, chu đáo và có phẩm chất tuyệt vời, có cả hình dáng nhìn nghiêng đẹp đến mức phải thán phục. Rồi chứa đựng cả sự đam mê đối với tình yêu mình đã chọn. So với trên mười điểm quyến rũ mà cậu có, chỉ có đúng một nhược điểm. Đó là nhỏ tuổi!

Từ “nhỏ tuổi” không nhất thiết chỉ bao hàm ý nghĩa tuổi tác mang tính sinh học. Trong từ đó còn bao hàm rất nhiều những điều phức tạp và tinh tế. Việc nhỏ tuổi có nghĩa là có thể ước mơ bất cứ lúc nào. Vấn đề ở đây, đó là đa phần các ước mơ vô cùng trừu tượng và phi hiện thực. Chỉ đôi khi vào những lúc nào đó ta mới tin rằng đó là hiện thực và có khả năng biến thành hiện thực. Họ có thể hét lên một cách dương dương tự đắc “Tại sao lại không được? Làm là được. Bởi vì tôi là tôi”. Đúng vậy. Đó là thế giới quan rất hợp với tuổi hai mươi lăm. Vì là tuổi hai mươi lăm nên có thể làm như vậy. Vấn đề là ở bản thân tôi. Tôi không thể nói khời khời rằng “Tất nhiên là vậy rồi, tất cả sẽ tốt thôi”. Hay bởi vì tôi không muốn quay trở lại bảy năm trước của cuộc đời tôi?

— Tuần này tớ sẽ về nhà!

Hy vọng giọng nói tôi sẽ nghe không lạnh lùng.

— Hay là tớ cũng đi theo nhé, để về chào.

Mặc dù cậu chỉ nói vậy thôi nhưng giọng tôi nghe giống như tiếng phán vạch một vạch dài trên

bảng:

— Không được.

The Oh đang cười mà khoe miệng cậu chọt đánh lại:

— Tại sao lại không được?

— Vì bố mẹ sẽ rất sùng sốt, tớ chưa nói gì với họ cả.

— Giờ cũng nên nói là vừa mà.

Cổ tôi như bị khóa không thể phát ra tiếng nào.

Nói thế nào bây giờ? Nói con gái họ đang sống chung với giai à?

Tôi định giả lả cho qua chuyện nhưng cậu ấy đã có vẻ bị chạm tự ái rồi.

— Ý tớ có phải vậy đâu... Ôi, ngọt ngọt quá.

Hình ảnh cậu đắm ngực thùm thụp tưởng như ngọt ngọt đến chết đi được sao thấy thật xa lạ.

— Mình đừng ở đây thôi!

Tôi tuyên bố đình chiến. The Oh nhướng một bên mày lên. Cậu vào toilet và đóng cửa thật mạnh. Lách cách. Nghe tiếng cài khóa rõ mồn một như tiếng kéo cò súng của một khẩu súng ngắn. “Bí mật” và “yêu đương” là từ ngữ thấm sâu vào nhau một cách thân thiện. Yêu đương, đó là việc kinh doanh trong một thế giới mang tính cá nhân chặt chẽ. Nhưng việc đưa bạn trai về nhà giới thiệu cho bố mẹ lại là chuyện khác. Điều đó thể hiện một sự quyết tâm rằng sẽ xâm nhập vào thế giới mới. Đó là mang chuyện yêu đương trong túi bày ra trước quảng trường. Đó là tự quyết tâm sẽ được công nhận, sẽ thông qua giai đoạn đầu tiên của việc được chấp nhận về mặt xã hội.

Tôi không đủ tự tin để cùng The Oh đứng giữa quảng trường chói chang ánh sáng. Và cũng không có khả năng làm cho cậu hiểu rõ ràng điều đó. Không biết cậu có vắn vỏi tắm hay không mà nghe tiếng nước ào ào. Tôi gấp truyện tranh và nằm lên giường. Đắp chăn tới tận trán. Tôi muốn ngủ thiếp đi trước khi The Oh ra. Cảm thấy nhấm nhảm đau phần dưới ngực. Chắc chắn đó là do hạt đậu nuốt lúc nãy giờ đang nhào qua trộn lại giữa dạ dày.

Ngày cưới của Je Il đang tiến đến từng ngày. Tôi không liên lạc được với Je Il. Yu Hee cũng có vẻ rất lo lắng.

Đúng là chủ nhật mà. Có lẽ sẽ không có chuyện gì chứ?

Có lẽ là thế rồi.

Câu tục ngữ “có lẽ là sẽ bắt người” trào lên tận cổ rồi mà không thể nào phát ra thành lời. Ngày thứ bảy, xong giờ làm buổi sáng cũng đã quá 12g. Thật ra tôi cũng không muốn về Buldang như đã nói với The Oh. Nhưng vào giờ này cũng không muốn cho cậu biết tôi sẽ về ngay “Snowu palace” phòng 205 ngay bây giờ. Đầu óc vừa phức tạp đồng thời lại rất trống rỗng. Tôi đến trung tâm thương mại đang mùa hạ giá và mua mấy cái áo. Để mặc cho ngày mai sẽ rất hợp với cái áo lụa gấm nơ. Vừa quẹt thẻ với điều kiện trả dần trong 3 tháng vừa tưởng tượng một cách ngớ ngẩn “nếu Je Il hủy lễ cưới này thật thì phải trả lại cái áo này sao?”. Cũng không nhất định phải đợi xe bus tốc hành về Buldang.

Nhưng do xe bus này đến sớm nhất nên tôi từ từ bước lên xe.

Cửa nhà đóng kín mít. Đứng trước hệ thống khóa điện tử được thay mới trên cái lỗ khóa, tôi cắn chặt môi với cảm giác bại trận. Nhấn chuông liên tục nhưng chẳng có dấu hiệu trả lời từ bên trong. Tiếng nhạc được cài trong máy điện thoại của mẹ vang lên chói gắt. “Em là người đồng hành của anh, mãi mãi là người đồng hành của anh, là món quà tuyệt vời nhất của cuộc đời anh” - Mẹ không nghe điện thoại. Không còn cách nào khác, tôi đành phải gọi cho bố. Bố không phải là người cài đặt những thứ như nhạc chờ.

— Cái gì? Nói không biết số bí mật của nhà mình mà nghe được à? Mà có phải là con cái nhà này không hả?

— Bố, giờ con đang gấp lắm. Số mấy vậy bố?

— Là không năm hai năm chứ còn gì nữa.

Ngày 25 tháng 5. Ngày sinh nhật tôi. Khi hiểu được lòng bố mẹ chọn bốn con số đó tự nhiên cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Vậy nên nghe tiếng bố chì chiết “Thế nên sao không về nhà thường xuyên có phải tốt không” cũng cảm thấy chịu được phần nào. Bố nói đang leo lên đỉnh núi Sorak. Bố cùng đi với hội leo núi thường kì tới đó, chiều mai với về đến nhà. Tôi không biết là bố tham gia vào mấy thứ hội như hội leo núi. Tôi không hề biết bố mẹ mình giờ sinh hoạt thế nào. Từ lúc nào đó chưa bao giờ bố mẹ trở thành đối tượng thám hiểm lấp lánh để tôi muốn khám phá đã trở thành chuyện hiển nhiên.

— Bố chơi vui vẻ nhé. Và ăn nhiều đồ ngon nữa nhé!

— Chắc, chắc. Có phải là đi chơi đâu, chỉ là cùng leo núi thường kì thôi mà.

Mặc dù bố chắc lười nhưng cũng không tỏ vẻ khó chịu với đứa con gái bỗng tự nhiên tỏ ra gần gũi như vậy.

— Gọi điện thoại cho mẹ con bảo bà ấy về ngay đi. Đàn bà có tuổi rồi vậy mà cứ đi một lần là mất hút con mẹ hàng lươn.

Tôi dè dặt hỏi:

— Mẹ đi đâu bố?

— Thì bà ấy nói đi gặp bạn cùng quê gì đó mà.

Nếu là bạn cùng quê thì có nghĩa là cô Kimpo. Người bạn vào đêm Giáng sinh đã cùng đi đến rạp chiếu phim với nhau. Cô Kimpo, giống như Kim tự tháp Ai Cập. Đối với tôi là vậy. Sao tôi không nghi ngờ lần nào nhỉ? Sự thật trong suốt ba mươi năm tôi chưa hề nhìn thấy tấm hình nào của mẹ và cô Kimpo chụp chung với nhau, tôi không có đủ sức để phán đoán một cách tỉ mỉ và chính xác xem điều đó có nghĩa là gì. Nghe đâu đó có mây đen đang ùn ùn kéo tới.

Phải đến gần 10g đêm mẹ mới về. Mẹ hoảng hốt như nhìn thấy con trần khi thấy hình ảnh tôi ngồi thu lu trên sofa.

— Sao không nói với mẹ là con về? Đã ăn cơm chưa?

— Chưa ăn.

— Tại sao?

— Không thích ăn.

Cứ nhin đói như vậy sẽ xọp người đi đấy. Chỉ cần mở tủ lạnh ra là có thịt bò kho và các món khác nữa mà. Sáng mẹ còn nấu cả canh khoai tây nữa. Sao không đun lại mà ăn?

Không hiểu sao thái độ của mẹ hôm nay lại có vẻ hơi sốt sắng quá và không biết là đang để hồn lơ lửng nơi đâu nữa. Trên áo khoác của mẹ thoáng hơi lạnh ngoài đường. Tôi chăm chú nhìn mẹ cởi áo khoác từ phía sau. Muốn hỏi “Mẹ đi đâu về đấy?”. Muốn vặn vẹo “Có phải mẹ đi chơi với cô Kimpo thật không?”. Muốn đay nghiến “Cái ông hôm ấy là ai thế?”. Nhưng tôi chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Mẹ và tôi, cảm giác giữa chúng tôi có dòng sông rất sâu đang ngăn cách làm tôi muốn nổi gai ốc. Chúng tôi cũng khá thân thiết, giống như mối quan hệ giữa mẹ và con gái thông thường khác. Mà không, thể hiện bằng từ “thân thiết” nghe sẽ hơi ngượng. Sự quán quýt thông qua sự gắn bó dai dẳng mà không thể tìm được tính từ thích hợp hơn để giải thích, đó chính là mối quan hệ giữa mẹ và con gái. Tôi nằm rất lâu trong tử cung của bà nhưng từ khi tôi là một đứa trẻ, chúng tôi vô cùng quán quýt, rất thường xảy ra cãi cọ nhưng cũng rất nhanh hòa giải.

Với tôi mẹ là người mềm mại, êm ái và ảm ướt. Vào ngày hành kinh đầu tiên, mẹ là người duy nhất lấy tay xoa lên phần bụng dưới lạnh ngắt của tôi. Tôi nghĩ tình cảm chúng tôi mãi mãi sẽ là như vậy. Nhưng, lúc này đây, điều gì đã làm cho tôi do dự? Giờ đây tôi không còn là “con gái yêu nhỏ” của mẹ nữa? Tôi e ngại điều gì chứ? Những câu hỏi không có ai trả lời thay tôi đang vẫy đuôi ve vẩy.

Điện thoại của mẹ cũng là sản phẩm cùng một hãng với điện thoại của tôi. Chuyện xem trộm mấy cuộc gọi gần đây cũng dễ dàng như nằm ăn bánh Tok. Những con số điện thoại trong list cuộc nhận nằm im lìm. Có một số hiện lên mấy lần đập vào mắt tôi. Tôi nhanh tay nhập luôn số đó vào điện thoại mình.

“Ngày hôm nay trời đỡ lạnh rồi. Nhưng cũng nhớ mặc ấm nhé!”

Đó là nội dung tin nhắn đến sáng nay. Số điện thoại hiện lên bên dưới giống với số điện thoại lúc nãy.

— Bố có nhà đâu, ngủ cùng với mẹ trong phòng đi.

— Không sao đâu, mẹ cứ ngủ cho thoải mái. Đã lâu rồi con muốn ngủ trong phòng con.

Căn phòng tôi đã rời đi được sắp xếp gọn gàng khác hẳn so với trước đây. Nhưng đúng là phòng để trống, lớp bụi mỏng tang nằm đậu trên giá sách. Dòng chữ “Sự bất an gặm nhấm linh hồn” và mong muốn được mở cái hộp bí mật Pandora^[28] cứ lộn lạo trong tôi. Cái hộp mở ra sẽ không đóng được lại. Dự cảm dai dẳng rằng tai ương sẽ nhanh chóng ập đến và trùm lên toàn bộ thế giới làm tôi run rẩy. Nhưng làm sao tôi có thể chịu đựng được đây!

Tôi nhấn điện thoại trong trạng thái giấu số người gọi. “Em làm gì ở đâu mà giờ mới tới tôi, đã đợi em, la la la, em hãy đến đây, tôi muốn trở thành hoa của em.”

— A lô.

Đó là đàn ông. Một người đàn ông trung niên. Tôi gập nắp máy. Ngay cả đèn nhìn tận mắt cũng không thể tin được. Không muốn tin. Nhưng tôi biết là mình phải tin, cho dù không còn đủ sức lực.

Mẹ có một người đàn ông khác.

Tôi không biết mình ngủ với đầu óc thế nào. Tôi lạc lối trong giấc mơ ngắn với đôi chân trần. Nỗi buồn bàng bạc từ từ tràn đầy ngực tôi. Lúc tôi mở mắt mới chỉ là sáng sớm. Đó là thời gian các loại xe bắt đầu chuyển đầu tiên. Tôi máy móc mặc quần áo và ra khỏi nhà. Không thèm nhìn tới cửa phòng đang đóng kín mít.

Khi tới phòng 205, mặt trời mới đang lên một nửa. The Oh đang nằm ngủ trên giường. Tôi im lặng chui vào bên cạnh cậu. Tâm trạng như trở nên già cỗi đi sau một đêm.

2

— Này, này! Sẽ tổ chức, sẽ tổ chức.

Cuộc gọi gấp gáp của Yu Hee làm tôi tỉnh giấc. Đã gần mười một giờ sáng. Phải một lúc lâu sau tôi mới biết nó định nói về việc cưới của Je Il. Tôi chậm chạp đáp lời:

— Thế cậu tưởng là nó sẽ không cưới thật à?

— Mà đúng là Je Il làm gì có gan để đảo lộn mọi thứ. Chỉ có tớ mới là đứa buồn cười. Chắc là tớ đang đợi một cú sốc nào đó sẽ xảy ra.

So với tôi thì Yu Hee rất thành thật vì lúc nào cũng nói rõ cảm xúc của mình. Cùng chung một suy nghĩ nhưng tôi không bao giờ nói ra, không biết đó có phải là sự thâm trầm của tôi hay không nữa. Tôi vừa đuổi người vừa nhìn quanh căn phòng không lấy gì làm rộng rãi của mình. Chẳng nhìn thấy bóng dáng The Oh đâu cả. Mặc dù rất muốn biết cậu đi đâu khi không nói câu nào, nhưng khi vẫn nhìn thấy cái ba lô của The Oh để góc phòng thì sự nghi ngờ của tôi tan biến. Chắc là cậu đã đi nhà thờ vì hôm nay là chủ nhật.

Lâu lắm rồi mới ngồi trước gương để trang điểm một cách kỹ càng như vậy. Tôi mặc váy ngắn handmade màu hồng với cái áo gấn nơ mới mua hôm qua, đi đôi tất giấy màu ngà. Thắt chặt dây eo lưng cái áo khoác và đứng trước chiếc gương ngắm toàn thân. Việc ăn mặc thật tươm tất để đi đám cưới của bạn, nói ra thì nghe có vẻ không phải phép – đó không phải vì phép lịch sự cho đám cưới mà chỉ muốn làm mình nổi bật trong đám cưới rực rỡ tráng lệ kia. Để lẩm nhẩm câu “thần chú” rằng đâu phải tôi chẳng là cái gì cả, mà tôi vẫn còn rất được đấy chứ.

Nơi cử hành đám cưới của Je Il là một khách sạn nhỏ trong thành phố. Tôi vẫn nhớ câu nói của nó vào lúc nào đó “Hôm đó tốt ngày nên hầu như tất cả các nhà hàng tiệc cưới đều chật kín chỗ cả. Cứ tưởng là phải dựng bạt ở bãi sông để làm đám cưới ai ngờ lại có một chỗ người ta hủy, bọn tớ mừng đến chảy cả nước mắt.” Không biết người con gái và người con trai đáng lẽ là chủ nhân của chỗ này vào thời điểm này đang làm gì nhỉ? Hay là họ đang ngơ ngác ở sảnh lẫn trong đám khách khác? Vừa bước lên bậc cầu thang trải thảm màu hạt lựu, tôi vừa không ngừng tưởng tượng miên man.

Tại cửa ra vào, bố mẹ của hai gia đình và chú rể đang đón khách. Nhìn bản mặt bóng nhẫy không

rõ mồ hôi hay dầu thì biết ngay là chú rể trong ngày hôm nay cũng đã từ chối trang điểm. Mấy năm rồi mới gặp lại bố mẹ bạn, tôi không khỏi giật mình vì thời gian quả là đã trôi thật nhanh. Mẹ Je Il, đã già đi nhiều trong khoảng thời gian đó, nắm chặt lấy tay tôi:

— Je Il nhà cô đi trước rồi, làm thế nào đây? Eun Shu cũng phải nhanh gấp được người tốt đi thôi. Mẹ cháu sẽ không ngủ được đâu.

Những mệnh đề được tạo nên từ 70 phần trăm tự hào và 30 phần trăm ái ngại. Tôi che miệng khẽ cười. Chỉ muốn nói toạc ra rằng “Tại mẹ mà cháu không ngủ được thì có”.

Phòng đợi của cô dâu thật nhộn nháo. Những người phụ việc mặc quần áo Hanbok đang vây tròn quanh Je Il. Tôi lặng lẽ đứng xa ra và ngắm nhìn hình ảnh nó. Một cô dâu tao nhã và xinh đẹp. Nhìn khác hoàn toàn với đứa con gái một tuần trước đây tìm đến phòng tôi khóc lóc rên rỉ nói rằng sẽ rũ bỏ tất cả. Je Il đón tôi bằng nụ cười bình thản.

— Hôm nay đẹp thế!

Nó đã nói trước điều tôi phải nói. Giây phút bắt gặp ánh mặt nó ngực tôi trĩu xuống. Trong mắt của Je Il không hề có biểu hiện gì cả. Trong cặp mắt phẳng lặng không hề có một gợn sóng lăn tăn, chứa đựng sự nhẫn nhục calm lạnh của người đã vượt qua mọi thứ tình cảm của sự sợ hãi và khát vọng, sự hồi hộp và e sợ. Tôi nhớ đến bộ phim “Cô dâu chạy trốn”. Nếu muốn cầm tay nó để chạy trốn thì đây chính là thời điểm thích hợp nhất. Nhưng tôi chỉ còn biết cách ghé vào tai bạn thì thầm!

— Để tớ mua thuốc lá cho nhé?

Je Il khẽ cười. Và rồi lặng lẽ tìm tay tôi nắm lấy. Lòng bàn tay được bọc găng tay voan trắng của nó lạnh ngắt như nước đá trong dòng suối mùa đông. Sự run rẩy truyền đến cả thịt và thấm vào tận xương của tôi. Cái sự thật rằng nó đang bước vào một thế giới vô cùng rộng lớn phía đằng kia quả là vô cùng chân thực.

Đây là lúc bố mẹ của hai gia đình sẽ thấp nển bắt đầu cho buổi lễ trọng đại hôm nay.

Nếu một người đã ba mươi hai tuổi thì có thể nhắm mắt học thuộc hết được trình tự của một đám cưới. Đám cưới được tiến hành nhanh chóng không để lỡ mất khâu nào. Tôi đứng phía sau cùng và quan sát buổi lễ. Trong lúc đang đọc lễ thành hôn thì có ai đó đập đập vào vai tôi. Là Yu Hee.

— Cậu có điên không? Sao bây giờ mới tới?

Người bật cười với câu nói sảng của tôi và nói lời “xin lỗi” không phải là Yu Hee mà là Yu Jun. Và bên cạnh đó lại có một người con trai khác. Người con trai đứng chông chênh giữa Yu Hee và Yu Jun, chỉ cần nhìn qua tôi cũng nhận ra đó là Yonggin, mối tình đầu của Yu Hee. Mười năm, khoảng thời gian nghiệt ngã. Nó biến cậu lính lục quân với cái đầu trọc lóc ra ngoài vào kì nghỉ phép thành một người đàn ông với cái cằm phệ xuống.

Và địa điểm thích hợp nhất cho việc tình cờ gặp một ai đó sau mười năm có lẽ là đám cưới của người đã từng biết chung vào mười năm trước. Tôi mới chỉ nghe Yu Hee nói là giờ đang quen lại Yonggin nhưng không biết rằng nó lại đưa anh ta đến tận lễ cưới của Je Il. Tôi lúng túng chào người yêu cũ đồng thời là người yêu hiện tại của bạn mình.

— Đúng thật là... lâu quá... rồi... nhỉ?

Tôi thêm từ kính ngữ “yo” vào sau câu nói. So với Yonggin của thời gầy nhom và cao ngồng mười năm trước thì giờ có vẻ đã tăng lên 10 cân. Để biến cậu trai đã từng có khuôn mặt vô cùng sáng sủa thành một người đàn ông ly dị vợ với cái mặt dày lên như miếng đậu phụ, ngoài khoảng thời gian mười năm ra thì cần thêm gì nữa? Tự nhiên thấy sợ hãi, không biết hình ảnh của Oh Eun Shu ba mươi hai tuổi đang phản chiếu thế nào so với hình ảnh của Oh Eun Shu hai mươi hai tuổi mà Yonggin đang ghi nhớ trong tâm trí.

Hoa cưới của Je Il được bạn cùng công ty nó nhận được. Tôi hơi ngạc nhiên khi biết đó cũng không phải là quan hệ thân thiết gì lắm song không lộ ra mặt. Nhưng một góc nào đó trong lòng cảm thấy hơi chua xót. Je Il đã không hỏi dù chỉ là câu đùa với tôi hay Yu Hee rằng có nhận hoa cưới không. Tất nhiên hoàn toàn không phải là tôi muốn nhận hoa cưới. Bữa tiệc buffet mệt mỏi. Tôi chất đầy lên đĩa mấy miếng sushi, mấy miếng thịt cùng miếng trộn và salad. Yu Hee vừa sẻ vào đĩa cho Yonggin mấy miếng cá hồi xông khói vừa lú lú:

— Eun Shu, sao cậu không đưa cậu bé ấy tới đây?

Chỉ muốn tống cả cuộn kimbap vào miệng nó. Yu Jun chăm chú nhìn tôi. Tôi nhớ tới lời thổ lộ của Yu Jun. “Không cần phải kết hợp như vợ với chồng mà chỉ cần như con người với con người là được mà”. Không biết lời đề nghị ấy giờ có còn hiệu lực không nhỉ?

— Nghe nói là nhỏ hơn bảy tuổi mà. Oa, tài thật đấy!

Yonggin nói lời cảm thán không biết là trêu chọc hay chế nhạo nữa. Xem ra Yu Hee đã tường thuật cặn kẽ về quan hệ đàn ông của tôi. Có vẻ như ngượng nên Yu Hee thúc tay vào sườn bạn trai mình.

— Đã sao nào, con gái kém bảy tuổi cùng đây ra đây.

Yu Jun cũng buông một lời và rót đầy bia vào cái ly trước mặt tôi. Tôi không nhìn Yu Jun mà đưa ly bia lên miệng. Lớp bọt mềm chui qua cổ họng và ào ạt chảy vào trong.

— Mình đi đâu bây giờ nhỉ?

Đáng lẽ tôi phải từ chối khi nghe đến câu hỏi đó. Nằm lẫn lộn ra đất giống như đột nhiên bị đau bao tử. Hoặc là lấy lý do bố ốm nặng để chuồn thẳng. Trước những tình huống khó xử mà không biết nói dối, cứ nửa nạc nửa mỡ, cũng là lỗi tại bản tính của tôi.

Theo lời đề nghị của Yonggari chúng tôi tới quán chuyên bán cá phơi gần đó. Ngồi trước lò nướng bằng than hoa, chúng tôi cười nói ồn ào, vượt quá sự cần thiết, giống như những cặp vợ chồng trung niên lần đầu tiên tham gia câu lạc bộ đổi vợ đổi chồng. Chủ đề đa phần toàn do Yonggari dẫn dắt. Trước đây tôi không biết, nhưng giờ có vẻ như anh ta đã trở thành một kiểu đàn ông không thể chịu đựng nổi nếu tự mình không chủ trì không khí cuộc nhậu.

— Thịt cũng vậy, thật ra phơi lên mái ngói và nướng trong lò gạch là tuyệt vời nhất. À, anh họ tớ cũng là người rất nổi tiếng về lĩnh vực đó. Anh ấy có một cái lò nướng rất lớn ở Y Cheon. Khi nào bọn mình cùng đi tới đó nhé.

— Nếu thế thì thích quá, Eun Shu, cậu cũng đưa bạn trai đi, được chứ?

— Ừ, đi thì đi cho biết.

Mặc dù tôi cũng đôi đáp một cách vừa phải nhưng trong đầu không ngớt dấy lên những ý nghĩ linh tinh. Bạn mẹ, cô Kimpo, rõ ràng là chú Kimpo. Quan hệ của tôi và The Oh đang đi đến đâu? Giám đốc đã biết chuyện chưa? Không biết cái đứa thổi tin đồn tôi và ông An là đứa nào? Tôi từng nghe được ở đâu đó nói rằng sổ phận chỉ mang đến cho con người những thử thách mà người ta có thể đảm đương được. Tôi cũng vẫn đảm đương được. Chắc chắn là vậy. Nếu như sổ phận và thử thách không cùng đánh lừa tôi.

Vừa lật những miếng thịt lợn đỏ au đang chín trên phen nướng bằng tay phải, tay trái vừa nâng chén rượu.

— Oa, Eun Shu thời gian qua không gặp, nay lên đô quá nhỉ?

Đâu chỉ là rượu không đâu, nếp nhăn cũng đâu phải chuyện đùa.

Yonggari và Yu Hee như Jang So Pan và Ko Jun Ja^[29] đẩy đưa đôi qua đôi lại.

— Có sao không?

Yu Jun hạ thấp giọng hỏi tôi. Để tỏ ra không có vấn đề gì tôi giơ hai ngón tay hình chữ V lên.

— Uống từ từ thôi.

Trong lúc Yu Jun thì thảo thì điện thoại tôi reo. Đó là The Oh. Yu Hee nhanh như chớp chớp lấy điện thoại của tôi.

— Chúng tôi nghe nói nhiều về cậu rồi. Sao không đến đây cùng đi. Bây giờ đến đây nhé!

Tôi thật sự không ngờ The Oh lại nhanh nhẩu đồng ý với đề nghị của Yu Hee đến vậy.

— Vậy tớ đến nhé?

The Oh nói khi điện thoại đã ở trong tay tôi. Từ miệng tôi phát ra từ “cũng được”, đó là sự khách khí hay sự liêu lĩnh của tôi nhỉ. The Oh tới trong phút chốc. Giây phút nhìn thấy chiếc áo khoác quen thuộc của người bạn trai nhỏ bé của tôi khi cậu mở cửa nhà hàng bước vào thì ý thức của tôi bắt đầu chao đảo. Và, thấy hồi hận khi đã gọi cậu tới.

Khi để Yu Jun, Yonggin, The Oh cùng ngồi mới thấy họ giống như chú cháu. The Oh cung kính nhận bằng hai tay chén rượu Yu Jun rót. Chén sau Yonggin rót đầy cho cậu.

— Tôi lớn hơn nhiều tuổi lắm nên muốn đổi xử thoải mái. Vậy được chứ?

Lỗi nói không lịch sự của Yonggari làm tôi khó chịu. Ngược lại Yu Jun lại dùng lời lẽ vô cùng trân trọng đối với The Oh từ đầu đến cuối “Anh có muốn dùng thêm nữa không?” khiến tôi cũng thấy bất tiện không kém. Yu Hee có vẻ có rất nhiều chuyện bức xúc.

— Tôi thật ra vô cùng kinh ngạc, không biết cậu có biết hay không nhưng Eun Shu không phải là kiểu sẽ quen với người ít tuổi. Chắc không phải là được giới thiệu rồi, vậy hai người quen nhau thế nào vậy?

— Vâng, chúng em tình cờ gặp nhau. Em theo một anh bạn đi nhậu...

The Oh đang định giải thích một cách cặn kẽ thì tôi đột nhiên xen vào một cách sỗ sàng:

— Cậu định phỏng vấn cậu ấy đấy à?

— Này, làm gì mà khiếp thế? Cậu có mười cái miệng cũng chẳng nói gì được đâu. Làm sao có thể

giấu bọn tớ kín mít như thế.

— Giấu đâu mà giấu, chẳng qua không có cơ hội để giải thích thôi.

— Hừ, đúng là leo mép, mới cách đây không lâu còn nói là không quen ai.

Tôi vừa lờ qua tiếng lại với Yu Hee vừa để ý thái độ của The Oh. Cặp lông mày mỏng của The Oh có vẻ hơi nhíu lại. Yu Jun và Yonggin ngồi im thin thít. Nam Yu Hee, như vậy là không fair play^[30]. Tôi dốc ngược ly rượu. Không phải là tôi không hiểu tâm trạng rối rắm của Yu Hee. Yu Hee luôn thành thật đối với tôi. Ngay cả chuyện nó nghỉ công ty để đi học lớp nhạc kịch, chuyện gặp lại Yonggari - mỗi tình đầu giờ đã trở thành người đàn ông ly hôn và quay lại với nó, cũng đều nói với tôi trước. Yu Hee đối với tôi như vậy mà lại nghe chuyện về The Oh qua Je Il tất nhiên là nó phải tự ái rồi. Biết đâu nó đang than thở vì mình thì tặng một giỏ đựng đầy những những trái cây cao cấp như xoài, đu đủ, dưa hấu mà lại nhận về nửa quả táo héo. Tất nhiên tôi cảm thấy có lỗi với nó. Bởi là con người, tất nhiên tôi sẽ phải cảm thấy có lỗi với Yu Hee. Nhưng biết làm sao bây giờ, khi mà càng lớn tuổi lại càng thấy không thể nào thổ lộ hết mọi ngõ ngách trong tâm hồn mình dù là với bạn thân đi chăng nữa. Con ốc sên lúc nào cũng cuộn tròn mình lại đâu có phải là lỗi tại nó. Giây phút nhân nhượng để đẩy một miếng tâm trạng mình ra thì sự chân thật sẽ bị biến dạng đi mất rồi.

— À, mà các cậu còn nhớ không? - Yonggari khẽ khàng lái câu chuyện. - Hồi học năm thứ hai ở trường Yu Hee có lẽ hội, Je Il đi giày cao gót của chị tớ và bị tẹo chân ấy. Yu Jun chả công nó lên xuống dốc còn gì?

— À, lúc đó mới thật khủng khiếp chứ. Không có Je Il ở đây tớ mới nói, không biết nó đã nặng đến cỡ nào...

Câu chuyện lại nhanh chóng chuyển sang kí ức của mười năm trước. Trong hội tất nhiên đều cùng có chung những khoảng thời gian quá khứ. Những câu chuyện với người không có mặt ở đó sẽ trở nên vật vãnh, tếu táo, nhưng The Oh vẫn dựng thẳng lưng chăm chú ngồi nghe. Chắc chắn cậu phải cảm thấy chán ngắt và có thể là bức bối nữa, nhưng cậu không hề tỏ thái độ nào dù chỉ là một chút ít. Thật là một người tử tế. Tôi lăm bằm trong bụng. Đúng là ngố, chỉ cần tử tế vừa phải thôi, như thế có tốt hơn không. Hình như tôi lăm bằm như thế thì phải. Sao cứ thấy tay mình liên tục nâng chén rượu thế này.

— A, hôm nay rượu có vẻ ngọt thế nhỉ?

Tất cả quay sang nhìn tôi với vẻ kinh ngạc. Tôi chỉ muốn nở nụ cười dễ thương nhất trần đời này cho họ. Tôi đã ngoác miệng rộng hết mức có thể. Cái răng hàm được trám ở tận sâu trong cùng chắc chắn sẽ lộ ra. Đó là điều cuối cùng tôi có thể nhớ được trong đêm hôm đó.

Tại sao con người lại vượt qua giới hạn? Là vì họ luôn sống và ý thức về giới hạn. Bị chèn ép bởi ý thức rằng sẽ không phải lẽ nếu giẫm chân lên giới hạn. Nhưng một ngày nào đó, sự thôi thúc vớ vẩn nhấp nháy giống như đèn tín hiệu bị hỏng. Và giống như chờ đợi sẽ có những vụ nổ kinh hoàng liên tiếp.

Không cần phải thanh minh. Ngày hôm đó tôi say mê man. Bóng dáng Yonggari hùng hổ đòi tính tiền trước quầy quay quay trước mắt tôi. Hình như tôi đã hét lên:

— Đồ đen đui, tại sao nó lại trả tiền!

Không thể nhớ rõ được từ “nó” đó có thực sự phát ra khỏi miệng tôi không. Vẫn nhớ loáng thoáng tôi khoác tay Yu Jun đi giữa ngõ hẻm đầy rẫy nhà hàng.

— Đi tăng hai, tăng hai nào!

— Đây, cậu say quá rồi đấy. The Oh à, anh giữ nó lại đi.

Yu Jun có vẻ để ý tới thái độ của The Oh nên đẩy tay tôi ra. Nhưng tôi lạnh lùng đẩy The Oh.

— A si, tớ chưa say. Đi tăng hai, tăng hai!

Yonggin vừa ra khỏi và hòa theo tôi:

— Đi thôi, lần này thì uống Bekje nhé.

— Cậu ta cũng đã say nhã ra rồi.

— A, hay quá, rượu Bekje! Đi thôi, đi thôi.

Ý thức dần dần mờ mờ đi như cùn thấm vào miếng mứt. Cầu thang cong cong dẫn xuống dưới tầng hầm, giống đúng như mê lộ đen ngòm không đáy. Chân cẳng liên tục xiêu vẹo và trước mặt quay cuồng. Khuôn mặt phù lên của Yu Hee, vẻ mặt lo lắng của The Oh, mặt Yonggin đỏ gay đỏ gắt. Khuôn mặt đó và những khuôn mặt nhảy nhót trong đầu như pháo hoa màu đỏ tươi. Chẳng rõ Yu Jun đã biến mất lúc nào mà không thấy bóng dáng cậu ta đâu cả. Không thể chấp nhận được, tại sao tôi lại thế này, không thể chấp nhận được, nhưng vẫn cứ uống. Lúc cố tỉnh ra tôi thấy mình đang la chối lỏi với Yonggin.

— Cậu nói thật đi. Tại sao lúc đó cậu lại đối xử với Yu Hee như vậy?

— A si. Lâu lắm rồi mới gặp bạn mà sao cậu cứ làm thế? Sao cứ phải xoáy vào chuyện cũ như vậy?

Thế còn đưa bây giờ tự nhiên xuất hiện thì sao nào? Cậu nghĩ cuộc đời đơn giản vậy sao? Cậu nghĩ Yu Hee tầm thường thế sao?

The Oh đứng ra ngăn tôi:

— Minh ơi, thôi về đi, mình say quá rồi.

— Thôi, mình đừng xía vào. Mình không thấy lúc đấy đó thôi. Lúc đó Yu Hee mới khổ sở làm sao. Lúc đó nó đã uống thuốc đấy. Đúng không, Yu Hee à?

Yu Hee không những không cảm động về tình cảm bạn bè của tôi mà còn rất giận dữ.

— Đây, Oh Eun Shu, cậu quá lắm. Muốn say cũng phải say cho đàng hoàng chứ. Sao cậu lại bắt bẻ Yonggari như vậy?

— Nam Yu Hee! Cậu, vì ai mà tớ như thế này? Tất cả là vì cậu hết. Cậu cũng bị tổn thương còn gì. Yonggari. Cậu nói thẳng ra đi. Có thật cậu đã ly hôn rồi không? Cậu đâu đã ly hôn đâu mà lừa dối như vậy?

Tôi vừa dứt lời Yonggari đập mặt xuống bàn nức nở. Có thể giới hạn mà cậu ta cố gắng giữ cũng đã vỡ òa ra rồi. Không thể biết được. Nhưng có một điều chắc chắn rằng sức mạnh của cú đập mặt xuống bàn đó làm nước trong nồi lẩu văng ra. Thứ nước lẩu đỏ ngầu bắn vào vạt áo tôi lấm chấm. The

Oh vội lấy khăn giấy lau cho tôi nhưng tôi đẩy tay cậu ra và đứng dậy khỏi chỗ. Tôi bước mấy bước hướng tới toilet. Cái nền đột nhiên lảo đảo rồi che mất tầm mắt. Tôi ngã sòng soài. Úp mặt thành hình chữ thái xuống cái sàn bẩn thỉu của quán rượu như nhân vật chính trong truyện tranh trẻ con. Ở trán chảy ra một dòng dung dịch nóng hôi.

Không chỉ dựng tôi dậy, lau máu trên trán cho tôi, vỗ lưng cho Yonggari mà còn dỗ dành cơn giận của Yu Hee - tất cả đều là The Oh. Không thể nhớ nổi The Oh đã đẩy tôi lên taxi như thế nào. Đang lơ mơ ngủ, sự bức bối trong người làm tôi mở choàng mắt. Khu phố bên ngoài cửa xe rất quen thuộc. Giây phút tôi nghĩ đã tới rồi thì đột nhiên chiếc xe khế chồm lên. Mùi xăng nồng nặc xộc vào mũi tôi. Không để cho có thời gian thở, tất cả những thứ có trong bụng tôi bắt đầu tràn ra ngoài.

Bãi nôn dồn thành đống như một ngọn núi nhỏ trên đệm ghế vải xe. Chú taxi dừng xe bên ven đường. The Oh xắn tay áo đang định dọn đi thì chú lái xe cỡ năm chục tuổi mặt nhăn mày nhí giống y như tờ báo bị vo viên.

— Có làm như vậy cũng chẳng được. A, của khi. Có nốc thì nốc cho tử tế vào chứ.

— Xin lỗi chú, thành thật xin lỗi chú. - The Oh cúi gằm đầu xuống. Tôi nắm lấy cái túi xách.

— Minh ơi, lấy tiền trong túi tờ trả đi. Chú ơi, hết bao nhiêu thế?

Mỗi lúc tôi mở miệng mùi chua lèm lẹt bốc ra. Giây phút vượt qua giới hạn đến thật bất ngờ. Và cả buổi sáng hôm sau tôi chỉ muốn chui vào cái thùng lọng của sự hổ thẹn.

3

Ánh sáng mỏng và trong lờ mờ lọt vào. Buổi sáng đã tới một cách không hoàn toàn giống như một chiếc gương vỡ. Trong phòng vô cùng tĩnh lặng. Tôi vẫn ở tư thế nằm và chớp chớp mắt. Lông mi và tròng đen, cả lông mày nữa vẫn ở đúng vị trí. Không có sự biến hóa mang tính quyết định nào. Không thể phán đoán nổi rằng cần phải an tâm hay cảm thấy cảm giác như dưới địa ngục nữa. Tôi sợ. Tôi nằm lặng một lúc lâu giả vờ như chưa tỉnh. Cảm giác khinh bỉ bản thân mình đến mức không chịu nổi và cơn buồn ngủ cùng dồn dập kéo đến. Tôi lại thiếp đi.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu nữa. Cảm giác nôn nao làm tôi mở mắt. Tôi chạy ra bồn cầu và cố gắng khạc khạc nhưng trong cổ họng cứng ngắt chỉ chảy ra thứ nước đờm đục ngầu. The Oh đến lúc nào đó bên tôi và khế vuốt lưng cho tôi. Trong những lúc như thế này, sự tồn tại của người khác bên tôi vừa làm cho tôi cảm thấy vô cùng yên tâm đồng thời cũng làm tôi xấu hổ, đau đớn.

— Nôn nhiều thế mà vẫn chưa ra hết nhỉ! Minh đừng cố cho ra nữa.

— Hôm qua... tờ cũng... nôn à?

Vừa nói hết câu cũng là lúc đầu tôi nhớ lại vụ việc ồn ã trong taxi đêm qua. Đã súc miệng bằng nước lạnh nhưng sự nôn nao vẫn không lắng xuống. Tôi ngồi bên bồn cầu như một bà lớn tuổi có thai muộn nôn ọe trong một lúc lâu. The Oh nắm bóp những ngón tay dài lạnh ngắt của tôi.

— Mình ngủ lâu thật đấy. Lần đầu tiên mới nhìn thấy mình ngủ say như chết vậy.

Giọng The Oh rất âm áp và ân cần.

— Chắc mình không nhớ trong lúc ngủ mình gọi mẹ suốt phải không? Hôm qua về nhà rồi mà hình như vẫn còn nhớ thì phải.

Mẹ? Tôi đã gọi mẹ sao? Đến lúc này cảm giác hiện thực đột nhiên ủa về.

— Bây giờ là mấy giờ?

— Ừm, hơn mười giờ rồi.

— Hôm nay là thứ hai mà.

Tôi đẩy The Oh ra và vội vàng đứng dậy. Cái cách miêu tả về sự việc trước mắt bỗng tối sầm hình như người ta dùng cho những hoàn cảnh như thế này thì phải. Sáng thứ hai, hơn mười giờ rồi mà còn chưa đi làm! Đây là lần đầu tiên kể từ ngày tôi bắt đầu đi làm. Không thể biết được mình cần phải làm gì nữa. Nhìn điệu bộ không rửa mặt mà vắt cái áo khoác lên tay của tôi, một nụ cười nở trên khuôn mặt The Oh.

— Tớ đã nói là mình không đi làm được rồi!

— Cái gì?

Công ty mình gọi điện tới khoảng được hơn một tiếng rồi. Họ hỏi sao mình không đi làm, tớ mới nói mình không được khỏe và đang nằm ở nhà.

— Ai, ai điện thoại thế? Con trai hay con gái? Mà không. Chính xác là mình nói gì? Mình nói tớ bị làm sao? Chắc là mình sẽ không nói tại tớ say rượu chứ?

— Nói từng câu một thôi, lẫn lộn hết cả. Ừm, người điện thoại là con gái. Tớ không nói mình đã uống rượu. Mới đầu tiên tớ chỉ nói mình bị ốm. Nhưng phía bên kia cứ vặn hỏi mãi. Nên tớ nói là mình bị cảm nặng.

Tôi đặt như ném cái áo khoác xuống sàn. Thái dương nhức như bị chim gõ kiến mổ. Người điện thoại có lẽ là chị Jang. Khi nghe giọng nói của The Oh không biết chị ấy sẽ tưởng tượng điều gì nhỉ? Nhớ tới cái trán hẹp của chị ấy khi bí mật chuyển tin đồn về tôi cho tôi nghe.

— Thế chị ấy không hỏi mình là ai à?

— Chị ấy có hỏi rằng xin lỗi thế anh là ai?

— Vậy, vậy mình trả lời mình là ai?

The Oh chăm chú nhìn tôi:

— Mình đừng lo, tớ không nói tớ là bạn trai mà chỉ nói là bạn thôi.

— Điên à?

Tôi hét toáng lên. Giây phút ấy sao lại có thể mất đi sự chế ngự bản thân mình được nhỉ.

Mới sáng sớm có ai đó nghe điện thoại mà đi nói là bạn liệu có chấp nhận được không? Thà mình nói là em trai đi còn đỡ, không thì là anh trai. Mà không, tại sao lại nghe điện thoại của người khác? Sao không để cho chuông reo đi.

Lại cầm cái áo khoác và đứng lên nhưng The Oh đã ngăn tôi lại. Giọng cậu ấy có vẻ hơi run.

— Mình cứ nhất định đi à?

Mắt chúng tôi chạm hờ nhau trong không trung.

— Làm sao không đi được? Cứ tưởng công ty là trường học sao? Đã không biết gì thì chớ.

— Mình cứ nằm thêm tí nữa đi. Tớ đang nấu cháo rồi. Ăn cháo xong, nghỉ đi một chút sau đó tớ sẽ đưa mình đi.

— Không còn thời gian nữa, bây giờ tớ phải đi.

— Nhấp môi một chút rồi hăng đi mà.

Cậu ấy tỏ vẻ rất cứng rắn, điều mà trước đây không thấy, cứ làm như không ăn cháo thì trời sẽ sập vậy.

— Sao lại thế? Cháo chiếc gì, cái đó làm sao mà ăn bây giờ được. Tránh ra đi, nhanh lên.

Cậu không buông tha cho tôi. Tôi ngồi phịch xuống đất:

— A,... tôi chán ngấy lên rồi!

Tôi ôm đầu. Việc biết mình hành xử không đúng càng làm cho tôi hét to hơn. Tôi ghét bản thân mình. Tôi muốn tự đánh lừa mình. Người tôi run lên lẩy bẩy. Bàn tay đang nắm cánh tay tôi dần dần trở nên không còn sức nữa.

Khuôn mặt đỏ gay của cậu chợt trở lên lặng phắc và lạnh ngắt. Tôi có thể cảm nhận có gì đó đang dịch chuyển trong cậu. Biết đâu có thể là một điều nguy hiểm, dù vô cùng nhỏ nhoi.

Tàu điện ngầm chỉ xóc một chút cũng làm bụng tôi nôn nao liên tục. Ngay cả ở trong thang máy cũng không biết tôi thở thật sâu mấy lần. Tôi hít thở rồi mở cửa văn phòng với vẻ mặt không khác mọi ngày. Có thể gọi đây là tư thế có trách nhiệm hay không nhỉ. Khi gặp phải tình huống khó khăn trước tiên nên né tránh là tốt nhất. Nên vòng vo một cách tối đa cho đến khi đối diện thẳng với vấn đề. Tôi đã nghĩ một mình mình che mắt, bịt tai trốn đi là được. Hình như năm lớp 6 thì phải, vào đúng ngày phải phát biểu về bản thành tích thi với kết quả bơi bác của mình, tôi đã giả vờ ốm. Mẹ có vẻ đoán ra nhưng cũng giả vờ thua trước đứa con gái đang ôm bụng lăn lộn. Từ đó đến nay đã hai mươi năm trôi qua. Tôi lúc này là thành viên cấu thành của một tập thể lợi ích được gọi là công ty. Cho dù là ốm đến mức nào, cho dù muốn trốn bao nhiêu đi chăng nữa cũng vẫn phải đi làm. Không những những phần việc tôi xử lí chất đống trên bàn mà ngữ cảm của từ “đến muộn” cũng sẽ vẫn mềm mại hơn là “nghỉ làm”.

Vào thời điểm gần hết giờ ăn trưa, lúc nào cũng vậy, văn phòng đầy chật người. Mấy người nhân viên khác cũng đưa mắt chào tôi.

— Nghe nói chị bị làm sao à? Giờ đã đỡ chưa?

Một nhân viên thiết kế trong nhóm mỹ thuật ra vẻ quan tâm đến tôi. Chỗ cô ấy rất xa nhóm tôi mà còn biết được có thể coi gần như tất cả những thành viên cấu thành nên công ty nhỏ xíu như lòng bàn tay này đã biết về lí do vắng mặt của tôi. Không hiểu sao chị Jang và Lee Min Jeong lại đứng cùng nhau. Chị Jang nhìn thấy tôi chỉ nói “Nhìn mặt hóp đi kìa. Sao lại đến làm gì? Cứ nghỉ một ngày đi.” Không hề dả động tới người con trai nghe điện thoại. Vậy lại càng đáng sợ hơn.

Suốt cả buổi chiều tôi phải gọi điện đi nhờ viết kịch bản. Sao hôm nay lại lắm người không nghe điện thoại thế. Khó khăn lắm mới gọi được thì lại bị từ chối thẳng thừng. Trong lúc tôi đang nài nỉ “Có bận nhưng xin hãy giúp chúng tôi” thì cơn buồn nôn dội lên trong tôi mấy lần. Những tiếng ợ hơi làm bụng tôi càng cồn cào.

Ông Hwang đi đâu không thấy bóng dáng, khoảng bốn giờ mới bước vào với bộ mặt đỏ ửng. Ông ta không hề quan tâm tới sự đến muộn của tôi. Chỉ nói có cuộc họp gấp, gọi tất cả vào phòng họp. Cảm nhận được có cái gì đó không bình thường. Toàn bộ nhân viên phòng biên tập đã tụ tập đông đủ. Không nhìn thấy bóng dáng ông An đâu. Tin đồn về tôi và ông An đang câu kết với nhau lại hiện lên trong đầu làm tâm trạng tôi trở nên nặng trĩu.

Người thay ông An để triệu tập cuộc họp gấp đó là giám đốc. Tất cả chúng tôi ngồi bằng tư thế thẳng lưng chờ đợi lời đầu tiên của giám đốc.

— Có một chuyện không thể có, có cũng không thể được xảy ra nhưng đã xảy ra.

Ngữ điệu thật bi tráng và thống thiết.

— Hiện tại tâm trạng của tôi vô cùng thê thảm. Nếu đây là vấn đề cá nhân tôi, thì tôi chỉ muốn quẳng mình qua cửa sổ để chuộc lỗi, muốn biến thành một con chim để bay lên bầu trời xanh kia.

Tôi từng nghe thời còn đi học giám đốc đã từng là một thanh niên yêu văn học, đã từng viết thơ và gửi đăng lên báo văn nghệ, nhưng với khả năng cỡ đó thì đừng có mơ lọt vào vòng loại. Một người luôn tự tin như vậy tại sao tự dưng mặt mày dუმ đó và mắt thì lộn ngược lên thế kia nhỉ? Sự băn khoăn của tôi được giải đáp ngay.

— Tôi đã nhận một cú điện thoại từ công ty K.

Không cần nghe câu tiếp theo cũng biết. Việc sửa lỗi sai và chỉ in lại một phần số lượng tạp chí quảng cáo công ty đối tác đã bị vạch trần ngay tắp lự. Giám đốc liên tục lặp đi lặp lại điểm quan trọng “không thể tin được và không muốn tin chút nào cả”. Có vẻ như giám đốc chưa biết về đầu đuôi của sự kiện đều được xử lý dưới sự chỉ đạo của ông An. Mà không, điều đó không quan trọng. Với vai trò là ông chủ kiểu gì ông ấy cũng đang tìm ra kẻ đang cố tình “tỏ ra không biết”.

Sắc mặt của Lee Min Jeong đang ngồi phía đối diện đỏ rần. Đúng rồi. Người thực hiện lúc đó là Lee Min Jeong. Chắc, chắc, không được rồi. Kiểu gì cũng bị chửi. Tôi cảm thấy thương cảm cho cô ấy, lúc đó cô ấy đã chẳng nghĩ rằng lửa chỉ cháy bên kia sông.

— Oh deri, lúc đó rõ ràng tôi đã ngăn rồi cơ mà!

Ông Hwang đang nói với tôi nhưng không phải là nói với tôi. Thính giả mà ông ta đang nghĩ tới, là tất cả những người tụ tập trong phòng này, trừ tôi ra. Đặc biệt, giám đốc luôn nhấn mạnh thứ tự thứ nhất. Điều mà tôi không thể đối phó một cách thẳng thắn bởi tôi đã không thể nào tin nổi. Tôi sẽ không phủ nhận, không muốn né tránh. Như đã biết, tôi chẳng phải là con người trơ tráo như vậy. Tôi công nhận. Người đưa ra ý tưởng cho vấn đề đó là tôi. Vậy thì bảo tôi phải làm sao! Đó chỉ là việc nặn ra trí khôn để cứu công ty này trong lúc lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Khi đó ai cũng hi hô vào hùa rồi bây giờ lại chĩa mũi tên vào con người yếu ớt là tôi. Tôi cảm thấy run rẩy với cái tổ chức máu lạnh này.

— Oh deri?

Giám đốc nhìn chăm chăm vào tôi. Cái nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. Tất nhiên, không có ai đứng ra quy trách nhiệm cho tôi cả. Cũng không có ai nói rằng sẽ giải quyết vấn đề theo cách như thế nào. Bởi bát nước đã đổ thì có ai đứng ra chịu trách nhiệm cũng không thể cứu vãn được. Cuộc họp kết thúc mà không có kết luận nào. Mà nói chung đây cũng chẳng phải là vấn đề có thể đưa ra được cái gọi là kết luận ngay từ lúc đầu. Chị Jang lặng lẽ đứng dậy nắm vai tôi.

— Cố lên. Chắc sẽ chẳng có chuyện gì đâu.

Rất khó có thể phán đoán được đó là sự tiếp thêm dũng khí cho nữ nhân vật chính của bi kịch hay đó là thái độ trêu ngươi. Lần này Lee Min Jeong cúi rúm bước đến.

— Chị, em xin lỗi, dẫu sao vì giúp em mà chị bị thế.

— Có sao đâu, đành phải vậy thôi.

Tôi trả lời có vẻ bao dung nhưng lại cảm thấy có cái gì đó bị thay đổi. Cô ta nhẹ tênh tênh đi về chỗ mình và nhét tai nghe MP3 vào tai. Tôi lặng lẽ nhìn phía sau cô. Phụ từ “dẫu sao” mà cô phát ra ong ong trong tai tôi. Lúc nào tôi cũng nghĩ Lee Min Jeong là một đứa trẻ. “Nó vẫn còn nhỏ lắm nên không biết, chưa biết cuộc đời đáng sợ thế nào và cũng chưa biết cách thỏa hiệp. So với nó thì tôi là một con người vấy bẩn dính đầy bụi bặm của cuộc đời. Nhưng giờ đây, không điều gì có thể chắc chắn cả. Ai là người nhỏ tuổi? Ai là người ngây thơ? Trong một khoảnh khắc nào đó, cảm giác về sự tồn tại của con người không những ích kỉ một cách đáng sợ mà còn không thể biết được sự thật mình là kẻ ích kỉ.

Tôi tự hỏi mình. “Tại sao cậu lại làm ở công ty này?” “Làm để sống”, câu trả lời hiện lên theo phản xạ. Không phải. Câu trả lời thật thà nhất sẽ là “chỉ vì không biết làm gì tốt hơn”. Có cảm giác bất an rằng giây phút bước một chân ra khỏi hàng rào đang vây chặt tôi một cách an toàn, biết đâu lại bị quăng vào giữa một khu rừng rậm rạp. Nếu sợ hãi thì sẽ mãi mãi phải sống như thế này. Và coi cái chuồng động vật là cái tổ ấm cúng.

Tôi lê thân thể mệt mỏi về nhưng The Oh không có nhà. Chỉ có cái ba lô của cậu vẫn nằm yên trong góc. Tôi mở nồi để trên bếp ga, trong đó chứa đầy cháo trắng lỏng lỏng. Hành được thái nhỏ bỏ lên trên, rắc thêm ít mè rang, nước tương pha đựng trong cái bát. Không hề nhìn thấy cái gọi là mảnh giấy của tình yêu.

Tôi rưới nước tương lên trên và đưa thìa cháo vào miệng. Hơi nóng nhưng vị ngọt bùi của cháo thấm đẫm trong miệng. Vừa nuốt thứ ngũ cốc ấy qua cổ họng tôi mới nhớ ra cả ngày mình đã nhịn ăn. Mắt tôi rơm rớm. Đột nhiên thấy nhớ The Oh không thể chịu đựng được. Cảm thấy có lỗi với The Oh không thể chịu được. Giờ đây người hiểu tâm trạng của tôi chỉ có tôi mà thôi. Thấy cô đơn kinh khủng. Sự im lặng nặng nề bao trùm lấy tôi. Tôi chậm chạp xúc cháo ăn và từ từ chớp mắt. Việc tôi không điện thoại cho The Oh mà điện cho Yu Hee là vì Yu Hee chính là người nhớ rõ nhất hình ảnh của The Oh hôm qua. Nhưng câu nói đầu tiên của Yu Hee chỉ là “Sao?”. Giọng nói vô cùng khó chịu. Tôi để lại lời xin lỗi chuyện hôm qua và đặt điện thoại xuống. Qua sự vắng mặt của cậu, tôi thật sự cảm nhận được sự tồn tại của cậu một cách đau đớn.

Các khớp xương run lên bần bật. Tôi bật nhiệt độ máy sưởi thật cao và trùm kín chăn. Một ngày dài và đau khổ đang dần dần khép lại. Tôi chìm vào giấc ngủ. Đêm đó, The Oh không về.

Có lúc câu tục ngữ xưa in đậm trong đầu “Có thể không biết người vào nhưng người ra thì biết”. Sáng mở mắt, tôi ngơ ngác với sự thật rằng mình có một mình. Phòng hẹp và tăm tối. Theo thói quen, tôi chuẩn bị đi làm. Đường đi tới công ty sao dài kinh khủng. Mỗi khi tàu điện ngầm dừng tại một ga tôi lại muốn bước xuống ga đó, nhưng thấy nếu không tới công ty cũng chẳng có chỗ nào đặc biệt để đi cả.

Không khí công ty chìm hẳn xuống. Tôi cắm cúi làm phần công việc dành riêng cho mình. Buổi chiều có tin rằng hợp đồng kí với công ty K đã bị hủy. Có cả tin giám đốc đã trực tiếp tới phòng Marketing của công ty đó để van vãn. Đây chẳng phải là vấn đề mà nếu tôi quan tâm thì sẽ giải quyết được. Tôi nhìn như chọc thủng màn hình máy tính. Nếu có thể được, chỉ muốn biến thành cái bàn phím nằm bẹp trên bàn hay cái ly uống nước, hoặc chỉ là thứ đồ vật như cái bấm bút chì chẳng hạn.

Không hề có liên lạc nào từ The Oh. Mới đầu tôi phần nộ, sau đó thấy không thể chấp nhận được tình cảnh này và chẳng được bao lâu tôi trở nên sợ hãi. Trong bốn ngày trôi qua, lí do tôi không liên lạc trước biết đâu là vì cảm thấy tội lỗi. Giây phút xác nhận và được xác nhận về sự kết thúc của mối quan hệ thì sự ly biệt hoàn toàn trở thành phần trách nhiệm của tôi. Tôi ngoi ngóp trong nỗi thống khổ của sự ly biệt mà không hề có mảy may hy vọng nào. Tôi chỉ muốn níu kéo thêm thời khắc quyết định để không biết đó có phải là ly biệt hay không.

Tôi cũng không hề liên lạc với nhà ở Bundang. Đã mấy lần có điện thoại tới nhưng tôi cố tình không nhận. Khi thấy tôi không nghe điện thoại, mẹ liền gửi tin nhắn.

“Con gái thương nhớ của mẹ ^^ Món kim chi nước mà con thích đã chín ngon lắm. Về nhà ăn cơm đi con. *^^*”.

Tài gửi tin nhắn của mẹ với những hàng viết cách không những rất hoàn hảo mà ngay cả các dấu cảm xúc cũng được ghép một cách rất tự do khiến tôi không khỏi thở dài.

Yu Jun đến thăm tôi sau bốn ngày The Oh biến mất. Yu Jun điện thoại tới văn phòng bô bô hét lên.

— Công ty cậu cao khiếp thật đấy. Đau hết cả cổ.

— Đừng đùa nữa, cậu đang ở đâu đấy?

— Ở đâu là sao, đang ngẩng cổ lên nhìn cậu đây này.

— Cậu nói gì thế?

— Có phải cậu nói văn phòng cậu ở tầng 12 không nhỉ? Một, hai, ba... à kia rồi. Có nhìn thấy tớ không?

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Thấy một cậu con trai đứng dưới đất hướng lên trời và đang vẫy tay rồi rít.

— Sao ra muộn vậy? Tớ cứ tưởng là mình đã gãy cổ rồi đấy.

Giây phút đối diện với Yu Jun tôi không thể không trở mắt nhìn. Thay vì đôi dép lê thường ngày cậu đi đôi giày da bóng lộn. Không chỉ có vậy. Bộ áo vét màu xám khoác ngoài áo sơ mi trắng, và cả chiếc cà vạt màu tím được thắt thẳng tắp. Thêm nữa, trên tay cậu đang xách chiếc cặp táp màu đen vuông vức. Quãng thời gian mười năm chơi với cậu bé ấy không biết đã lần nào tôi nhìn thấy dáng vẻ này chưa nhỉ? Xin thề, chưa một lần nào cả. Không biết có phải là Yu Jun của mấy ngày trước, người mà ngay cả trong đám cưới Je Il cũng chỉ diện quần vải cotton và áo len dài tay. Chắc chắn là ở cậu ta đang xảy ra một việc gì đó không lành.

— Lẽ nào... cậu định đi tự tử đấy à?

Yu Jun gật đầu về mặt trầm ngâm:

— Ừ, biết đâu đấy.

Tôi thót tim:

— Này, không được đâu!

— Bạn ơi, có gì đâu phải giật mình. “Lí do để nam 32 tuổi thất nghiệp nhảy xuống sông Hàn đó là vì bị thất tình với cô Oh nhân viên văn phòng 32 tuổi.” Cậu sợ sẽ có tin như vậy được phát trên tivi sao?

Vào lúc này, tôi cảm thấy bản thân thật bất lực khi vẫn cố để đoán xem trong câu nói đùa của Yu Jun, tình cảm thật sự của cậu dành cho tôi có màu ánh sáng nào. Chúng tôi đến quán Trung Quốc gần công ty. Tôi định kêu thêm đĩa bánh bao nhưng Yu Jun cứ khẳng định chỉ cần món mì đen là đủ rồi.

— The Oh khỏe chứ?

— Ừm.

— Cậu biết là tớ rất ít khen người khác đúng không? Đặc biệt là về con trai.

...

— Vốn lẽ chỉ có đàn ông mới hiểu về đàn ông. Bởi trên đời này có đủ các dạng. Nhưng với The Oh thì cậu ấy là người rất được đấy. Tất nhiên đó là vấn đề tự cậu phải phán đoán, nhưng khách quan mà nói chỉ cần như vậy thôi là chị Oh Eun Shu có thể yên tâm được rồi.

“Cảm ơn cậu, Yu Jun à”. Đáng lẽ phải nói như vậy nhưng miệng tôi lại vọt ra từ khác.

— Không phải là cậu đến đây để nói về chuyện này đó chứ?

— Ừm, ... chuyện là thế này.

Yu Jun không nói tiếp mà bỏ kính ra lau rất lâu. Mì đen chưa trộn đang nở ra trong không khí. Cậu mở miệng một cách khó khăn.

— Thật ra, tớ định nhờ cậu một việc.

Nhờ tôi? Sống cho đến tận tuổi này tôi đã nhận không biết bao nhiêu là lời nhờ vả. Cô giáo chủ nhiệm hỏi tôi học lớp 2 nhờ tôi nói với mẹ pha cà phê bỏ vào bình ủ ấm mang tới trường mỗi ngày. Anh bạn học cấp ba nhờ tôi chuyển thư tình của anh ấy viết gửi cho Je Il. Bạn trai cũ Gorilla bảo tôi cho anh ta mượn hai triệu để trả tiền thẻ tín dụng... Không có nhiều người biết rằng tôi sợ hãi như thế nào khi nhận lời nhờ vả của người khác. Tôi thường không từ chối lời nhờ của người khác. Cho dù

ngay sau đó lại hối hận nhưng rồi vẫn nở nụ cười và gật đầu, bởi vì tôi không muốn nghe lời trách móc của bất cứ ai cả. Bởi tôi không muốn để lại dấu ấn “kẻ xấu” trong lòng người khác.

Về điểm ấy tôi và Yu Jun rất giống nhau. Đây là lời nhờ vả đầu tiên của Yu Jun đối với tôi... nhưng xin lỗi Yu Jun à, tớ không muốn nghe một chút nào cả. Tôi cúi mắt xuống.

— Đạo này tớ đang làm một việc.

— Sao?

Cậu ta lôi tập sách trong cặp tài liệu ra.

Tài liệu học? Xã hội? Lớp 8? Những thứ này là gì thế?

Yu Jun không nói gì mà mở một cuốn sách ra rồi xoay nó về hướng tôi nhìn.

— Đây là tài liệu tớ sẽ giảng thử lúc 9 giờ. Tớ đã tập ở nhà rồi nhưng tớ đã bao giờ nói trước người khác đâu. Cậu chỉ ra cho tớ những phần rối rắm.

— Cậu nói để trở thành giảng viên dạy theo giờ của một trung tâm dạy thêm cấp hai, cậu đã gửi lí lịch tới mười trung tâm khác nhau.

— Đây là nơi đầu tiên bảo tớ chuẩn bị bài giảng thử. Tuổi cũng nhiều, lại không có kinh nghiệm. Đương nhiên là chẳng chỗ nào người ta nhận rồi. Chỗ này gọi là tớ cảm động lắm nên muốn làm cho thật tốt.

Đầu tôi quay quay. Cậu con trai tuyên bố rằng cả đời sẽ không có nghề nghiệp, người con trai nhất định cho rằng hệ thống tổ chức cá lớn nuốt cá bé không phù hợp với đặc tính của mình - Nam Yu Jun, giờ đây tuyên bố sẽ đi làm. Tại sao lại là học sinh cấp hai? Hay là cậu đang giấu Hội chứng Lolita^[31] đây?

Tôi cố gắng lái sang chuyện đùa nhưng xem ra thật nhạt nhẽo. Yu Jun có vẻ ngượng ngùng, không cười mà trả lời một cách nghiêm nghị.

— Tớ đã qua cái tuổi có thể xin vào làm nhân viên mới của những doanh nghiệp bình thường. Tớ cứ tưởng rằng lĩnh vực này không cần kinh nghiệm, có thể đặt chân vào được, nhưng không hoàn toàn như vậy.

— Cậu từng nói là không cần tiền vẫn có thể sống được cơ mà.

— Cái đó thì... nhưng cứ sáng mở mắt ra là lại thấy một ngày được lặp lại. Ăn bữa sáng kiêm bữa trưa, lang thang trên mạng một chút, thế là đi mất cả ngày. Ăn tối xong chơi trò Lineage một chút rồi xem phim đến tận khuya và ngủ. Ngày nào cũng vậy, giờ tớ không thể chịu được nữa.

Đó chẳng phải là cuộc sống mà tất cả mọi người đều mong muốn hay sao? Đừng có làm như mình bất hạnh nữa đi.

...

Tôi không biết nữa. Cả ngày vật lộn ở công ty, về nhà là không còn tí sức lực nào, toàn thân đờ đẫn hết cả ra. Biết đâu cơ thể con người lại được cài đặt sẵn cho việc sống lông bông không mục đích và rồi đến tuổi ba mươi hai thì mất hết sức lực, toàn thân trở nên uể oải. Bài giảng của Yu Jun không phải là không có chỗ vấp, nhưng chân thật và nhiệt tình. Nếu tôi là giám đốc trung tâm, tôi sẽ nhận cậu ấy ngay mà chẳng hề lưỡng lự. Tôi thành tâm chúc cậu ấy may mắn. Nhìn bóng dáng Yu Jun từ phía sau

khi cậu quay bước để tới chỗ làm đầu tiên trong cuộc đời mình thật là nhỏ bé. Bộ quần áo vét rộng quá khổ của Yu Jun càng làm tôi cảm nhận rõ điều đó hơn nữa.

4

Bốn ngày sau tôi mới điện thoại cho The Oh. Nghe tổng đài báo máy không liên lạc được. Sợ không nghe được điện thoại của cậu nên ngay cả lúc gọi đầu tôi cũng mang cả máy điện thoại vào nhà tắm. Rồi đến khi lộn hết cả ruột gan lên, tôi tắt điện thoại đi. Quyết tâm không đợi điện thoại của cậu thêm nữa. Và lại tôi muốn rằng cuối cùng khi The Oh điện thoại cho tôi và thấy điện thoại của tôi tắt cậu sẽ bị tổn thương. Nhưng hai, ba tiếng sau, khi bật điện thoại lên thì chẳng có cú điện thoại nhờ nào. Cũng không hề có một tin nhắn âm thanh nào để lại.

Cậu đang ở đâu?...

Những điều tôi biết về The Oh không nhiều lắm. Nếu nói rằng hầu như không biết gì cũng chẳng phải là quá lời. Tôi không biết cả số điện thoại nhà nơi cậu đang sống cùng bố mẹ. Tôi cũng chưa từng nhìn thấy mặt bạn bè cậu. Nếu, nếu cậu ấy có bị tai nạn giao thông đi chẳng nữa, cậu ấy có gặp cướp đi chẳng nữa, cũng sẽ chẳng có ai báo tin ấy cho tôi cả. Tại sao tôi lại khẳng khẳng từ chối chuyện giới thiệu bố mẹ và bạn bè của tôi với The Oh chỉ vì trong lòng không thoải mái chứ? Tại sao trong đầu tôi lúc nào cũng chỉ quanh quẩn với suy nghĩ đây là tình yêu rồi một lúc nào đó sẽ phải dừng lại? The Oh đã nhận ra suy nghĩ đó của tôi. Và biết đâu cậu ấy ra đi mang theo cảm giác bẽ bàng. Biết đâu tôi sẽ không thể gặp lại cậu ấy nữa. Nghĩ đến đây, trong tôi hiện lên khuôn mặt với nụ cười thật trong trẻo của cậu.

Không phải đó là cảm giác trái tim co thắt lại khi tan vỡ mối tình đầu. Nhưng cảm giác trong đầu tôi lúc này như đang có một con ong to bằng ngón cái bay ù ù không chịu dừng lại. Nhớ có lần cậu ấy hỏi “tại sao lại yêu tớ?”. Giờ đây là lúc tôi tự hỏi lại câu hỏi ấy. Khoảng thời gian ngắn ngủi chúng tôi cùng chia sẻ cho nhau đó thật sự là tình yêu chẳng? Có gật đầu hay lắc đầu thì cái còn lại trong tôi chỉ là cảm giác đắng nghét khi tự trách mình.

Je Il nói cuối tuần cùng tôi đi ăn tối. Khi hỏi “ăn ở đâu?” thì nó bảo “tới nhà tớ”. Tôi hơi lúng túng không biết ý nghĩa của cái từ nhà tớ là ở đâu.

Ngôi nhà trắng mát của Je Il nằm trong một khu chung cư rộng lớn ở Il Sal. Tôi xách gói xà phòng bột Super Tide nặng trĩu, sau khi quanh đi quẩn lại mấy vòng giữa những dãy nhà chung cư giống nhau, cuối cùng mới tìm ra nhà nó. Người mở cửa cho tôi là Yu Hee. Tôi quăng gói xà phòng Super Tide vào nó rồi làu bàu:

— Một tưởng chết đi được. Những tòa nhà chung cư trên đời này sao giống nhau y hệt thế?

Yu Hee nheo một bên mắt:

— Như vậy mới thấy an toàn chứ!

Từ sau đám cưới Je Il, đến giờ tôi mới gặp nó. Cứ tưởng là sẽ ngại ngùng nhưng khi giáp mặt rồi thì cảm giác chẳng nhớ chuyện đó xảy ra khi nào nữa. Bên trong trang trí giống đúng kiểu nhà đôi tân hôn, nhưng mặt khác lại không giống chút nào. Tất cả đồ gỗ và đồ điện đều mới tinh song không khí có gì đó rất trống trải. Tôi chỉ vào bức tường phòng khách trống không:

— Bình thường thì ở đây phải có cái gì chứ nhỉ? À, đúng rồi. Ảnh cưới.

— Vẫn chưa có. Và đâu có nhất thiết...

Lời cuối của Je Il nghe rất mỏng. Chẳng rõ có phải do phơi nắng quá đà ở nơi du lịch tân hôn, hoặc đêm nào cũng thấp ngọn lửa cuồng nhiệt đúng kiểu vợ chồng mới cưới hay không, mà sắc mặt nó sạm lại và má thì hóp vào.

— Các cậu ăn gì nào? Món Yangjangpi ở quán Trung Quốc gần đây cũng ngon, hoặc mình kêu pizza nhé?

— A, không phải là đãi bọn tớ một mâm thịnh soạn à?

— A, a, biết nhau đến mười lăm năm mà cậu vẫn chưa hiểu về tớ nhỉ.

Je Il lè lưỡi trêu ngươi. Ừ, đây mới đúng là điệu bộ của Je Il mà tôi biết. Je Il à, cậu cứ cười thêm nữa đi. Thật tươi vào. Tôi đang lảm bảm trong miệng mà bật cười phá lên. Chị Oh Eun Shu, chị cũng chả khai mù ra mà còn đi lo lắng cho cuộc đời người khác sao? Đột nhiên mắt Yu Hee sáng lên:

— Mình ăn món thật sang đi!

Một lúc, sau chúng tôi đặt món bultark (gà ướp tương ớt nướng) được giao đến ở giữa bàn rồi cả đám ngồi xung quanh. Không biết đã bao lâu rồi ba chúng tôi mới ngồi bên nhau ấm cúng thế này.

— Giống y hệt như đi chơi ở khu nghỉ dưỡng vậy!

Je Il khẽ đáp lại câu nói của tôi “Nếu được như vậy thì tốt quá”. Tôi và Yu Hee chiến đấu với món gà bằng tốc độ mau lẹ còn Je Il chỉ nhấm nháp một hai miếng rồi đặt đũa xuống.

— Hay là cậu có thai?

Je Il nghiêm mặt lắc đầu. Yu Hee lại hỏi tiếp:

— Vậy khi nào thì sinh con? Đẳng nào cũng đã cưới rồi thì cũng làm giống như người ta đi chứ.

— Tớ nghe câu hỏi đó mấy chục lần rồi. Trước đây những người hỏi khi nào lấy chồng thì giờ đây lại nheo nhéo rằng khi nào có con. Không nuôi con cho người ta mà cứ hỏi vớ vẩn.

— Hiii, biết đâu vừa xong đũa thứ nhất lại hỏi về kế hoạch đũa thứ hai luôn ấy chứ?

— Đúng vậy. Dân Hàn Quốc sao lảm chuyện thế!

Chúng tôi khúc khích cười. Nụ cười có thêm vị đắng. Je Il không hề nói tới chồng mình. Những cái không thể trở lại được tốt nhất là không nên đả động tới. Lí do để Je Il im bặt về chồng mình như vậy là vì giờ đây ngay cả da của người đàn ông ấy cũng đã trở thành một phần trong cuộc sống của nó rồi. Biết đâu nó sẽ cảm thấy rằng lời phát ngôn bừa bãi của mình sẽ trở thành cái chong chóng và đâm thẳng vào tim chính nó. Đây là tâm trạng mà tôi có vẻ hơi hiểu hiểu. Nhưng nếu liên tưởng tới sự thật rằng những người bạn đã có chồng, đa phần những câu chuyện mà họ lôi ra để nói xấu chồng mình kết

cực đều ẩn giấu trong đó niềm tự hào kín đáo nào đó, thì điều đó cũng chẳng có gì là khó hiểu cả.

— Lấy chồng xong có thấy thích không?

Câu hỏi của Yu Hee cũng là điều mà tôi muốn hỏi. Câu trả lời của Je Il rất nước đôi.

— Vấn đề ở đây không phải là thích hay không thích.

— Thế là gì?

— Có thể nói việc kết hôn là đã đi đến một giai đoạn nào đó trong cuộc sống vượt lên trên những giai đoạn trước. Nếu như bất cứ chuyện gì cũng phải để ý từng li từng tí chắc tỏ sẽ không thể nào sống nổi vì mệt mỏi quá. Như thế gọi là gì ấy nhỉ? Giống như làm việc trong một công ty có nhược điểm là công việc lúc nào cũng lặp đi lặp lại đến phát chán nhưng đổi lại là sự ổn định.

Yu Hee không giấu nổi nụ cười:

— Vậy giám đốc của công ty đó là chồng cậu à?

Je Il cũng tự cười chế nhạo mình:

— Giám đốc thì sao, trưởng phòng thì thế nào. Tớ đi làm công ty tròn đúng bảy năm, trong thời gian đó gặp quá nhiều các bộ dạng dơ dáy, đều giả rồi... Cố gắng động viên mình đi làm công ty kiểu này nói chung cũng chấp nhận được.

— Sao cậu còn kết hôn làm gì? Cứ ở một mình có phải sung sướng, vui vẻ không.

— Sung sướng, vui vẻ? Chắc không phải cậu nghĩ con gái sống một mình sẽ như thế đúng không?

— Ôi, ôi, nản quá. Thôi cố lên. Đẳng nào cũng đi làm rồi thì làm cho thật lâu vào nhé. Nhưng thật ra, dần dần tớ chẳng biết thế nào là đúng nữa.

Yu Hee ra vẻ vò đầu bứt tai. Tôi cũng làm y như vậy. Từ tuổi hai mươi chuyển sang ba mươi, cứ tưởng mọi thứ sẽ trở nên rõ ràng rành mạch nhưng hoàn toàn ngược lại. Những phần đã chắc như đinh đóng cột trước đây chẳng hạn như “cuộc đời là thế” lại thỉnh thoảng phải đối chọi với những cảm xúc run rẩy, yếu đuối. Để cố gắng che giấu sự run rẩy đó, biết đâu, khi người ta càng lớn tuổi lại càng giả bộ cố chấp và lớn tiếng hơn. Phù – Je Il vừa nhả khói và vừa quay sang tôi:

— The Oh khỏe chứ?

— Không, không biết nữa.

Ánh mắt bạn bè chĩa thẳng vào miệng tôi. Tôi lắp bắp nói tiếp:

— Bọn tớ, dạo này không liên lạc với nhau. Có thể sẽ chia tay nhau.

Tôi ghen lời không nói thêm được nữa. Je Il và Yu Hee khẽ nhìn nhau. “Vậy lại hay hơn đấy, dẫu sao cũng đã là mối quan hệ khó có thể kéo dài lâu được”. Khi Yu Hee vừa nói như vậy, Je Il lại tiếp lời luôn, “Chứ sao nữa, mối quan hệ như vậy càng lâu thì con gái lại càng thiệt. Vả lại, rồi sẽ như thế nào với cậu bé ấy? Giờ cậu cũng phải tiến tới tình yêu mang tính hiện thực đi thôi”. Dẫu sao lời chúng nó cũng đúng. Cả bọn đang hì hụi, phì phò với cả bao muối trên vai. Tại sao chúng tôi luôn khuyên người khác, phán đoán một cách sâu sắc vấn đề của người khác mà không thể tìm được đường đi cho cuộc đời mình? Việc không điều chỉnh được khoảng cách một cách khách quan không biết có phải do chúng tôi quá yêu mình hay không? Hay do quá sợ hãi?

— Hôm nay anh ta phải làm đêm không về, các cậu ngủ lại đây đi?

Chúng tôi nằm sấp trên nền nhà trong bộ quần áo rộng rãi Je Il đưa cho. Yu Hee đang bật đi bật lại cái điều khiển bèn dừng lại trước kênh đang chiếu phim truyền hình. Rồi nó lăm bắm một cách bất bình:

— Sao trong phim cứ cưới nhau xong là phải sống với bố mẹ chồng nhỉ? Kể cả nhà giàu hay nghèo cũng vậy, đều làm khổ nhau trong cái khuôn khổ đó.

— Câu trả lời đúng đây: Để tiết kiệm tiền dựng cảnh.

Chỉ có Yu Hee hình hích cười trước câu nói đùa của tôi. Đột nhiên mặt Je Il đỏ bừng lên.

— Hừ, thật kinh khủng, chủ nghĩa gia đình tởm lợm.

Nó nói như nghiền nát từng tiếng. Đúng lúc đó đột nhiên có tiếng cửa mở lách cách. Chúng tôi hồn vía lên mây, lật người dậy không thể không sững sốt trước “gia đình của cô ấy” xuất hiện trước mặt bằng da bằng thịt.

Phim truyền hình đều là tưởng tượng. Nếu so với hiện thực, thậm chí còn có những điểm rất dễ thương. Trong phim truyền hình cho dù gặp phải tình huống gay go thế nào cũng không cần phải lo lắng bởi màn hình sẽ chuyển sang cảnh khác, hoặc màn hình sẽ dừng lại và xuất hiện dòng chữ “hẹn các bạn giờ sau”. Nhưng hiện thực thì bản thủ và tàn bạo. Đang ngồi trước bãi chiến trường nào rượu, thuốc lá – cùng với các cô bạn gái già – đột nhiên bố mẹ chồng lại đến thăm mà không hề báo trước. Sau tình huống khó xử ấy, thời gian vẫn tiếp diễn.

Một đêm thứ bảy thật tuyệt vời. Không thể hiểu nổi ý đồ của đôi vợ chồng già đột nhiên tới thăm nhà con dâu mà không hề có một cuộc điện thoại báo trước trong khi họ đâu phải là cảnh sát. Cho dù đó là nhà con trai hay con dâu thì cũng rõ ràng là “nhà của người khác”, nhưng sao hai vị ấy có thể giữ chìa khóa nhà của người khác được nhỉ? Được thôi, cứ cho là họ có thể giữ chìa khóa đi, nhưng sao không có một lần bấm chuông lấy lệ mà lại mở cửa trước nhỉ? Sự tự tin cao độ ấy không biết bắt nguồn từ đâu đây?

Nhưng chúng tôi không thể nào giải quyết được những câu hỏi nghi vấn của mình. Chỉ còn cách vội vã đẩy giấy báo lên những lon bia, gạt tàn thuốc lá nằm lẫn lóc trên sàn nhà, vội vàng mở hết cửa lan can để đẩy bớt mùi thuốc lá ra ngoài. Mẹ chồng và bố chồng của Je Il trông còn hoảng hốt hơn cả đức giám mục và bà sơ viện trưởng được mời tới bữa tiệc Heroin của một sàn nhảy tầng hầm trong ngõ hẻm Brooklin. Tôi và Yu Hee rời khỏi nhà như bị đuổi. Đây là nhà của Je Il nhưng cứ cảm thấy thật có lỗi khi bỏ lại mình Je Il trong đó.

Trong xe bus trở về Seoul, đi qua đường Jayuro không đông khách lắm. Yu Hee ghé tai tôi thì thầm!

— Vào giờ này mà tiếp bố mẹ chồng liệu có được nhận tiền thưởng đặc biệt không nhỉ?

Tôi không đủ sức để đáp lại câu đùa của nó. Yu Hee thở dài một tiếng nhẹ như lông hồng. Vừa đi qua đường Jayuro, xe bus tăng tốc. Những khoảng tối đen hoàn hảo lần lượt chạy qua cửa xe. Vai chúng tôi cũng lắc qua lắc lại theo nhịp xe chạy. Đôi lúc cũng muốn biết nơi mình đang qua là những chỗ nào. Nhưng lúc này thì không. Nếu đã có một số phận được định sẵn thì tôi thà vĩnh viễn không biết còn hơn.

Lí do đưa Yu Hee tới phòng 205 “Snowu palace” chính là tôi không muốn mình chỉ có một mình khi bật đèn lên. Khi Yu Hee nhìn thấy cái gối để trong góc giường liền phá lên cười. Món quà Giáng sinh của The Oh với “4ever love” tình yêu mãi mãi. Tình yêu nghèo nàn lại trở thành tiếng cười của người khác. Tôi cũng cay đắng cười theo:

— Hôm đó, tớ ghê lắm phải không? Xin lỗi thật lòng đấy.

Tôi thành thật xin lỗi bạn.

— Có sao đâu, giữa chúng mình thì có gì mà ngại. Chuyện cậu say như vậy có phải tớ chỉ chứng kiến một hai bận đâu.

Điều bộ thật sự là Yu Hee của ngày hôm nay làm cho tôi rất dễ chịu.

— Cậu đã nói với Yonggari là hôm nay ngủ ở đây chưa?

— Không, thứ bảy bọn tớ không liên lạc vì anh ấy còn đi gặp con.

À, nó đã nói là anh ta có một đứa con gái. Tôi từng gặp vô cùng nhiều những người con trai nói dối để đi gặp đứa con gái khác vào cuối tuần, nhưng chưa gặp người con trai nào nói đi hẹn gặp con cả. Mấy loại tình địch như vậy thì giây phút giã mặt phải cái đuôi sẽ có thể dễ dàng đối ứng được ngay, nhưng đối tượng lại là con gái của bạn trai thì lại là chuyện khác.

— Cậu gặp đứa bé ấy chưa?

— Sao tớ phải gặp nó, lỡ dây dưa thì nhức đầu lắm. - Yu Hee thẳng thừng. - Mà buồn cười lắm. Mới đầu chúng tớ đã thỏa thuận với nhau chuyện anh ta đi thăm con gái nhưng tớ lại liên tục nghĩ đến điều đó. Cứ đến tối thứ sáu là thấy tâm trạng bức bối lắm. Cứ muốn gây sự với anh ta.

— Đứa bé sống với mẹ nó à?

— Ừm, vậy nên càng thấy khó chịu. Cứ thứ bảy là anh ta về nhà đó mà. Vậy thì bố, mẹ, con cả gia đình cùng sum vầy còn gì. Hình như cùng ra ngoài ăn uống thì phải. Nghe thế có chấp nhận được không? Tớ đã bảo với anh ta nhiều lần rồi, đừng về nhà đó mà về đón nó rồi đưa nó đi, nhưng anh ta không thèm đếm xỉa đến lời của tớ. Anh ta nói là cảm thấy có lỗi với con nên muốn làm cho nó thoải mái. Anh ta nói dù đã ly hôn nhưng anh ta với vợ cũ không phải là kẻ thù, chỉ là mối quan hệ bạn bè thoải mái. Thoải mái cái gì, có mà bão tố lên ấy chứ. Cứ luôn miệng kêu ụt ịt, ụt ịt.

Thoải mái, nếu đề cập tới sự vương vãi trong các mối quan hệ thì Nam Yu Hee chính là đứa con gái thoải mái nhất trong những người xung quanh tôi. Đứa con gái ấy giờ đang phát âm từ “cool” thành từ “ụt ịt”^[32]. Đó là chứng cứ cho thấy thế giới quan của nó đang dao động.

— Yonggari có gì mà cậu thích nào?

— Không biết, không biết được. Chỉ là nếu ở bên anh ta thì tâm trạng tớ như trở về lại ngày xưa vậy. Là Nam Yu Hee của tuổi hai mươi. Trẻ và ngây thơ.

— Nay, ngày xưa cậu có ngây thơ mấy đâu. Tuổi hai mươi mê giai thì có. Cậu không nhớ à?

— Tớ đã vậy sao? Thế thì tuổi hai mươi mê giai, ngu dốt và ngốc nghếch. Dẫu sao khi gặp Yonggari thì tớ cảm thấy thoải mái và ấm áp lắm.

Yu Hee của tuổi hai mươi mũi cũng không cao và mắt không hai mí như bây giờ. Hai má còn đầy vết mụn trứng cá nữa. Có lần Je Il đưa những bức ảnh chụp từ hồi đó lên minihompage mà không hỏi

ý kiến nó, nó đã nổi sùng lên và bắt hạ hết xuống. Không biết cái mà nó nhớ nhất có phải là bản thân nó lúc đó hay không?

— Để tớ kể cho một chuyện vui nhé? Yonggari ấy, đã kết hôn một lần rồi mà sao chuyện ấy chẳng thấy khá hơn chút nào cả.

— Tệ vậy cơ à?

— Ừ, chết mất. Từ đầu tới cuối chỉ đúng một tư thế. Chỉ là sự thụt ra thụt vào của cái piston. Lí do ly hôn với vợ là sexless^[33], hình như đúng vậy đấy.

Những lúc thế này tôi không thể loại khỏi đầu ý nghĩ rằng Yu Hee muốn dừng nguyên ở tuổi hai mươi ra về mê giai nhưng ngu đần và ngây thơ. “VẬY mà cậu cũng tin à? Vậy thì đứa con ấy họ nhặt từ dưới cầu về à? Tất cả chỉ là bốc phét, anh ta chỉ là không làm hay mấy thôi”. Tôi định nói như vậy nhưng đã kìm lại được.

Thật ra hồi ấy tớ thì biết gì nào. Nhưng trong thời gian ấy tớ cũng tự học được phần nào rồi còn gì? Tớ gạt bỏ tất cả để cố gắng cho hợp với trình độ của anh ta mà nhức muốn điên lên được. Tâm trạng giống như bỏ hết các phép tính đi chỉ còn để lại phương trình tuyến tính thôi đấy.

Chúng tôi rúc rích cười làm như có ai đó nghe thấy. Tôi thấy thoải mái nhất trong không gian chỉ có một mình, vậy rồi lại thấy được được an ủi khi có thêm ai đó thế này, đó là món quà tàn nhẫn nhất mà The Oh để lại.

5

Ngày hôm sau, Yu Hee đã hẹn cùng đi sauna vậy mà chỉ vì một cú điện thoại của Yonggari nó đã co cứng chạy mất. Tôi lại trở về cuộc sống một mình.

Buổi chiều ngày nghỉ âm u. Không có gì để làm. Vừa cho miếng cơm nguội lên miệng rồi lại đẩy lại và đi ra khỏi nhà. Cũng không có nơi nào để đến. Lí do để tôi hướng tới đường Suyuro không phải vì The Oh. Hồi nhỏ tôi đã quan tâm nhiều tới địa lí Seoul, và thích tìm tới những nơi mình chưa biết. Thật đấy, cho dù bạn có tin hay không.

Tên tiệm tạp hóa nhà The Oh “Buyo super”. Lại nhớ tới lời của The Oh “Quê hương của bố mẹ tớ ở đó”. “Cửa hàng ở ngay trước cổng trường cấp một nên rất đông khách trẻ con”. Có lẽ vào ngày chủ nhật nên ngõ hẻm khá vắng vẻ. Buyo super nằm ở khu bán tầng hầm trong tòa nhà có tầng 1 là cửa hàng văn phòng phẩm, quán cơm bình dân và hiệu thuốc. Vừa bước xuống cầu thang vừa nghĩ nếu gặp The Oh ở đó sẽ nói với cậu ấy như thế nào. “Ồ, lại gặp mình ở đây à, tớ có việc đi qua đây nên rẽ qua”. Không được rồi. “Cậu sung sướng khi bỏ đi như vậy lắm sao, đồ đặc của cậu ở nhà tớ ấy, về lấy đi đi”. Câu này cũng không được. “Xin lỗi, tớ sai rồi”. Không biết nên nói thế nào cả. Chẳng rõ là tôi muốn bỏ cậu hay không muốn nữa.

Phải đến khi bước hẳn vào cửa hàng tôi mới đau đớn nhận rằng mình đã hoàn toàn không biết lí do

tìm đến nơi này. Đó chỉ là hành động đáng phỉ báng. Thật may mắn, The Oh đã không có ở đó.

— Xin mời vào!

Chỉ là câu chào mang tính hình thức, người đàn ông trung niên đang đứng ở quầy tính tiền không hề quan tâm tới tôi. Ông đang cắm cúi vào màn hình tivi. Trên màn hình đang chiếu cảnh hội thi trượt tuyết. Vận động viên trượt tuyết khoác trên mình bộ quần áo sắc sỡ, trượt trên ván xuống dưới với tốc độ nhanh như tên bắn. Hình ảnh của ông há miệng chăm chú vào màn hình giống The Oh đến mức kinh ngạc. Trật tự buồn bã và thanh bình của di truyền. Không hiểu tại sao mắt tôi cứ nhòe đi.

Cửa hàng rộng và được bài trí có quy mô hơn tôi nghĩ. Những sản phẩm được bài trí gọn gàng đẹp mắt, có lẽ đó là do bàn tay của The Oh. Bố của The Oh rời mắt khỏi tivi và quay đầu về phía tôi. Tôi hốt hoảng nhặt đại món hàng trong tầm tay với của mình. Khi đưa ra trước quầy tính tiền mới biết đó là giẻ rửa bát. Bố The Oh nở nụ cười thân thiện:

— Cháu đừng mua cái này mà mua cái hàng màu vàng kia kia. Chỉ đắt hơn hai trăm won thôi nhưng dùng rất tốt.

Tôi đổi thành cái màu vàng theo lời khuyên của ông và tính tiền. Rồi rời khỏi cửa hàng như bị ma đuổi.

Khi nhấn số bí mật và kéo mở cửa phòng 205, tôi linh cảm có The Oh ở đó. Khi nhận ra đôi giày của The Oh tâm trạng an tâm của tôi chuyển ngay thành bất an. The Oh đứng xoay lưng về phía tôi và nhìn ra cửa sổ. Cậu ấy đã nhìn thấy hình ảnh tôi xách cái túi đựng giẻ rửa bát thất thủ đi về. Sự im lặng nặng như chì bao vây toàn bộ căn phòng. Kết cục, tôi không tìm được hướng về phía lưng cậu và hét lên:

— Cậu làm cái trò gì thế?

Vừa hét xong cũng là lúc tôi nhận rằng đó chỉ là một câu hỏi vô cùng ngớ ngẩn. The Oh không trả lời. Nghĩ rằng cậu coi thường mình, máu trong đầu tôi như dội ngược lên:

— Cậu tưởng ở đây là quán trọ sao? Thích đến thì đến, thích đi thì đi?

The Oh quay người lại. Khuôn mặt cậu hốc hác. Cảm giác tồn tại của cậu choán hết cả căn phòng hẹp của tôi.

— Mình khỏe chứ?

— Sao không điện thoại, không biết người ta lo lắng thế nào sao?

— Xin lỗi vì đã để mình lo.

— Chỉ biết làm theo ý mình và chỉ gọn lỏn một câu xin lỗi là xong à?

— Xin lỗi.

— Thế sao còn gây ra chuyện để xin lỗi làm gì? Tớ rě rúng vậy sao? Cậu muốn chia tay thật sao?

— Không phải như vậy. Chỉ là muốn để cho đầu óc thoải mái chút thôi.

— Ô, vậy sao? Trong lúc cậu làm cho nhẹ đầu thì bắt tôi phải há miệng chờ cậu à? Vừa cuống cuống lên vì không biết cậu sống chết ở đâu?

— Có thật là mình lo lắng cho tớ không? Chứ không phải là mình ghét cái cảm xúc gọi là lo lắng ấy ư?

Mạch máu trong tôi như giãn hết ra. Cảm xúc của tình yêu đang tàn không biết sẽ thế nào nhỉ? Mỗi lần gặp phải giây phút chia tay với ai đó, thật nực cười tôi lại nhớ tới đại hội thể thao đã qua từ đời thuở nào. Cuộc kéo co, đội xanh và đội trắng nắm hai đầu dây và kéo thật căng. Đúng lúc đó một bên chột buông dây, như không có chuyện gì xảy ra, như không có hiệu quả gì. Vậy thì phía bên kia sẽ như thế nào? Trở thành người chiến thắng nhưng có thể gọi đó là chiến thắng thật sự hay không? Cuộc chơi đã kết thúc, vậy thì phân biệt ai thắng ai thua liệu có ích gì? Ít ra, lúc này không phải như vậy. Nếu lúc này mà thả dây ra, tôi lúc này, không đủ sức.

Tôi ôm lưng The Oh. Tầm lưng rộng của cậu, không hề nhúc nhích trong vòng ôm nhỏ bé của tôi. Tôi vuốt nhẹ lên xương cột sống dài và tinh tế của cậu. Tôi quay người The Oh lại và hôn lên môi cậu. Làn môi mím của cậu bắt đầu khẽ khàng mở ra. Rồi bắt đầu đi vào tôi một cách mãnh liệt. Chúng tôi ngã xuống giường. Nếu cơ thể và cơ thể cùng thấm qua và hòa vào làm một liệu tôi và The Oh có thể trở lại giống như cũ được không? Giây phút tôi dùng lưỡi hôn lên vành tai cậu, The Oh lặng lẽ nâng người dậy. Chỉ còn mình tôi chổng chơ.

Cảm giác thảm bại khiến toàn thân tôi nóng hầm hập. Tôi đang định giở trò gì thế này? Tôi muốn quẳng gì đi và muốn lấy lại cái gì? Tôi trợn trừng mắt nhìn cậu. The Oh tránh ánh mắt tôi:

— Tớ sẽ liên lạc lại.

Cũng giống như lúc đến, The Oh lại khoác lên vai cái ba lô leo núi loại trung được gọi tên một cách xấu hổ là “đồ đạc” ấy, rời phòng 205.

PHẦN V

BÍ MẬT CỦA NHỮNG ĐÔI TÌNH NHÂN

1

Con trỏ chuột nhấp nháy giống như cái nháy mắt của một cô gái làm tiền mới vào nghề.

Các cách để vượt qua khủng hoảng của cuộc đời đều rất khác nhau. Có người thì tham dự câu lạc bộ marathon, người khác thì tìm đến bác sĩ khoa thần kinh, người khác nữa lại trùm chăn kín đầu, khóc lóc rên rỉ và ngủ thiếp đi. Tôi mở chương trình Hangul 2002 và trừng mắt nhìn màn hình. Nào, giờ thì sắp xếp lại xem sao, những thứ đã làm tôi nghệt thở và làm kiệt quệ đời tôi.

Công ty - chỉ có một sự thật mà tôi biết. Công ty ghét tôi và tôi cũng ghét công ty. Khi đi làm, ai cũng sẽ phải đối mặt với những khủng hoảng. Đa phần người ta sẽ chịu đựng, hoặc sẽ nghỉ việc. Còn tôi, tôi sẽ làm thế nào? Nếu thôi việc thì lúc ấy chắc chắn sẽ thấy thoải mái nhưng tôi lại không hề có sự chuẩn bị nào cả. Cũng chẳng có ước mơ nào đáng để tôi gửi gắm toàn bộ cuộc đời mình vào đó. Sự trả thù tuyệt vời nhất đối với công ty chính là lập nên một công ty biên tập. Với óc sáng tạo tuyệt vời và tinh thần làm việc trời cho, năng lực xúc tiến táo bạo (không thể đảm bảo được rằng tôi có những thứ này, nhưng cứ cho là đang có đi) thừa thắng xông lên nuốt chửng lấy công ty này đi. Ha, ha, ha. Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng thấy mát rượi cõi lòng. Biết đâu ông An cũng nộp đơn xin nghỉ việc để thực hiện điều tưởng tượng ấy. Dẫu sao, chỉ không lâu nữa tôi cũng sẽ đi tìm gặp ông An.

Mẹ. Sao tôi lại không biết gì nhỉ? Rằng sống với một người như bố tôi trong suốt hơn ba mươi năm thì chắc chắn sẽ thấy tất cả những người đàn ông bên ngoài của cuộc đời này đều tuyệt vời. Mẹ cũng chỉ là một con người yếu đuối, do vậy nếu có nhận được khuyên từ bà rằng nên cố gắng hiểu thì tôi cũng lắng nghe một cách biết ơn. Nếu người mẹ đó không phải là “mẹ của tôi” mà là “mẹ của người khác” thì tôi cũng vẫn có thể hiểu cho như vậy. Nhưng đây không phải là chuyện của người khác mà là chuyện của mẹ tôi. Nếu ngày chị dâu tôi biết, chắc chắn sẽ trở thành điều sỉ nhục của gia đình tôi, nếu ngày bố tôi biết, chỉ cần tưởng tượng thôi cũng thấy rùng mình, sởn gai ốc. Tôi gửi tin nhắn giấu số cho số điện thoại của “cô Kimpo” giờ được thay bằng “chú Kimpo” mà tôi cố tình lưu lại. “Tôi biết tất cả rồi, hãy dừng ngay việc đáng xấu hổ ấy lại”. Tim tôi đập thình thịch nhưng tâm trạng lại lắng xuống một cách lạ lùng.

The Oh. Chuyện gặp gỡ với The Oh vẫn trong tình trạng đứt quãng. Giữa hai chúng tôi không hề cãi cọ. Nhưng đang có sự rạn nứt rất nhỏ dưới đáy của mối quan hệ, ít ra cả tôi và The Oh, chỉ hai chúng tôi, đang ý thức vô cùng nhạy cảm về điều này. Chúng tôi đang cố gắng làm ngơ trước những tiên lượng về sự ly biệt ngăn cách hai chúng tôi. Mỗi lần cảm nhận thấy thái độ của The Oh đối với tôi

không còn được như trước nữa, mỗi lần thấy mối quan hệ của chúng tôi treo đi như cái chân bàn lỏng lẻo, cảm giác đang dần dần mất cậu bừa vậy làm tôi vô cùng sợ hãi. Rất khó có thể thể hiện thành lời tâm trạng chỉ biết đứng nhìn một thời của tình yêu đang dần dần rơi vào khoảng tối tăm.

Tôi vẫn còn rất yêu The Oh. Tâm trạng không muốn chấp nhận sự biệt ly trong mối quan hệ ấy, vậy nếu đây không phải là tình yêu thì tình yêu là gì? Tôi biết rõ ràng vấn đề căn bản của chúng tôi. Đó là sự bất an mơ hồ về tương lai mà chúng tôi ở bên nhau, tại sao tôi lại phỏng đoán rằng tôi và The Oh sẽ không thể cùng nhau cả đời? Tại sao tôi có thể quả quyết rằng chúng tôi không có tương lai rồi tạo ra khoảng cách trong lòng và bùng nổ trong thứ tình cảm đó?

Nếu không đồng thời có được tình yêu hiện tại và tương lai ổn định thì một sự thỏa hiệp sẽ ra sao? Biến con ngựa non với đôi chân dài thành con chiến mã biết tuân lệnh sẽ như thế nào nhỉ? Tôi cắn chặt môi, dựa dẫm một cách tuyệt vọng vào sức mạnh hy vọng chỉ mảnh như tơ sợi.

The Oh giờ đây không đến phòng tôi nữa. Chúng tôi gặp nhau bên ngoài cùng ăn cơm và uống trà như hồi trước khi ở cùng nhau. Cũng không tới nhà nghỉ nữa. Cùng ăn bữa cơm bình dân với canh đậu hũ non giá 4.000 won rồi tôi đưa cậu tới công viên nhỏ gần nhà. Mua hai lon cà phê nóng cùng gói bánh quy, cùng ngồi bên nhau trên chiếc ghế hướng mặt trời lặn...

— Thích thật, thật thoải mái.

Cậu ăn bánh quy và hứng bàn tay bên dưới như cái đĩa để cho mảnh vụn không rơi xuống. Bãi cỏ đóng băng nằm lặng phắc dưới gót giày thể thao của cậu.

Lương lự một lúc lâu rồi tôi giơ ra trước mặt cậu trang giấy A4 trắng.

— Bài tập đây!

Nhìn tờ giấy cậu khẽ cười:

— Tôi biết vẽ đâu.

— Ai nói phải vẽ nào. Đại loại như là, ý tôi nói là mình thử lên kế hoạch xem sao.

Cậu bọc lon cà phê trong hai tay rồi nhìn vào hư không.

— Tôi không phản đối việc mình làm phim. Thời đại này phải làm công việc mình thích mới thành công được. Nhưng không thể ngồi chờ mà để thời gian lãng phí như thế này được. Trong lĩnh vực đó có quá trời người còn đi du học và học nhiều nữa.

...

Cho nên tôi mới bảo mình thử lên kế hoạch xem sao. Một cách cụ thể. Chẳng hạn như là sang năm mình sẽ dự thi tác phẩm kịch bản nào, đến bao nhiêu tuổi mà không thể trở thành đạo diễn thì sẽ bỏ nghiệp.

Cậu im lặng nhìn tờ giấy trắng.

— Nhưng không nhất định mình phải viết vào đây đâu.

Tôi ngập ngừng như vậy không biết có phải là do đôi môi của cậu hay không? Tôi chùn bước một cách vô thức.

— Mình cứ nói cũng được, mà nếu mình không thích nói với tôi thì mình có thể suy nghĩ một cách cụ thể trong đầu cũng được.

— Trong mắt mình, cái gì ở tứ cũng không thể tin được sao?

Cậu giáng thẳng một đòn. Tôi biết sự cố gắng cuối cùng của mình đã thất bại thảm hại.

— Đừng mĩa mai như vậy, ý tứ không phải thế...

Cậu chặn lời tôi:

— Mình là người bán bảo hiểm à? Làm sao mình có thể hành động như thế được?

Tôi hét lên như con vịt bị vặn cổ:

— Cậu có bao giờ nghĩ tới vị trí của tứ không? Giờ tuổi của tứ là bao nhiêu, khi gặp cậu thì cuộc sống của tứ có ý nghĩa như thế nào không?

The Oh không trả lời. Từ lúc nào đó, chúng tôi cũng dần dần bị chìm trong bóng tối của công viên nhỏ đã tắt lịm ánh sáng cuối chiều.

— Chúng ta cần phải có thêm thời gian, có lẽ cần phải như vậy.

Tôi đã nói trước lời đó. Đáng lẽ khi The Oh lấy đồ đạc ra khỏi phòng 205, ai đó phải là người nói câu đó trước.

— Mình mong muốn như vậy sao?

Sự thật rằng cậu cũng đang vô cùng khổ sở cũng chẳng an ủi tôi chút nào. Tôi không lắc đầu.

— Vậy cũng được.

Chúng tôi đã chia tay nhau như vậy.

Không có thời gian để an ủi cho nỗi buồn của sự ly biệt thì lại có một món quà vô cùng lớn được gửi tới. Công ty ra quyết định sẽ giảm lương của tôi trong 2 tháng. Liệu có tin được không? Xin lỗi, tôi không thể nào tin được. Lí do để phạt cũng lại là một kì quan. Tôi đã gây tổn hại rất lớn cho công ty. Tôi không thể ngờ rằng trong công ty nhỏ như cái lỗ mũi này lại có quy định như thế và không thể chấp nhận được đó là lí do chính đáng. Không nghe thấy có hợp hội đồng kỷ luật có nghĩa là giám đốc đã tự mình quyết định. Điều này, ai có nói thế nào đi chăng nữa, cho dù thế nào đi chăng nữa, thì rõ ràng là đã phạm luật lao động. Chỉ khi nghe tin ông Hwang và Lee Min Jeong cũng bị kỷ luật giống tôi khiến tôi cảm thấy an tâm đôi chút.

Sự trả thù mà tôi có thể làm được chỉ là một trong hai cách. Sẽ kiện lên sở lao động, hoặc viết đơn xin thôi việc. Trong cả buổi sáng tôi chỉ cầm bút viết rồi lại xóa đơn kiện, cả buổi chiều ngồi viết đơn xin thôi việc rồi lại xóa. Con người gọi là tôi đây đang phát sốt lên vì sự thiếu quả quyết của mình.

“Hình như ông An cũng ra khỏi công ty mà không có tiệc chia tay.”

“Hình như thế, mà chẳng gây thù oán với giám đốc còn gì?”

Tiếng thì thào của chị Jang và Kim trưởng phòng thiết kế ở chỗ tôi cũng nghe rõ mồn một.

“Vậy Oh Eun Shu khi nào sẽ theo ông ấy?”

Chị Jang nhìn tôi rồi véo tay trưởng phòng. Nghe thấy tên ông An tôi cảm thấy lòng nhẹ hơn một chút. Đợi tất cả ra về tôi liền điện thoại cho ông An.

— Phó giám đốc, em có lời muốn nói.

— Ừm, giờ anh đang ăn tối với gia đình.

— Chỉ một lúc thôi cũng được ạ.

...

Ông An tỏ ra rất thiện chí, nói rằng để ông đưa con gái tới lớp học thêm rồi một tiếng sau gặp mặt. Con người ai cũng phải sống và thi hành một số vai trò xã hội. Cho dù như vậy đi tôi cũng không cảm nhận được ở ông An với vai trò là ông bố nhân hậu của ai đó.

Bên cửa sổ của tòa nhà đối diện có một, hai bóng đèn đang bật sáng. Tôi ngồi chống cằm định tập nói một cách rành mạch những lời sẽ nói với ông An rồi lại thôi. Thật sự giờ đây tôi đã quá mệt mỏi với cách nặn óc ra, dùng sức người để làm gì đó. Nếu đúng là có số phận đã được định sẵn, lí tính của con người làm cách nào đó để giãy đạp, thoát ra khỏi nó chỉ là một sự hôn mê mà thôi. Tôi cắn môi đến đau rát. Bất chấp như vậy, chắc chắn sẽ phải đi tiếp thôi. Bởi không có đủ dũng khí để dừng cuộc sống của mình như thế này.

Cho đến khi ngồi đối diện với ông An tôi mới phát hiện ra rằng mình đã không hề chuẩn bị cho lời mở đầu. Không biết được, cứ xông thẳng vào vấn đề thôi.

— Anh An, có phải là anh sẽ ra làm riêng không vậy?

— Làm riêng à? Làm riêng... Đẳng nào thì anh cũng đang nghĩ cách để đứng một mình nên cứ coi là như vậy cũng được.

— Vậy em thì sao?

Hơ, một đòn quá thẳng, ông An không giấu nổi vẻ lúng túng.

— Trong công ty đang đồn ầm lên rằng em sẽ theo anh ra làm riêng.

— Ồ, tại sao?

Tại sao là sao? Tôi cũng đang muốn hỏi câu đó đây. Ông An có vẻ là lần đầu nghe thấy tin đồn này. Không hề có lấy một người làm tai mắt cho mình có nghĩa là ông ấy đã bị ruồng bỏ một cách không chính thức trong nội bộ công ty. Tôi lúng búng lấp bắp giải thích cho ông nghe về những tin đồn xung quanh tôi và ông và về tình huống mà tôi đang mắc phải. Ông An châm thuốc hút.

— Ồ, đúng là anh thật có lỗi với cô trong nhiều chuyện.

...

— Oh deri cũng khổ sở vì công ty nhiều quá nhỉ?

Sống mũi tôi cay xè khi nghe câu nói của ông. Để rơi nước mắt ở đây chắc chắn sẽ trở thành trò hề. Tôi gượng cười:

— Không hoàn toàn vì như vậy nhưng em cũng đang nhức đầu tính đến chuyện chuyển đi.

— Ô hô, vậy sao? Chuyển đi đâu?

Đây đúng là lúc nói một cách rõ ràng.

— Công ty anh đang chuẩn bị, không cần người sao ạ?

A, a, chỉ mong ông ấy đừng nghe giống như tiếng sóng đồ sập lên đầu. Ông An ghé sát mặt vào tôi. Nghe như có tiếng chuông định mệnh lùng bùng trong lỗ tai. Mỗi tiếng thở của ông An tỏa ra mùi hôi

của răng hàm bị sâu.

— Thế em có thích Ugochi^[34] không?

Tôi tưởng mình nghe nhầm. Công việc mà ông An đang lên kế hoạch làm đó là dự án Ugochi. Ông đang định mở nhà hàng chuyên bán Ugochi cùng anh vợ. Sẽ mở “phong trào truyền bá rộng rãi Ugochi” và cũng đang định sẽ phát hành tạp chí Ugochi cách một tháng một số.

Trong cuộc đời ai cũng áp ủ một ý tưởng. Với anh có lẽ đó chính là Ugochi. Hồi nhỏ, canh Ugochi mẹ anh nấu thuộc hàng quốc bảo cơ đấy. Cho Seuchot^[35] vào và đun cho thật sôi lên. Khà, cái vị đậm đà sâu sắc ấy không thể nào thể hiện bằng bút sách được đâu.

...

Cố gắng kiếm ăn trong hai mươi năm như vậy là đủ rồi. Mới đầu sẽ vất vả nhưng sống mà làm việc theo ý mình sẽ thấy thoải mái lắm. Và cái gọi là Ugochi ấy chỉ cần làm tốt thôi là có thể đứng vững trong thị trường.

Những tia sáng hy vọng lấp lánh trong mắt ông An. “Nhà báo Oh Eun Shu cho tạp chí Ugochi hai tháng một số” nghe cũng có vẻ rất hoành tráng. Những giọt nước mắt tôi cố kìm nhưng vẫn ứa ra.

Chẳng có lí do gì để chết cả. Tôi có thể trở thành thành viên đầu tiên của tạp chí Ugochi cách mỗi tháng một số, chắc ông An sẽ gán cho một chức là tổng biên tập. Nếu việc kinh doanh thành công như ông nói thì tôi chắc chắn sẽ trở thành một trong những người có công đầu tiên. Chỉ cần nghĩ khác đi một chút biết đâu phạm vi lựa chọn sẽ càng rộng hơn. Có thể ngồi yên một chỗ chịu nỗi nhọc bị giảm lương hai tháng (mặc dù việc chịu nhọc là quá lớn), cũng có thể là cơ hội ngàn năm có một để đứng vào hàng ngũ của thiên nga đài các mà tôi đã từng ôm mộng tưởng (mặc dù không có giải pháp cho việc lấy tiền đâu để sống một cách đài các). Nếu thế này không được, thế kia cũng không xuôi thì cũng có thể chuẩn bị một con đường hoàn toàn mới.

Vừa tốt nghiệp đại học xong tôi đã mài mòn xương cho công việc biên tập. Nếu có ai đó hỏi tôi có tình cảm đặc biệt đối với việc tạo nên một cuốn sách bằng chính sức lực của mình không thì tôi cũng không phủ định. Đặt lòng bàn tay lên cuốn sách vẫn còn thơm nguyên mùi mực, thành quả của suốt một tháng trời lao động cực nhọc, không thể không cảm thấy được sự sung sướng hay cảm giác thành công đang sôi trào trong mình. Tôi đã sống như thế tám năm trời. Tám năm, quãng thời gian biến đứa trẻ chưa tự nâng được cổ bước chân vào cấp một. Nếu vẫn còn đầy đủ năng lượng nóng hổi hổi, không biết có phải là chuyện lạ hay không?

Tôi cũng băn khoăn không biết có thể kiếm ăn được ở một nơi không phải là nơi này hay không. Liệu có khả năng để bỏ hết tất cả những kinh nghiệm và các mối quan hệ đã gây dựng được, để bắt đầu lại từ đầu tại một cánh đồng hoàn toàn khác. Nếu “trong khó khăn là cơ hội” không phải là sự an ủi vô nghĩa, thì biết đâu tình trạng bị dồn tới bước đường cùng chẳng phải là cơ hội cuối cùng hay sao? Có thật vậy chăng?

Tôi sống trong mấy ngày suy nghĩ lao lung không tìm ra được lời giải đáp. Thời gian trôi qua mà

tôi không biết rằng mình đang ăn cơm hay ăn gạo để sống. Trên đường đi làm về, tôi ghé vào quán bán đồ ăn gần nhà mua mấy hộp thức ăn làm sẵn nhỏ như lòng bàn tay. Cầm hộp rau Ugochi lên rồi mới nhớ ra đây là loại rau mà tôi không thích từ nhỏ bèn đặt trả lại. Tôi cũng có lương tâm của một con người. Dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng không thể trở thành tổng biên tập của tạp chí Ugochi được.

Xé bọc nilon bọc trên bề mặt và bày mấy hộp rau lên bàn rồi hâm nóng hộp cơm Hedbal trong lò vi sóng. Người phát minh ra cơm hộp Hedbal có đủ tư cách để nhận giải thưởng Nobel hòa bình. Khi ăn cơm một mình sẽ làm người ta hoặc là ăn nhanh hơn mức bình thường hoặc gấp từng hạt cơm một nhấm nháp. Khi đang cầm cúi ăn, bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cửa. Ai thế nhỉ? Khuôn mặt The Oh sượng qua đầu.

— Con út à, mẹ đây.

Người đến thăm là mẹ. Tôi muốn phát điên với suy nghĩ đã không nghe điện thoại của mẹ. Hành động đầu tiên của mẹ khi vừa bước vào phòng tôi là chặc chặc lưỡi.

— Ôi giờ ơi, đây mà gọi là ăn cơm sao?

Đột nhiên cảm giác bàn ăn giản dị của tôi đang biến thành trò cười khiến tôi nóng mặt.

— Đây là nhà người ở hay chuồng thú không biết. Nhìn tóc tai vương vãi khắp nhà kia. Bụi bặm bay loạn xạ thế này mà cơm cũng chui qua cổ họng được hay sao?

— Mẹ tới đây làm gì?

Chỉ mong mẹ nghe giọng tôi thật lạnh giống như nước đông đá của mùa đông.

— Mẹ thấy lo mới tới chứ. Không thấy cô liên lạc gì, mà dạo này mẹ còn mơ thấy ác mộng nữa đấy!

Tôi chỉ muốn nghiêng lưỡi nói vì mẹ mà con mơ thấy ác mộng đấy. Hai tay mẹ xách đầy những túi xách nặng đựng các hộp được bọc kín. Chắc chắn khi mở ngăn tủ lạnh trống trơn ra thế nào cũng phải ăn một trận rửa xả nữa nên trong lúc mẹ đi toilet tôi nhanh chóng mở tủ lạnh nhét đại những thứ ấy vào.

— Ôi giờ ơi, cái gì thế này?

Mẹ tôi đứng trân trối nhìn bồn rửa mặt:

— Sao lại có hai cái bàn chải đánh răng?

Hai cái bàn chải đánh răng đang dựa đầu vào nhau một cách thân tình trong cái cốc trong dùng để đựng kem và bàn chải. Cái này không phải là của The Oh mà là của Yu Hee dùng cách đây không lâu.

— Sao, mẹ sợ con kéo con trai về à?

Mẹ có vẻ sốc khi nghe thấy giọng điệu xác xược của tôi chứ không phải là nội dung lời tôi nói. Tôi cười nhe răng nanh ra giống như một con yêu tinh nhỏ.

— Nếu vậy thì đã sao nào? Mẹ nghĩ là mẹ có tư cách để nói với con sao?

Hình như tôi đang đợi đến lúc có ai đó động chạm đến mình. Chỉ cần chạm khế vào lông tôi là lập tức tôi chạy đến mà cắn mà nhai nghiêng ngáu.

— Con này, sao thế nhỉ?

Mẹ trừng mắt nhìn tôi. Tôi cũng không tránh ánh mắt mẹ. Mẹ sinh tôi năm hai mươi lăm tuổi. Năm ba mươi hai tuổi, bà là mẹ của hai đứa trẻ con lùn cùn, là phụ huynh học sinh và là bà nội trợ đã gần

được mười năm. Đó là tất cả những gì tôi biết về mẹ năm mẹ ba mươi hai tuổi. Thật công bằng. Bởi bây giờ mẹ cũng chẳng biết gì về tôi cả. Người mẹ năm mươi sáu tuổi của tôi thở dài.

— Thôi, dẹp đi thôi, ăn xong cơm chưa? Mẹ trộn hào sống đấy, sao không ăn thử đi.

Nếu đó là đàn ông thì tôi đã dừng lại, nhưng đây lại là mẹ. Người hứa hẹn một cách mù quáng với tôi giây phút đẩy tôi ra khỏi tử cung, bà đã coi tôi là trung tâm của cuộc đời mình, không thể phản bội tôi cho tới khi chết. Vì thế tôi hét lên:

— Vậy nên lần sau mẹ đừng đến nếu không liên lạc trước. Đấy chẳng phải là điều cơ bản khi đến nhà người khác hay sao?

— Con là người khác à?

— Tất nhiên là người khác rồi. Mẹ là con à? Đâu có phải như vậy. Mẹ là mẹ, mẹ mang thân người mẹ và sống theo ý mẹ, con mang thân người con thì sống theo ý con là được.

Thật ấu trĩ và xuẩn ngốc. Tôi biết rõ đó là những từ ngữ phát ra từ miệng cô học trò cấp hai phản kháng mà chẳng có lí do gì. Tim tôi đau nhói. Mẹ cũng không chịu thêm nữa.

— Mẹ biết, mẹ cũng không muốn biết đứa con gái như con đang sống thế nào, đang làm gì ở đâu, nhưng không thể được nên đành phải làm như vậy. Con cố chịu đi.

Mũi mẹ phập phồng. Nghe rất nhiều người nói tôi và mẹ giống nhau, giống từ khuôn mặt cho tới hình tròn của cái lỗ mũi như đúc ra trong một khuôn.

— Cho dù là như vậy nhưng đâu cứ phải là tự ý xen vào cuộc đời của người khác. Nhà con có mấy cái bàn chải đánh răng, ai đến đây ngủ, cũng như con không can thiệp vào đời sống riêng tư của mẹ thì mong mẹ cũng đừng như vậy với con.

...

Mẹ có đang đau khổ không nhỉ? Tôi vừa nghiêng răng vừa hy vọng như vậy khi nói từ “mong mẹ đừng như vậy”.

— Cứ cho là con chỉ vô tình, vâng, chỉ vô tình biết bí mật của mẹ thôi. Nhưng con sẽ không vụng vẹo mẹ đâu.

Tôi đau đón nhìn đôi mắt mẹ đang run dữ dội. Cái lưỡi trong miệng như muốn làm cho tôi ngạt thở.

— Mẹ không hiểu con đang nói gì cả. - Mẹ nói rất từ từ câu nói ngắn ngủi đó.

— Mẹ không biết con đang nói gì à? Con đã cho mẹ gợi ý đến mức như thế còn gì.

Chúng tôi đang đối thoại nhau bằng tiếng Hàn, nhưng biết đâu lại đang phát ra hư không thứ ngôn ngữ của một đất nước khác. Mẹ quay đầu trước. Mẹ không trả lời mà cầm túi đứng dậy. Nhìn qua tấm lưng cứng đờ của mẹ như có những đợt sóng dữ dội đang ào ạt tràn về. Dự cảm bản năng mách bảo sẽ không phải nếu cứ để mẹ đi như vậy. Tôi nói ra câu mình đã cố kìm nén:

— Có thể nói hết với con được cơ mà.

Giây phút nói ra câu đó, tâm trạng tôi như cuối cùng đã biết được hình dạng của sự phản bội mà tôi cảm nhận từ mẹ. Mẹ chỉ hơi dừng bước trong khoảnh khắc nhưng rồi vẫn không ngoái đầu lại mà vội vàng đi ra khỏi phòng tôi. Để lại tôi một mình cùng hộp cơm nguội ngắt, và những hộp đồ ăn nghèo

nàn đang bắt đầu bốc mùi trong không khí. Tôi nắm tay thật mạnh xuống bàn. Tất cả đều bỏ tôi đi, tôi đã làm cho tất cả rời bỏ tôi. Tôi vùi đầu xuống cái bàn đã gần như nghiêng đổ. Không hiểu tại sao tôi có thể đối xử mất dạy với mẹ như vậy. Tại sao tôi không chạy ra để giữ mẹ lại, tại sao tôi lại sinh ra đời với vẻ tôi tệ như vậy. Tôi không biết gì cả. Cảm giác tội lỗi bủa vây khiến tôi không đủ sức cử động nổi ngón tay mình.

Mong muốn phơi bày tất cả nỗi bất hạnh của tôi về sự thật khó chịu ấy cho ai đó nghe khiến tôi muốn ngạt thở. Tôi khó nhọc nâng người dậy lục tung túi để tìm điện thoại. Tôi viết tin nhắn gửi cho The Oh.

“Có khỏe không? Tớ không khỏe. Giờ cậu đang ở đâu?”

Cái đứa tồi tệ là tôi đây có thể nhận nút gửi đi được hay không?

The Oh đã không gửi tin nhắn trả lời cho tôi. Cái tin nhắn như kẹo cao su Flavono, như miếng thịt bò trải đều hoa văn, như một người bạn đang tỏ ra kèn kiêu của tôi sau bao nhiêu giây phút lưỡng lự mới được gửi đi đang bị cậu “nghiền” nát. Sự hối hận lộn xộn không ngớt dội vào ngực tôi. Tôi không biết rằng mình đã tin tưởng chỉ cần tôi đưa tay trước ra là The Oh sẽ vội vàng nắm lấy. Sự ngạo mạn vô lối đó không hiểu xuất phát từ đâu nhỉ? Bạo lực không chỉ là hành động thân thể đánh vào thân thể. Khi tôi hươ hươ lòng bàn tay với cái gọi là khiêm nhã ra thì The Oh đã đón nó bằng một lưỡi gươm có tên gọi là im lặng. Lưỡi gươm sắc lẹm cửa bàn tay tôi.

2

Cuộc sống thường ngày vẫn lặng lẽ trôi đi. Sợ rằng sẽ nhớ đến cơm đậu The Oh đã làm cho nên tôi không dám mở nắp nồi cơm điện, sợ mấy món ăn mẹ đã làm cho lọt vào mắt, tôi đã không dám đến gần tủ lạnh. Có tin rằng Yu Jun đã đi làm ở trung tâm dạy thêm học sinh cấp hai mà trước đó cậu đã giảng thử. Cậu ta huênh hoang “Một ngày giảng sáu tiếng, sáu tiếng đứng giảng liên tục. Cậu không tin được đúng không? Tớ cũng không tin được”. Nhìn cậu như nhìn đứa cháu đang đi mẫu giáo vừa bất an lại vừa tự hào. Sự đùa cợt trong giọng nói của cậu vẫn như vậy nhưng đã toát ra vẻ chín chắn hơn khiến tôi yên lòng.

Đi làm ngoài xã hội vốn lẽ nghiệt ngã đến thế cơ à? Trước tiên anh cứ phải tập cho quen trước và sau khi đã tỉnh trí lại rồi sẽ chính thức đi vào quản lí Oh Eun Shu, thế nên cứ đi với thằng khác từ giờ cho đến khi đó thôi nhé. Anh đây với tấm lòng rộng như Thái Bình Dương sẽ hiểu cho mà. Biết em đã chia tay với The Oh anh mới nói, thật ra chuyện anh kết thúc cuộc đời thất nghiệp tất cả chẳng phải vì em sao?

Cảm động đến ứa nước mắt đây này. Lĩnh lương xong đừng tiêu hết mà gửi tiết kiệm định kì đi. Cho dù lãi suất không được bao nhiêu nhưng có bao nhiêu gửi hết vào ngân hàng là an toàn nhất đấy.

Đó là toàn bộ sự khuyên nhủ vụng về mà tôi có thể làm cho cậu. Cuộc đời thường được gắn kết

bởi những sự tình cờ lỏng lẻo như vậy. Khi nói với Yu Jun về chuyện ngân hàng tôi mới nghĩ lâu lắm rồi chưa đi tới ngân hàng. Giờ nghỉ trưa ngân hàng đông nghẹt, số khách đợi đến lượt tới gần hai mươi người. Trong lúc chờ đợi, tôi ngồi xuống sofa và giở cuốn tạp chí tháng qua ra xem. Đang lo lắng lướt qua những cái tin như truy tìm đứa con hoang của một chính trị gia nổi tiếng, vợ chồng diễn viên nổi tiếng tan vỡ hôn nhân, thuốc bổ dưỡng làm tăng sức dẻo dai cho chồng... tôi giật bản mình và dừng lại ở một trang.

Đó là mẫu tin “Thực phẩm Organic tổng hợp thời đại mới”. Bài báo giới thiệu một sòng công ty chuyên phân phối thực phẩm Organic. Trong phần dưới bài báo in phỏng vấn CEO. Giám đốc Green Cat Kim Yong Shu, không có hình nhưng qua tên và chức vụ của người đàn ông ấy tôi vẫn dễ dàng nhận ra. Người đàn ông sống với phương châm không nổi bật, người đàn ông có kiểu đầu mới ra ở Blue Club, người đàn ông sung sướng với cái đệm ngồi ở nhà hàng in hình tờ mười ngàn won, Kim Yong Shu. Tôi bất giác quay nhìn xung quanh. Và rồi xé mảnh giấy đó nhét trong túi xách.

Đêm đó, tôi nhìn thật lâu tên của anh ta được in trên cuốn tạp chí. Kim Yong Shu. Ngược lại hoàn toàn với The Oh nhạy cảm, ngây thơ và hấp dẫn, người đàn ông thần kinh vững vàng như sợi dây thừng, điềm đạm với tất cả mọi sự, thiếu một cách căn bản sự nồng nhiệt giống như lửa cháy. Nếu là người đàn ông này sẽ giảm đi một cách cực độ những viễn cảnh về những mong đợi tình cảm lẫn nhau, sẽ có thể kết nối được mối quan hệ nếu không ném hết tình cảm của mình cho người khác, sẽ không cần phải cho hay nhận sự tổn thương. Mối quan hệ không có sự ảo tưởng, mong muốn hay kì vọng quá lớn về nhau, có thể âm thầm thực thi vai trò mang tính chức năng của đời sống vợ chồng, mối quan hệ trở thành chứng cứ an toàn về “cuộc sống bình thường” của nhau.

Mới chia tay một người con trai chưa được bao lâu, đã lại tìm sự cứu rỗi từ một người con trai khác, chắc chắn tôi là một đứa con gái xấu xa. Có bị xía xói cũng đáng lắm. Nhưng nếu ở tuổi ba mươi hai, cậu người yêu nhỏ tuổi đã bỏ đi, không những bị rơi vào tình trạng bị cô lập ở công ty mà còn biết cả bí mật của người mẹ đang trong giai đoạn hẹn hò với người tình - nếu được nghe từng đoạn từng đoạn câu chuyện của người con gái như vậy thì cho dù có là vị thần lạnh lùng đi chăng nữa cũng phải rơm rớm nước mắt mà rộng lòng tha thứ. Tôi quyết định không nghĩ tới lần thứ hai. Tôi nhấn số điện thoại với động tác quyết liệt. Tiếng chuông từ từ đổ. Một, hai, ba.

“Alô!”

Giọng của Kim Yong Shu nghe rõ tới mức tôi giật bản mình.

Nếu được sinh ra lần nữa tôi sẽ không làm con gái.

Buổi sáng khi bắt đầu ngày hành kinh tôi nghiền chặt răng quả quyết như vậy. Và tất nhiên tôi không hề có ý nghĩ muốn được sinh ra trên cuộc đời đầy những nhọc nhằn này nữa. Bụng dưới dòn dập đau như có máy bay trực thăng chạy qua. Để bình nước kê miệng, tôi nuốt trọn hai viên thuốc giảm đau. Giữa lúc đó tôi vẫn trộn đều ba màu mắt bôi lên mí mắt và vẽ mắt thật tỉ mỉ, thấy cũng sờn gai ốc vì mình.

Giờ ăn trưa, để tiết kiệm thời gian, tôi sấy tóc trong tiệm uốn sấy. Việc vẽ màu lên móng tay thì tôi đã làm cách đây hai ngày. Bỏ ngoài tai lời khuyên vẽ màu xanh lục của người thợ vẽ móng, tôi chọn màu hồng hồng trong suốt. Thời gian đợi giờ hẹn cũng không tồi lắm. Cố gắng để nhớ lại khuôn mặt của người con trai ấy nhưng không thể nhớ nổi hình dạng của mắt, mũi, miệng anh ta như thế nào. Chắc phía anh ta cũng sẽ thế thôi. Tôi ngấm ngấm hồi hộp không biết Kim Yong Shu sẽ phản ứng thế nào khi gặp lại tôi. Không hề nghĩ về cảm xúc của tôi khi đối diện với khuôn mặt của anh ta. Không phải, chỉ là vì tôi muốn lơ đi thôi.

Rồi cũng đến giây phút đối diện với khuôn mặt của anh ta. Chỉ cần mất 0,12 giây để tôi tỉnh khỏi giấc mơ. Người con trai này không phải là hoàng tử hào hoa tuấn tú. Chỉ là một Achosu^[36] tuổi ba mươi sáu giống đúng như đã gặp lần trước. Món canh cá chỉ hơi cay âm ỉ. Khoảnh khắc đợi cho nồi canh sôi bùng lên là khoảnh khắc khổ sở nhất. Không biết đến lúc nào nó sẽ sôi? Không thể chịu đựng nổi sự im lặng, tôi buột miệng.

— Nhận điện thoại của em chắc anh ngạc nhiên lắm?

— À, cũng không sao.

— Thật ra, chắc do em nhấn nhầm, em đang định gọi cho bạn.

Nếu có thể, tôi chỉ muốn lấy chỉ quần cái miệng mình lại.

— Vậy cũng vui rồi, anh cũng muốn liên lạc cho em mà rồi tình cờ lại được nói chuyện thế này.

...

Sự lịch sự, điềm đạm. Thấy xấu hổ với bản thân mình vì lời thanh minh đáng hổ thẹn. Người đàn ông này ít ra cũng không phải là “thằng khốn nạn”. Mà không, nếu phải phân biệt tất cả con người trên đời này ra cực thiện ác rõ ràng thì chắc chắn anh ta sẽ là người tốt. Còn tôi? ...Thôi, bàn đến làm gì.

Nồi nước canh không biết tới khi nào sẽ sôi rồi cũng phát ra tiếng lục đục.

— Ôi, ngọt quá!

Kim Yong Shu reo lên câu cảm thán rõ to. Tôi cũng múc nước canh khê khàng đưa lên miệng tránh không cho son môi bị phai đi. Vị ngọt lợ của thứ gia vị nhân tạo tràn đầy miệng tôi.

— Vâng, công nhận là ngọt thật.

Tôi chưa từng nói với The Oh giọng điệu mềm mại như thế này. Tôi cố gắng cười thật tươi để giấu những suy nghĩ phức tạp. Kim Yong Shu là kiểu người há to miệng khi nhai cơm nhưng tôi cố tình làm ngơ. Với một cô gái chưa chồng ba mươi hai tuổi, nếu vận nội công của mình ra thì cũng sẽ dễ dàng chấp nhận cách ăn đó như một cử chỉ đáng yêu.

Ăn xong chúng tôi chuyển chỗ tới quán cà phê, một nơi gần giống như quán trà. Anh ta chủ yếu nói về công việc mình đang làm. Anh ta nói mới đầu cũng bán tín bán nghi nhưng thật may là công việc dần dần đi đúng đường ray. Muốn đóng một vai trò nhỏ là cầu nối cho việc chia sẻ thực phẩm tốt giữa người sản xuất và người tiêu thụ hơn là chỉ chăm chăm vào việc thu lợi nhuận vô điều kiện. Tôi không nói đến chuyện mình đã xem hết những nội dung đó qua bài báo. Bởi không muốn để lộ chuyện mình là đứa con gái đã cố tình tấn công.

Tôi từ từ bóc tách anh ta. Dù thế nào đi chăng nữa anh ta vẫn là một người đàn ông hoàn hảo. Nếu

tôi và người đàn ông này cùng đăng kí gia nhập hội viên của công ty thông tin kết hôn chắc chắn chúng tôi sẽ thuộc về đẳng cấp khác nhau. Không hề lúng túng với cú điện thoại đột nhiên gọi đến mà còn đề nghị cùng ăn tối thì có nghĩa anh ta cũng có cảm tình với tôi, ở một mức độ nào đó. Đừng ảo tưởng à? Ít ra cứ cho là tên tôi được xếp vào danh sách những cô gái “mặc dù không muốn quen mấy nhưng loại ra thì lại tiếc” đi.

— Anh nói bố mẹ anh ở nước ngoài, thế anh không nhớ à?

Tôi không hề có ý nghĩ gì chỉ hỏi vu vơ thế thôi nhưng ánh mắt Kim Yong Shu thoáng qua vẻ vô cùng lúng túng.

— Không, không. Chẳng đến mức như vậy.

Thái độ phủ nhận đầy quả quyết của anh ta khiến tôi thấy có gì đó rất lạ lùng.

“Người con trai không nói gì về bố mẹ mình? Ừm, chỉ là một trong hai loại, là người đàn ông cần phải bắt ngay, hoặc là một cao thủ vô cùng lợi hại”. Je Il bộp chớp phân tích. Lại nhớ tới vẻ mặt như ăn phải sâu bọ của bố mẹ chồng nó khi nhìn chúng tôi. Tôi không thể hỏi xem ngày hôm đó sự thể thế nào. Bởi có thể nó sẽ cảm thấy như bị trêu ngươi.

— Eun Shu à, cậu không biết là bây giờ cậu đang hạnh phúc thế nào, đúng không?

Phùì. Xém chút nữa thì những cọng bún đang nhai trong miệng bắn phụt ra.

— Làm gì mà khinh suất thế? Hơ, hơ. Thôi, bỏ qua đi, bỏ qua đi. Với cậu vẫn còn sự lựa chọn vô hạn đấy thôi.

Không biết con nhỏ này có đang đùa không đấy. Là vợ của một bác sĩ đang sống trong căn hộ 100 mét vuông mà nói câu ấy chắc ý muốn bảo đứa con gái ế chồng nghèo rót mừng tôi sống trong một căn phòng cho thuê này căn lười chết đi quá.

Tôi cực lực phản đối. Bởi đã bắt gặp trong ánh mắt nó một cái bóng xanh xám đã trở nên đậm đặc. Sắc mặt nó giống đúng như trời Seoul vào thời điểm ngay trước khi nghe cảnh báo có bão tuyết. Chẳng thềm đếm xỉa tới sự cố gắng hết sức của tôi, Je Il trông vẫn nguy hiểm như một chiếc bánh mì kem sắp đến hết thời hạn sử dụng.

— Công ty của anh ta là Green Cat đúng không? Hình như dạo này đang nổi lắm. Ở khu nhà tớ đang có chỗ sang sửa lại nội thất để mở chi nhánh đấy.

— Vậy sao? Vừa là nhà doanh nghiệp sắp sửa sáng giá, lại không phải là người con có hiếu mấy, mặt mày lại sáng sửa. Thế thì làm gì có chỗ nào khiếm khuyết. Vậy chẳng chê vào đâu được nếu là đối tượng để kết hôn.

Giữa tôi và Kim Yong Shu - đối tượng kết hôn không chê vào đâu được - chưa từng bàn luận với nhau một cách sâu sắc về chủ đề có từ “kết hôn”. Dẫu sao thì chuyện gặp gỡ của chúng tôi vẫn đang tiếp diễn. Chẳng có mấy chuyện để làm với người đàn ông không hề nhấp một giọt rượu nào. Ăn cơm, cùng uống với nhau ly trà thế là suy nghĩ “về nhà là có thể xem được một nửa tin tức buổi tối trên tivi” tự nhiên cứ hiện lên trong đầu. Radio trên xe của anh ta lúc nào cũng cố định ở chương trình giao

thông. Vừa đi qua cầu Songsan lúc nào cũng kẹt cứng vừa nghe trực tiếp báo cầu Olympic hay cầu Hannam đang lưu thông dễ dàng thật chẳng có gì là phi hiện thực. Đôi nam nữ đã ngoài ba mươi tuổi vừa đi hẹn hò với nhau mà không hề động chạm đến ngay cả chữ cái của từ kết hôn thì cũng chẳng phải là tình huống hiện thực, chính vì vậy tôi không hề muốn để lộ chuyện này cho ai biết.

— À thì, cũng loáng thoáng nói đến chuyện gần giống như thế...

Tôi cố tình lấp liếm. Không biết có phải đã phát hiện ra câu nói dối của tôi hay không mà đột nhiên Je Il nghiêm mặt lại.

— Dù vậy thì cũng cứ yêu thôi, đừng cưới. Là cậu tớ mới đặc biệt nói ra điều đó đây.

...

— Kết hôn rồi mới biết cuộc sống không như mình nghĩ. Mà thôi, cũng có thể tại suy nghĩ của tớ lệch lạc.

Trong khi tôi ăn hết phần phở của mình thì bát phở của Je Il hầu như vẫn còn nguyên. Ngón tay cầm đũa của nó khẳng khiu như cành cây mùa đông. Cảm thấy cành cây trụi lá đứng im lìm chợt run lên lẩy bẩy khi có tiếng gió thổi qua.

— Eun Shu à, chuyện dùng người để quên người tớ cũng công nhận ở mức độ nào đó. Nhưng chỉ vì lí do muốn kết hôn mà để gặp ai đó là tớ kịch liệt phản đối. Đừng vội. Cậu hiểu chứ?

Trong lời khuyên của Je Il có điều gì đó thật tha thiết.

— Tớ cũng hiểu, hiểu nhưng không thể theo ý mình. Đạo này tớ nghĩ đến chuyện đó nhiều lắm. Rằng có thể đây là cơ hội cuối cùng cho việc tớ cưới người nào đó và sống một cách bình thường giống như những người khác. Những người bạn cùng lớp xưa kia giờ đã là phụ huynh học sinh rồi. Cậu cũng đã kết hôn. Tớ làm sao có thể theo nổi được bọn chúng. Dần dần chỉ cảm thấy mình đang trở thành học sinh yếu kém thôi.

— Ai chẳng sống cuộc đời mình theo phần mà mình có. Làm gì có học sinh nào xuất sắc và học sinh nào yếu cơ chứ.

— Tại vì cậu chưa từng sống trong cảm giác cậu là học sinh kém nhất nên mới thế thôi.

— Thật buồn cười. Mẹ tớ ấy, suốt từ hồi nhỏ lúc nào cũng dính lên miệng cái từ “học đi”. Không hiểu tại sao lại học, học như vậy. Cuối cùng thì ra kết luận “Học như mày thì không thể vào đại học được đâu, không vào được đại học thì không thể lấy chồng được.” Chắc bà không thể nhận thức rằng nó mâu thuẫn thế nào đâu. Trong khi đó đời sống hôn nhân của mình cũng chẳng mấy hạnh phúc.

— Ô, mẹ tớ cũng thế thôi. Giờ thì tớ hiểu rồi. Tại vì tớ học hành chẳng ra đâu vào đâu nên mới chẳng lấy được chồng.

— Ngớ thế. Đã bảo là đừng bám víu lấy cái việc hôn nhân vật vãnh ấy mà!

Lại lặp lại chuyện đó. Je Il giơ tay thật cao lên và gọi bia.

— Ban ngày không uống một ly, ban đêm không thể nào ngủ được.

Quầng thâm dưới mắt nó lại càng đậm và tròn to hơn nữa.

Kim Yong Shu là một người đàn ông bận rộn. Ngày thường, giờ đi làm về đã không đều đặn mà ngay cả cuối tuần cũng rất nhiều ngày anh đi làm. Buổi trưa từ 12 g 30 tới 1 g nghĩa là sau bữa cơm trưa mỗi ngày chẳng có lí do gì đặc biệt anh cũng gửi tin nhắn cho tôi. Nội dung nếu nói theo nghĩa tiêu cực thì là đơn điệu buồn tẻ còn nói theo hướng tích cực thì có tính nhất quán.

“Em ăn trưa có ngon miệng không? Anh ăn sonlangthang rồi. Buổi chiều lại làm việc chăm chỉ nhé!”

Thỉnh thoảng nếu có thêm nội dung “Nếu có thời gian thì tối nay mình cùng ăn tối nhé” thì có nghĩa là hôm nay mình có thời gian chúng ta cùng hẹn hò nhé. Tôi cũng gửi lại tin nhắn ở mức độ phù hợp.

“Em ăn canh Tơk bánh bao. Trời có lẽ sắp mưa rồi. Anh lái xe cẩn thận nhé ^^.”

Nếu không phải là menu của bữa trưa hôm đó hay dự báo thời tiết thì chỉ là những câu trao đổi không hề ăn nhập với nhau.

Chiều thứ bảy, đã lâu rồi Kim Yong Shu mới có thời gian để chúng tôi gặp nhau. Cùng ăn một bữa trưa muộn kiêm bữa tối xong thì lúc nào cũng vậy chẳng có việc gì làm cho phù hợp. Anh nói đã đỗ xe trong bãi đỗ xe của trường đại học gần đó. Chúng tôi lách thếch leo lên trường đại học đó. Nhìn thấy những người đá bóng từ phía đằng xa.

— Những người đó hình như không lạnh thì phải. - Khi tôi chỉ tay về phía đó Kim Yong Shu bèn dừng bước.

— Trời cũng đỡ lạnh rồi. Vào mùa đông nếu trời càng lạnh càng phải vận động nhiều thì máu huyết mới lưu thông.

— Anh thích bóng đá à?

— Cũng giống như người khác vậy thôi.

Tự nhiên thấy mình hỏi thật vô duyên. Bởi anh là người đàn ông cái gì chẳng “giống như người khác”. Chúng tôi im lặng bước đi trên khu hành lang sân vận động vẫn còn vương vãi tuyết. Anh bước trước tôi mấy bước và tôi tụt lại phía sau. Hễ tôi bước lên một bước thì tầm lưng cứng đờ của anh cũng xa đi bằng ấy. Bản thân cái lưng không biết diễn kịch. Hành vi nhìn lưng người khác khác hẳn với việc nhìn mặt. Biết đâu đấy có thể lại là khoảnh khắc nhìn trộm một nơi sâu thẳm bên trong của người đó. Tôi đang nhìn trộm điều gì trong người đàn ông này?

Đúng lúc đó, một quả bóng bay tới chỗ chúng tôi với tốc độ chóng mặt. Tôi nhắm mắt theo bản năng. Nghe tiếng bụp rất gần. Kim Yong Shu ngã xuống như cái cây bị đốn.

Xe cấp cứu 119 tới ngay lập tức. Trong lúc ngồi trên xe cấp cứu, tôi tự dần vật mình. Vào những ngày thường ánh mắt nghi ngờ tôi khi nhìn những chiếc xe cấp cứu bật đèn và réo còi pí pô trên quãng

đường kẹt cứng, giờ tôi chỉ mong được tha thứ cho điều đó. Chiều thứ bảy, đường phố Seoul kẹt cứng những xe. Nếu không lắp cánh để bay trên trời thì xe cấp cứu 119 cũng không thể nào nhúc nhích nổi. Thiếu gì bệnh viện trong đại học mà lại xảy ra tai nạn ở trường đại học không có chuyên ngành y. Tôi chỉ biết oán trách tất cả.

Kim Yong Shu nằm im như chết. Cũng có thể đã chết thật. Dù có chưa chết thì có lẽ cũng sắp chết. Ngực tôi như muốn vỡ tung. Không thể nào kìm được nước mắt. Người nhân viên cấp cứu mặc áo màu cam an ủi tôi.

— Chị đừng lo quá. Không chắc chắn lắm nhưng có lẽ anh ấy chỉ bị ngất do chấn động mạnh phần ngoài thôi.

Tôi xì mũi và ngẩng đầu lên. Ôi, anh nhân viên cấp cứu là một người rất đẹp trai nhanh nhẹn với ấn tượng sáng sủa. Tôi ho khan mấy cái và như vô tình khẽ khàng vén mớ tóc rủ xuống của mình ra đằng sau. Ngay cả trong tình huống nguy cấp khi người bạn trai – mà không, mà đầu sao thì, người con trai đang đi cùng tôi – bị quả bóng bay tới đập vào và ngất xỉu, đến mức phải nằm lên xe cấp cứu trở đi mà tôi vẫn còn có ý định quyến rũ một người con trai khác. Tôi thật đúng là một con amip không thể nào cứu vãn nổi. Nước mắt đã ngừng rơi lại trào ra nức nở. Cảm thấy lòng nặng nề khi nghĩ tới việc Kim Yong Shu biết được rõ tâm can tôi. Xin lỗi anh, anh Yong Shu, chỉ cần anh tỉnh lại thôi. Hãy tỉnh lại đi.

Nhân viên cấp cứu 119 đưa Kim Yong Shu tới tận giường bệnh và đặt anh nằm xuống. Một bác sĩ nữ mặc áo trắng tiến lại. Không hiểu sao dạo này có nhiều cô gái đã thông minh lại còn xinh đẹp đến thế. Đứng trước cô bác sĩ nhìn nhỏ hơn tôi khoảng ba, bốn tuổi trông sáng sủa thông minh, chẳng hiểu sao người tôi như nhũn ra. Tôi lắp bắp giải thích “Anh ấy bị quả bóng đập vào đầu” mà thấy mình giống đúng như nhân vật chính trong phim hoạt hình hài hước. Thêm mấy người nữa tiến tới lật mí mắt anh lên, đo cả mạch và huyết áp. Tôi chưa từng bao giờ tưởng tượng tới tình huống tinh thần không thể điều khiển được thể xác. Kim Yong Shu nằm giống như búp bê bằng gỗ để cho mấy người lạ mặt khám xét sờ nắn thân thể mình.

— Chị cứ đi ra khu đằng kia đăng kí trước đi, viết cả sổ chứng minh của bệnh nhân vào.

— Sổ chứng minh ấy ạ?

Yêu cầu thật quá sức đối với một đứa ngay cả sổ chứng minh của bố mẹ cũng không nhớ nổi như tôi.

— Trong ví của bệnh nhân chẳng lẽ không có chứng minh sao?

Tôi cẩn thận thò tay vào túi áo khoác của Kim Yong Shu. Sờ thấy cái ví da của đàn ông màu đen rất mềm. Đó cũng là một vật bình thường giống như Kim Yong Shu. Trong số những người đang ngồi bên sảnh của bệnh viện bây giờ cũng phải tới chín mười người có những cái ví giống như vậy và đang cất giữ một cách cẩn thận ở đâu đó trong người. Bên trong cái ví được sắp xếp rất gọn gàng. Tôi không khó khăn để tìm thấy cái chứng minh thư. Khi nhìn cái chứng minh của người mình quen biết, tâm trạng không khác nào phát hiện ra cuốn sách địa lí đã được cất giữ rất lâu trong một góc giá sách nào đó. Cảm giác vô cùng bối rối khi giờ tới trang giới thiệu về khu tôi ở thì chỉ thấy những cái vạch

và điểm giống như ám hiệu chứ không hề có dấu vết của siêu thị OshiOshu, hiệu thuốc Lucky, cửa hàng kính Ganaan.

Họ tên Kim Yong Shu 金永殊 ngay cả tiếng Hán cũng rất đổi bình thường. Ảnh chụp trong chứng minh của Kim Yong Shu trông trẻ và mệt mỏi hơn bây giờ. Không biết có phải bị căng thẳng vì ánh sáng của máy chụp hình trước mặt hay không mà đuôi mắt và khoe miệng trông có vẻ rất cứng ngắc. Theo sự hướng dẫn của nhân viên tại bàn đăng kí, tôi viết lên đơn và đưa cả chứng minh thư của anh cho họ. Vừa bước vào tới phòng cấp cứu chợt nghe thấy tiếng khóc thét lên như tiếng khóc của đứa trẻ con bị ngã. Âm thanh làm cho tế bào da của người nghe dựng ngược lên tựa bị đâm kim. Tôi nhanh chóng nhận ra được nơi này là nơi nào.

Tôi tiến tới giường của Kim Yong Shu, bỗng rồi dừng lại. Làm thế nào bây giờ? Nếu người con trai này mãi mãi không tỉnh dậy, nếu như vậy tôi sẽ phải làm sao? Tôi sẽ phải liên lạc cho ai trước nhất đây? Lúc đó, lông mày của Kim Yong Shu khẽ động dậy. Anh từ từ hé mắt. Tôi hồi hã hét lên!

— Anh tỉnh rồi à? Anh có biết em là ai không? Anh có biết đây là đâu không?

Không biết có phải một loạt câu hỏi làm cho cho anh hết hồn không mà anh chỉ khẽ chớp chớp mắt và nhìn tôi. Khi mắt anh dừng lại ở cái ví da tôi đang cầm trong tay thì nhanh như cắt anh giật phắt lấy. Anh mê mải lật tìm ví của mình như nhân viên mật vụ FBI phát hiện ra chứng cứ tội phạm khủng bố:

— Em không động vào cái gì đâu. Thật đấy!

Tôi hết sức phủ nhận và xua xua tay cảm giác tự nhiên thấy mình giống đúng như kẻ bị tình nghi khiến mặt tôi đỏ rần. Kim Yong Shu dừng lại và nhìn dõng thẳng vào tôi. Có thể gọi đó là vẻ mặt của một con thú nhỏ bị cầm mũi tên sau gáy được không nhỉ? Bên trong người con trai này đang có điều gì đó vô cùng bất an và tội nghiệp. Tôi theo bản năng nhận ra điều đó nhưng không biết làm sao được. Chợt nhớ tới cảnh đã từng xem trong tivi về triệu chứng của bệnh bị mất trí nhớ...

— Em đây, anh biết em chứ? Tên em là Oh Eun Shu, tên anh là Kim Yong Shu. Khi nãy khi đi cùng với em thì anh bị quả bóng đập vào đầu. Anh nhớ chứ?

...

— Đây là phòng cấp cứu. Anh bị ngất do quả bóng đập vào đầu và được đưa tới đây.

Trán của Kim Yong Shu nhíu lại.

— Khi đăng kí thì người ta nói cần phải có chứng minh thư nên em mới lấy ví anh ra. Ngoài cái chứng minh thư ra em không nhìn cái gì khác đâu.

Thật ra tôi cũng liếc qua xem có bao nhiêu tiền mặt nhưng hoàn toàn không phải là cố ý. Sự oan uổng trào lên ghen hết cổ họng tôi. Khi tôi vừa nói xong anh vội vàng ngồi dậy. Tôi chỉ còn biết ngây người nhìn người đàn ông đang vội vàng chạy ra khỏi phòng cấp cứu. Ở chiếc giường phía đối diện, một đứa con gái say bí tỉ vừa để ngón tay rút máu đâm đầu vừa cười với dáng vẻ ngây thơ vô số tội. Ở thành phố này xảy ra những việc mà trong mơ kiến thức nghèo nàn của tôi thật khó có thể đảm đương nổi. Nếu Kim Yong Shu cuống quýt lấy được cái chứng minh thư về và tiến tới tôi ôm chặt eo lưng hôn chùn chụt lên môi tôi thì tôi cũng chẳng hề sững sốt.

Tất nhiên chuyện đó không xảy ra. Một lúc sau, anh xuất hiện với vẻ gọn gàng hơn lúc nãy. Có vẻ

anh vừa rửa mặt xong nên trên mặt vẫn còn dấu ấn của nước.

— Giờ thì mình đi thôi. -Anh nói nhỏ nhưng rõ ràng.

— Nhưng anh vẫn chưa... bác sĩ nói là anh phải chụp não nữa.

— Không sao đâu. Anh biết rõ về cơ thể mình mà. Không có vấn đề gì cả.

Kiểu nói của anh liều lĩnh tới mức rất mất tự nhiên nên tôi chỉ còn cách im lặng xách cái túi của mình đứng dậy. Anh đang hoảng bước ra khỏi phòng cấp cứu, khác hoàn toàn lúc vào với bộ dạng sống sượng trên ghế xe cấp cứu.

— Cho anh xin lỗi, Eun Shu à. Hôm nay anh không thể đưa em về được. Em đi về cẩn thận nhé.

Mở cửa sau taxi cho tôi và anh nói với theo như vậy. Mặt anh lơ đãng và sắc mặt nhợt nhạt giống như người vừa bị một trận ốm thập tử nhất sinh.

— Hôm nay, rất cảm ơn em.

Bóng dáng Kim Yong Shu dần dần biến mất sau cánh cửa taxi. Tâm trạng tôi như vừa trải qua một giấc mơ ngắn ngủi và lạ lùng. Một dự cảm mong manh ủa tới rằng sau ngày hôm nay thì mối quan hệ của chúng tôi có thể sẽ chuyển sang một cung bậc mới.

Sau ngày hôm đó, Kim Yong Shu trở nên rất khác. Nếu hỏi tôi rằng khác thế nào tôi cũng rất khó để trả lời một cách rõ ràng. Tuy nhiên chắc chắn có điều gì đó đã thay đổi. Nếu so sánh thì có thể so sánh thế này, rằng khoảng cách từ Bình Nhưỡng tới Tokyo đã được rút ngắn bằng từ Bình Nhưỡng tới Bắc Kinh. Có thể anh đã ghi nhớ một cách vô thức hình ảnh tôi nước mắt như mưa khi cùng ngồi với anh trong xe cấp cứu.

— Chủ nhật tuần này em có rảnh không?

Kim Yong Shu hỏi và tôi cũng từng từng trả lời “không có chuyện gì đặc biệt cả”.

— Một nhân viên của anh làm đám cưới ở Deacheon. Đi một mình thì buồn nên nếu có Eun Shu đi cùng làm bạn thì tốt quá.

Chỉ cần bất cứ lúc nào có thể rời quê hương dù chỉ trong chốc lát tôi cũng đều hoan nghênh nhiệt liệt. Tôi vui vẻ nhận lời đề nghị cho chuyến du lịch ngắn ngủi. Sáng chủ nhật, anh đến đón tôi trước cổng nhà. Lúc nào cũng là bộ âu phục không thất cà vạt. Tôi hỏi một cách vô tình.

— Hình như anh không thích thất cà vạt?

— À, ừ bức bối lắm.

— Em cũng chưa thất thử bao giờ nhưng trông cũng bức bối thật. Nhưng hôm nay là đi đám cưới cơ mà.

— Vậy cũng phải thất cà vạt sao?

— À, thật ra em cũng không rõ lắm.

Tôi cố gắng cười sao cho không hằn nếp nhăn trên đuôi mắt.

Tình trạng của đường cao tốc Kyongbu không được tốt lắm. Đi qua trạm thu phí Seoul là xe bắt đầu lúc dừng lúc chạy. Tôi khẽ liếc trộm bàn tay của Kim Yong Shu đặt hờ hững lên chiếc cần số.

Không biết người đàn ông này có nhận thức được rằng giữa chúng tôi chưa hề có sự đụng chạm nào hay không? Chợt thấy bản khoăn kinh khủng không biết nếu bàn tay tôi đột nhiên đặt lên tay anh thì chuyện gì sẽ xảy ra đây.

— Đề anh kể cho một chuyện không vui về nhé?

Đột nhiên Kim Yong Shu cất giọng. Người con trai thường ngày chưa từng nói đến chuyện thú vị mà nhấn mạnh sự “không vui vẻ” khiến tai tôi vểnh lên muốn nghe xem mức độ của nó thế nào.

Cách đây mấy ngày khi anh đi làm đường kẹt xe kinh khủng. Còn hơn cả ngày hôm nay nữa cơ. Đang đứng giữa đường phố kẹt cứng xe, anh vô tình nhìn lên kính chiếu hậu. Người lái chiếc xe phía sau là một cô gái. Cô ấy lấy gương ra và sửa sang lại phần trang điểm, còn sẫm soi xem rằng mình có dính gì nữa không cơ. Dòng xe vẫn đứng dậm chân tại chỗ. Lần này, người con gái giơ cao cái điện thoại lên. Cô ấy vừa nhìn màn hình điện thoại vừa giơ ngón tay hình chữ V và cười rất tươi nữa... Mới đầu anh không biết cô ấy định làm gì nhưng sau đó thì hiểu ra. Cô ấy đang tự chụp ảnh một mình. Cô ấy không biết rằng hành động của mình đang được kính chiếu hậu của xe trước nhìn thấy rõ mồn một. Cái cô ấy có thể nhìn thấy được chỉ là một phần gáy anh thò lên phía trên ghế lái và đèn phanh xe mà thôi. Anh hơ hơ bật cười vì ngạc nhiên nhưng khi nghĩ kỹ lại thì thấy đây chẳng phải là chuyện riêng của người khác. Mười phút trước đây người lái xe phía trước đang đứng mồn mõi đợi cũng sẽ nhìn thấy rõ mồn một từng hành động cử chỉ của anh còn gì.

Câu chuyện có vẻ trở nên rất buồn cười.

— Em có biết anh đã làm gì không?

— Em cũng không biết nữa.

— Anh liền đeo ngay kính râm vào.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy được một sự đồng cảm với người con trai. Bởi tôi cũng đã từng như vậy. Biết đâu giữa chúng tôi lại có nhiều sự giống nhau rất tình cờ. Không biết thiên thần hay quỷ dữ đang thì thầm vào tai tôi. Nơi tổ chức tiệc cưới nằm giữa trung tâm Deacheon. Ở sân đỗ xe anh ấy vội vàng giục giã “Mình muộn mất, ta vào nhanh đi em”.

— Anh nói em cùng vào đây ấy à?

— Nếu không thì em định làm gì nào? Mất những hơn một tiếng nữa cơ đấy.

— Đề em tới phòng chơi game nào đó hoặc đợi ở quán cà phê cũng được.

— Em không đói à? Mình vào rồi cùng ăn. Mình chủ ý đến đây để chúc mừng cho họ còn gì.

Kim Yong Shu nhẹ nhàng rủ tôi. Đã lẻo đẻo theo tới đây mà lại cố tình không vào cùng đúng là quê một cục. Lí do để tôi lưỡng lự không cùng đi vào rất đơn giản.

(1) Tôi là người con gái chưa chồng. (2) Những ngày sau này của tôi và Kim Yong Shu không biết thế nào. (3) Khả năng không thành rất cao. (4) Thế giới rất hẹp.

Phản ứng cảm thấy bị thua thiệt xảy ra một cách tự nhiên như vốn lẽ phải thế. Thấy rằng mình khiếp sợ vì những lúc như thế này tôi quả đúng là đã trở thành đứa con gái Hàn Quốc truyền thống đến tận xương tủy.

— Được thôi, để vào xem cô dâu đẹp tới mức nào.

Ừ, cứ làm cho mình trở nên thật thoải mái đi. Đã tiến thì tiến cho tới luôn. Về mặt Kim Yong Shu trở nên dịu lại. Trong lúc Kim Yong Shu bắt tay chú rể ở sảnh và đưa tiền mừng ở nơi tiếp nhận, tôi đứng ở khoảng cách hơi xa và bắt đầu nhìn xung quanh. Seoul hay Deacheon, Busan hay Gwangju đều giống hệt nhau. Có thể ngay cả đảo Jeju cũng sẽ giống như vậy. Những cái giống hệt nhau một cách buồn tẻ ở các xó xỉnh của Đại Hàn dân quốc này không chỉ có tấm biển của siêu thị 7-eleven hay LG 25 giờ. Trên tấm băng rôn của những kệ hoa rực rỡ sắc màu đứng thành một hàng ngay lối cửa ra vào của hội trường đám cưới đều ghi những dòng chữ kiểu Gungso bóng bẩy “Hội đồng môn Jekyong trường cấp hai XX chúc mừng” hoặc “Giám đốc công ty phân phối 00”. Kim Yong Shu đang đứng nói chuyện giữa đám người lộn xộn liền vẫy tay gọi tôi tới.

— Eun Shu à, em chào mọi người đi. Đây là những nhân viên công ty anh, những người cùng với anh như một gia đình vậy.

Những ánh mắt lấp lánh đầy sự tò mò đều nhất loạt chĩa thẳng vào mặt tôi. Đây chính là những khoảnh khắc mà tôi rất sợ. Tôi cố tạo nên má lúm đồng tiền và cười rất tươi. Đẳng nào cũng đến nước này thì về e lệ và thành thật cũng chẳng có gì xấu xa cả.

— Chúng tôi đã nghe nhiều về chị. Đúng thật là người đẹp!

Người đàn ông chừng bốn mươi tuổi cất tiếng. Dáng người mảnh khảnh, vẻ mặt điềm tĩnh, trán hơi hói, đó là “phó giám đốc Hong” người làm chung với Kim Yong Shu. Nếu so sánh với ông An người vô cùng say mê Ugochi trong công ty tôi thì anh ta đẹp trai đến mức kinh ngạc. Anh ta nói đã nghe nhiều về tôi, và điệu bộ cũng không phải là nói cho có. Kim Yong Shu không những không phủ nhận mà còn nở nụ cười ra vẻ bên lên. Bong bóng trong đầu tôi không ngừng nổi lên. Không biết là thế nào đây. Nếu không phải là Kim Yong Shu bị súng bắn vào đầu thì anh chẳng có lí do gì để ba hoa những chuyện vô bổ về những đứa con gái nào đó cho nhân viên trong công ty nghe. Vậy có nghĩa là với tôi, anh đã có suy nghĩ thật nghiêm túc. Rất ngạc nhiên nhưng tâm trạng tôi không hề có chút mảy may khó chịu.

Trong nhà hàng, theo thói quen tôi trộn cơm vào canh sườn, trộn sau mới thấy hối hận vì cơm không những bỏ ra mà nếu ăn riêng cơm và canh nhìn sẽ thấy khiêm nhường hơn. Tôi khê khàng nhai cơm mà không hề đụng đến củ cải muối. Cảm giác như trở thành diễn viên kịch vào vai “người hứa hôn đoạn trang của vị giám đốc trẻ”. Những người trông giống như lên sân khấu biểu diễn không chỉ riêng tôi. Kim Yong Shu cũng đang đảm nhận vai “vị giám đốc trẻ đi cùng người hứa hôn đoạn trang” và cố gắng hết sức để diễn xong vai này. Cho đến lúc trong mắt người khác mình tự thuộc về “cặp đôi nghiêm túc và hoàn toàn bình thường” thì người con gái cảm thấy kiêu hãnh một cách lạ thường, liệu người con trai có cảm thấy như vậy không?

— Tôi cứ tưởng giám đốc không thích con gái cơ đấy!

Một nữ nhân viên đi toilet cùng tôi nửa đùa nửa thật:

— Sao cơ?

Hình như giám đốc cũng chẳng có ý định kết hôn, rồi cũng không gặp gỡ với con gái nên chúng em ai cũng lo lắng. Lúc này phó giám đốc Hong nói rằng giám đốc sẽ đến cùng bạn gái, bọn em ai cũng

ngạc nhiên. Hai người nhìn thật hợp nhau.

Trên đường về, chúng tôi rơi vào trạng thái im lặng. Mặc dù đường cao tốc vắng nhưng Kim Yong Shu cũng chỉ chạy không quá 100km/h. Anh luôn là người tuân thủ một cách nghiêm túc tốc độ quy định. Trước cửa nhà, người con trai ấy chìa bàn tay phải hướng đến tôi vừa định bước xuống khỏi ghế trước. Tôi giơ tay phải mình về hướng bàn tay ấy. Bàn tay phải của chúng tôi nắm chặt nhau trong không trung. Không phải là sự đụng chạm quyến rũ. Không biết gọi nó là gì nhỉ? Là sự bắt tay theo tình đồng chí, lại vừa giống như cử chỉ chúc mừng cho buổi biểu diễn đã kết thúc một cách tốt đẹp.

Chỉ là cái bắt tay. Cũng chẳng phải là lần đầu tiên trong đời nắm tay đàn ông. Nếu nói là lần đầu tiên thì những anh chàng người yêu cũ của tôi sẽ nắm tay sau gáy mà ngã vật ra. Nhưng thật kì lạ. Sự đụng chạm chắc chắn mà tôi cảm được khi tay tôi nằm gọn trong tay Kim Yong Shu cho đến ngày hôm sau vẫn còn lại rất đậm nét, không hề phai đi.

— Vậy có lạ không? - Gặp nhau trên mạng Yu Hee đột nhiên tỏ thái độ tọc mạch.

— Cái gì?

— Các cậu đã ngủ với nhau chưa?

— Việc của mình thì chẳng ra đâu vào đâu nhưng lại rất sắc sảo trong những việc liên quan tới chuyện của người khác. Tôi đang hoang trả lời:

— Chưa.

— Tớ biết ngay mà, tốc độ cũng không tăng lên được chút nào đúng không?

— Cũng không đến mức như vậy. Đã nắm tay, tuy cũng không phải là quá nhanh nhưng ...

— Cậu đùa đấy à? Đạo này bọn học sinh cấp một chúng nó yêu nhau cũng cầm tay đấy. Mà không, còn hơn thế ấy chứ.

Tôi dần dần cảm thấy bị chạm tự ái:

— Anh ấy không phải là người hành động bừa bãi. Do anh ấy sâu sắc và thận trọng mới vậy thôi.

— Ôi, ôi trông nó bệnh kìa! Không phải à, hình như cũng thâm thích thì phải.

— Đây, đã bảo không phải là như vậy mà. Chỉ đi chơi bình thường vậy thôi. Tớ muốn ổn định nhưng không muốn si tình nữa.

Mặc dù là lời tôi thốt ra nhưng cũng có vẻ rất mâu thuẫn. Tôi không thể thổ lộ cho nó biết được rằng tôi rất sợ nếu bây giờ để lỡ mất anh thì cuộc đời tôi sẽ không còn xuất hiện người đàn ông có đẳng cấp như vậy nữa. Yu Hee vẫn không ngừng khẳng định rằng thái độ của Kim Yong Shu rất lạnh lùng. Chuyện cổ tình đưa người con gái chưa phải là gì của mình về đến tận địa phương để giới thiệu có nghĩa là anh ta muốn khẳng định rằng bản thân mình cũng có thể gặp gỡ con gái.

— Lỡ anh ta là gay thì sao? Oh Eun Shu, vậy là đạt được mong muốn rồi còn gì. Trước đây khi xem phim cậu chả nói rằng cậu muốn có một người bạn gay thoải mái đấy sao.

Tôi không kì thị về đồng tính luyến ái. Chỉ nghĩ đó là những người có sở thích khác với tôi. Những nhân vật chính trong kịch truyền hình hay phim Mỹ bao giờ cũng có một người bạn gay bên cạnh mình. Họ được miêu tả mặc dù là đàn ông nhưng rất tình cảm và có tâm hồn sâu sắc. Họ có thể thức đêm tán gẫu với nhau, không cần phải cạnh tranh vì một người đàn ông và cũng không lo về việc thổ lộ một tình

yêu bất ngờ để đưa tình bạn vào tình trạng hỗn loạn. Cũng không cần phải lo lắng về chuyện sẽ để lại sự phản bội ghê gớm cho người còn lại khi mà đang chơi cùng nhau đột nhiên lại chui vào cái rọ của chế độ hôn nhân. Về phương diện này, với vai trò là người bạn thân của một phụ nữ chưa chồng thì không có gì hoàn hảo hơn. Tất nhiên trên thực tế có một điều khó chịu là tất cả những gì ở “họ” chỉ có thể chỉ là sự tưởng tượng của “các cô ấy” mà thôi.

Nếu Kim Yong Shu là người đồng tính luyến ái, nếu như vậy, thì tôi có thể coi anh là “một người bạn tốt” như tôi đã từng mơ tưởng không? Tôi đã từng đọc cuốn tiểu thuyết của Nhật Bản có tên “Những chòm sao lấp lánh”. Chuyện kể về người chồng là gay và người vợ nghiện rượu cùng kí hợp đồng kết hôn và sống chung trong một ngôi nhà. Nếu hai bên đều hiểu nhau thì mối quan hệ đó không có gì xấu cả. Nhưng người vợ trong tiểu thuyết cuối cùng lại yêu người chồng gay của mình. Nói chung cái gọi là tình yêu ấy lúc nào cũng sẵn sàng thả cái neo của bản thân mình để trôi chân người khác.

Yu Hee nói rằng mấy ngày trước đây Je Il đột nhiên gọi điện thoại và hẹn gặp nhau. Nhưng Yu Hee lại bận đi học thanh âm nên không gặp được. Sau đó không hề có cuộc điện thoại hay sự liên lạc nào khiến nó cảm thấy lo lắng. Tôi cũng đáp lại “Ôi thật vậy sao?” mà không thể nghe thêm được gì nữa vì chuyện “Kim Yong Shu gay” đã gây cho tôi một cú sốc mạnh.

Sau khi tắt messenger xong tôi mới phát hiện ra mình đã không nghe bất cứ chuyện gì về Yu Hee. Tôi đã không hề hỏi bất cứ một điều gì về nó, chẳng hạn mối quan hệ giữa nó và Yonggarri như thế nào, nó có đang học tốt lớp nhạc kịch hay không. Dần dần tôi đã trở thành con người chỉ biết coi cái gai cắm vào tay mình là quan trọng nhất trên đời.

4

Sáng thứ hai lại ủa tới giống như ngày phải trả lãi vay nặng lãi. Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi làm tôi tỉnh giấc.

— Ngủ à?

Đó là Je Il. Tôi dụi dụi mắt. Sáu rưỡi. Đáng lẽ tôi vẫn còn có thêm hai mươi phút nữa để nướng mình trong chăn nhưng nghe giọng Je Il xong tôi tỉnh hết cả người.

— Có chuyện gì thế?

— Ừ.

Tôi cảm thấy sợ hãi.

— Ừ, có chuyện gì thế?

— Nói qua điện thoại thì dài lắm, cậu ra ngoài bây giờ đi.

Nó nói rõ ràng bằng âm điệu không thanh sắc khiến tôi càng trở nên bất an. Cuồng cuồng buộc dây giày, khoác vớ lên người tẩm áo khoác bên ngoài bộ đồ thể thao, cầm lưng lẳng mỗi cái ví, tôi vừa chạy đến với bạn vừa cầu nguyện rằng bất hạnh của bạn mình chỉ ở mức độ đang nhai kẹo cao su thì

cẩn phải lười hoặc đang bước trên đường thì bị chim cho một bãi lên đầu. Không khí sáng sớm như buốt chạm vào mũi. Chiếc xe đỏ của Je Il đỗ ngay đầu ngõ. Je Il hạ tấm kính chắn cửa sổ xuống thò cái mặt đeo kính râm màu vàng ra:

— Cậu lên xe đi.

Giây phút mở cánh cửa lái phụ Yu Hee ngồi lọt thỏm ở ghế sau bèn nhồm người lên.

— Surprise^[37]!

— Ôi, giật cả mình. Chuyện thế nào thế?

— Chút nữa thì rụng thai đúng không? Hi hi hi...

Mặc dù nghe rõ điệu cười hí hỏ của Yu Hee rồi nhưng tôi vẫn không xác định đó là mơ hay thực. Ghế sau chất một cái túi du lịch khá to:

— Mới sáng sớm ra đã điên rồi sao? Các cậu đêm qua không về nhà à?

Je Il không trả lời mà lặng lẽ lái xe đi.

— Này, đi đâu thế? Tớ phải đi làm!

Yu Hee liếc nhìn lại đằng sau và cất tiếng:

— Ngày nào cũng đi làm rồi, cũng có lúc phải nghỉ một ngày mới gọi là biết cư xử chứ.

Câu nói không những làm tôi ghen hòng, ghen mũi mà lục phủ ngũ tạng cũng lộn hết cả lên.

— Này, cho tớ xuống nhanh lên, tớ phải về gọi đầu nữa. Bốn ngày nay tớ chưa gọi đầu đâu đấy. Nhanh lên. Sao cứ đi thế? Tớ có mang theo điện thoại đâu... lần này tớ muộn nữa là sẽ bị đuổi cổ đấy.

Không thèm để ý đến sự hò hét của tôi, Je Il càng nhấn ga nhanh cho xe thoát khỏi khu nhà tôi ở. Je Il chỉ chăm chăm nhìn đằng trước và lái xe. Yu Hee chăm chú quay đầu lại đằng sau và há miệng ra giống như con cá không hề phát ra âm thanh nào.

— Meo meo.

— Cái gì?

— Nó nói sẽ ly hôn.

Có lẽ trong lịch sử những quyết định trọng đại nhất lại giáng xuống vào khoảnh khắc ngắn ngủi và chẳng đâu với đâu. Giờ đây, giây phút này cũng giống như tôi từ bỏ chuyện đi làm để chọn cách ở bên Je Il chắc là người khác sẽ nhìn thấy một điều rất nực cười, nhưng với tôi đó là quyết định vô cùng đau khổ giống như lưỡi dao của Brutus bắt buộc phải đâm vào Caesar^[38]. Nào, để tôi nói lại thêm lần nữa. Hôm nay, tôi nghỉ làm! Bảy giờ sáng thứ hai, trong số các sự kiện đang xảy ra trong thành phố Seoul có lẽ đó là nội dung gây sốc nhất. Tất nhiên cũng không thể biết rằng công ty có run rẩy mà nói với tôi “Oh Eun Shu, sao ngươi dám!” hay không.

Giữa đường cao tốc Seohean, Yu Hee điện thoại tới công ty tôi. Đúng vào thời gian bận rộn chuẩn bị cho cuộc họp buổi sáng. “Vâng, đây là nhà chị Oh Eun Shu” giọng của Yu Hee lọt vào tai tôi giống đúng y hệt giấc mơ.

— “Chị Eun Shu bị ốm nên phải vào bệnh viện. Vâng, không cần phải lo đâu ạ. Em không biết, có lẽ phải mất hai ngày”.

Hơ hơ hơ, không biết người nghe máy là ai nhưng trong mắt tôi hiện rõ mồn một hình ảnh người ấy

miệng đông cứng không cất lên được lời nào. Và điện thoại tôi quăng trong phòng chắc chắn sẽ chăm chỉ đổ chuông không biết mệt.

— Mình giống đúng như hồi trốn học giờ học tự do ngày xưa ấy nhỉ?

Yu Hee hét lên sung sướng. Je Il khẽ cười. Từ lúc lên xe đến giờ mới nghe được tiếng cười của nó. Tôi cũng cười theo. Bởi không cười sẽ chẳng có cách nào khác cả. Đúng vậy, ngay chuyện ly hôn cũng cần phải có thời gian suy nghĩ chứ. Tình huống bột phát thế này tôi cũng mong sẽ trở thành cơ hội để suy nghĩ một cách sâu sắc về sự tồn tại của nhau trong mối quan hệ giữa tôi và công ty.

— Đẳng nào cũng đi rồi, thích quá. Giống đúng như phim “Thelma & Louise” vậy.

Yu Hee vươn vai và liến thoắng. Những đám mây trắng bồng bềnh ngoài cửa xe cũng vui vẻ chạy theo chúng tôi.

— Chúng ta có ba người làm sao thành Thelma và Louise chứ?

— Sao lại không? Tớ là Thelma, Je Il là Louise, còn Eun Shu cậu là “và” cũng được rồi. Thelma, và, Louise.

Hy vọng nơi chúng tôi chạy tới không phải là vách đá. Je Il chạy xe theo đường bờ biển không biết tên của bờ biển Tây. Bờ biển chưa có không khí xuân, trông thật hoang vắng. Trên con đường tiến ra biển, có ai đã dựng Jangseung^[39] ở đó. Những cái tượng gỗ cao bằng đứa trẻ con năm tuổi vẫn nở những nụ cười tươi rói như không hề quan tâm tới việc cả ngày bị ngập trong nước khi sóng ủa tới, và trơ cả thân mình khi sóng dạt ra xa. Gió ào ạt thổi làm bay tung tóc, những cái túi nilon đen cũng bay phàn phật lúc thấp lúc cao như đang trong một điệu nhảy. Chúng tôi đứng thành hàng trước biển, không hề nói với nhau câu nào. Nhiều khi bất cứ ngôn ngữ nào cũng không thể thắng nổi sự im lặng. Trong cơn gió của bờ biển nhỏ không biết tên của biển Tây, chúng tôi chìm trong im lặng như những tấm biển chỉ đường cũ.

Quay lại xe, trong lúc đang ngồi cho ấm lên thì Yu Hee đột nhiên đưa ra một đề nghị.

— Ba chúng mình đến nơi như thế này cùng sống đi?

— Ở đây làm gì để sống?

Tiếng Je Il nhỏ tới mức nghe không rõ.

— Chẳng lẽ lại không có gì để làm. À, mình mở nhà hàng cá sống là được. Nhà hàng cá sống Seoul! Tên nghe kêu không?

Tôi nói ra vẻ rất rần rỏi. Cũng chẳng có lí do gì để chúng tôi không thể sống như vậy được cả.

— Oa, tốt quá. Trước tiên mình sẽ tấn công các chú trong làng bằng mỹ nhân kế...

Yu Hee hồ hởi tiếp lời tôi. Ngay cả lúc nhìn thấy một nhà hàng qua cửa kính chúng tôi vẫn còn nói đùa y như thật “Lần này mình đến để điều tra trước đã”. Chủ nhà hàng là một cặp vợ chồng bốn mươi tuổi. Người vợ đeo tạp dề bưng đồ ăn tới cho chúng tôi, người chồng đi ủng đứng thái cá sống. Đứa con trai chừng mười hai tuổi của họ trải rộng sách và chăm chú làm bài tập bên cái bàn kê trong góc khu quầy tính tiền. Nơi đó cũng là nơi sinh hoạt của cả một gia đình. Cả Yu Hee, cả tôi lúc đó đều nín chặt miệng.

Trong lúc đi vệ sinh tôi mượn điện thoại của Yu Hee để kiểm tra tin nhắn âm thanh. Trong hộp thư

không hề có tin nhắn nào. Mặc dù biết rằng Seoul cũng sẽ chẳng nào loạn lên khi biến mất một tôi nhưng như thế này thì thật quá đáng. Rõ ràng rằng giữa thành phố Seoul rộng rãi và hoàn hảo này, tôi là sự tồn tại chẳng đáng bằng một cụm cỏ của quảng trường trước tòa thị chính. Định gọi cho Kim Yong Shu để nói về sự vắng mặt của tôi nhưng rồi lại thôi. Thật không phải khi gây thất vọng cho người đang tưởng rằng tôi vẫn đi làm bình thường. Ngoài ra cũng thấy e ngại rằng không biết người con trai nghiêm chỉnh ấy sẽ chấp nhận thế nào vì sự nghỉ làm ngẫu hứng không hề báo trước của tôi. Ăn xong bữa trưa muộn kiêm bữa tối mới thấy các đốt xương trở nên đau nhức.

— Đây, nếu về Seoul thì bây giờ mình xuất phát sẽ tốt đấy. Ngày mai thật sự tớ phải đi làm đấy.

Cảm thấy căm ghét bản thân khi phải nói ra lời như thế. Je Il thở một hơi dài ngắn và sâu.

— Ngày hôm nay ở lại với tớ không được sao? ... Thật ra, hai ngày rồi tớ không chợp mắt tí nào cả. Giờ đây cả rượu ngày lẫn thuốc ngủ cũng đều vô hiệu rồi.

Ông chủ nhà hàng nói ở gần đây có nhà trọ rất tốt và vẽ đường chỉ cho chúng tôi rất cẩn kẽ. Nhưng có đi quanh đó mấy vòng chúng tôi cũng chỉ nhìn thấy một con đường hẹp nối liền với con đường khác mà không dễ dàng tìm ra nơi chúng tôi muốn đến. Quanh đi quẩn lại hết cả tiếng đồng hồ. Khi bắt đầu nghi ngờ không biết nơi chúng tôi đang tìm có tồn tại trên đời này không thì đúng lúc đó Yu Hee chỉ tay ra ngoài phía xa qua cửa xe.

— Đằng kia kia!

Đó là một căn nhà hai tầng trang nhã quét vôi tường ngoài màu kem. Đứng trên hành lang tầng hai có thể nhìn ra phía biển xa. Chúng tôi hét lên như những người bị ép phải hét lên A... a... a rồi chạy nháo nhào ra khỏi xe.

— Xin lỗi, đáng lẽ quý khách phải đặt chỗ trước. Hôm nay chúng tôi đã có hẹn với khách đoàn rồi nên không còn phòng nữa.

Chúng tôi im lặng lùi lại như phé binh. Je Il đột nhiên bước nhanh sang phía bên hông căn nhà. Nó đá bịch một phát vào bức tường trắng. Ba đứa chúng tôi đứng thành hàng trước bức tường của căn nhà không đón nhận mình, đá hết sức vào nó như phóng nước đá. Bịch, bịch, bịch. Chỉ mong vết chân đen của chúng tôi sẽ in lên nó như cái móng bò đã được nung qua lửa.

Nhà nghỉ nằm cách đó không xa. Một Love Hotel rất điển hình. Tấm màn che làm bằng vải dù phát phơ trước cửa bãi đỗ xe, bảo vệ thông tin cá nhân cho những chiếc xe vào trong đó. Ông nhân viên ngồi quầy tính tiền tỏ ra vô cùng lúng túng khi thấy trời chưa tối mà sao lại có ba đứa con gái lạ lùng tiến vào. Ông vội vã hỏi thông tin: “Các chị nghỉ lại đây à?”. Một đôi nam nữ trung niên bước ra khỏi thang máy, trả chìa khóa phòng và liếc về phía chúng tôi. Trong phòng mang đặc không khí Love Hotel hạng B. Phòng bên cạnh lọt sang tiếng con gái rên rỉ.

— Hơ, chị ta over quá nhỉ?

Tôi lảm bảm để xua đi cảm giác ngại ngùng. Yu Hee phản đối một cách mạnh mẽ.

— Biết đâu chả sướng sắp chết ấy chứ. Không nên tỏ ra biết chuyện khi chỉ là phỏng đoán. Không

ở vị trí của người ta thì không thể biết được, cho dù đó là bất kì ai.

— Đúng vậy đây, chỉ cách đây mấy tháng thôi, nếu một người con gái trong hoàn cảnh như tớ bây giờ muốn ở tớ một lời khuyên có nên kết hôn không thì chắc chắn tớ sẽ khuyên cô ta dẹp ngay tức khắc. Tớ sẽ chửi cho vào mặt rằng con gái mà không có lòng tự trọng, đừng làm mất danh dự của chị em phụ nữ.

— Ha Je Il, thật vậy sao? Thì ra cậu khổ tâm đến thế sao?

— Ủ, Je Il à, cứ thổ lộ với chúng tớ đi.

Je Il thở một hơi thật dài:

— Tớ định ly hôn.

Bị ấn xuống bởi sức nặng của ngôn từ u sầu đó, tôi và Yu Hee không thể nhúc nhích thêm được. Chỉ còn biết đảo mắt chạm vào không khí của căn phòng ảm đạm này. Je Il nói sáng sớm nay đã thương lượng xong với chồng.

— Có biết anh ta nói gì với tớ không? Cảm ơn vì đã nói lời đó trước. Tớ thật sự bối rối khi anh ta có cùng ý nghĩ với mình. Anh ta nói thế này: Thế nào chẳng được. Đến tuổi thì ai cũng phải kết hôn và lựa mà sống trong cộng đồng, anh ta cứ tưởng rằng mình cũng làm được như vậy. Nhưng khi đối mặt rồi mới thấy mọi chuyện không như vậy. Sau khi cưới một tháng mới thấy mình đã quăng ném cuộc đời mình một cách dễ dàng quá. Hơ, có chết cũng không thể hiểu được và chỉ muốn giết anh ta chết đi, nhưng giờ thì tớ có thể hiểu được chút ít. Tớ chỉ nghĩ rằng mình là người bị hại, nhưng anh ta thật ra cũng phải chịu đựng rất nhiều.

— Đã biết như vậy rồi thì cả hai cố gắng hiểu nhau không được sao? Chuyện này khác hẳn với việc chỉ yêu rồi chia tay cơ mà.

Lí do để tôi nói như vậy là chỉ mong rằng bạn tôi hãy hiểu anh ta đã yêu nó một cách chân thành. Je Il lắc đầu.

— Chúng tớ đã đi quá xa. Cậu biết câu cuối cùng anh ta nói là gì không? Đằng nào cũng chia tay thì hãy làm lần cuối cùng coi như là để kỷ niệm sự ly biệt.

...

— Không hiểu anh ta tin gì mà lạc quan đến mức như vậy. Trong thời gian chuẩn bị đám cưới, trong tớ rõ ràng đã xuất hiện đèn hiệu cảnh báo rằng không như thế này được. Nhưng cứ tặc lưỡi. Thôi không cần biết. Và cứ thế nhảy ùm vào. Có lẽ tớ đã nghĩ khố người cũng đang sống một cách phờ phơ ra đây thì một đứa con gái chẳng khiếm khuyết chỗ nào như tớ chẳng lẽ lại sống bất hạnh.

...

Trong máy bay đi tuần trăng mật, hình như tớ ngủ gật thì phải. Vì ngày đó rất mệt. Ngủ gật thì dĩ nhiên sẽ ngã đầu vào vai chồng ngồi bên cạnh. Nhưng anh ta khó chịu đẩy tớ ra khỏi vai mình. Chắc là anh ta cũng mệt mỏi. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng đột nhiên thấy sồn hết gai ốc. Cảm thấy rõ ràng mình vừa gây ra chuyện gì đó rất ghê gớm. Tớ cưới đại đấy. Từ ngày nhỏ đã tớ tưởng tượng đến hình ảnh mình mặc áo cưới, nên cứ tưởng rằng mình cũng đã suy nghĩ rất chín chắn về chuyện cưới xin giống như người khác. Nhưng trong thời gian qua tớ mới nhận ra rằng tất cả những suy nghĩ của tớ liên quan

tới chuyện kết hôn chỉ tập trung hết vào bản thân lễ cưới thôi. Hoàn toàn mù tịt về việc mình sẽ sống mỗi ngày thế nào sau đám cưới.

— Cậu cừ lắm, Je Il. - Yu Hee đột nhiên ôm lấy vai Je Il. Thật ra tớ phát ghen với cậu đấy. Sau này khỏi phải sợ dân tình lắm chuyện hỏi rằng sao không lấy chồng đi. Chỉ cần nói một câu “lấy rồi và bỏ rồi đấy ạ” là họ sẽ tự động câm cái miệng lại ngay.

Không biết có phải làm tưởng tuyên bố ly hôn của bạn thành tuyên bố đính hôn hay sao mà Yu Hee cố gắng thể hiện sự phấn khởi một cách thái quá với âm quãng tám.

— Thật ra kết hôn có cái quái gì mà ly hôn thì cũng chẳng có gì ghê gớm. Dẫu sao cũng chỉ là hình thức mà con người tạo nên. Phát buồn cười với việc con người cuộn tròn trong đó mà không thể nhúc nhích được.

Yu Hee cứ làm như không ai biết rằng nó đang yêu một anh chàng ly hôn nên cố gắng khích lệ sự hợp lí của việc ly hôn và ủng hộ sự lựa chọn của Je Il.

— Nếu thấy không phải thì phải rút chân càng nhanh càng tốt. Cứ chần chừ rồi sinh con đẻ cái thì coi như đã quay xong một vở kịch mê lô, sẽ trở nên vô cùng quê mùa.

Và tự nhiên nó thổ lộ chuyện của mình.

— Thật ra tớ và Yonggari cũng đang trong tình trạng chiến tranh lạnh. Tớ bảo anh ta lựa chọn đi, là tớ hoặc là đưa con. Tớ, thật kinh khủng. Trong đời, tớ cũng đã từng bắt đối phương phải lựa chọn là tớ hoặc là đưa con gái khác hay tớ hoặc rượu, chứ có bao giờ nghĩ đến lúc mình sẽ ở trong tình trạng thảm hại thế này đâu.

— Thế cũng hơi quá, làm sao có thể bắt anh ta bỏ con mình đi được? - Quên khuấy mất chuyện Yu Hee vừa hết sức ủng hộ mình, Je Il nổi giận.

— Ý tớ không phải bắt anh ta bỏ con mà chỉ muốn giữ khoảng cách thôi. Đằng nào cũng chia tay rồi thì mỗi người đều phải sống cuộc sống mới của mình chứ. Không phải vậy sao? Lúc này tớ y hệt người phá bĩnh vậy. Chỉ cần tớ biến mất là cả gia đình ba người nhà họ lại sẽ quăn quýt bên nhau. Tớ làm gì sai mà phải chịu đựng tâm trạng bần thủ thế này?

— Cậu thật quá đáng, làm sao chỉ nghĩ đến mình thôi? Không thấy đứa bé sống trong gia đình như vậy bất hạnh sao?

— Ô, có phải tớ gây nên đâu.

Tôi mệt mỏi nghe các bạn mình khẩu chiến. Tôi có thể vỗ về vai cho chúng nó, có thể cùng rơi nước mắt với chúng, có thể lắc lắc vai làm cho chúng nó trấn tĩnh lại. Lí do tôi không làm như vậy vì tin vào ý chí cô độc của chúng nó. Tin rằng sức mạnh trở thành căn nguyên của hành động đang được xâu lại từng mỗi từng mỗi trong sự cô đơn.

Nhưng nếu có ai đó xĩa tay vào các bạn tôi mà nói rằng họ đại đột, không biết điều, ngu ngốc, ích kỉ thì chắc chắn tôi sẽ đứng ra để che chở cho các bạn tôi. Đó là cách tôi thể hiện tình yêu với các bạn của mình.

“Cho dù thế nào cũng mong đừng ai bị tổn thương, chắc là các cậu làm được, đúng không?”

Câu nói không thể phát ra khỏi cửa miệng của tôi biết đâu cũng chính là từ tôi muốn nói cho bản

thân mình. Đêm biển Tây trở nên sâu vời vợi. Tiếng sóng biển đêm không lọt được vào tận phòng nhà nghỉ. Bóng đêm dày đặc rồi cũng sẽ nhường chỗ cho ngày sáng. Chúng tôi lại trở về thành phố nơi chúng tôi đã bỏ nó rời đi.

5

Seoul vẫn hoàn toàn yên bình. Trừ tôi ra, thành phố lúc nào cũng yên bình nên không làm cho tôi phải ngạc nhiên. Ngay cả căn phòng nhỏ hẹp của tôi nằm ẩn trong một góc cũng vẫn còn đó không biến đi đâu. Chiếc máy điện thoại quên không mang theo vẫn nằm vùi trong chăn. Trên màn hình hiện rõ mồn một con số “10 cuộc gọi nhớ”. Công ty, Kim Yong Shu, công ty, công ty, công ty... Giấy dán tường trần đang dần dần chuyển sang ố vàng. Ngày thứ hai nghỉ làm không xin phép, những công việc cần tôi xử lý sẽ nằm chết cứng. Tôi vô thức nhắm mắt. “Tôi, phải làm sao đây?” Tôi tự hỏi lòng mình. Lòng tôi hỏi lại. “Cậu, không chán sao?”

Sao lại không chán cơ chứ. Chán, chán phát ngấy lên đây. Từ giây phút khắp khiêng trên đôi giày cao gót mới mua bước chân vào chỗ làm lần đầu tiên đến nay, tôi chưa từng nghỉ buổi nào. Đêm chủ nhật với rượu chè túy lúy, mong sáng thứ hai quả đất sẽ ngừng quay, thế rồi chiều thứ hai bận tới mắt tối mũi đến mức quên bằng điều buổi sáng mình đã từng ao ước. Khoảng thời gian từ chín giờ sáng tới chín giờ tối không hề buồn đi tiểu tiện hay đại tiện. Chu kì của cơ thể căng chặt giống y hệt vòng quay của chiếc băng tải.

Cũng giống như người khác, ước mơ hồi nhỏ của tôi không phải là già đi với chức danh nhân viên văn phòng chỉ biết làm việc vì người khác thế này. Nhưng cũng chẳng nhớ nổi mình có ước mơ đặc biệt nào không. Ước mơ. Tương lai mà tôi tha thiết đạt tới, phần đáy mà tôi bơi tới để chạm vào. Có vẻ như tất cả mọi người đều mang trong mình một ước mơ. The Oh mong muốn trở thành đạo diễn phim, Yu Hee muốn trở thành diễn viên nhạc kịch, ông An với ước mơ sẽ lập nên vương quốc Ugochi. Ước mơ, có vẻ như là một nguồn động lực tạo ra kì tích để người ta dễ dàng dâng hiến cả cuộc đời mình. Chỉ trừ một người, đó chính là tôi. Thời thanh xuân của tôi đang kết thúc mà không có điều gì muốn làm, không muốn trở thành một cái gì cả. Mà không, chẳng lẽ đã đến lúc xế chiều rồi chăng?

Mặt trời vừa lặn cũng là lúc mưa rơi lác đác. Tôi và Kim Yong Shu cùng giải quyết bữa tối với bún hải sản.

— Sao em không nói khi mình đi đâu. Em có thể làm được điều đó cơ mà.

Kim Yong Shu có vẻ đang nén giận. Đáng lẽ tim phải đập thình thịch trước sự thật rằng người đàn ông này đang có suy nghĩ “đặc biệt” về tôi, thế mà tôi không hề cảm thấy điều gì. Người đàn ông đang gấp miếng kim chi trộn đầy ớt bột đặt lên bát bún và đẩy vào miệng mình khóa chặt tôi vào trong những suy nghĩ mà tôi vừa chợt nhận ra. Tình cảm của người con trai này đối với tôi tỏa ra ánh sáng thế nào nhỉ? Đó là người sống và nâng cao khẩu hiệu cuộc đời mình “giống như những người khác!”.

Không biết anh có cảm nhận được sự thoải mái trong các điều kiện bề ngoài vô cùng bình thường mà người con gái là Oh Eun Shu đang có không nhỉ? Chiều cao bình thường, cân nặng bình thường, khuôn mặt bình thường, ngực to bình thường, kiểu cách ăn mặc bình thường, học vấn bình thường, hoàn cảnh gia đình bình thường. Anh có cảm thấy yên tâm về người con gái dù có đặt ở đâu cũng không nổi bật, chìm lìm trong đám đông không? Như vậy là “huê”, bởi tôi cũng đang mang trong mình cảm tình với người đàn ông này vì lí do đó.

Tôi vĩnh viễn không thể nói cho anh biết sự thật rằng tôi có người mẹ đang ngoại tình, sự thật rằng cách đây không lâu tôi đã sống với một cậu trai nhỏ hơn mình bảy tuổi, sự thật rằng tôi đã bị công ty trừ lương. Tôi e sợ sự tử tế của người đàn ông này sẽ thay đổi nếu anh biết được những bí mật ẩn chứa đằng sau vẻ bình thường của mình.

— Ước mơ hồi nhỏ của anh là gì?

Anh ta dựng thẳng lưng lên. Vẻ lúng túng giống như được nghe câu hỏi về lần đầu tiên mộng tưởng của mình.

— Thông thường con trai hay mơ trở thành tổng thống, nhà khoa học, hoặc là phi hành gia vũ trụ đúng không nào? Chắc là anh cũng ở một trong đó?

— À, chắc là cũng thế thôi.

Không có ước mơ – phải chăng đây là một đặc điểm giống tôi? Theo phản xạ, tôi chợt nhớ tới The Oh. Cậu từng nói rằng hồi tám tuổi cậu đã ước mơ trở thành giám đốc xưởng phim hoạt hình. Việc nhớ tới người đàn ông cũ trước mặt người đàn ông mới không phải là điều đáng mong đợi. Tôi lắc đầu thật mạnh. Tôi muốn một sự khởi đầu mới. Nếu có thể được tôi muốn thay toàn bộ máu trong người mình. Mà không chỉ là thể xác, tôi mong muốn thay đổi toàn bộ cái gọi là tôi. Ước vọng tha thiết trào lên một cách mạnh mẽ khiến linh hồn tôi lay động. Nếu muốn bắt đầu thì buộc phải từ bỏ trước.

Đêm đó, tôi ngồi viết đơn xin nghỉ việc.

“Do hoàn cảnh cá nhân nên tôi đã viết đơn này xin thôi việc. Xin giải quyết cho tôi nghỉ việc.”

Tôi hà hơi vào con dấu và đóng cái cọc xuống giấy. Đó là con dấu ngà voi mà bố làm cho tôi hồi tôi vào đại học. Cả bố lẫn tôi đều không thể đoán được rằng nó lại được dùng trong trường hợp này. Và hồi đó còn nhỏ tuổi, chẳng thể biết trước được những chuyện trong tương lai. Tôi hai mươi làm sao có thể biết được rằng ở tuổi ba hai, bản thân lại đang lóng ngóng bên ngoài vòng của những quy ước xã hội trong bộ dạng thế này. Mà lúc đó tôi cũng đâu thể biết được mình sẽ sống một cách mù mờ ở cái tuổi ba hai này.

Trong thời gian qua, tôi cũng trải qua một số mối tình thất bại. Những anh chàng người yêu cũ của tôi đều giấu những lí do chia tay đa dạng không thuyết phục nào đó của bản thân, giống như lí do động đất vậy. Nhưng sẽ phải nhìn nhận sự việc thế nào trước thực tế rằng sau khi chia tay với tôi hầu hết họ đều kết hôn đang hoàng và thành tâm thành ý với đời sống hôn nhân. Những người đàn ông mà trước đây tôi toàn nhìn thấy nhược điểm thì giờ đang sống và bao bọc những người con gái khác. Thế nên giờ thì tôi nhận ra rằng nguyên nhân những người yêu cũ của tôi bỏ đi thì không phải do họ mà chính là do tôi. Nhìn xuống vết đóng dấu đỏ như máu tươi, người tôi run lên bần bật. Trên trang giấy xin thôi

việc đồng lõa với quá khứ và hiện tại của tôi, và cả tương lai cũng đang ào tới như sóng thần. Tôi sẽ phải một mình đương đầu với tất cả những chuyện đó.

Mặc dù đã quyết tâm sẽ quẳng thật mạnh lá đơn bằng vẻ mặt lạnh lùng, nhưng khi đối mặt với ông Hwang vai tôi chợt chùng xuống. Tôi kính cẩn đưa ra trước mặt ông cái phong bì ghi bên ngoài dòng chữ “Đơn xin thôi việc”. Không lâu sau tôi được tin giám đốc tìm mình. Giám đốc đang nhìn rất chăm chú xuống trang giấy trắng. Chắc chắn đó là đơn xin thôi việc của tôi. Tôi đưa mắt xuống dưới.

— Ừm, em đã đưa ra một quyết định khó khăn.

Khó có thể nói đó là quyết định khó khăn. Trên đời này chỉ có quyết định gọi là tốt hay xấu mà thôi. Tôi khề khàng gật đầu. Sự chuyển động của tôi vô cùng khề có thể sẽ khiến giám đốc không thể nhận ra được. Ông chưa hề chậm lương cũng chưa hề quấy rối tình dục tôi lần nào nên cũng không phải là giám đốc ác đức.

— Tôi sẽ không hỏi lí do, chắc là Oh Deri cũng có nhiều chuyện vất vả trong thời gian qua.

Tự nhiên thấy lẩn lộn vì không thể phân biệt được đó là thái độ chấp nhận hay là trả lại đơn xin thôi việc của tôi. Giám đốc gấp lại tờ đơn và nhét lại vào phong bì.

— Tôi sẽ xếp vào đơn đề nghị thôi việc. Em còn phải nhận tiền trợ cấp thất nghiệp cơ mà.

Kiểu nói y như đang làm một việc rất từ bi.

— Em cảm ơn.

Vừa cúi đầu xuống vừa nghĩ mình thật đúng là con ngốc. Trình tự sự việc diễn ra thật dễ dàng, đơn giản. Tôi không hề mong muốn một sự ly biệt âm thầm. Vào ngày đi làm cuối cùng, tôi đã mời những người trong phòng đi ăn bữa trưa đơn giản gọi là lễ tiễn biệt.

— Trong ngoài ngành thấy im hơi lặng tiếng lắm, không biết ông An khi nào sẽ di chuyển nhỉ? Chắc cậu cũng sẽ sang đó đúng không?

Chị Jang có vẻ không thể chịu được nữa đã hỏi tôi như vậy. Có vẻ như dự án Ugochi của ông vẫn chưa động tĩnh gì. Nếu nói đến từ Ugochi chắc chị Jang sẽ ôm bụng cười lăn ra đất. Tự dưng không muốn ước mơ của ông An lại trở thành trò cười cho người khác.

— Em tính nghỉ một thời gian, để rồi từ từ tìm xem mình thật sự muốn làm gì.

Đó là lời lẽ thật tình và đúng đắn. Lee Min Jeong ngồi trong góc đang chăm chú nhìn tôi. Tôi nhìn cô và mỉm cười. Tôi muốn nhắc cho cô biết rằng người đi bao giờ cũng đỡ hơn người ở lại. Trong ngăn kéo bàn làm việc của tôi không có vật gì đáng để tôi mang đi. Lướt nhẹ bàn tay lên bàn phím giắt đầy bụi và vệt loang của cà phê. Tôi cũng gửi lời chào tạm biệt đến chiếc ghế nghèo nàn mà tôi đã từng ngồi đến mòn cả móng trong hai năm trời.

Tôi đứng ở con đường lớn trước công ty. Con đường ngày nào tôi cũng đi qua lại nhưng sao xa lạ quá thế. Trung tâm thương mại ngày thường quá nhiều người qua lại khiến tôi chóng mặt. Tôi định đặt bước chân vào cửa hàng Tiffany nơi những ngày trước đây tôi đã e ngại không dám bước vào. Tôi chọn một sợi dây chuyền. Tên của chiếc dây chuyền có hình mặt trái tim ngả sang bên cạnh là “Open heart”. Trái tim nghiêng tồn ten liệng qua liệng lại trên cổ tôi.

Khi bước vào nhà hàng, nhân viên nhà hàng cất tiếng hỏi “Chị đi mấy người?”

“Tôi tới một mình. Tôi có một mình thôi.”

Tôi lặng lẽ lặp lại lời nói trong đầu. Gọi món cho bữa tối bao gồm cả bít tết, kêu thêm cả một ly house wine. Một món quà nhỏ như thế này để dành cho riêng tôi. Không có gì đáng để kêu than cũng không có gì phải cảm thấy tội lỗi. Trong một khoảng thời gian rất dài tôi đã tự kiếm sống hoàn toàn bằng sức lực của mình. Giờ chỉ là lúc tôi muốn nghỉ ngơi mà thôi. Và tôi đã được nghỉ ngơi thật đúng lúc. Tất cả đều là món quà của ý muốn tự phát của tôi.

Rượu vang thật thơm và bít tết cũng thật mềm. Tôi nhóp nhép nhai thật kỹ miếng thịt mềm mại. Không hề chảy một giọt nước mắt nào. Tôi nghĩ, rõ ràng mình không bất hạnh.

PHẦN VI

KHÔNG THỂ QUAY TRỞ LẠI

1

— Hôm nay bạn đã làm gì?

Khi bạn hỏi như vậy, tôi biết rằng câu hỏi đó của bạn không hề ác ý. Ngay cả những câu hỏi đại loại như “Ăn cơm chưa?”, hay “Đạo này cảm cúm sợ thật đấy nhỉ?” tôi cũng biết đó chỉ là những lời xã giao lấy lệ, chẳng có ý nghĩa gì. Tuy nhiên điều mà tôi mong muốn đó là, bạn hãy nhớ câu hỏi vô tình của bạn có thể làm cho người khác cảm thấy như bị lưỡi dao cạo cứa vào cảm. Chẳng hạn như đối với tôi trong ngày hôm nay, rất khó có thể trả lời một cách đàng hoàng rằng tôi đã làm gì. À, mong bạn đừng hiểu lầm, chỉ là tôi không thể kể một cách tự hào việc ngày hôm nay của tôi là gì thôi, chứ không phải hôm nay tôi chẳng có việc gì để làm cả.

Nhịp sinh học của cơ thể không nói dối. Buổi sáng sau ngày thôi việc ở công ty, tôi vẫn mở mắt lúc 6g 40 phút, mắt nhắm mắt mở nhón chân trần bước vào toilet. Đồng thời lúc ngồi lên bồn cầu tôi mới nhận ra rằng giờ đây không cần phải thức dậy vào giờ này nữa. Lại vội vã chui vào trong chăn nhưng tỉnh ngủ mất rồi còn đâu. Lại ngượng ngùng bò ra khỏi giường. Người không có việc phải đi làm, cũng chẳng phải giúp cho người khác chuẩn bị đi làm, nên hầu như chẳng phải làm gì vào buổi sáng sớm cả.

Tôi bật tivi. Tôi chăm chú nhìn cái trán hẹp của cô biên tập viên chương trình dự báo thời tiết đang dọa rằng có rét tháng ba nên cần phải mặc quần áo thật ấm để đi làm, xem cả phim truyền hình buổi sáng, song chỉ mất có mười phút để có thể biết ngay được nội dung câu chuyện. Xem cả chương trình talk show có sự xuất hiện của một nữ diễn viên không biết đã kết hôn hay chưa mà đang huênh hoang về thiết kế nội thất của căn nhà tân hôn. Tôi nấu lại nồi canh kim chi thừa tối qua, ăn qua loa cho xong “bữa sáng”, sau đó vào internet xem tin tức đêm qua và đọc kỹ tất cả các dòng bình luận bên dưới mỗi mẫu tin. Gửi tin nhắn cho Je Il và Yu Hee rằng “giờ đây tự do”, vào “auction” hai tiếng đồng hồ sau thì chọn được một cái quần bò. Vừa ăn mì đen Samson cho bữa tối vừa xem chương trình “Quê hương lúc 6 giờ”, đợi tới chương trình “Sân khấu đời người”. Tôi còn cảm giác bất mãn rằng các kênh bình thường chẳng có gì để xem, chắc phải gắn truyền hình cáp Skylife thôi. Lúc đang xem tin tức nửa đêm tự dung giật bắn mình vì nhận ra rằng chẳng bước chân ra khỏi nhà mà một ngày cũng trôi nhanh đến như vậy.

Hai mươi tư giờ của “người thất nghiệp”, mà không, của “người tự do” chứ, vừa quá nhanh lại cũng vừa quá chậm. Liệu rằng trong cái gọi là hành vi tiêu thụ thời gian có mang tính chất chủ quan

không nhỉ? Có thể gọi đó là sự lãng phí thời gian cho những hành động không tạo ra của cải, vật chất được nhìn bằng mắt không? Kế hoạch của ngày hôm nay là nghe đĩa mới của Lee Hyo Ry hoặc đọc “Cine21”, thế mà tại sao lại không thực hiện được? Thời gian không thể đo đếm được bằng giá trị vật chất lạnh lùng, phải chăng đó là một điều vô nghĩa? Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ với nguyên tắc không hề sai một giây cứ thế lan rộng ra khắp phòng. Nếu tôi cứ sống cuộc đời thế này thêm chút nữa có thể sẽ viết được luận văn vô cùng sáng tạo về quan niệm thời gian của người hiện đại hoặc có thể thành phế nhân - chắc chắn sẽ trở một trong hai dạng ấy.

Ngày thứ hai tôi cũng thức dậy vào thời gian đó. Căn phòng tối om. Một mối vượn vai và ý nghĩ mình phải đi ra ngoài chợt ủa đến. Sẽ là vô cùng phiền diện khi cho rằng không đi làm thì không cần phải ra ngoài. Được thôi, trước tiên cứ ra ngoài đã. Đứng giữa phố phường đầy gió cất giọng hét lên rằng cơ thể tự do của tôi có thể đi bất cứ chỗ nào cũng được. Tôi khoác lên người chiếc áo khoác có gắn mũ màu hồng huỳnh quang mà ngày thường khi đi làm tôi không thể mặc nó rồi nhấn đầu thật sâu vào chiếc mũ bóng chày.

Tàu điện ngầm vẫn đông nghẹt người như bao ngày khác. Khi bị nén chặt giữa đám người giấu mình trong những chiếc áo khoác thẫm màu đi tới nơi làm việc, tôi lại cảm nhận được sự giao nhau một cách ngượng ngùng giữa cảm giác yên tâm và nhột nhạt. Tôi đứng trước cửa rồi theo dòng người rùng rùng di chuyển, đột nhiên thấy mình đã xuống ga Chungmuro. Vô số những con người xuống cùng ga với tôi, như đàn kiến hướng tới cầu thang. Trên mặt đất cao kia ở đâu đó họ đều có nơi đến của mình. Cái ý nghĩ rằng đối với tất cả những con người trong không gian này đều có nơi đến khiến tôi đột nhiên nổi da gà. Phía đường tàu đối diện, một chiếc tàu khác đang chuẩn bị vào ga. Tất cả những con người bị nén chặt trong đó cũng đều có nơi đến để “phải đi nhanh cho kịp giờ”. Nơi đó biết đâu lại là thế giới tôi vừa trốn khỏi, là thế giới đã đẩy tôi ra. Biết đâu tôi sẽ không thể quay trở lại được. Biết đâu nó sẽ không chấp nhận lại tôi. Biết đâu tôi sẽ sống mãi mãi trong đô thị này như một người ngoài cuộc. Những đám bụi nhỏ li ti bay vờn vờ trong không khí. Muốn thở một hơi thật dài nhưng sao thấy cổ họng mình nhột nhạt. Đôi giày thể thao cũ rách của tôi đứng ì tại chỗ rất lâu không thể nhúc nhích.

Không biết người ta nghĩ như thế nào về đứa con gái rong chơi cả ngày, đến lúc trời sâm sâm tối thì chuẩn bị tắm tấp và đi với giai nhỉ? Nếu là tôi trước đây thế nào tôi cũng tặc tặc lưỡi và đưa ra nhận xét “Đúng là tốt số, một đời sống đáng ghen tị”, tất nhiên trong thái độ đó cũng không giấu giếm sự dè bĩu. Nếu thật sự là những người con gái chăm chỉ sẽ sừng sốt tới mức không thốt nên lời, còn trong thâm tâm, tôi tự xếp mình thuộc dạng phụ nữ khá chăm chỉ. Kiểu phụ nữ không bám víu vào đàn ông, người phụ nữ độc lập trong tất cả lĩnh vực kể cả lĩnh vực kinh tế.

Có thể tôi cũng đã vô thức nghĩ rằng đối nghịch với “người con gái chăm chỉ” là “người con gái tội nghiệp”. Rằng người con gái tội nghiệp là kiểu phụ nữ chỉ biết mỗi đàn ông, bị phụ thuộc vào đàn ông trong mọi mặt, kể cả kinh tế. Ít ra tôi đã có sự tự hào ngấm ngấm rằng mình đang sống bằng cách

khác, so với những người con gái như vậy, chủ nhân đời sống của tôi chính là tôi. Có thể nói thêm rằng đó là thái độ quá tự mãn. Lúc này đây tôi đang trở thành “người con gái tội nghiệp” - điều mà trước đây tôi vô cùng coi thường.

Giờ là thời gian hẹn với Kim Yong Shu. Trong lúc tôi vừa trang điểm xong và đang đeo khuyên tai thì điện thoại reo. Anh điện thoại để báo sẽ muộn giờ hẹn một tiếng nữa.

— Có báo cáo nhất định ngày hôm nay anh phải nhận mà người phụ trách lại kết thúc hơi trễ. Thật sự xin lỗi em!

— Không sao đâu, anh cứ tới từ từ cũng được mà.

Câu trả lời nhẹ nhàng của tôi nghe qua tai tôi trở nên thật đáng ghét. Tôi lôi hết những đôi khuyên tai có trong hộp trang sức ra, đeo thử lên tai từng đôi một để giết thì giờ. Một ngày trước đây khi tôi khó khăn lắm mới mở miệng để nói rằng đã thôi việc công ty thì phản ứng của Kim Yong Shu khác hẳn với những gì tôi đã thấy. Câu đầu tiên mà anh hỏi đó là “tại sao em không bàn với anh?”, không có ý trách móc nào cả. Ngược lại, trong lời nói có điều gì đó buồn buồn khiến tôi ngây người ra.

— Đó là một quyết định rất bất ngờ, và...

Đó là việc rất quan trọng với Eun Shu cơ mà. Anh không thể giúp gì được cho em nhưng có thể nghe những chuyện bực bội mà em gặp phải. Dẫu sao như vậy cũng tốt rồi. Đó là quyết định khó khăn của em nên chắc chắn sẽ có nhiều điều tốt tới thôi.

Cảm thấy ấm một góc trong dạ dày, giống như đang lúc đói mà nhận được một bát cháo trắng đổ vào ruột vậy. Nhưng, người đàn ông này, chắc gì đã thay đổi chỉ qua có mấy ngày? Chắc gì anh ta đã bắt đầu coi thường tôi là thiên nga^[40]? Đứa con gái không làm gì chỉ biết trông đợi vào đàn ông = đứa con gái dễ dãi. Điều này đã trở thành luật bất thành văn của nam nữ từ lâu lắm rồi. Tôi không muốn biến mình sang tư thế thấp hèn chỉ biết ngồi đợi người con trai đang bận rộn vì công việc. Tôi cố gắng đi một cách chậm nhất có thể tới chỗ hẹn. Giây phút tôi bước vào quán cà phê đông nghịt người thì điện thoại lại reo.

— Xin lỗi em, giờ anh đang đi tới nên em đợi thêm ba mươi phút nữa nhé!

Ngồi một mình trong một góc đọc gần hết cuốn tạp chí Vogue tháng trước mà Kim Yong Shu vẫn chưa tới. Kết cục là tới gần chín giờ anh mới tất tưởi chạy vào. Tôi không giận dữ. Mà chỉ nghiêng chặt răng rồi tránh ánh mắt của anh ta. Đó là cách thể hiện tâm trạng giận dữ mà cứ mười người con gái thì bảy người làm như vậy. Biết rõ ràng không phải anh cố tình đến muộn. Thái độ không dễ dàng giải tỏa tâm trạng giận dữ biết đâu lại là biểu hiện thói tự ti tầm thường của tôi.

— Em đói lắm phải không? Mình đi ăn cái gì đó thật ngon đi!

— Em không sao đâu, giờ em về cũng được.

— Eun Shu à...

— Hoặc không thì mình làm chén rượu cũng được.

Nghe lời nói phát ra từ miệng tôi qua đôi tai của mình mới thấy lúc này tôi đang thể hiện rõ nội tâm của chính mình. Nơi anh đưa tôi tới lúc nào cũng chỉ là nhà hàng cá ngừ sống “15.000 won vô hạn”, có nghĩa là nơi trước đây đã từng nhận được sự thán phục của Kim Yong Shu về chiếc vỏ đệm in

dung nhan của Sechong đại đế. Sau một khoảng thời gian, cứ tưởng nó sẽ trở nên bần thủ, nhưng đầu sao cái đệm nơi đó vẫn y nguyên.

Anh gọi hai phần món chính đặc biệt đắt tiền nhất trong menu. Có thể anh nghĩ rằng điều đó sẽ làm tôi ngơ ngác. Phán đoán của anh cũng không sai. Sau khi ăn mấy miếng bụng cá ngừ màu hồng nhạt, tâm trạng tôi trở nên thoải mái hơn. Thứ rượu trong vắt gay gắt chui qua cổ họng vào trong bụng. Tôi nhại lại câu nói của anh khi nào đó.

— Phần màu đỏ này rất mắc nên phải ăn nhanh lên, đúng không ạ?

— Ô, vậy mà em vẫn nhớ nhỉ!

Tôi hướng về phía anh và cười có vẻ xa xăm. Còn thêm một chuyện đáng nhớ nữa. Trong lúc cùng với người đàn ông này ăn cơm ở đây thì The Oh liên tục gọi điện thoại. Đó là một ngày rất lạnh, The Oh đang đợi tôi trước cửa nhà. Và trong tay cậu là hai bông hồng... Tôi có vẻ không phải là tôi khi đó, và cũng không phải là tôi lúc này. Hiện tại lúc nào cũng mong manh như những mảnh vỡ. Khi nghĩ rằng đó chỉ là khoảnh khắc rồi sẽ vĩnh viễn biến mất, trong tôi trào lên tham vọng mãnh liệt là muốn đóng dấu khoảnh khắc hữu hạn ấy vào tận xương tủy mình mãi mãi. Ôi, có lẽ tôi đã say rồi.

— Anh uống cùng em đi, chỉ một ly thôi?

Kim Yong Shu tỏ vẻ bối rối. Biết ngay mà, anh chỉ khẽ đưa chén rượu lên môi nhấp rồi lại đặt xuống.

— Hay để anh gọi anh Hong, anh ấy uống rượu tốt lắm.

Người đàn ông mảnh khảnh, tôi chợt nhớ đến lời của Yu Hee.

— Có vẻ anh với phó giám đốc Hong có mối quan hệ thật đặc biệt.

— Đặc biệt chứ! Anh ấy là người mà anh rất biết ơn về nhiều mặt. Ngoài công ty anh gọi anh ấy là anh cơ mà. Nếu không có anh ấy, có lẽ sẽ không có anh bây giờ.

Lần đầu tiên tôi mới biết Kim Yong Shu là người có thể nói về người khác một cách tình cảm như vậy. Tình cảm xao động trong ngực tôi ngay khoảnh khắc đó là gì vậy? Nếu anh là gay thì kết thúc ở đây là tốt hơn cả.

— Vậy về mặt cá nhân em có thể gọi anh ấy là anh được không?

Tôi làm như buột miệng nói đùa. Anh đờ đẫn nhìn tôi như vận động viên đấm bốc bị tấn công liên tục. Có cần phải lè lưỡi ra nói rằng “em chỉ đùa thôi” không nhỉ. Nhưng đã quá muộn. Tôi cười trừ và nói:

— Hôm nay chỉ cần hai chúng ta cũng tốt rồi.

Đột nhiên anh đưa chén rượu lên môi và uống cạn. Đặt cái chén không xuống, trên khuôn mặt anh sượt qua vẻ đê mê như người tù chung thân vừa hít một hơi thuốc lá. Chúng tôi ra khỏi nhà hàng và lên xe của anh. Anh lái xe đi về phía nhà tôi. Tôi im lặng kiểm tra điện thoại trong túi. Có cuộc gọi nhớ. Và một tin nhắn, đó là The Oh.

“Tớ bị ốm ...nhớ mình nhiều.”

— Có vẻ là tin nhắn quan trọng hả em?

Xe dừng trước đèn đỏ, Kim Yong Shu cất tiếng hỏi. Tôi đóng nắp điện thoại.

— Em không muốn về nhà.

Nếu bây giờ về nhà biết đâu tôi lại cắn lưỡi vì nhớ người con trai đã sống cùng với mình.

— À... vậy thì đi đâu bây giờ?

Anh không hề hỏi lí do. Đây chính là ưu điểm đầu tiên của người đàn ông này. Nỗi thống khổ của cảm giác bất an không thể biết được về tương lai trước mắt còn nặng nề hơn sự hối hận về quá khứ không thể quay lại được. Nhưng đó lại chính là đặc quyền đầy ma lực mà chỉ con người có được. Tôi nói tự nhiên như không hề biết gì cả:

— Ừm, đi Gayang dong có được không?

Tôi mặc kệ về mặt không biết phải làm sao của Kim Yong Shu. Gayang dong là nhà của anh. Giữa quá khứ và tương lai, tôi đã chọn tương lai. Với bất cứ ai có quá khứ đã bị gãy như đôi cánh quý thân thì có lẽ bất cứ ai cũng sẽ đều làm như vậy.

Giây phút bước lên lối cửa ra vào đột nhiên có một cảm giác chắc chắn rằng tôi là người con gái đầu tiên đặt chân tới nhà này. Nói để nói vậy thôi chứ điều đó không gây ra cảm giác vui hay buồn gì trong tôi cả.

Không gian trong nhà tẻ nhạt. Có lẽ giải thích dễ hiểu hơn thì nó trông hoác chứ không phải là giản dị. Tôi ngập ngừng đặt mông lên cái ghế sofa da màu xám đặt lọt thỏm giữa phòng khách không chật chội. Cái ghế cứng quá mức. Trên tường cũng không hề treo một vật trang trí thông thường nào. Cũng không hề có một món đồ thể hiện sở thích âm thầm của chủ nhà. Đó là không gian không thân thiện khiến cho khách tới thăm không biết phải phán đoán điều gì.

Không hiểu sao tôi lại muốn tới nơi này? Kim Yong Shu mang cái ly được rót đầy nước lạnh tới. Lòng bàn tay tôi toát hết mồ hôi lạnh giống như uống ly nước và lạnh tới tận gan ruột. Vừa lúc này trong xe anh còn hỏi đi hỏi lại “có thật là em muốn về nhà anh không?”. Ngay cả lúc ở bãi đỗ xe anh cũng nói “Đề sau này anh sẽ mời em đằng hoàng, giờ nhà cửa bề bộn lắm chưa dọn dẹp...”. Khi đó anh muốn khuyên tôi điều gì?

— Sao anh lại nghĩ rằng nhất thiết sau 1 sẽ phải là 2? Trong cuộc sống đâu có phải lúc nào cũng như thế.

Kim Yong Shu không nói gì mà chỉ nhìn tôi. Tôi cố gắng hết sức nhìn lại vào mắt anh. Để cho hai mắt gặp và giao nhau thì bóng tối quá đậm đặc. Anh lầm lũi bước vào trong tòa nhà chung cư. Không quên cúi đầu chào bác bảo vệ đang gà gà gật gật.

Khi uống được khoảng hai ngụm nước, Kim Yong Shu thay áo thun bó sát người đi ra. Hai đầu ti hằn lên rõ mồn một. Cảm tưởng như người đàn ông trước mắt không phải là Kim Yong Shu mà có vẻ là một người khác. Biết đâu người tên là “Kim Yong Shu mà tôi biết” ngay từ đầu đã chẳng tồn tại. Giống như tôi không thể biết “người con gái mà Kim Yong Shu biết” có dáng dấp như thế nào.

— Anh không có album ảnh hồi nhỏ à?

— Anh không có những cái đó.

Anh lặng lẽ lắc đầu cho câu hỏi muốn xóa tan cảm giác ngượng ngập của tôi. Sự im lặng lại bao trùm. Nếu bây giờ đột nhiên đứng lên và nói “em về đây” thì phản ứng của người đàn ông này sẽ thế nào nhỉ? Nhưng miệng tôi lại phát ra câu nói hoàn toàn khác với điều đang ngập ngừng trong miệng.

— Anh sống một mình thấy thế nào?

— Biết nói sao nhỉ?

Anh thể hiện vẻ mặt khổ sở như phải nghe câu hỏi mà chưa một lần nghĩ tới.

— Anh không thấy cô đơn sao?

— Ừm, thành thật mà nói anh không biết cô đơn là gì. Không biết từ gọi là cô đơn và buồn thì có khác nhau nhiều không? Không phải rằng cứ sống với một ai đó thì có nghĩa là không cô đơn, đúng không nào? Eun Shu có cô đơn khi sống một mình không?

— Không, không nhất thiết là như vậy, nhưng...

Lấy cớ với câu nói đó, một giọt nước mắt rớt xuống mu bàn tay. Hơi rượu còn lại tỏa lên tới tận đỉnh đầu. Việc tôi bắt đầu nói chuyện này chuyện nọ cũng có thể là muốn ngăn những giọt nước mắt đang lăm le chực ào ào tuôn ra.

— Trước đây em nghĩ xung quanh mình rất nhiều người. Mà không, cứ nghĩ rằng những người mình yêu lúc nào cũng ở bên cạnh. Em đã nghĩ rằng cho dù em có lỗi lầm lớn thế nào chẳng nữa thì mẹ, mẹ sẽ là người ở bên cạnh em. Thật nực cười đúng không ạ? Nhưng giờ đây, có lẽ đúng thật là em có một mình.

Ngay cả lúc Kim Yong Shu lặng lẽ đẩy hộp khăn giấy tới trước mặt tôi vẫn không nhận ra sự thật rằng mình đang khóc:

— Em không biết cuộc đời mình đang trôi về đâu!

Kim Yong Shu rút khăn giấy và dúi vào tay tôi rồi vuốt vuốt lưng cho tôi.

— Không chỉ Eun Shu mới vậy đâu, mà ngay cả anh lúc nào cũng nghĩ vậy.

Điều đó chính là sự an ủi của người lớn. Những giọt nước mắt không thể ngăn nổi đang giàn giụa trên má. Hành động tôi dựa đầu vào vai anh, xin thề đó không phải là để quyến rũ. Chỉ là cách thể hiện sự tin tưởng của tôi trước sự an ủi của anh. Làn môi của anh ngập ngừng trên không trung chạm vào đầu tôi rồi từ từ đi xuống bên dưới. Làn môi của anh mềm và ẩm ướt. Nụ hôn của anh vô cùng cổ điển. Cũng đúng kiểu của người con trai đã hôn nụ hôn cổ điển, bàn tay anh ngập ngừng luôn tay vào trong áo lót của tôi. Bàn tay còn ngập ngừng trên phần ngực lúc này dò dẫm trong phần ngực trái. Thật may không phải là phần ngực phải hơi nhỏ hơn, mà là bên ngực trái. Anh không có ý định đi thật sâu xuống bên dưới áo lót. Yu Hee lúc nào cũng nghi ngờ “Ngớ thế, phải kiểm tra cả phần mang tính quyết định nữa chứ”, nhưng lúc này đây điều đó chẳng liên quan gì cả. Điều tôi tha thiết mong muốn, đó chính là buộc chân chặt vào một cái tổ vững chắc. Vì thế lúc này chỉ là lúc của sự chịu đựng.

— Đi làm về rồi à?

Anh trai tôi. Người anh ruột cùng chia nhau dòng máu với tôi. Nếu nói đã nghỉ công ty thì chỉ cần 5 phút sau tin đó sẽ bay thẳng tới tai bố mẹ tôi.

— Ừm.

Anh và tôi là hai anh em duy nhất dưới gầm trời này nhưng từ hồi nhỏ chúng tôi cũng đã không thân thiện nhau lắm. Ngay cả tính cách và sở thích cũng khác nhau. Nếu anh tôi là fan hâm mộ của Rồng xanh MBC thì tôi lại là fan của Obbase. Mỗi lần cả nhà đi ăn ngoài, anh đều đòi ăn thịt bò xào còn tôi lúc nào cũng đòi ăn thịt heo chiên rưới nước sốt. Nếu nói đó là mối quan hệ tế nhị có lẽ sẽ chính xác hơn là nói chúng tôi không hợp nhau. Anh tôi cưới vợ rồi ra ở riêng, rồi đến lượt tôi ra ngoài sống. Từ khi chúng tôi rời khỏi nhà, mỗi lần muốn gặp mặt anh lại khó như gặp giáo hoàng.

Có rất nhiều lúc tôi đã nghĩ không biết anh sẽ nuôi nấng vợ con thế nào, nhưng đầu sao cho tới thời điểm này chắc chắn rằng anh tôi đã và đang thực hiện đúng vai trò mang tính xã hội “một cách bình thường” hơn tôi ở nhiều mặt.

— Đạo này có bận không? Bận bịu thế nào mà lâu lắm rồi cô đâu có về Buldang hả. Bố mẹ lo lắng cho cô lắm đấy!

Tôi liếm môi:

— Nhà vẫn bình thường chứ?

— Ôi, ôi, không biết được. Chẳng có gì yên ổn cả. Mới hôm kia anh về nhà, phát xấu hổ với mẹ Ji Ho. Hai ông bà có tuổi rồi mà sao không hành động cho đúng đắn gì cả. Có cãi nhau thế nào thì trước mặt con dâu cũng nên diễn kịch một chút chứ!

— Sao thế, hai người cãi nhau à?

Có gì lạ đâu. Nhưng lần này khác lắm. Nghe bố nói rằng “mẹ mày già rồi nên không bị lóa mắt rồi. Còn đòi cả ly hôn. Cứ làm như vậy thì tao sợ chắc.” Không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Ngực tôi nhói đau.

— Liệu cô có biết gì không?

Chắc lí do anh gọi cho tôi cũng nằm ở chuyện này. Anh đang hỏi tưng tưng vậy thôi nhưng tôi nhận ra trong lòng anh đang vô cùng bất an. Sự nhận biết này của tôi chính là do máu mủ ruột rà. Tôi tưng tưng đáp:

— Không, em có thấy gì đâu.

— Mà đúng thế, có về nhà đâu mà biết. Mẹ cũng buồn cười lắm cơ. Tính bố đã như vậy rồi thì cô nhịn đi. Đã nhịn tới hơn ba mươi năm nay rồi sao không nhịn thêm nữa mà lại làm cho nhà cửa ầm ĩ cả lên.

— Anh nói lạ thật đấy.

— Cái gì?

— Anh biết là trong khoảng thời gian đó mẹ khổ thế nào rồi mà sao còn nói thế? Bố chính là người gây nguyên nhân đấy chứ. Nếu cả hai có chia tay thì mẹ cũng chả có lỗi gì cả.

Tôi đúng là con điên. Còn bệnh cả người mẹ đang ngoại tình. Không biết bóng dáng của sợi xích

sắt đang ràng buộc một cách khó chịu mối quan hệ giữa tôi và mẹ là gì nhỉ? Thỉnh thoảng đứng trước gương một cách vô thức nhìn sống mũi thấp tè của mình, tôi không khỏi giật mình. Tôi vô cùng căm ghét việc cái mũi mình giống hệt mũi mẹ. Cái mũi di truyền từ cụ ngoại, mà không, cũng có thể cái mũi tet dí, tròn umber được di truyền từ thời tổ tiên, truyền qua bà ngoại tôi, tới mẹ tôi, qua mẹ tôi, dài dằng dặc đến tôi. Nằm chình ỉnh giữa mặt, cái mũi đang xác nhận sức mạnh bền bỉ của di truyền mẫu kẹ. Nếu đổi một cái mũi mà có thể giải quyết được tất cả những vấn đề đang bỏ xuống cuộc đời tôi, thì chắc chắn không phải là silicon mà ngay cả phần tôi cũng có thể nhét vào sống mũi mình để dựng nó lên. Tắt điện thoại với anh trai xong tôi định nhấn số gọi về nhà nhưng rồi lại ngừng tay lại.

Nói chuyện điện thoại với anh trai xong, tâm trạng tôi không hề thoải mái. Vào cuối tuần, khi gặp Kim Yong Shu, anh kéo tay tôi tới bên cửa sổ của quán cà phê nhìn ra ngoài đường.

“Ánh nắng mặt trời rất tốt cho việc thay đổi tâm trạng.”

Chưa lần nào tôi nói rằng mình đang ủ dột nhưng thái độ anh lặng lẽ lo lắng cho tôi khiến tôi cảm động. Trong lúc anh đi gọi món, tôi ngồi trên ghế đầu nhìn ra cửa sổ. Ánh nắng mặt trời ban ngày tỏa sáng, rọi những tia nắng lên trán tôi. Kim Yong Shu cầm cái khay nhựa trên đó đặt hai cái ly nhỏ mang tới bên. Tôi nhấp một ngụm cà phê mocha bên trên trái một lớp kem whipping. Mềm mại và ngọt ngào. Anh khẽ nghiêng người về phía tôi. Tôi không run nhưng cũng không thấy khó chịu. Từ lúc nào đó, khi ở gần bên người đàn ông này tôi bắt đầu cảm thấy bình yên như đang đứng đưa đôi chân trần trong làn nước ấm. Sự gặp gỡ của cặp đôi nam nữ tuổi ba mươi, như vậy chẳng phải là quá đủ hay sao.

Đột nhiên cảm thấy đang có cái nhìn soi mói tôi khiến tôi ngẩng đầu. Một người đàn ông đang đứng sững phía bên kia cửa kính. Đó là một thanh niên trẻ đội mũ bảo hộ màu vàng. Có lẽ anh ta làm ở công trường gần đó và đang đi ăn cơm trưa. Người anh ta đang chăm chú nhìn không phải là tôi mà là người đang cười nhìn tôi, Kim Yong Shu.

Người đang đứng bên ngoài kia là người quen của anh à?

Khi đó người con trai đang đứng ngoài cửa nắm tay lại và gõ tót tót lên cửa kính. Tiếng gõ rất dè dặt. Tôi nhìn thấy con mắt của Kim Yong Shu thoáng lay động rồi nhanh chóng trở nên lạnh phắc. Người đàn ông đi về phía cửa ra vào. Nhưng Kim Yong Shu đã nhanh hơn. Anh đứng bật dậy khỏi ghế như một chiếc lò xo. Tôi chỉ kịp nhìn thấy phía xa cái dáng phía sau của anh đang vội vã đẩy cửa kính đi ra ngoài. Cánh cửa đóng ngay lại.

Kim Yong Shu và người con trai đội mũ bảo hộ màu vàng đang đứng đối diện nhau nói chuyện gì đó. Người con trai đội mũ bảo hộ liên tục nói với thái độ hưng phấn nhưng tôi không thể nghe được phía bên ngoài họ đang nói gì. Từ vị trí tôi đang ngồi chỉ nhìn thấy cái gáy của Kim Yong Shu. Tôi đành phải chòng chọc nhìn cái gáy của anh. Đó là một cái gáy tầm thường không có dấu chấm hỏi, chấm cảm, chấm lửng mà chỉ phù hợp với một dấu chấm câu ngay ngắn. Không biết có phải do dạo này anh bận bịu không có thời gian đi Blue Club hay không mà khoảng gáy luôn được cắt sát gọn gàng giờ đang mọc ra tua tủa. Nhưng còn người kia là ai?

Năm phút không phải là khoảng thời gian dài, mà không, đó chỉ là cảm giác thời gian của tâm trạng, cũng có thể chỉ khoảng độ 2,3 phút gì đó thôi. Nhưng ngay cả trong khoảng thời gian ấy, tách cà phê của Kim Yong Shu đang nguội đi. Hai người đàn ông phía bên ngoài cửa sổ tạm biệt nhau mà không bắt tay. Người con trai đội mũ bảo hộ quay lại đi con đường của mình, Kim Yong Shu chậm chạp đi vào bên trong quán. Đó có phải là đáng điều của sự bình thường không nhỉ? Anh đặt mông lên cái ghế đầu hướng về phía tôi mỉm cười. Cái khoe miệng hơi nhếch lên quá so với bình thường, đem lại cảm giác rất ngượng ngịu.

— Ai vậy anh?

Với bản tính hấp tấp của mình tôi đã hỏi trước. Anh thăm miệng bằng một ngụm cà phê:

— Chẳng là ai cả, chỉ là người bạn anh biết trước đây.

— Bạn cùng lớp của anh à?

— Ừ, ừ.

— Sao anh lại để cho anh ấy đi như vậy, phải lâu lắm rồi mới gặp mà.

— Bọn anh cũng không thân nhau lắm.

Anh vươn cánh tay to lớn của mình và vịn vẹo người:

— Ôi, đói quá, trưa nay Eun Shu muốn ăn gì nào?

Có vẻ như anh không muốn nói về người con trai trẻ ấy nữa. Những lúc thế này những người con gái khác sẽ hành động ra sao nhỉ? Nếu là tôi của thời trước đây đang yêu một người con trai khác thì chắc chắn tôi sẽ xoáy thật sâu vào câu chuyện mà không để cho anh yên. Kiểu như xoáy vào những điểm mà tôi thấy lạ, chẳng hạn bạn cùng lớp hồi nào, sao không để cho chúng tôi chào nhau một câu. Tôi sẽ nghĩ rằng đã là mối quan hệ yêu đương thì sẽ có quyền được gạn hỏi những chuyện như vậy. Nhưng Oh Eun Shu của tháng 3 năm 2006 tự nhủ sẽ không làm thế.

— Spaghetti có được không ạ?

Tôi đã cố gắng dẹp đi mỗi băn khoăn đang dồn nén trong mình. Cảm giác như đó là phép lịch sự dành cho anh. Cũng có thể đó là vấn đề liên quan tới sự tự trọng của tôi. Cố ghìm tiếng thở bầm suốt nửa thì phát ra “Đúng vậy, đây là cách yêu đương của người lớn mà.”

Phải chăng tôi đã thay đổi, hoặc có thể thời gian đã làm cho tôi thay đổi.

Chúng tôi chuyển chỗ tới nhà hàng Ý gần đó. Anh chọn Spaghetti xào hải sản sốt cà chua còn tôi chọn món Carbonara sốt kem. Hình như do hiệu ứng của tâm trạng, lúc này tôi muốn nhét cái gì đó thật nóng và thật ngấy vào cổ họng. Trong lúc đợi đồ ăn, chúng tôi nói với nhau một số chủ đề nhạt nhẽo nhưng lại hay durt quãng khác với thường ngày. Song tới lúc đĩa đồ ăn đã ở trước mắt tôi cũng không cảm thấy muốn ăn. Tôi chỉ lặp đi lặp lại động tác xúc mì bằng cái nĩa, chặn thìa lên mì và xoay vòng vòng rồi lại bỏ xuống. Kim Yong Shu khoắng nĩa mà mồ hôi chảy ròng ròng. Giống y như người bị ép tham dự “cuộc thi ăn nhanh” vậy.

— A, a...

Đột nhiên anh phát ra một tiếng rên ngắn. Tôi giật mình ngẩng đầu lên thì thấy mấy vết sốt cà chua thấm trên vạt áo sơ mi của anh. Vết chấm đỏ lấm chấm thấm trên áo trắng như vết máu. Trán Kim Yong

Shu nhũu lại. Giống y như máu rỉ ra từ thịt và thấm đỏ cả áo sơ mi. Anh nắm vạt áo và đi vào toilet. Còn lại một mình, tôi nhét lấy nhét để những sợi mì đã trở nên cứng ngắc vào miệng.

— Về rồi đấy à? Hôm nay cuộc hẹn kết thúc sớm thế?

Tôi vào nhà, vừa bật máy tính đã thấy Yu Hee nhảy vào nói chuyện. Dòng tiêu đề trên cửa sổ thay đổi như cơm bữa của nó lúc này là “Giữa nhung nhớ và tan vỡ mộng tưởng”

— Ừ nhỉ!

— Tốt chứ?

— Cũng vậy vậy thôi mà. Cậu dạo này thế nào? Phần thi tuyển nhạc kịch cậu nói khi đó thế nào?

— Trượt rồi. Kết quả nhỡn tiền mà. Một đứa nhỏ hơn tới mười tuổi đã đỗ. Ngực cũng to hơn tó gấp hai lần.

— Làm sao bây giờ?

— Làm sao là làm sao. Nâng ngực, hoặc giảm bớt tuổi tác đi. Hoặc không thì bỏ quách cái trò này càng sớm càng tốt.

Hiện thực bỏ việc để tìm lại ước mơ đã lâu điều dàng như cánh bướm của Yu Hee có vẻ như vô cùng thảm hại.

— Chiến tranh lạnh với Yonggari kết thúc chưa?

— Anh ta biết làm thế nào, nói sẽ từ bỏ.

— Bỏ con ấy à?

— Ừ!

Nghe có vẻ như Yu Hee điềm tĩnh khi nói điều đó song thật ra không phải vậy đâu. Tuy nhiên, xin lỗi, lúc này đây tôi chẳng còn hơi sức đâu để an ủi cho những nỗi niềm của người khác. Tôi không trò chuyện nữa mà nhấn internet explore. Nhìn lướt qua hàng tin tức hiện trên màn hình trang cổng chính “Phụ nữ chưa kết hôn tuổi ba mươi tỉ lệ thất nghiệp tăng cao. Cách giải quyết chỉ là kết hôn?” Những dòng phân tích như vậy chẳng làm tôi bận lòng. Tôi máy móc kiểm tra email. Một bức thư mới đến.

Tên người gửi không phải tên thật mà là “Blue”, không đề mục. Sức nặng của dòng chữ trông như một cảm giác bất an lạ lùng nhấn chặt ngực tôi.

“Tớ đây.”

Đó là câu đầu tiên. Tôi đông cứng tại chỗ như hươu cao cổ bị bắt cóc tới Bắc cực. Bởi “Tớ đây”, dòng chữ ấy như tiếng của ai đó đang nói đột nhiên vỡ vụn trong tai tôi. Tôi run rẩy xoay bánh xe con chuột máy tính lướt xuống phần dưới.

“Thời tiết đỡ lạnh nhiều rồi. Gần như, mà không, hình như xuân đã tới. Minh có khỏe không, không lấy cơ bản rồi nhìn cơm đấy chứ?”

Người lo lắng chuyện cơm nước cho tôi với kiểu nói đó thì trên trái đất này chỉ có một người. The Oh. Tôi chớp chớp mắt. Hay giả vờ không đọc. Hay tắt ngay email đi. Nhưng trên email này có một chức năng đã man gọi là “kiểm tra cuộc nhận”. Là việc kiểm tra xem bức mail mình gửi người nhận có

đọc hay không. Người đầu tiên nghĩ ra cái chức năng này, chắc chắn là người thuộc về chủ nghĩa khẳng định sự tồn tại buồn thảm, chỉ tin vào những điều có khả năng được chứng minh một cách khách quan. Thư của The Oh bình thản nói tiếp.

“Tớ sống cũng bình thường. Dạo này lạ lắm, dậy rất sớm. Sáng nào cũng cùng con chó con leo lên núi sau nhà. Ban ngày thì viết thứ kịch bản nhạt nhẽo. Buổi tối ra cửa hàng bố mẹ bán mấy thứ như sữa chua, kem đánh răng. À, bộ phim mới “Crank” hồi đó đã được chọn ngày rồi. Tớ sẽ tham gia vào bộ phận diễn xuất nên từ giờ trở đi sẽ rất bận. Tớ nghĩ như vậy sẽ tốt hơn...”

Màn hình liên tục như bị nhòe đi, tôi khẽ chấm mu bàn tay lên mắt. May quá, thật may mắn khi cậu đang sống một cách bình yên.

“Không phải lúc nào cũng nghĩ tới mình đâu. Nhưng cứ đến đêm trước khi ngủ là thấy rất đau. Vì cảm giác tội lỗi về sự không ra gì của bản thân. Giờ quay lại mới thấy... chỉ toàn những điều cần phải cảm ơn mình thôi. Và... xin lỗi mình...”

Những dấu chấm lửng liên tục làm thành những khoảng trống trong câu. ‘Xin lỗi mình...’ giống y hệt như giọng nói của The Oh đang vang vọng bên tai. Cậu có biết không, tâm hồn nghèo nàn của tôi đã không thể nói được lời xin lỗi.

“Cũng có thể đó là sự tham lam vô ích, nhưng trước khi vào quay phim, muốn được gặp mình chỉ một lần thôi. Đợi trả lời của mình.”

Tôi uống cạn một ly nước lạnh. Dựa lưng vào tủ lạnh, nhìn quanh căn phòng nhỏ của tôi. Dấu vết The Oh đã sống trước đây, giờ đây không còn lại ở bất cứ chỗ nào cả. Chỗ trước đây cậu để ba lô là đồng quần áo giặt được quăng bừa ra đó. Món quà của cậu mang ý nghĩa tình yêu mãi mãi đã được nhét vào một xó tủ tối tăm từ lúc nào. Chiếc gối hình trái tim, chắc chắn đang nằm cuộn tròn giữa đồng áo khoác mùa đông đã được giặt khô và nhét vào tủ.

Chúng tôi đã chia tay rồi. Cho nên nếu tôi không viết trả lời thì cũng chẳng có vấn đề gì xảy ra. Việc xác nhận cuộc nhận chỉ là phép đại số thôi. Cũng giống như lúc lỡ tay mở email quảng cáo kiểu như “cho vay thế chấp tín dụng 100% không lãi suất”, “bán không lấy lãi được thảo thần bí”, thì chỉ cần nhấn ngón tay và xóa thư của cậu đi là xong. Tất nhiên nếu còn phát huy chủ nghĩa nhân đạo thì có thể gửi đáp lại bằng một lá thư đơn giản.

“Xin lỗi, chúc hạnh phúc.”

Kiểu gì chẳng được. Nếu gửi email đáp lại với nội dung tương đương như thế, chắc chắn sẽ không có chuyện nhận được lại liên lạc từ The Oh. Nếu muốn cắt đứt ngay hoàn toàn khả năng gặp gỡ thì có thể thổ lộ một cách chân tình rằng đã có người yêu mới. Chắc chắn điều đó sẽ để lại một vết cứa rất sắc trong tim cậu, nhưng The Oh cũng không phải là người con trai có thể giấu dao trong túi áo khoác tìm đến gặp tôi để thể hiện sự phẫn nộ.

Tôi quay lại ngồi vào ghế máy tính. Tôi nhấn màn hình “viết thư” và di di ngón tay rất lâu trên màn hình. Sau khi thở một hơi thật sâu, tôi bắt đầu viết thư cho cậu.

“Vậy là cậu vẫn khỏe, tớ cũng thế.”

Tiếng nhấn lên bàn phím nghe như tiếng gõ cửa lịch thiệp tốc tốc, tốc tốc. Cánh cửa mở ra cho tôi

có phải là thiên đường? Hay địa ngục? Vừa nhấn nút ‘gửi đi’ xong cảm giác hồi hận đen tối và nhớp nháp bủa vây lấy tôi như nhựa than đá.

Không biết những đôi tình nhân thường chia tay nhau như thế nào. Ly biệt, nếu đó là kết cục của một “quá trình” thì những đôi tình nhân trên đời này chia tay nhau bằng những cách rất đa dạng. Có những đôi đi tới thỏa thuận rằng “Nào, giờ đây mỗi chúng ta hãy đi theo con đường riêng của mỗi người nhé”, có thể một bên sẽ đơn phương cắt đứt liên lạc, cũng không ít trường hợp có người thứ ba xen vào và diễn ra cảnh túm đầu giật tóc.

Câu nói “một tình yêu đã hoàn thành” nhiều khi cũng làm tôi nghĩ rằng đó không phải là khoảnh khắc hứa hẹn sự gắn bó vĩnh cửu với ai đó mà chính là trạng thái có được sau một hành trình ly biệt bởi vì một điều nực cười đó là khi chia tay, bản chất của một con người lại thể hiện rõ ràng hơn lúc đang yêu. Thỉnh thoảng, tôi cũng cảm thấy rất ghen tị với những đôi ly biệt trong hòa bình hơn là những đôi đang yêu nhau rất hạnh phúc.

Nhưng một khi như vậy, thì việc gặp lại người bạn trai đã chia tay liệu có phải là điều nên làm hay không?

Hơn nữa với tôi, chẳng phải là tôi đang có bạn trai mới hay sao!

Sự hoang mang khó chịu bủa vây lấy tôi. Tôi cũng không hề có ý định vẫn đục rằng sẽ quay trở lại quá khứ. Không biết lúc nào nữa, tôi nhớ lại lần ở cùng với Yong Shu, tôi đã bỏ qua tin nhắn mà The Oh gửi tới. Ừ, rõ ràng là lúc đó lòng tôi đã quyết tâm rời bỏ The Oh. Nhưng tại sao tôi không từ chối email của The Oh cơ chứ? Điều đó chỉ là vấn đề liên quan tới phép lịch sự tối thiểu.

Chúng tôi, một thời đã có mối quan hệ vô cùng thân mật. Có thể nhai cả miếng kẹo cao su mà phía bên kia đã nhai. Như vậy, khi xa nhau một cách không rõ ràng, cũng không phải là ôm trong lòng thứ tình cảm không tốt về nhau. Giờ đây, nếu tôi lạnh lùng phủi tay trước lời thỉnh cầu của cậu ấy, cậu ấy sẽ thất vọng đến mức nào. Chỉ là một lần, chỉ gặp một lần thôi chẳng lẽ lại là tội lớn? Rũ bỏ sạch sẽ quá khứ, để chúc phúc cho những ngày sắp tới là được mà.

Hai phút sau khi tôi nhấn nút gửi mail đi thì xuất hiện tín hiệu xác nhận đã đọc. Và liền sau đó là thư trả lời.

“Cảm ơn mình lắm. Vậy tối ngày mai có được không?”

“Có lẽ sẽ không sao.”

Vừa nhận vừa gửi mail được liên tục như vậy lại cảm thấy sự tồn tại của The Oh còn gần gũi hơn cả lúc cùng sống chung trong căn phòng này.

Ngày hôm sau là chủ nhật. Sáng chủ nhật, từ giây phút vừa mở mắt ra tôi đã cảm thấy con tim rộn ràng lạ thường. Từ hồi nghỉ công ty đến giờ cũng đã mấy lần chủ nhật đến rồi lại đi như thế này. Ngày chủ nhật, thời còn chia thành “ngày thường/ cuối tuần” tôi đã không biết tới cảm giác mệt mỏi của ngày chủ nhật. Với người ngày nào cũng giống như ngày chủ nhật, sẽ cảm thấy ngày chủ nhật giống như cảm giác khi gọi mì đen và thịt heo chiên rưới nước sốt sẽ nhớ tới màn thầu. Vừa không ngon, và càng ăn

lại càng không thấy vui đi nổi nhớ kia.

Suốt cả buổi sáng tôi không thể làm việc gì nên hồn. Xem chương trình “Thử thách, vị đổi vị” với cái bụng rỗng, rồi sau đó gom mấy thứ đồ để tắm và nặng nề nâng mông dậy. Lẽ ra lúc này là giờ cao điểm thế mà trong phòng sauna của khu nhà chẳng có mấy người. Lâu lắm rồi tôi mới ngồi trong bể nước nóng pha ngải cứu. Toàn thân tôi đầm đìa mồ hôi như gặp mưa. Tôi cắn chặt môi và nín thở. Vừa cảm thấy cơ thể như co quắp dưới làn nước nhấp nhô, lại cảm thấy như đang lơ lửng trong không trung. Thời gian không bao giờ quay trở lại. Ý muốn gặp lại The Oh và suy nghĩ không nên ra chỗ hẹn cứ quay qua quần lại trong đầu tôi.

Đang ăn bánh Hotok^[41] thay bữa trưa mua trước cửa phòng tắm sauna thì Kim Yong Shu gửi tin nhắn tới.

“Hôm nay anh bận việc công ty nên đi làm rồi. Chúc ngày chủ nhật vui vẻ nhé!”

Tôi di chuyển ngón tay đang dính nước đường, trả lời “Anh làm việc đi nhé, tối nay em có cái hẹn”. Cho dù ai nói thế nào chẳng nữa, rõ ràng, đó không phải là lời nói dối.

Tôi nhanh chóng ra khỏi nhà trước giờ hẹn. Nhớ lại trước đây, tôi đã luôn để cho cậu phải đợi. Cậu luôn đợi tôi bằng những nụ cười. Cho lần cuối cùng, tôi không muốn mình sẽ là người làm cho người khác phải đợi. The Oh đã tới chỗ hẹn trước. Nhìn thấy tôi đẩy cửa bước vào, cậu từ từ đứng dậy. Tôi vô thức đưa tay phải lên vẫy. Đầu gối hơi run.

Ngụ xuẩn, thật là ngu xuẩn. Cảm giác tội lỗi ám ảnh trong đầu tôi. Chẳng lẽ tôi lại không biết giây phút đối diện với The Oh, tôi sẽ run rẩy đến mức khủng khiếp như thế này? Trong thời gian qua có vẻ cậu đã hóc hác hơn, da trông có vẻ càng trắng hơn nữa.

— Cậu bị ốm à?

Tôi thốt lên câu đầu tiên không suy nghĩ. The Oh mỉm cười mà không há miệng. Nụ cười giống hết nụ cười đã được lưu giữ lại trong trí nhớ của tôi.

— À, chỉ nhẹ thôi.

Giờ đây tôi mới nhớ tới nội dung tin nhắn cậu gửi lần cuối cùng. Đúng rồi, cậu ấy đã nói là mình bị ốm. Câu hỏi thăm tôi vô tâm của tôi chắc đã làm cho cậu buồn. Tôi khẽ cắn môi:

— Bị ốm làm sao?

— Chỉ hơi đau bao tử. Mình đừng lo, không phải nặng lắm.

— Sao lại bị như vậy?

— Không có gì cả mà. Không biết có phải vì bị căng thẳng thần kinh... hay là không làm việc mà chỉ ăn chơi thôi nên mới thế.

The Oh cười nhưng tôi không cười theo. Hình ảnh lần đầu tiên cậu tự ném ra câu đùa về bản thân mình như vậy khiến tôi càng đau lòng hơn nữa:

— Trông mình càng đẹp hơn đấy. Nói thế nào nhỉ, trông có vẻ nhẹ nhõm hơn.

...

— Chắc do không gặp tớ nên nhẹ nhõm hơn thì phải. Công việc công ty vẫn bận chứ?

Thôi việc công ty rồi!

Cậu có vẻ rất sững sốt. Cậu tròn mắt nhìn tôi giống như tôi vừa thổ lộ mình là con gái riêng của một nhà tỉ phú giàu có số một. Nhớ tới lần nào đó tôi đã hét lên như một con điên trước cậu bé này: “Cậu tưởng công ty là trường học hay sao? Hừ, thật đã không biết gì thì chớ!”. Những lời lẽ lúc đó rơi ra nhột nhạt trong không trung. Chúng tôi chìm trong im lặng và dán mắt nhìn xuống dưới. Nhân viên bồi bàn mang menu tới. The Oh ngược nhìn tôi đang mở trang cuối menu và lướt qua phần nước uống bằng ánh mắt có nước.

— Mình ăn cơm đi, muốn mời mình ăn cái gì đó ngon ngon.

Cậu nói rất rõ ràng câu nói đó. Cổ họng tôi trở nên bỏng rẫy như nuốt phải viên sỏi nóng. Cậu bé này đang biết mọi chuyện sao? Hoán đổi sự tự trọng của mình chỉ bằng mấy đồng phí hẹn hò, những lí do nghèo nàn để tôi gầy bần tính trong đầu, những chống chế nhẹ dạ. Giờ thì tôi biết rồi. Không cần phải biện minh. Chỉ là tôi đã không cược toàn bộ lên tình yêu của cậu.

Steak thăn bò 35.000 won. Steak cá hồi 32.000 won, tôm hùm và tôm nướng 39.000 won.

— Mình bị đau bao tử mà, vậy thì phải ăn gì đó có gạo mới được.

Tôi cố nặn ra giọng điệu tươi tỉnh. Vẫn có thể, biết đâu có thể là mãi mãi, tôi là con người ham vật chất không thể cứu vãn nổi nhưng đó chính là sự đối xử tội nghiệp nhất mà với một con người ham vật chất có thể làm được. Hai cơm cuộn trứng. Tôi cố gắng tự vỗ về rằng đó là bữa tiệc cuối cùng không thiếu cũng không thừa, rất vừa vặn cho cặp tình nhân đã chia tay.

— Không phải bữa trưa mình đã ăn mì gói đấy chứ?

— Không, tớ ăn cơm rồi.

Tôi lắc đầu mạnh một cách quá đáng. Cặp lông mày của The Oh khẽ nhíu lại, vẻ như cậu biết tổng đó là câu nói dối.

— Tớ không lo tới những chuyện khác. Mình rất mạnh mẽ đúng không nào. Nhưng tính mình cứ ở một mình là không chịu lo ăn uống. Cứ nghĩ tới mình lại tự hỏi không biết hôm nay mình đã ăn gì. Luôn cảm thấy không yên tâm về chuyện đó.

Cơm cuộn trứng đã được đem ra. Cơm hoàn toàn được bọc trong lớp trứng vàng rộm. Trên lớp trứng được phun hình trái tim bằng nước sốt màu nâu. Đĩa của The Oh và đĩa của tôi, đều là hai trái tim màu nâu. Khi vuốt bằng lưng chiếc thìa, trái tim bị vỡ ra như mực màu loang. The Oh không động tới hình trái tim mà ăn một cách cẩn thận từ phần ngoài đĩa. Tôi đặt thìa xuống và uống nước lạnh.

— À, Je Il ly hôn rồi.

— Thật sao?

—Ừ, cuối cùng lại như vậy.

— À, ra vậy. Chắc là chị ấy buồn lắm. Còn chị Yu Hee thì sao?

— Cũng vẫn bình thường thì phải. Hình như công việc không trôi chảy như nó nghĩ.

Nói xong những câu hỏi han về bạn bè mới thấy chẳng có gì để nói tiếp cả. Tôi lảm bảm như người bị run chân tay:

Chỉ mong công việc của mình tất cả đều trôi chảy.

The Oh đột nhiên ngẩng đầu lên:

Tớ chưa lúc nào nghĩ rằng chúng ta đã kết thúc.

Tôi cười. Đúng là hèn nhát. Nếu không cười thì sẽ làm gì đây. Cũng không thể bỏ vào mặt cậu ấy rằng “Cậu tỉnh lại đi chứ, chúng ta đã kết thúc rồi”, càng không thể ôm chặt lấy cậu mà rằng “thật ra tớ cũng nghĩ thế”. Khi gặp phải một câu nói khó xử, thay vì trả lời sẽ nở nụ cười e thẹn, không hề thể hiện bất cứ một lập trường nào, cuối cùng là không muốn mất một cái gì cả. Đó chính là tôi.

The Oh khẽ thở dài và chuyển hướng câu chuyện.

— Dao này mình vẫn uống nhiều rượu chứ?

— Không, chẳng có chuyện gì để uống cả.

Không thể thổ lộ rằng người tớ đang hẹn hò bây giờ không hề uống một giọt rượu. Sự im lặng lại bủa vây chúng tôi.

— Mình uống rượu, lại càng trở nên dễ thương...

— Sao, mỗi lần say tớ lại giống như một người khác còn gì.

— Đó là do thường ngày mình sống mà kiềm chế nhiều qua mới thế. Vì mình hiền quá, sau này đừng như vậy nữa.

Trên đời này, liệu có ai khác suy nghĩ như thế về tôi không cơ chứ. Cậu không biết, quá không biết về tôi. Mắt tôi trở nên âm ẩm.

— Lâu rồi, uống một chén có được không?

The Oh đề nghị. Làm một chén? Đó chính là thứ quá phù hợp cho lời kết hảo huyền của đôi tình nhân đã chia tay. Chợt trào lên ham muốn ngồi uống một chén trước nồi nước sôi lục bục trong quầy bar chả cá. Nhưng tôi đã kịp lắc đầu. Điều tôi lo ngại, không phải là cậu mà chính là bản thân tôi. Sự sợ hãi bủa vây, biết đâu những hành động bột phát được gia tăng nhờ sức mạnh của cồn lại xảy ra thì sẽ ra sao. Tôi dồn hết sức lực và nói:

— Không, hôm nay không được thoải mái lắm!

Màu đỏ trên môi của The Oh biến mất. Tôi vội vã nói thêm:

— Để lần sau đi.

— Ừ, lần sau vậy.

Cậu như lảo bầm một mình. Ra khỏi nhà hàng, chúng tôi im lặng rảo bước. Làn gió hơi lành lạnh. Một buổi tối âm u. Tôi bước đi, đầu hơi cúi xuống. The Oh bước theo sau tôi khoảng nửa bước chân. Không xa lắm sẽ tới bến tàu điện ngầm. Chúng tôi cùng đồng thời dừng chân trước cầu thang dẫn xuống bến tàu.

— Tớ về đây!

Khi đó, The Oh nắm lấy cánh tay trái tôi. Không phải bằng sức mạnh, nhưng tôi cảm thấy nóng. Trong lúc để cánh tay cho cậu nắm, tôi không hề động đậy trong một lúc lâu. Tôi không muốn để thân mình trượt ra như chạy trốn. Tay phải tự do của tôi bọc lấy mu bàn tay đang đặt trên tay trái của tôi. Mu bàn tay của The Oh động đậy dưới lòng bàn tay tôi. Chúng tôi không nhìn vào mắt nhau. Giây phút tay tôi rời tay cậu, cũng là lúc tay cậu bỏ tay tôi. Tôi chậm chậm bước xuống cầu thang ngầm.

— Mình về nhé!

Vàng lại sau lưng tiếng của The Oh. Tôi vẫn bước thay câu trả lời. Trong tàu vắng vẻ. Có nhiều chỗ còn trống nhưng tôi không ngồi lên đó mà đứng dựa vào cửa. Ngoài cửa sổ là bóng tối. Tôi nhìn như chào đón cái bóng của người con gái không ngừng lay động ở trong đó.

Giây phút bước ra khỏi tàu điện ngầm đi lên, tôi giật bản mình. Tuyết đang rơi. Tuyết mùa xuân đang bay bay trên đường như hư ảo. Bụi tuyết không thể chạm xuống đất mà bay lả tả theo hướng gió thổi. Nhớ tới đoạn thơ đã đọc rõ là trong bài thơ nào, tuyết xuân “rơi như bị ruồng bỏ”. Người đi trên đường đang dí điện thoại vào tai vừa rảo bước vừa gọi cho ai đó. Tôi cho tay vào áo khoác và sờ nắm cái điện thoại. Phải rất lâu sau Kim Yong Shu mới nghe máy. Tiếng ồn ào huyên náo được truyền qua ống nói.

— Có chuyện gì gấp không em?

— Không, không có chuyện gì cả.

— Xin lỗi, anh nghe không rõ.

— Vâng...

— Giờ anh bận lắm, để anh gọi lại sau nhé.

— À... anh.

Tại sao tôi lại cố tình gọi anh ấy?

— Sao cơ?

— Giờ tuyết đang rơi.

— Tuyết ấy à, ơ, lạ thật đấy!

...

— Vậy em đi về cẩn thận nhé!

Giọng nói vẫn lịch sự không khác thường ngày. “Vâng”, tôi vừa trả lời xong thì điện thoại cũng tắt ngúm. Kim Yong Shu không có lỗi gì cả. Tất cả đều là vấn đề của tôi. Tôi lảo đảo bước đi trong tuyết. Tuyết xuân bám hờ hững trên vai tôi. Tôi ghé vào siêu thị mua một chai rượu Cham Iseul và sôcôla Hersheys. Cho phần lương thực vừa nghèo nàn lại vừa ngọt ngào vào túi nilon, tôi ôm trong lòng và về tới trước nhà. Ở đó, The Oh đã tới từ lúc nào.

— Vì tuyết rơi.

Âm thanh nhỏ nhưng chứa đựng sức mạnh.

Soju và sôcôla, và người con trai đã cùng sống một thời. Đó là sự kết hợp hoàn hảo, một sự thăng hoa đầy nghệ thuật trong một bối cảnh khập khiễng.

The Oh, đúng như đã từng là người nội trợ trong nhà này, tiến tới kệ bát lần lượt lấy ra chén uống rượu và cái đĩa.

— Làm sao mình có được suy nghĩ tiên phong rằng sẽ uống Soju với đồ nhắm là sôcôla vậy?

— Ờ?

Tôi dăm dăm nhìn xuống chai Soju chưa mở nắp và gói sôcôla chưa bóc. Không có lí do gì đặc

biệt cả. Chỉ là nhìn lướt qua trên kệ và vớ đại thứ nào đó lọt vào mắt mình. Cũng chẳng có kế hoạch tiên phong mở ra một trang mới cho đồ nhắm. Giống như cuộc sống của tôi lúc nào cũng vậy.

— Cũng không đến nỗi tồi đâu. Có khi lại rất hấp dẫn nữa đấy.

Cậu rót đầy cái chén để trước mặt tôi. Nhận cái chai, tôi rót đầy chén của The Oh. Hai cái ly thủy tinh nhỏ xíu chạm nhau và kêu “canh” một tiếng rất trong. The Oh bóc lớp giấy bạc gói sôcôla và bẻ ra từng miếng cho dễ ăn.

— Mình bị đau bao tử mà, cả hai thứ này đều rất không tốt cho người bị viêm bao tử đấy.

— Không sao đâu.

The Oh cười tươi.

— Con người ta biết sống được bao nhiêu đâu. Tớ không biết sau này sẽ sống được bao lâu nên giờ đây không muốn làm cái việc từ bỏ ngay lúc này.

Tự nhiên cảm thấy rồn như bị ấn xuống bằng đầu nhọn của cái ô. Tôi không nói gì, nhón một miếng sôcôla cho vào miệng rồi uống một hơi hết ly rượu. Ngay cả sau khi rượu Soju đắng ngắt tràn qua họng vào trong rồi mà vị ngọt lừ của sôcôla vẫn bám dai dẳng nơi đầu lưỡi và từ từ tan ra.

— Đợi chút nhé.

Cậu nhìn tôi vừa chột đứng lên bằng ánh mắt nghi hoặc. Tôi mở tủ và lấy hộp kim chi ra. Thật may, miếng đậu phụ tôi nhét vào tủ mấy ngày trước đến hôm nay vẫn còn hạn sử dụng. Những việc thường ngày không làm giờ động tay vào khiến trán tôi lấm tấm mồ hôi. Chỉ có ít kim chi xào cùng mấy miếng đậu phụ rán chắc gì dám đặt một cái tên mỹ miều là “kim chi đậu phụ”^[42] nhưng dầu sao món ăn cũng đã được hoàn thành. Đây là món ăn đầu tiên cũng là cuối cùng tôi làm cho The Oh.

Chúng tôi ngồi trước món kim chi đậu phụ được chế biến một cách vụng về, chia nhau chính xác mỗi đĩa một chai Soju. Không biết vì điều gì mà cơn say không tới. The Oh cũng như vậy. The Oh ngồi bệt xuống sàn giữ lưng thẳng đứng, không hiểu sao trông có vẻ khó chịu. Trước đây cậu luôn mặc quần thun hoặc quần đùi rộng đi đi lại lại trong phòng này. Tôi cũng vậy, khi không cởi tất giầy ra chắc chắn sẽ rất lạ lẫm trong mắt cậu. Trong khoảng cách mà chỉ cần vươn tay ra là có thể ôm được nhau nhưng chúng tôi đã không động tới sợi lông của người đối diện.

— Chắc không thể nói được rằng muốn ngủ ở đây, đúng không?

The Oh nói giọng thì thào. Có lẽ cảm nhận thấy sự căng thẳng của tôi cậu lại vội vàng nói tiếp:

— Tớ chỉ đùa thôi. Tất nhiên, chứa đầy áp sự chân thật.

...

— Thật ra, tâm trạng tớ lúc này lạ lẫm. Vì tớ luôn nhớ tới không gian này. Ở đây đã có rất nhiều những kỉ niệm hạnh phúc. Chỉ cần nhớ tới nơi này là cảm thấy đau đớn và xúc động. Nhưng khi tới đây rồi, ừm, ngày hôm nay như lần đầu tiên tới vậy. Không cảm thấy rằng mình đã từng sống ở đây.

Tôi không hiểu hết toàn bộ lời của cậu nhưng có lẽ cũng hiểu phần nào. The Oh quả quyết ngồi dậy:

— Được nhìn thấy ánh mắt lần cuối, vậy là vui rồi.

Tôi không giữ cậu lại. Trong lúc ra tới cửa tòa nhà, chúng tôi không nói với nhau câu nào. Trong

thời gian đó tuyết đã ngừng rơi. Nếu không phải là người nhạy cảm thì tuyết xuân có đến và đi như tập kích, đường sá có ướt một cách lạ lùng cũng không thể nào nhận ra điều đó được.

— Bắt đầu từ tuần sau tớ sẽ tới phim trường ở địa phương.

— Ở đâu?

— Nghe nói là ở Hongchoen tỉnh Kangwon.

— À ra vậy.

— Tớ sẽ không hẹn gặp mình trước khi đi nữa. Vì không muốn trở thành một tên tro tráo như vậy.

...

— Nhưng, khi khổ sở không thể chịu đựng nổi, gọi điện thoại cho mình được chứ?

Tôi cười xa xăm.

— Mình vào đi, đóng cửa nẻo cẩn thận đấy!

— Không đâu, mình về trước đi.

Cậu hơi ngập ngừng rồi đưa tay phải ra ý muốn bắt tay. Tôi nắm bàn tay cậu. Cậu khẽ áp môi lên mu bàn tay tôi. Một cái áp môi thuần khiết và mờ nhạt. Tôi đứng nhìn thật lâu bóng dáng The Oh đang xa dần.

3

— Oh Eun Shu, cậu đúng là đồ ích kỉ!

Vừa nghe xong chuyện tôi kể, Yu Hee đã hét lên.

Tôi có thể lấy tiền trợ cấp thôi việc của mình ra để cam đoan rằng, con người ai cũng đều ích kỉ. Kể cả Yu Hee, đứa vừa gào lên tôi là đồ ích kỉ, khi nhìn với con mắt bình thường của xã hội này (chắc nó sẽ không nghĩ không có chuyện đó) thì nó cũng là một đứa con gái vô cùng ích kỉ.

— Chỉ vì tham vọng của cậu mà cậu đang làm cho The Oh khổ sở đấy.

Không thêm để ý tới vẻ mặt của tôi, Yu Hee vẫn không hạ giọng:

— Tại sai? Eun Shu cũng đâu muốn quay trở lại với The Oh nữa.

Je Il cố gắng đứng ra bên tôi nhưng Yu Hee cười giọng mỉa.

— Cậu không biết trong bụng nó thật sự thế nào à? Không muốn ăn mà bỏ đi lại tiếc. Đúng như vậy đấy! Cậu nói thật đi. Cậu biết lòng của The Oh mà vẫn không thể cắt đứt được. Giống như khi mua bảo hiểm đúng không nào? Cậu không nghĩ rằng sẽ hoàn toàn chia tay với cậu ấy. Trong khi đó bên cạnh mình vẫn có Yong Shu.

Hình như nó nghĩ sự không phản ứng của tôi là thái độ đồng tình hay sao mà giọng nó càng lớn hơn nữa:

— Là bạn cậu nên tớ mới khuyên thế này. Đừng nên bắt cá hai tay. Điều đó là vô cùng xấu xa.

Thêm cả từ “bắt cá hai tay” vừa trần trụi vừa nguyên thủy, Yu Hee vẫn không dừng ở đó:

— Eun Shu, cậu biết vấn đề của cậu là gì không? Cậu không yêu những người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời cậu.

— Cái gì?

— Cậu cứ nghĩ mà xem. Cậu lúc nào cũng mơ một mối quan hệ ổn định nhưng lúc nào cũng khó chịu vì không được như vậy. Nhưng đó lại là vì mỗi một người đàn ông đều có mặt hạn chế nào đó. The Oh thì ngọt ngào nhưng lại không có tương lai, anh Yong Shu nhìn thì không thấy đáng chê chỗ nào nhưng lại không có sự hấp dẫn cần thiết.

Đúng là sự phân tích không thể nào phản bác được.

— Chắc là cậu muốn bỏ hết nhược điểm của đàn ông ra chỉ chọn lấy ưu điểm và dồn lại thành một người đúng không? Nhưng tình yêu không phải như vậy. Nếu đã yêu thật lòng thì sẽ không do dự. Trải hết tất cả những người đàn ông mà mình không yêu một cách mãnh liệt ra rồi chọn lựa giống như chọn bút bi trong cửa hàng văn phòng phẩm, tớ nghĩ rằng điều đó quá phi đạo lý.

Tôi cố gắng chịu đựng sự công kích như bắn pháo của Yu Hee nhưng cho tới câu cuối thì tôi bùng nổ:

— Này! Cậu đừng ăn nói bừa bãi. Thế nào là phi đạo lý. Không biết người khác thế nào, chứ cậu đâu có được nói câu đó.

Lông mày của Yu Hee nhíu lại. Giây phút đó, tôi nhận ra rằng có thể mình đã mắc sai lầm. Je Il đổ dành Yu Hee.

— Cậu đừng giận, Eun Shu nó không có ý nói như vậy đâu.

— Ủ, cái loại như tớ chia rẽ sợi dây kết nối giữa cha mẹ con cái mà nói về đạo lý này nọ chắc buồn cười lắm phải không?

— Ý tớ không phải thế!

— Không sao. Nhưng ít ra tớ cũng không đem cân đong người con trai này hay người con trai khác. Tớ ít ra cũng rất thành thật với bản thân mình. Tớ nói rõ ràng tình huống mình muốn cho người đối diện biết. Tớ tuyên bố một cách rõ ràng những phạm trù mà tớ có thể chấp nhận được. Chỉ cần tuân thủ những cái đó là được. Rồi sau đó không kì vọng gì thêm nữa. Như vậy chẳng được hay sao? Trong cái gọi là đạo đức của tình yêu, ngoài tình yêu chân thật ra thì còn cần gì nữa nào?

Có vô số điều cần nói nhưng tôi không đã không nói gì cả. Bởi tôi có thể đoán được tại sao Yu Hee có thể dễ dàng xù lông như thế. Tuy nhiên không phản bác thì cũng không có nghĩa là tôi đồng ý với nó.

Lại nghĩ biết đâu chúng tôi đứa nào cũng có một loại luật bất thành văn mang tính cá nhân về tình yêu. Rắc rối ở chỗ chúng tôi lại muốn mang nguyên tắc của mình ra áp cho người khác. Liệu từ kinh nghiệm hạn hẹp của mình, cái tiêu chuẩn được làm thành nền móng ấy có thể lôi ra để kết tội, lên án người khác được không? Khi xung đột giữa cái đạo lý thâm kín của mình và cái đạo lý của người khác về tình yêu liệu có cần được hiểu và nhất định phải hiểu hay không? Cũng như tôi đây đã không thèm dả động đến người bạn trai mà Yu Hee gặp có phải là người ly hôn, người đã có vợ, là thầy tu hay không, thì việc tôi có gặp một tá đàn ông, hay một xâu đàn ông đi chẳng nữa, tôi cũng không muốn

chuyện của mình bị mỗ xẻ dưới khía cạnh đạo lí theo cách tư duy của Yu Hee.

— Tớ về trước đây, tớ có hẹn!

Yu Hee cầm túi và đứng dậy. Nó vừa đi ra xong thì Je Il thở dài.

— Làm sao với nó bây giờ nhỉ? Đạo này công việc cũng không suôn sẻ, chắc nó mệt mỏi vì nhiều chuyện. Cậu thì sao? Nghỉ ngơi như vậy có thấy buồn không?

Je Il khẽ khàng hỏi, tỏ ý không làm chạm tự ái của tôi. Nhưng điều đó không qua khỏi mắt tôi.

— Vẫn chưa thấy buồn gì cả. Nhưng cũng phải từ từ chuẩn bị thôi.

— Vậy cậu có muốn đi phỏng vấn không? Đó là một công ty hoàn toàn mới. Người quen ở công ty đối tác của tớ đã tới đó rồi. Họ nhờ tớ tìm cho người có kinh nghiệm thực tế. Lúc đó, tớ nghĩ đến cậu và nói qua về cậu cho họ biết rồi. Họ nói cậu đúng là người họ cần.

— Vậy sao?

Mặc dù tỏ ý vui vẻ nhưng thật ra tôi không muốn để lộ nội tâm của mình. Đó là do tôi chưa muốn đi tìm việc chứ với công việc như vậy sức của tôi không phải là khó tìm.

— Nếu như cậu muốn đi làm lại thì nên càng nhanh càng tốt. Nếu nghỉ lâu quá cảm giác sẽ gỉ mất. Và đến lúc muốn làm nhiều khi lại chẳng có chỗ phù hợp.

Tôi biết lời khuyên của Je Il không sai. Đồng thời với việc kết hôn là nó nghỉ làm, rồi vừa ly hôn xong nó đã đi làm ngay.

— Mới đầu tớ cũng do dự lắm. Đi làm lại trong cái ngành nhỏ như bàn tay này không biết phải chống chế ra sao. Sáng ngủ dậy lại nghĩ, hay đi du học quách cho xong, nói chung là cái gì cũng nghĩ. Nhưng đâu phải làm như vậy là giải quyết được vấn đề. Không biết tớ đã mắc tội gì đây?

Je Il nở nụ cười cương quyết như cô gái nhỏ nằm trên bàn nhỏ rằng để bề bề nhanh.

Sáng hôm sau, đang nằm ngủ nướng thì có chuông điện thoại. Đó là cuộc gọi từ công ty mà Je Il đã nói. Khi được hỏi rằng trong ngày hôm nay có thể tới phỏng vấn được hay không tôi mới nửa tỉnh nửa mơ ngó đồng hồ. Đã hơn mười giờ. Chỉ muốn tuôn ra một tràng rằng “Hôm nay là sao? Vậy có quá lắm không. Nói chung hôm nay không được rồi. Làm gì cũng phải hẹn trước chứ” nhưng miệng tôi lại tuôn ra câu này trước: “Vâng, mấy giờ tới thì được ạ?”. Đúng là cái loại mang dòng máu nô lệ đậm đặc phát kinh lên được.

Phải lâu lắm rồi tôi mới tham gia phỏng vấn. Tự nhiên thấy việc chọn quần áo cho buổi phỏng vấn trở nên khó gấp mấy lần lúc chọn trang phục đi xem mặt. Không biết những đứa con gái khác có thở dài mỗi khi mở tủ quần áo ra không nhỉ? Không thể trần truồng để đi được nên bắt buộc phải mặc cái gì đó lên người, mà sao lại chả có bộ nào ra hồn nhỉ? Cho nên việc lựa chọn quần áo mặc mỗi ngày là một công việc rất khó khăn, bí hiểm. Định lôi ra cái áo sơ mi được trang trí bằng dải đăng ten quần cổ, nhưng nghĩ sao tôi lại nhét trở lại. Nó là loại quần áo mà người phụ nữ hoạt động xã hội chuyên nghiệp như trong phim truyền hình sẽ không bao giờ lựa chọn. Tôi mặc chiếc váy ngắn công sở màu đen có vẻ hợp mùa, đứng trước gương rồi lại vội vàng kéo khóa xuống. Biết đâu lại trông như đang xuất hiện

giữa đám tang với bộ mặt bệch ra.

Nếu là người phụ nữ tuổi ba mươi có kinh nghiệm đầy mình thì dù thế nào cũng phải để cho người ta nhìn thấy vẻ gọn gàng, tề chỉnh chứa đầy sự tự tin là tốt hơn cả. Sau một hồi suy nghĩ đắn đo, cuối cùng tôi đã chọn cái áo khoác mùa xuân hơi dày cùng cái váy xòe hơi có nếp gấp. Nhưng không biết có phải tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa^[43] hay không mà ngoài đường gió bắc thổi ba đang thổi ù ù. Tôi vừa phải đưa tay túm váy cho khỏi bay ngược vừa phải vội bước cho nhanh.

Trong túi của tôi có bản lí lịch. Nếu dịch ra tiếng Hàn từ “lí lịch” không biết có phải nghĩa của nó là “Giấy chứa đựng lịch sử của giày” không nhỉ? Hành trình cuộc đời của một con người nối nhau bằng ngày tháng năm sinh, nhập học, tốt nghiệp, vào công ty, nghỉ việc. Cái hành trình ấy nếu có nghĩa là con đường mang đậm vết giày mình đã đi qua thì quả là một biểu tượng đáng sợ. Đôi giày tôi xỏ đi hôm nay cũng là đôi giày cao 7 cm không hề có bất cứ một họa tiết nào.

Biết đâu phụ nữ trên đời này lại được chia thành hai loại. Người con gái lạnh lẽo chọn màu sắc sặc sỡ rực rỡ và đôi giày có thiết kế rất quả cảm. Và người con gái ném ánh mắt thêm muốn đôi giày đầy màu sắc rồi kết cục lúc nào cũng chọn đôi giày hết sức bình thường với màu trung tính. Tôi gần với dạng người thứ hai hơn. Tôi nhìn xuống đôi giày da bò màu đen. Nếu là người có suy nghĩ lạc quan thì sẽ đánh giá là đôi giày dễ nhìn, nếu là người bi quan sẽ nói đó là đôi giày cổ hủ. Giữa những đôi giày đủ các màu sắc hình hài được trưng bày trong cửa hàng, lí do để tôi lấy đôi giày này cũng có thể vì tôi cảm nhận được sự yên tâm về mặt tâm lí. Nếu đặt chân thật sâu trong cái hình thức dễ nhìn và cổ hủ, có thể che giấu một cách thật kín đáo “cái tôi thật sự”...

Không biết đôi giày này kết hợp với loại quần áo nào để có thể nhận được 80 điểm nhỉ. Một người sợ đời sống giữa hai thái cực nếu không phải là 100 điểm thì 0 điểm như tôi đây, có phải đã mang số phận phải sống một cuộc đời ở mức trung bình hay không? Tự bản thân tôi cũng cảm thấy rất tội nghiệp và mĩa mai cho việc vừa mới nghiêng rằng viết đơn thôi việc chưa được bao lâu đã lại bước chân đi trên con đường trở thành một nhân viên nhỏ nhoi trong một công ty cũng nhỏ nhoi.

— Chị không viết mức lương mong muốn rồi. - Người phỏng vấn trung niên lướt qua lí lịch của tôi rồi nói.

— À, vâng!

Tôi cũng rất do dự về phần này trong lúc vội vàng chỉnh trang lại bản lí lịch. Nhưng không biết phải viết thế nào nên tôi đã quyết định không ghi lên đó. Đây chính là diện mạo nghiệp dư của tôi bị lộ tẩy trong giây phút mang tính quyết định.

— Bản thân chị cũng đã có suy nghĩ rồi mà. Rằng bản thân mình đang ở mức độ nào.

Không biết tôi đã nghe điều này ở đâu đó rồi. Hồi lớp mười hai cô giáo chủ nhiệm giở bản kết quả thi thử của tôi ra và hỏi “Không phải em cũng có suy nghĩ về kết quả như thế này sao?” Câu nói mang đầy sắc thái thương hại được cố nén lại song cũng chẳng khác đi là bao. Người đàn ông chăm chú nhìn tôi bằng vẻ mặt thúc giục câu trả lời. Thà rằng cứ hỏi ở công ty trước cô nhận bao nhiêu lại còn dễ hơn nhiều. Cứ đưa một con số khách quan ra là xong. Nhưng yêu cầu phải thổ lộ con số trong suy nghĩ của tôi thì quả thật khó xử.

Tôi uống ngụm cà phê pha máy ngọt lợ. Cho dù vẫn tất đùng trọng tâm là cách nói được chấp nhận trong thời đại này đi chăng nữa, nhưng vấn đề nhạy cảm như vậy nếu hỏi lúc tôi uống xong ly cà phê này có lẽ sẽ tốt hơn, xét theo khía cạnh nhân văn. Mà thôi, đã đi tới chỗ phỏng vấn còn đòi hỏi nhân văn này nọ có nghĩa là tôi đã không bình thường rồi. Dẫu sao giữa tôi và người đàn ông này chỉ là mối quan hệ ngồi đối diện nhau để mua bán sức lao động. Biết đâu điều trần trụi nhất lại là điều mang tính nhân bản nhất.

Được rồi, nếu cứ dễ dãi quá sẽ toi đời ngay. Tôi ngồi dựng thẳng lưng lên. Trong đầu tôi các con số giống như dãy số Anphabet đang lướt qua rất nhanh. Cơ hội là phần của người nắm bắt được nó! Mà không, sao đột nhiên ở đó lại xuất hiện suy nghĩ như thế nhỉ? Giây phút nghe con số phát ra từ miệng tôi người đàn ông khẽ ho rồi nói:

— À, ra vậy!

Tôi cảm thấy hơi hận ngay. Việc người đàn ông đó hoảng hốt cũng chẳng có gì lạ. Bởi con số tôi nói ra lớn gấp 1.5 lần số lương năm tôi đã nhận ở công ty cũ. Người đàn ông giãn mắt ra và hơ hơ cười. Tôi cũng ngu ngơ cười theo.

— Chị nghĩ rằng kinh nghiệm của mình được bằng ấy sao?

Kinh nghiệm cho lần phỏng vấn đầu tiên thành công đó chính là nhận biết được chính xác ẩn ý của người phỏng vấn.

— À, mặc dù em cũng chưa phải là có nhiều kinh nghiệm gì ghê gớm nhưng trong lĩnh vực em phụ trách, em đã làm hết sức mình.

Cũng không có dấu hiệu gì bi thảm lắm so với điều tôi dự đoán, rằng biết đâu người đối diện trước mắt tôi đang cười vào những lời nói của tôi. Điều đáng sợ hơn là dẫu sự việc đã diễn ra như vậy mà mình vẫn phải tiếp tục nói tiếp.

— Ý em là, ừm, em nghĩ mức độ đó là quyền lợi phù hợp.

A, a, chắc là cái từ “quyền lợi” quá nặng thì phải. Nhưng người đàn ông này có vẻ như không vừa lòng với tính từ tôi đã dùng.

— Chị nói là phù hợp đúng không? Điều đó không phải là điều bản thân chị phán đoán đúng không nào?

...

— Tôi nói điều này có vẻ nặng nhưng khi gọi những người tìm việc tới và nghe họ nói mới thật là một kì quan. Không hiểu sao ai cũng đánh giá quá năng lực của mình đến như vậy. Chúng tôi chỉ cần nhìn các bản lí lịch hay hồ sơ kinh nghiệm là có thể định giá sự thật được ngay mà. Người này giá bao nhiêu, người kia giá bao nhiêu. Nhưng bản thân mỗi người ấy lại không biết. Họ nhầm tưởng rằng trong họ đang ẩn giấu một tài năng mà người khác không biết. Không phải là người lần đầu tiên đi làm, đã từng có kinh nghiệm làm việc mà đưa giá như vậy thì chẳng biết nói thế nào cả. À, mong chị đừng hiểu lầm, tôi không nói chuyện của chị.

Tôi thu dọn lí lịch của mình và đi ra, cảm thấy ngực mình như nứt ra từng mảng tựa cánh đồng bị hạn hán. Lời của người đàn ông đó quả là vô cùng đểu cáng, nhưng từng lời, từng lời của ông ta không

thể nào phản bác được. “Bản thân không biết điều đó”. Cùng sử dụng 24 tiếng trong một ngày nhưng thật sự, tôi đang không hiểu rõ về bản thân mình. Hình ảnh Oh Eun Shu, đứa con gái tuổi ba mươi, nếu đem nhận xét bằng con mắt khách quan, không phân biệt đẳng cấp cao thấp thì như thế nào nhỉ?

Mấy thứ đang có: Nếp nhăn hình số tám trên miệng, sổ tài khoản với số dư nghèo nàn, tiền đặt cọc thuê nhà theo năm, bố mẹ đang trong trạng thái gần như bị chia cắt, những người bạn giống như vận động viên tham dự “đại hội sống một cách tội nghiệp”, mấy kỷ niệm linh tinh liên quan tới tình yêu.

Mấy thứ không có được: Chồng, con cái, chỗ làm.

Chỉ thiếu đúng có ba cái, mà không hiểu tại sao lại thê thảm đến như vậy.

4

— Mẹ bỏ nhà đi.

— Bố, lúc này đâu phải lúc bố ngồi như thế, phải đi khai báo mất tích đi chứ.

Anh trai tôi tỏ vẻ như muốn dán ngay các tờ giấy tìm người lên trên cột điện.

— Đợi thêm chút nữa đi. Mẹ anh đâu phải người như thế. - Bố tôi đáp lại bằng giọng mệt mỏi.

— Chắc là phải có tai nạn gì rồi. Bố không biết giờ đây xã hội nguy hiểm đến mức nào sao?

Không phải bắt cóc thì đâm người bỏ chạy, nói chung xảy ra đủ mọi chuyện cả.

Lời của anh tôi và của bố nghe có vẻ ngược nhau rất lạ. Về tình huống người đàn bà nội trợ tuổi năm mươi không thấy về nhà, con trai bà cho rằng bà bị “mất tích”, còn chồng bà thì đoán bà đã “bỏ nhà đi”. Nếu lúc này mà đi khai báo cảnh sát thế nào cũng sẽ được lời khuyên rằng “về nhà thống nhất lại ý kiến trong gia đình rồi hãy đến”.

— Còn cô, cô không có suy nghĩ gì sao? Cô nghĩ mẹ có thể đi đâu được?

Anh tôi nhìn chòng chọc vào tôi lúc này đang ngồi trong một góc sofa.

— Làm sao em biết được!

— Ôi, cái loại... cô không thấy lo lắng à? Mẹ không tin tức gì đã hai ngày nay rồi.

Anh tôi quắc mắt lên. Chưa kịp hợp sức nhau lại để tìm cách giải quyết thì nội bộ đã phân rã rồi. Tôi mệt mỏi đứng dậy đi vào bếp. Dụng cụ nấu nướng đã qua tay mẹ tôi vẫn nằm im sáng bóng trong góc bếp cũ. Nhìn cái bồn rửa chất đầy bát đĩa bẩn mà tôi không khỏi thở dài. Ba cái nồi, ba đôi đũa, thìa, đang chứng minh một cách hùng hồn sự vắng mặt của mẹ tôi. Những thứ còn lại dưới đáy nồi lần lượt là Sinramyon, Sengsengudong, Chapaggetti^[44].

Bố tôi nói tối hôm qua, khi ra ngoài về không thấy mẹ ở nhà, ông bèn nấu một gói mì Sinramyon để ăn. Sau đó xem tivi và ngủ gục ở sofa. Sáng dậy ông có hẹn với hội đi leo núi bèn vội vàng sửa soạn đi, khi về nhà rồi vẫn không thấy mẹ về.

Trong nồi không có cơm thì biết làm sao, đành phải nấu Udong ăn.

Nghe bố tôi biện minh như vậy, anh tôi không khỏi than thở.

— Oh my God, vậy là bố không biết chính xác mẹ đi khỏi nhà khi nào còn gì.

— Tao lại cứ tưởng mẹ mày đêm về và sáng lại đi đâu đó chứ. Nếu mẹ mày cứ suốt ngày ở nhà thì lại ra một nhẽ!

Cho đến khi trời tối mịt rồi mà vẫn không thấy tin tức gì của mẹ thì bố tôi bắt đầu thâm lo lắng. Lúc đó mới gọi điện thoại cho mẹ (chắc chắn vừa nhấn số vừa lằm bằm tới mười lần rằng cái bà này điên thì phải), mà điện thoại tắt máy chỉ còn vang lại tiếng ghi âm hướng dẫn. Cuối cùng khi nhận ra rằng chuyện đã trở nên nghiêm trọng ông mới liên lạc cho trưởng nam. Trong lúc đợi anh trai tôi về, ông nghĩ đằng nào cũng phải ăn tối nên đã nấu một gói Chapaggetti.

Tôi xắn tay áo và nhúng tay vào bồn rửa bát. Không đeo bao tay mà cầm cái cái giẻ rửa và bắt đầu cọ đáy nồi. Chỉ muốn được nhảy ùm vào trong đám bột trắng xóa. Nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài phòng khách qua tiếng nước chảy ào ào ở bồn rửa.

— Vậy bố nhìn thấy mẹ lần cuối là sáng ngày hôm qua. Lúc đó không có chuyện gì chứ ạ? Bố mẹ không cãi nhau đó chứ?

— Cãi nhau đâu mà cãi, tại mẹ mày cứ nổi đóa lên đấy chứ.

Thôi thì cũng là may mắn, việc bỏ nhà ra đi theo ý định tự phát đâu sao cũng làm cho người ở lại đỡ cảm thấy tấm tôi hơn việc mất tích. Theo như bố nói thì sự việc xảy ra xuất phát từ món đậu đen kho. Sáng hôm qua, mẹ không để món đậu đó vào đĩa mà cứ để nguyên trong hộp đựng thức ăn và cho lên bàn ăn.

— Tao chỉ nói đúng một câu “Bảo tôi ăn cái này à?” thì đột nhiên mẹ mày đập cái nắp lại và cho ngay vào tủ lạnh. Trời ơi, chỉ vì món đậu đen kho vớ vẩn ấy mà bỏ nhà đi sao?

Trong suy nghĩ của bố sự việc chỉ là “món đậu đen vớ vẩn”.

— Không có chỗ nào điện thoại được hay sao? Chắc chắn sẽ không tới nhà cậu ở Kangnung. Không có ai là bạn mẹ cả sao? À, điện thoại thử cho cô Kimpo xem sao. Không biết số điện thoại ở đâu nhỉ?

Từ miệng của anh tôi phát ra từ “cô Kimpo”.

— Không được!

Tôi hét lên và chạy ra phòng khách. Nước trên tay tôi chảy ròng ròng.

— Có vui về gì đâu mà làm loạn cả lên? Chắc mẹ sẽ đi phòng tắm sauna gần đâu đấy thôi. Rõ ràng rồi còn gì, mẹ làm gì có chỗ nào để đi. Chẳng bao lâu nữa mẹ sẽ về ngay thôi.

Tôi giống y như một luật sư biện hộ ngốc nghếch chứa đầy sự dối trá nhằm để giải tội cho khách hàng của mình.

Sáng ngày hôm sau mẹ cũng không về. Điện thoại liên tục bị khóa. Tôi nhớ lại một số nơi mà mẹ có thể tới. Cậu ở Kangnung? Dì ở Toronto? Tôi lắc đầu. Quay quay trong đầu tôi chỉ một cái tên. Chẳng lẽ hai người lại ...

— Lát nữa mấy giờ con về?

Tôi giả vờ đi làm và chuẩn bị đi ra khỏi nhà thì bố hét lên sau gáy tôi.

— Bố bảo con đi đi về về đây à? Vất vả lắm không được đâu.

Lương tâm tôi vô cùng cắn rứt. Nhưng nếu sự thật nghi việc của tôi bị phát giác chắc chắn tôi sẽ bị trói thành người giúp việc cho bố ngay lập tức. Ngay cả lúc mẹ biến mất rồi mà còn ngồi tính toán như vậy, muốn đầu hàng luôn trước sự ích kỉ của con người gọi là tôi đây. Chắc chắn một điều rằng sự ích kỉ của tôi cũng được di truyền từ bố mà ra.

— Vậy cơm nước của bố thì làm sao? Chẳng lẽ cứ để bố ăn mì gói mãi?

A ha, cơm. Thứ cơm thần thánh của bố tôi. Nói nữa để làm gì? Bữa cơm sáng mà tôi vội vàng dọn lên, người bắt bẻ nào là không có canh, thay vì món trứng tráng thì làm món trứng cuộn lên, đó chính là bố tôi. Không hề có một lời rằng mẹ tôi ở đâu đó có phải nhịn đói hay không.

Ra tới bên ngoài tôi mới nhận ra mình chẳng có chỗ nào để đi cả. Tôi vô thức đi xe bus lên tới Gwanghwamun. Trong đầu tôi vẽ ra hình ảnh mẹ mấy ngày trước khi mang hành lí ra khỏi nhà. Lúc đó tâm trạng mẹ thế nào nhỉ? Không biết có cô đơn, lẻ loi, trơ trọi và cảm thấy tăm tối không? Tự nhiên tôi bị bủa vây bởi cảm giác không thể chịu đựng được được rằng tôi có thể hiểu được tất cả ở mẹ. Biết đâu tôi còn biết đến cả đến sự tồn tại của “cô Kimpo”.

Trong lúc xe bus đi từ Bundang tới Gwanghwamun, tôi lưỡng lự rồi lại lưỡng lự. Nhưng lúc này đây chẳng có sự lựa chọn nào khác. Đứng trên bậc cầu thang đá của hội trường văn hóa Sechong, tôi gọi điện thoại cho bạn trai của mẹ.

— A lô.

Giọng đàn ông trung niên trầm đục. Tôi nói nhanh:

A lô, chú biết cô Lee Jeong Rye chứ?

— À, vâng,... tôi biết - Giọng nói có vẻ rất lúng túng.

— Cháu là con gái của cô ấy!

Tôi dồn hết những lễ phép đã được giáo dục trong ba mươi hai năm và cố gắng nói thật chậm.

— Không biết chú có biết hay không, nhưng mẹ cháu hiện giờ không về nhà.

Giây phút giọng nói phát ra từ miệng tôi được truyền tới tai của chính mình, bất ngờ một cảm giác nhức nhối từ đâu bỗng ập tới. Sự im lặng bao trùm giữa đầu giây bên kia.

— Liệu chú có biết mẹ cháu hiện đang ở đâu hay không?

— À... - Ông ta chậm chậm cất tiếng.

— Tôi xin lỗi. Giờ tôi mới nghe thấy chuyện đó, và tôi cảm thấy rất ngỡ ngàng. Là thật đấy. Cô ấy đâu phải người như vậy...

...

Lần này phía tôi đành phải im lặng. Tôi dự cảm thấy người đàn ông này không nói dối.

— Vâng, cháu hiểu rồi. Xin lỗi đã làm phiền chú!

Tôi mệt mỏi lẩm bẩm với giọng điệu lễ phép.

— À, khoan đã, cháu Eun Shu.

Người đàn ông gọi tên tôi một cách rõ ràng. Lần này giọng nói lớn hơn lúc ông báo tin không biết nơi trú ngụ của mẹ, khiến ngực tôi chùng xuống.

— Nếu có thể tôi gặp cháu được không?

Tôi không biết mặt ông ấy. Điều mà tôi biết chỉ là hình dáng đằng sau và giọng nói. Hẳn ông đã nhìn thấy tôi trước.

— Cháu giống hệt mẹ hồi trẻ. Như in vậy.

Trán tôi khẽ nhíu lại. Tôi đã nghe nhiều người nói mình giống mẹ, đến mức chả có gì phải ngạc nhiên nữa. Nhưng lời nhận xét của ông cho thấy ông biết hình ảnh mẹ tôi hồi trẻ. Không rõ lịch sử giữa họ đã được bao lâu rồi.

Mái tóc với nhiều điểm bạc, làn da bắt đầu có những chấm đồi mồi, cái bụng phệ xuống được giấu trong áo sơ mi. Bạn trai của mẹ chỉ là một người sắp lên lão bình thường, không có lấy một góc đặc biệt nào cả. Không có gì khác biệt so với bố tôi - người suốt ngày nằm trên sofa và bấm điều khiển TV hết kênh này tới kênh khác, không đẹp trai hơn bố tôi, cũng không sành điệu hơn bố tôi. Nhưng tại sao mẹ lại...? Lúc này đây, dưới trời Seoul này, không có người nào tội nghiệp hơn là con người tôi đây, đang cố gắng hết sức để phát hiện ra sự hấp dẫn được giấu kín của bạn trai mẹ mình.

— Tôi đã rất muốn được gặp Eun Shu, sống mãi rồi cũng đến lúc có được ngày hôm nay.

Thay vì trả lời, tôi cố nuốt chửng nước mũi.

— Tôi sống cùng quê với Jeong Rye.

Tôi không muốn ngồi nghe một chuyện tình buồn bã trải qua mấy chục năm. Cũng không muốn đưa ra chủ đề tranh luận xem có tồn tại thứ tình bạn giữa nam nữ hay không. Việc ngồi trước mặt người đàn ông tôi không quen biết đang nói rằng ông là bạn cùng quê với mẹ tôi cũng đã khiến tôi ngạt thở. Nhưng có vẻ ông ấy có rất nhiều chuyện muốn nói.

— Đã lâu lắm rồi, từ thời đầu được cạo trọc cho tới lúc đi học tóc rẽ đôi, cũng có thể chúng tôi cũng mang trong mình những cảm xúc rất mơ hồ. Nhưng đó là chuyện hồi nhỏ. Sau này khi chúng tôi tình cờ gặp nhau giữa đường phố Chongno đông đúc, lúc đó Jeong Rye đang dắt cậu con trai nhỏ thế này này. Không thể diễn tả được tôi đã mừng đến mức nào. Cảm giác giống như gặp lại người chị họ đã bị mất liên lạc vậy.

...

— Tôi cũng biết rằng trong mắt người khác chúng tôi rất đáng ngờ. Rằng giữa nam và nữ tại sao có thể duy trì tình bạn đơn thuần như vậy, có thể người ta sẽ bảo, thôi đừng nói xạo. Không thể nào giải thích được hết cho người khác hiểu, nhưng mối quan hệ của chúng tôi khó có thể định nghĩa được một cách rõ ràng, mối quan hệ cùng chia sẻ nỗi niềm, mối quan hệ chỉ cần người này coi người kia là một điểm để nương tựa. Mối quan hệ như vậy có nhất thiết phải định nghĩa bằng một cái tên nào đó hay không?

Tôi không giấu vẻ mặt không thể tha thứ được và đưa mắt nhìn ông. Tôi biết rồi. Ở mức độ nào đó có thể nói dối rằng tôi rất rộng lượng và thấu hiểu. Nhưng thật tình tôi không muốn như vậy. Theo như ông nói, nếu là mối quan hệ không có điều gì đáng phải nghi ngờ thì tại sao trong ba mươi năm trời nay mẹ tôi lại không nói sự thật đó cho cả gia đình. Tại sao lại dối chúng tôi bằng cách tạo nên một cô

Kimpo giả tưởng? Nếu như đảng hoàng không có gì phải bất an, nếu như không có gì phải xấu hổ dưới gầm trời này. ...

Tôi không biết mình có đủ tư cách để nói điều này hay không, nhưng kiểu gì cũng phải nói ra nên tôi mới gọi Eun Shu tới.

...

— Cách đây không lâu Jeong Rye, à không, mẹ của Eun Shu nói với tôi rằng sau này không nên gặp nhau nữa. Khi tôi hỏi lí do thì mẹ cháu ngập ngừng và nói rằng không muốn làm điều gì để gây nên hiểu lầm cho các cháu. Mặc dù mình rất đảng hoàng nhưng lỡ ra lại làm cho các cháu hiểu lầm thì với tư cách là người mẹ, cô ấy không thể làm như thế được.

...

— Eun Shu cũng biết đấy, tâm tính cô ấy rất trong sáng.

...

Là một người vừa trong sáng vừa hoạt bát, nhưng thời gian đã làm cho cô ấy trở nên mệt mỏi. Cô ấy đã từng nói rằng cô ấy sống và coi gia đình là toàn bộ cuộc đời mình, nhưng dần dần không biết rằng vị trí của mình đang ở chỗ nào.

Tôi dốc ly cà phê đã nguội ngắt vào miệng. Thật ra mà nói, tôi không muốn nghe thêm nữa. Những chuyện thầm kín mẹ không hề nói với gia đình nhưng lại đem thổ lộ với người khác. Một thứ cảm xúc, không thể gọi là bị phản bội hay bất mãn, dồn lên cổ tôi. Ông nói thay lời chào lần cuối “cháu cố gắng hiểu mẹ”. Tôi cúi gập người xuống chào ông. Đó là sự lễ phép tuyệt đối nhất dành cho bạn thân của mẹ tôi.

Tôi nhìn rất lâu cái dáng đảng sau hơi không của ông đang xa dần. Cố gắng tưởng tượng ra bóng dáng của cậu học sinh cấp ba nông thôn với cái đầu cắt tọc trong bộ đồng phục học sinh. Thời gian ba mươi năm có thể thay đổi tất cả, nhưng dù có cô đơn, trống vắng cũng không thể làm quay trở lại bất cứ điều gì. Người mẹ đã rất trong sáng hoạt bát nếu có dần dần héo mòn đi, khác với bản tính của mình, thì mẹ vẫn là mẹ.

Mẹ liên lạc lại trong lúc tôi đang ở cùng với Kim Yong Shu.

Khi xe đang đứng đợi đèn đỏ thì chuông điện thoại reo. Một số lạ hoặc bắt đầu bằng 031.

— Mẹ đây!

Quên mất việc có Kim Yong Shu bên cạnh, tôi hét lên:

— Mẹ! Ở đó là đâu thế? Giờ mẹ đang ở đâu?

— Sợ con lo lắng nên mẹ điện thoại đây. Mẹ không sao đâu, đừng lo cho mẹ.

Giọng mẹ ngắt quãng, có vẻ mẹ đang gọi điện thoại công cộng.

— Mẹ...

Có quá nhiều điều để nói mà không thể cất lời được. Kim Yong Shu đỗ xe vào lề đường, bật đèn khẩn cấp và ra khỏi xe. Có lẽ anh tránh để tôi có thể nói chuyện một cách thoải mái.

— Mẹ xin lỗi, con gái mẹ.

Rồi điện thoại ngắt mất. Nhìn vẻ thần thờ của tôi, chắc phải tò mò lắm nhưng Kim Yong Shu cũng

không cố ý hỏi lí do. Đúng là đạo đức tốt. Chính vì vậy, tôi chia màn hình điện thoại ra trước mặt anh.

— Anh có biết số điện thoại này ở vùng nào không?

— Ừm, để anh xem nào.

Anh điện thoại tới số 114 của vùng Kyong ki.

— Đó là vùng Pocheon.

— Pocheon?

Trong đầu tôi lần lượt xuất hiện hàng chục bóng đèn điện đã hỏng chậm chậm nhấp nháy.

Thực tế sẽ không có nhiều chỗ để cho mẹ có thể ở đó một mình trong mấy ngày, nếu như không phải là viện cầu nguyện hay chùa. Cũng có thể là khu nghỉ dưỡng.

Mẹ không theo tôn giáo. Anh lắc lắc đầu rồi lại gọi 114. Xin được các số điện thoại của các khu nghỉ dưỡng lớn của vùng đó rồi lần lượt nhấn số hỏi một cách lịch sự “Trong sổ khách tới thì cô Lee Jeong Rye ở phòng số mấy?”. Trong khoảng 5 phút anh tìm ra khu resort gần hồ Sanchung.

Tôi chợt nhớ ra rằng đã có lần mình cùng mẹ tới đó. Đó là con đường đi đến thăm anh tôi trong thời gian anh còn trong quân ngũ, cũng đã mười năm nay rồi. Đó chính là chuyến du lịch đầu tiên cũng là cuối cùng của tôi và mẹ. Đúng là ngổ, đi ra ngoài rồi cuối cùng lại chọn tới chỗ đó sao. Trên thế giới quá rộng lớn này chẳng lẽ lại không có chỗ nào đáng đi hay sao? Tôi vừa thở phào nhẹ nhõm lại vừa trào lên mối thương cảm.

— Giờ mình phải làm sao đây?

— Đó cũng là điều tôi muốn hỏi chính mình.

— Vừa biết mẹ ở đâu, lại biết rằng mẹ vẫn bình thường rồi.

— Đúng vậy, nhưng...

— Eun Shu đôi khi cũng muốn một mình thật tĩnh lặng, đúng không nào. Có lẽ mẹ em giờ đây cũng muốn có khoảng thời gian như vậy.

— Biết thế nhưng em cũng vẫn phải tới đó.

— Em muốn thế sao?

Anh nhìn vào mắt tôi và hỏi. Tự nhiên tôi cảm giác như muốn thật gần gũi với người con trai này.

— Em muốn nhìn thấy tận mắt. Em chỉ cần nhìn mặt mẹ thôi cũng được.

— Có thật em muốn tới đó không?

— Vâng.

— Nào, em thắt dây an toàn vào đi.

— Ồ, anh phải về văn phòng cơ mà.

Anh nhướn một bên chân mày.

— Công việc phải có thứ tự trước sau mà.

Con đường tôi đã từng đi một lần rồi nhưng sao cảm thấy như lần đầu tiên tới. Cảm giác như đã gần tới nơi nhưng chúng tôi không dễ dàng tìm thấy nó. Kim Yong Shu dừng xe bên lề đường quốc lộ, chăm chú xem bản đồ.

“Những lúc thế này có mấy chỉ đường thì có phải tốt hơn không.”

Nghe tôi lầm bầm anh bèn nói:

— Sao anh thấy rất sợ cái đó. Giống y như ở trên trời nhìn xuống hướng mà anh đang đi, chỉ định cho anh phải đi bên trái, đi bên phải vậy.

Mặt trời đang từ từ khuất sau núi. Đường quốc lộ một làn rất vắng vẻ. Ánh mắt tôi dừng lại nơi bàn tay của Kim Yong Shu đang để hờ trên cái cần gạt số. Bàn tay to và rắn chắc. Khác với lần cách đây không lâu cùng các bạn của mình lạc lối tìm nhà nghỉ ở bờ biển Tây, tôi không hề cảm thấy bất an. Có vẻ như người đàn ông này sẽ tìm ra nơi cần tìm và đưa tôi đến đó. Thật sự, không mất nhiều thời gian anh đã phát hiện ra nhà nghỉ.

— Anh đợi em ở đây.

Trước thang máy ở sảnh, Kim Yong Shu vỗ vỗ lên vai tôi. Mẹ đang ở trong phòng. Mẹ từ từ mở cửa cho tôi. Giây phút đối diện với mẹ, tâm trạng tôi trở nên vô cùng tuyệt vọng chỉ muốn chạy trốn khỏi nơi đó.

— Mẹ có bình thường không vậy?

Tôi không muốn như thế nhưng lời lẽ tôi phát ra vô cùng gai góc. Mẹ không trả lời.

— Về nhà đi mẹ!

Tôi cầm tay mẹ và kéo đi. Nếu gia đình là quan hệ được hình thành bởi tất cả sự hy sinh của ai đó thì lúc nào người hy sinh cũng là mẹ. Nếu vậy người trói chặt mẹ vào trong đó có phải là tôi không?

— Mẹ không về thì định tính thế nào, mẹ định ly hôn đấy à?

— Tại sao lại không được?

— Tại sao? Tôi ghen lại không nói được gì. Có lí do nào cấm mẹ ly hôn không nhỉ?

— Mẹ đã sống và chịu đựng đến mức này rồi chẳng lẽ lại muốn thành như thế sao? Mẹ không thấy xấu hổ sao? Còn chị dâu và thằng cháu Ji Ho nữa.

Tôi đang đưa ra những biện minh với lý lẽ hết sức nghèo nàn như vậy để bắt mẹ tôi làm con tin sao? Tôi đang một lần nữa vắt kiệt linh hồn và thể xác của mẹ để bắt buộc mẹ tôi phát huy tinh thần hy sinh thêm chút nữa sao?

Ừ, làm vậy đâu có được.

Mẹ cắn môi. Tôi quay đầu. Tôi không muốn nhìn thấy vẻ mặt trẻ con đầy cam chịu của mẹ. Tiếng kim đồng hồ tích tắc tích tắc nghe dội khắp căn phòng. Dường như có một biển rộng và dấy sóng đang nằm giữa mối quan hệ của mẹ con tôi. Tôi và mẹ đang bước chân trần trên mặt biển dấy sóng.

— Muộn rồi, con về đi!

Mẹ không hề mảy may có ý định sẽ đi theo tôi. Lẽ nào tôi lại để mẹ một mình nơi này và ra về.

— Con rất hiểu lòng mẹ. - Tôi trợn mắt và hét to lên. - Nhưng nếu bây giờ bỏ cuộc cũng chẳng lấy lại được gì cả.

Vai mẹ không hề rung động.

— Mẹ nghĩ giờ sẽ bắt đầu một cái gì đó ư? Quá muộn rồi.

Thật tàn nhẫn nhưng đó là sự thật. Chẳng lẽ không phải vậy sao? Mẹ cũng phải biết sự thật rằng việc bỏ ra ngoài không mục đích để tìm và đợi tự do đó chẳng mang lại điều gì khác biệt cả. Khi tôi

kéo tay nắm cửa, giọng nói nặng nề của mẹ bay đến cắm phập vào lưng tôi.

Kết thúc trong trạng thái này chẳng phải là tốt hơn cả sao?

Làn hơi lạnh ngắt bao phủ toàn thân tôi như mũi dùi băng cắm vào tim. Tôi lặng lẽ đóng cửa như không thể hiện điều gì.

Chiếc xe chở tôi và Kim Yong Shu lại băng băng trên con đường chúng tôi vừa đi tới. Bốn bề tối tăm vắng lặng. Nền trời xám sẫm như nuốt chửng lấy chiếc xe chúng tôi đang đi. Mỗi lần Kim Yong Shu nhấn bàn đạp tăng tốc, móng tôi lại rung lên theo sự chuyển động của chiếc xe. Tôi bị bao vây bởi sự sợ hãi mơ hồ. Cứ thế này mà về nhà, viết lí lịch xin việc và dọn cơm cho bố tôi sao? Cảm thấy việc phải kết hôn với ai đó, sinh con và nuôi dạy con, sống đúng nghĩa vụ là công dân của xã hội này giống đúng như một sự đùa cợt đáng sợ.

— Không muốn về. - Tôi lẩm bẩm trong miệng.

— Ồ, em vừa nói gì thế?

— Em nói là không muốn về nhà.

Kim Yong Shu chăm chăm nhìn tôi trong không gian không có ánh sáng. Thật lòng tôi rất cảm ơn anh. Đột nhiên hủy những cuộc hẹn của một buổi chiều và tối của một ngày thường để theo tôi cho đến tận nơi này quả không phải là chuyện bình thường. Anh cũng không xoáy vào tìm hiểu lí do mẹ tôi bỏ nhà ra đi là gì. Chỉ cần như vậy thôi cũng đủ biết anh đã thi hành nhiệm vụ một cách rất trung thành với vai trò là bạn trai của một cô gái có hoàn cảnh gia đình phức tạp.

— À, em nói vậy thôi, vì thấy rất sợ.

Tôi từ bỏ nguyện vọng của mình một cách mệt mỏi. Anh dừng xe bên lề đường và bật đèn trong xe. Cái anh đang mở đó là bản đồ hướng dẫn đường trên toàn quốc. Một lúc sau khi xe chuyển bánh, chúng tôi đang hướng tới một nơi khác với hướng đi lúc nãy. Cảm giác đi về Seoul và đi về một nơi khác rõ ràng rất khác. Anh không nói mình đang đi đâu. Tôi cũng không hỏi giờ chúng ta đang đi đâu. Tôi có cảm giác rằng nơi đó là bất kì đâu cũng không quan trọng.

Anh bật radio. Kênh hướng dẫn giao thông anh thường nghe ở đây hình như không bắt được sóng. Tôi chợt thấy vô cùng tò mò người đàn ông lúc nào cũng bật kênh giao thông trên xe tại sao lại sợ máy chỉ đường nhỉ? Con đường trải ra dường như không có kết thúc. Chỉ có tiếng đài rề rề những âm thanh vô nghĩa đang ngơ ngác đuổi theo theo chúng tôi.

PHẦN VII

ĐÔ THỊ CỦA NHỮNG CÁI BÓNG

1

Căn phòng của khách sạn du lịch cũ kỹ và ảm đạm. Chỉ có cái giường đôi nếu nói rộng thì là rộng, nói chật thì là chật, chiếm lĩnh một cách vững chãi trong căn phòng. Nếu so sánh với tiện nghi sang trọng của những nhà nghỉ tương đối ở Seoul thì căn phòng quả thật vô cùng tồi tàn, nhưng không thể nói ra điều đó với người con trai này được. Kim Yong Shu khẽ khàng đặt mông ngồi xuống chiếc sofa để trong góc phòng. Tư thế ngồi dựng thẳng lưng khiến tôi liên tưởng tới vị tướng lãnh đạo quân đội Bắc Hàn đang ngồi bên chiếc bàn trong cuộc hội đàm quân sự Nam Bắc.

— Oa, lạ thật đấy!

Tôi cố tình nói bằng giọng điệu vui vẻ. Trên mặt Kim Yong Shu khẽ thoáng nụ cười.

— Eun Shu nhìn mệt mỏi lắm, giống như sắp ngất đến nơi vậy.

Hình ảnh tôi phản chiếu trong tấm gương nhà tắm quả thật là một kì quan. Hai má trắng bệch, mắt đỏ ngầu, mái tóc xù lên. Quả là một ngày quá dài. Nghĩ lại cảnh lúc sáng tôi nói mình đi làm và ra khỏi nhà khiến tôi muốn phát điên. Bố tôi ở nhà cả ngày trong căn nhà không có mẹ. Chắc buổi tối thế nào cũng nấu mì cốc để ăn. Cùng với nỗi lo lắng cho bố là cảm giác cáu kỉnh với bản thân mình vì đã lo cho bố như vậy. Tôi ngồi trên bồn cầu và điện thoại về nhà:

— Đang ở đâu thế? Sao không về?

Trán tôi nhăn lại. Nói chung không phải ai cũng vào tốt vai nhân vật chính trong lễ hội hóa trang con cái hiếu thảo.

— Con vừa làm đêm xong và bây giờ đang về. Có lẽ con sẽ phải ngủ lại ở Seoul. Ngày mai con sẽ về sớm.

Tôi chỉ nói nhanh nội dung ngắn và định tắt máy thì bố tôi gọi giật lại:

— Thế còn mẹ đâu? - Giọng bố đầy vẻ căng thẳng, khác với trước đây.

— Sao bố lại hỏi con. Có phải tại con mà mẹ bỏ nhà ra đi đâu.

Giọng điệu khó chịu cùng tính nóng giận bất thường của tôi giống y hệt bố, bố chẳng nói thêm gì cả. Tôi tắm mà không thể làm dịu được tâm trạng bức bối. Lông nách sau một thời gian không ngó ngang tới đã mọc lên lởm chởm. Bắp tay và bắp đùi không biết từ lúc nào mà đầy thịt lên thế này nhỉ? Rõ ràng trường hợp có và không có “partner” một cách liên tục thì mức độ sức khỏe thông thường của cơ thể cũng rất khác. Sau khi chia tay với The Oh, sau khi tắm xong tôi cũng rất nhiều lần đẹp khoản bôi kem dưỡng thể, quên mất cả việc mua đồ lót mới.

Trước khi ra khỏi nhà tắm tôi bắt đầu nung nấu với suy nghĩ không biết phải mặc áo ra sao. Nếu mặc váy cùng áo len mỏng đi ra như lúc bước vào phòng tắm thì kiểu gì cũng có vẻ hơi quá, nhưng cũng không thể quần mỗi cái khăn tắm mà đi ra giống như diễn viên đóng trong phim khiêu dâm. Còn cooc-xê sẽ ra sao? Thật may khi đi tôi đã mặc áo lót ngoài. Tôi mặc váy ra ngoài áo lót ngoài và cầm trên tay áo len mỏng. Cooc-xê được giấu trong áo len mỏng. Một, hai, ba, tôi thở một hơi thật sâu và mở cửa.

Kim Yong Shu nằm cuộn tròn trên sofa. Có vẻ như anh vừa ngủ xong. Chỉ cần tôi ho to một tiếng là anh chớp chớp mắt và ngồi dậy. Tôi cố gắng thở khẽ và im lặng nhìn khuôn mặt anh. Những tưởng đã thân thuộc hết cả mắt mũi miệng của anh rồi nhưng khi gần như thế này hóa ra không phải thế.

Tôi khẽ trùm áo len mỏng lên vai anh. Khi tắt đèn và nằm một mình trên giường tôi chợt nghĩ, trong động từ “ngủ” gồm có bao nhiêu ý nghĩa. Biết đâu từ “ngủ” không phải là động từ mà là tính từ cũng nên. Nó không phải là từ diễn tả hành động, di chuyển và tác dụng của một cái gì đó mà là từ thể hiện tình cảm, sự tồn tại và cả trạng thái hay tính chất. Ngủ hoặc ngủ cùng.

Tôi và Kim Yong Shu không ngủ cùng nhưng cũng không phải là ngủ riêng. Tôi chìm vào giấc ngủ sâu.

Khi mở mắt ta chỉ muốn nói rằng lại mở ra một ngày mai mới khác ngày hôm qua.

Nhưng lẽ nào lại không như vậy. Ta vừa chấp nhận ý niệm chẳng có ngày mai khác hoàn toàn với ngày hôm trước đồng thời chúng ta tiếp tục già đi. Kết luận lại là suốt đêm đã chẳng có chuyện gì xảy ra giữa chúng tôi cả. Ngay cả những nội dung mà người khác đang nuốt nước bọt chờ đợi. Tỉnh dậy, không phải là làn môi mềm mại đặt trên trán và má, cũng không phải ánh mắt chứa sự ham muốn cháy bỏng.

Kim Yong Shu đã đánh răng rửa mặt từ lúc nào, râu cũng đã cạo sạch sẽ, ngồi bắt chéo chân dáng điệu gọn ghẽ và đang nói chuyện điện thoại với nhân viên công ty.

— Hiện tại tôi vẫn chưa có kết luận gì cả. Ừ, tôi sẽ đi làm trước giờ ăn trưa.

Ánh nắng sớm trải ra và rọi qua cửa kính vào phòng. Trên đời này có rất nhiều kiểu buổi sáng thanh bình. Chợt tôi nghĩ rằng đây mới thật sự là buổi sáng thanh bình đúng nghĩa.

Vừa tới Seoul đã có một số việc nho nhỏ xảy ra. Có liên lạc từ công ty cách đây không lâu tôi đã đi phỏng vấn. Nội dung của email rằng “Chúng tôi rất tiếc vì đã không thể làm việc với quý bạn”. Ông phó giám đốc An, à mà không, ông An giám đốc của Ugochi World cũng liên lạc tới. Sau khoảng hai tháng nữa ông sẽ phát hành cuốn sách kỷ niệm mỏng chứa đựng quá khứ, hiện tại, tương lai của Ugochi nhân ngày khai trương cửa hàng, liệu tôi có thể đảm nhiệm việc này cho ông được không. Không thể từ chối trước câu nói của ông “Nếu là Oh deri thì tôi có thể yên tâm được, giúp tôi nhé.”

Tôi không muốn nói dài về chuyện sống cùng bố tôi. Không hiểu tại sao bố cố gắng nói rất ít về mẹ. Bố nghỉ hưu cách đây hai năm, trừ một hai lần đi ra ngoài trong tuần thì hầu như bố chỉ quanh quẩn trong nhà. Diễn đạt bằng từ “quanh quẩn” liệu có trần trụi và bất kính quá không nhỉ, nhưng tôi chẳng

tìm được từ nào tốt hơn, vì nếu ông không ngủ ngày thì chỉ có mỗi việc bấm điều khiển tivi trên các kênh truyền hình cáp. Buổi tối khi về đến nhà, bố vẫn đón tôi bằng dáng dấp nằm trên chiếc sofa cũ, giống y hệt buổi sáng. Điều đó khiến tôi không khỏi lo lắng, liệu chiếc đệm sofa có dính chặt lấy mông bố tôi không.

Tôi cũng chẳng mong chuyện ăn cơm xong thì bố mang những hộp đựng thức ăn còn thừa để vào tủ lạnh. Chỉ cần đẩy giấy báo lên đó thôi cũng làm cho tôi cảm động muốn chảy nước mắt rồi. Mở nắp nồi cơm điện ra, thấy nồi chỉ vơi đi chừng một bát cơm. Và chiếc muôi nhựa múc cơm cũng nằm yên lành trong đó. Tôi thò tay vào lấy cái muôi ra, không ngờ cái muôi nóng rẫy khiến chút nữa bỏng cả tay tôi. Thả chiếc muôi vào bồn rửa bát, tôi chạy ra phòng khách.

— Bố!

Bố mệt mỏi nhìn tôi với cái nhìn kiểu như vừa nghe thấy chó nhà ai sủa.

— Bố quá đáng thế, cứ sống thế này mãi đến bao giờ?

Qua hai mươi tuổi trở đi tôi chưa hề cãi nhau với bố thêm lần nào nữa. Bản thân việc cãi cọ chính là động cơ mong muốn làm thay đổi người khác, khi coi việc người ta nghĩ thế nào là điều quan trọng, khi muốn thay đổi một quan điểm sai lầm từ người đó. Khi cảm thấy chắc chắn rằng có nỗ lực đến chết mình cũng không thay đổi được người đó, thì lựa chọn sự ngoảnh mặt làm ngơ sẽ thoải mái hơn rất nhiều thay vì cãi cọ. Tôi đã nghĩ điều đó trong khoảng thời gian rất lâu.

— Bố có biết tại sao mẹ bỏ nhà ra đi không? Nếu mãi mãi mẹ không về chắc bố vẫn sống như thế chứ?

Bố cố nén tiếng gầm gầm rồi lại nằm xuống. Hình như người ta nói bố là người đàn ông đầu tiên của con gái và con gái là người phụ nữ sau cùng của bố thì phải. Người đàn ông đầu tiên của cuộc đời tôi có khoảng cách rất xa với “người bố xấu xa” trên báo chí. Bố không có đứa con riêng giống hệt tôi ở đâu đó, cũng không đẩy gia đình tôi tới tình trạng khốn cùng về mặt kinh tế. Cũng không dùng những hành động bạo lực thể xác. Tất cả chỉ có thể thôi sao? Nếu vậy có thể coi là “người bố tốt” được không? Trong số những “người bố tốt” và “người bố xấu xa” thì có bao nhiêu ông bố của hiện thực – những ông bố pha trộn giữa tốt và xấu? Tôi lấy cái muôi múc cơm trong bồn rửa bát ra và gõ lên tường bếp. Trên bức tường trắng chảy xuống dòng nước trắng đục cùng âm thanh không mấy uy hiếp.

Tối hôm sau khi về tới nhà ngửi thấy mùi khói bốc lên giống như mùi củi đốt.

Đó chính là mùi của mẹ. Mẹ đã về rồi. Buổi sáng giả vờ đi làm rồi ghé mấy thư viện công cộng và phòng chơi game để tìm tài liệu về Ugochi. Tôi nặng nề lê bước vào bếp. Nhìn thấy dáng mẹ đang đứng trước bồn rửa bát. Trời đã tối bên ngoài khung cửa sổ bếp nhỏ như lòng bàn tay. Không biết mẹ có biết tôi về hay không mà không quay lại nhìn, bà vẫn thái thái gọt gọt trên cái thớt như một cái máy. Vẫn là những thao tác vô cùng thân thuộc thông thường khiến tôi có cảm tưởng thời gian mấy ngày mẹ vắng nhà chỉ như một giấc mơ.

Trở về sau một thời gian dài, mẹ vẫn im lặng nhẫn nại như trước đó, giống như vốn lẽ chỗ của mẹ

là ở đó, nếu biết trước như vậy thì buổi sáng trước khi đi tôi đã nấu nồi canh để sẵn đó rồi. Cũng có thể vào trang web nấu nướng để làm món cá kho kim chi, món mà mẹ rất thích. Tôi không thể ôm lấy lưng mẹ, cũng không thể chạm vào bà, mà chỉ biết đứng nhìn từ xa.

Món ăn mẹ bày trên bàn ăn là món canh tương bỏ đầy rau Nengi. Tôi không biết có ngon hay không. Bởi cái lưỡi tôi đã quá quen với món canh tương mẹ nấu tới mức không thể đánh giá được vị của nó nữa. Tôi đã ăn bao nhiêu lần món canh tương mẹ nấu rồi nhỉ? Thời gian đã trôi qua như sức nặng của những con số không thể nào đếm nổi. Tôi biết giờ đây, không phải thời gian trôi đi chẳng thể quay trở lại mà nó được chất gọn ghẽ ở một không gian nào đó mà chúng ta không thể nhìn thấy được. Bố và mẹ, và tôi, ba thành viên tạo thành cái tên đáng sợ là gia đình, chẳng ai nói với ai câu nào, chỉ cần miễn nhai cơm như những người ngồi cùng ăn với nhau cho qua bữa.

Tôi gấp miếng kimchi và nhìn về phía mẹ. Mẹ đang nhai cái gì đó rất lâu bằng răng hàm. Dưới mắt mẹ lan đầy những vết tàn nhang. Mắt mẹ sâu và phẳng lặng. Không thể phủ nhận được. Rằng điều không thể quay trở lại được đã thoát ra khỏi cơ thể mẹ.

Vừa xong bữa, bát đĩa trống nằm lăn lóc trên bàn ăn như ngôi mộ cỏ bị đào trộm.

— Để con dọn.

— Không sao đâu, con đi về Seoul đi, mai còn đi làm nữa.

— Không sao đâu, con nghỉ việc rồi.

Thớ thịt trên mép mẹ khẽ cứng lại rồi trở lại ngay bình thường. Chỉ như vậy thôi. Mẹ không vặn hỏi lí do khiến tôi thấy lạ và ngại ngùng. Có lẽ đến lúc tôi phải chấp nhận rằng thời điểm tôi phải độc lập với bố mẹ đã đến.

Mẹ tiễn tôi ra tới cửa. Chân tôi không muốn rời đi. Đang định nói rằng “Mẹ đừng ở đây mà cùng con về nhà con đi” nhưng miệng tôi lại ngậm chặt. Tôi không muốn phải làm cho mẹ tổn thương một lần nữa bởi sự an ủi hờ trong chốc lát. Vấn đề này rốt cục là chuyện riêng của bố mẹ. Họ là người trong cuộc và họ phải trực tiếp giải quyết. Kết luận có được đưa ra theo hướng nào đi chẳng nữa tôi cũng chỉ còn cách là công nhận và làm theo. Ngay từ đầu tôi đã không có quyền lựa chọn. Ngay từ thuở dậy thì tôi đã cho rằng cuộc đời tôi là của tôi. Vậy tại sao tôi lại không biết rằng cuộc đời của bố mẹ tôi là của chính họ.

Vừa bật công tắc căn phòng đen ngòm như bóng tối, tôi chợt cảm thấy cô đơn kinh khủng. Lần đầu tiên kể từ khi ra sống một mình, tôi thấy tâm trạng mình phức tạp như vậy. Tôi đã học được rằng đơn vị tối thiểu để cấu thành nên xã hội đó là gia đình. Nhưng trong sách giáo khoa không đề cập tới thực tế là trên đời này có vô số những gia đình chỉ có một người. Đối với họ, đơn vị tối thiểu của xã hội rõ ràng là chỉ có bản thân họ. Thế giới chỉ được hình thành bởi cá nhân với cá nhân, cá nhân với cá nhân.

Cái cá nhân là tôi đây đang cố gắng hết sức mình để vượt ra khỏi quy phạm để có được tự do. Nhưng lại không chịu được sự thiếu thốn mang tên “cô độc”, nên đã dò “tần số” tìm kiếm một ai đó có thể chia sẻ nhiệt độ cơ thể với mình. Vậy mà lại sợ tới tận xương tủy cái mâu thuẫn xảy ra vào giây phút cá nhân và cá nhân hứa hẹn kết hợp với nhau mãi mãi và từ đó một chế độ mới sẽ được sản sinh.

Đêm mùa xuân tuổi ba hai, tôi nằm một mình trong căn phòng số 205 của “Snowu palce”, nhìn lên

trần nhà. Người con gái bị ngất trên sàn ở tầng trên cách đây mấy tháng, người con gái phòng 305, không biết đã chết hay còn sống. Cuộc đời người con gái ấy liệu có lỗi lờm như tôi không? Từ lúc nào đó, cuộc sống của tôi bắt đầu cứ thế tuột dốc. Hãy tưởng tượng việc người ta lựa chọn một cách ngẫu nhiên những cô gái sinh năm 1975 sinh sống tại quận Mapo thành phố Seoul, sau khi chấm điểm cho các cô này với các hạng mục quan trọng như “những cái hiện tại đang sở hữu” và “có tương lai” thì xếp các cô ấy thành hàng theo thứ tự cao thấp.

Thêm nữa, khi đi đến bước đường cùng, thì hình như người ta sẽ đưa ra quyết định dứt khoát.

2

Chỉ năm năm trước đây thôi tôi cũng chẳng như thế này. Khi tôi theo các bạn đi xem bói, thầy bói nói nếu đi về phía Đông sẽ xuất hiện quý nhân. Cùng với sự cảm dỗ là cảm giác tiêng tiếc. Nếu cứ đi về phía Đông thì phải làm sao với phía Tây, phía Nam, phía Bắc? Do cứ tưởng rằng cái gọi là cơ hội sẽ trải dài ra mệnh mông như cát ở bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc nên tôi hết sức tự mãn.

Có cần phải lựa chọn ngay bây giờ đâu nhỉ? Còn nhớ rất rõ cảm giác tự tin tràn ngập trong giọng nói của tôi khi phát ra câu nói đó. Có quá nhiều hạng mục phải lựa chọn, đến mức như ta có thể ọe ra. Ngay cả lúc lầm nhảm rằng việc không có lựa chọn nào cũng chính là một sự lựa chọn của tôi, thì trong lời nói đó cũng đầy ẩn ý rằng thế giới đang quay xung quanh tôi.

Nhưng lúc này đây cái gương của sự ảo tưởng bị vỡ ra loảng xoảng, cảm giác như bị nhốt giữa một quảng trường bị bao vây tứ phía khiến người tôi run bần bật. Nếu cứ ngần ngừ thêm chút nữa chắc chắn con bài cuối cùng đã được giấu nơi đáy túi sâu nhất cũng sẽ hết thời hạn có hiệu lực. Xin đừng hỏi tên của con bài cuối cùng được giấu kín ấy thật sự có phải là “kết hôn” hay không. Bởi cuộc đời, xét cho cùng, chẳng phải là một ván bài không rõ ràng đó sao. Chỉ cần cân nhắc vào giây phút cần phải quyết định dứt khoát cũng đã làm cho đầu tôi muốn nổ tung.

Kiểu gì thì chắc chắn lần này cũng phải làm quách đi thôi. Cho vào đường rón sẽ tốt hơn ấy nhỉ? Họ nói hơi đắt tiền, nhưng không có tác dụng phụ và nhanh hồi phục hơn.

Yu Hee trên mạng chat đang kể lể về thông tin liên quan tới việc phẫu thuật làm to ngực. Có vẻ nó đang ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng.

— Chuyện kết hôn ấy, chắc sẽ là vấn đề của thời điểm đúng không?

Tôi khê khàng thổ lộ nỗi lòng.

— Giờ cậu mới biết điều đó sao? Nhìn tớ với Yongari kia kìa. Do gặp nhau không đúng thời điểm mang tính quyết định của cuộc đời nên bây giờ mới dờ dờ ương ương như vậy.

Yu Hee đấu tranh và thắng đưa con gái nhỏ của người yêu, giờ đây đang chiến đấu với nội tâm của mình. Trong lời nói của nó cũng có hạt nhân hợp lý. Cứ cho là sau bao nhiêu đau khổ mới gặp được nửa còn lại vốn từng là của nhau từ thời thủy tổ, nhưng nếu lúc đó ta mười sáu tuổi hoặc bốn mươi

chín tuổi thì sẽ ra sao? Nếu đàn bà có ông chồng mắc bệnh hay ghen, đàn ông có tới năm đứa con phải nuôi dưỡng thì tình hình sẽ thế nào. Trò đùa của thần thánh quả là tai quái và dã man.

— Vậy thời điểm quyết định để kết hôn là khi nào?

Trong nhiều thời điểm sẽ có một thời điểm chín muồi. Đúng giây phút muốn kết hôn thì sẽ xuất hiện người đàn ông đủ điều kiện, hoặc nếu nhìn những kẻ khác kết hôn sẽ thấy không phải cứ kết hôn là sẽ cưới được người đàn ông mình yêu nhất, mà là cưới người đàn ông trong thời điểm yêu đương hiện tại.

Lúc này đây, trong giây phút cảm thấy mình như đã bị tước đoạt hết tất cả mọi sự lựa chọn, chẳng phải là thời điểm yêu đương mang tính định mệnh đầy nghịch lý của tôi sao? Tôi chứa chan hy vọng và đánh máy thật nhanh.

— Vậy việc sống đời sống hôn nhân bình thường, yên bình với người đàn ông có đủ các điều kiện, cũng chẳng đến nỗi nào, đúng không?

— Oh Eun Shu, lẽ nào cậu vẫn còn giữ mộng tưởng về chế độ gọi là hôn nhân? Hi... hi...

Tiếng hi hi đằng sau câu nói tôi biết đó là cái cười mỉa mai nó dành cho tôi. Biết làm sao được. Tôi cũng không đủ dũng cảm để đi ngược dòng.

— Không phải đâu, tớ biết việc hôn nhân là hiện thực, nên mới tính thế. Tớ đang nghĩ tới con đường hiện thực mà có thể tớ sẽ đi là gì?

— Ngay cả khi đã nhìn thấy Je Il khôn khổ vì chuyện kết hôn ư?

— Thì tùy vào việc gặp người đàn ông nào mà sự việc sẽ khác đi thôi.

— Vậy là cậu muốn kết hôn rồi.

— Ừ.

Đó là giây phút đầu tiên tôi phơi bày tham vọng của mình và công nhận điều đó.

— Anh Yong Shu có nói kết hôn với cậu không?

— Chúng tớ vẫn chưa nói gì cụ thể.

— Cái gì? Vậy thì ra cậu đang ăn dưa bở đó à?

Sự phân tích của Yu Hee luôn luôn đúng. Với người đàn ông là Kim Yong Shu, ngay từ giây phút đầu tiên chúng tôi đã không rơi ngay vào tình yêu nóng bỏng nhưng quan hệ của chúng tôi được duy trì một cách ôn hòa như ánh nắng mặt trời âm thầm rọi qua cánh cửa dán giấy. Nhưng càng nghĩ kỹ lại càng thấy lạ. Kim Yong Shu chưa từng lôi chủ đề đại loại như kết hôn ra để nói, dù là nói thoáng qua. Chúng tôi đã gặp nhau qua việc xem mặt, khi nghĩ lại mới thấy cả hai chúng tôi cũng đang đi qua dần cái tuổi phù hợp để kết hôn, điều đó càng làm cho tôi thấy nghi ngờ.

Không phải tôi muốn nghe lời cầu hôn ngay lập tức. Chỉ là cần phải xác nhận lại suy nghĩ của anh về vấn đề kết hôn.

— Mẹ em về nhà rồi.

— Oa, tốt quá.

Kim Yong Shu cười. Nụ cười làm hằn trên sống mũi ba nếp nhăn ngang. Người con trai này đang vui vẻ như đó chính là tin tốt của bản thân anh vậy. Chợt thấy nếu bỏ lỡ người này tôi sẽ trở thành một kẻ rất đần độn. Bỗng hoảng sợ vì tâm trạng đột nhiên trở nên cấp bách của mình.

— Bạn của anh chắc nhiều người kết hôn rồi nhỉ?

Tôi chỉ khẽ dò hỏi vậy thôi.

— Bạn anh ấy à?

Anh hỏi lại một cách ngây ngô như nghe phải một câu hỏi ngoài dự đoán. Không lùi bước trước phản ứng nhạt nhẽo của anh, tôi vẫn mạnh dạn nói tiếp:

— Năm nay tự nhiên lại nghe nhiều về chuyện cưới xin của bạn bè. Em nghĩ chắc bạn anh thì không như vậy. Hầu như họ đã kết hôn cả rồi, đúng không ạ?

— Đúng thế.

Câu trả lời làm tôi như thộn ra. Bình thường anh hầu như không nói những chuyện liên quan tới bạn bè. Nếu có đề cập tới những chuyện liên quan đến người khác thì có một người duy nhất, đó là phó giám đốc Hong mà anh gọi là anh Jeong Ho.

— Người bạn mà có lần anh đã tình cờ gặp ấy. Anh nói là bạn cùng lớp.

— Ai?

Anh ấy nhìn chúng ta qua cửa kính quán cà phê ấy. Anh chàng đội mũ bảo hộ. Anh ấy lấy vợ chưa?

— Anh cũng chẳng biết nữa. Anh không hỏi. Eun Shu à, em có uống cà phê nữa không?

Tôi lắc đầu, lại hỏi thẳng một câu giống như lời nói đùa:

— Không phải là anh không có người bạn nào đấy chứ?

— Ô, làm sao em đoán được?

Anh cũng đáp lại bằng một câu đùa. Tôi tạm thời sắp xếp lại các suy nghĩ trong đầu. Anh không đoán được ý tôi muốn nói, hay giả vờ không hiểu? Đã đến nước này thì dần thêm một bước nữa xem sao.

— Bố mẹ anh không lo lắng à? Việc anh kết hôn muộn ấy?

— Không.

Ồ! Giọng nói của anh to hơn mức cần thiết. Không biết anh có nhận ra điều ấy hay không mà sau đó hạ giọng giải thích:

— Không hẳn là như vậy.

Anh ngừng lại lấy hơi và chăm chú nhìn tôi:

— Gia đình nhà Eun Shu thì thế nào?

Tôi khẽ nghiêng răng hàm. Cuối cùng mới vỡ lẽ ra sự thật là thế này đây, giây phút ấy, sự hối tiếc không được được bán loạn đồn dập ập xuống tôi. Được rồi, tôi hiểu rồi. Tôi đủ hiểu đúng như sự thật thảm hại của nó. Anh chàng này không hề gấp gáp chút nào trong chuyện hôn nhân. Không những không gấp mà còn cuộn tròn người lại, sợ tôi hối thúc. Tôi nheo mắt và nở nụ cười.

— Không, nhà em cũng chẳng đến nỗi thế.

Sự cố gắng thảm hại để tự mình giữ lòng tự trọng cuối cùng làm tôi muốn ứa nước mắt. Một đôi

nam nữ tuổi ba mươi không hề có hy vọng gì về chuyện cưới xin, thì có cần phải tiếp tục cuộc gặp gỡ hay không? Trong khi họ đâu phải là đang yêu nhau tới mức tan nát cả tâm hồn và thể xác?

Tôi không nghĩ đó là chuyện quá kì lạ. Hoặc tôi là đứa con gái không có sự hấp dẫn đặc biệt, hoặc Kim Yong Shu cũng không phải là người đàn ông xấu xa ghê gớm để có thể làm tổn hại ai đó. Sự đồng nhất quan điểm về kế hoạch hay lịch trình trong vấn đề hôn nhân của một người con gái và một người con trai có khi lại lạ lùng hơn cũng nên. Bất chấp như vậy, tôi cũng không nghe điện thoại của Kim Yong Shu gọi đến trong ngày hôm sau.

Điều đó không mang ý nghĩa chống đối. Mà chỉ là bóng gió cho anh biết rằng “Tôi đổi rồi đấy, anh liệu mà hành động đi!”. Khi phải sử dụng mảnh ấy có nghĩa là tôi đã không còn đủ thời gian nữa rồi. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa rằng tôi muốn chia tay ngay bây giờ. Hành vi tích cực thông báo việc chia tay “tốt thôi, không cưới à? Vậy thì chuyện của chúng ta đã kết thúc” xem ra lại càng ấu trĩ hơn. Điều đó rốt cuộc lại tạo nên những vết bầm dập đau đớn cho lòng tự trọng của tôi. Tôi không tìm anh trước, nếu anh có tìm tôi trước thì việc im lặng làm mình làm mẩy – đó là toàn bộ thái độ chống đối nhỏ nhen mà tôi có thể làm được.

“Sao điện thoại cho em không được vậy, có chuyện gì không?”

Tin nhắn kết thúc bằng dấu chấm hỏi thể biểu hiện sự tự tin tối thiểu cần có trước đối tượng. Tôi nhìn rất lâu dấu chấm hỏi ấy. Ngón trở tôi di chuyển, ý muốn trả lời tin nhắn cựa quậy trong tôi. Nhưng trong đầu tôi chỉ hiện lên mỗi câu “hãy suy nghĩ cho kĩ”. Khi tinh thần phức tạp, việc động cựa cơ thể là điều cần thiết nhất. Phải lâu lắm rồi tôi mới lột vỏ đệm giường để giữ bụi, hút bụi trên sàn nhà. Những hạt bụi màu tro đang lẫn quần trong phòng cùng đám bụi rơi khỏi người tôi, tất cả bọn chúng đang bị hút vào miệng máy hút cùng âm thanh ồn ã và rồi mất hút. Tốc độ dã man ấy tạo nên một cảm giác khó chịu rất lạ lùng.

Bỏ máy hút bụi ở đó, tôi gấp máy tính xách tay cho vào cặp và ra khỏi nhà. Những căn nhà xi măng san sát, ánh nắng xuân trong các ngõ hẻm liền nhau đang rơi xuống rực rỡ. Qua bức tường của căn nhà hai tầng phía bên kia đường, những cây hoa anh đào đang lặng lẽ trổ búp. Không cảm thấy vui vì những búp non kia sắp sửa trổ bông mà tôi lại cảm thấy một nỗi buồn đau đáu, có lẽ là vì biết rõ bí mật của những ngày xuân rực rỡ kia chỉ không lâu thôi sẽ trở nên tàn lụi.

Nơi tôi mang máy tính tới là một quán cà phê bên đường lớn. Cái máy tính này tôi mượn từ Yu Jun. Làm như không có một quãng đời sống cuộc đời thất nghiệp, giờ đây cậu ấy có lẽ là người bận rộn nhất Hàn Quốc với vai trò là giảng viên trung tâm dạy thêm. Khi tôi hỏi rằng có thể mượn máy tính xách tay được không thì cậu đáp “Tất nhiên là được rồi, nhưng giờ tớ phải lên lớp đây, tớ sẽ điện thoại sau” và vội vàng cúp máy. Sự ghẻ lạnh thể này chắc chắn là điều mà trước đây Yu Jun luôn luôn cảm nhận được từ phía tôi. Và chỉ đúng một tiếng sau nhân viên chuyển hàng cấp tốc đã nhấn chuông cửa nhà tôi. Trong cặp đựng máy tính có thêm cả một tờ giấy ghi “Đúng thời điểm thì nên tớ bận lắm, không có cả thời gian để ăn cơm nữa, Eun Shu cũng cố gắng lên nhé.” Kiểu chữ viết to tròn giống chữ

nữ sinh mới vào cấp ba của Yu Jun làm tôi không khỏi mừng rỡ.

Đó là nội dung ngọt ngào không bột ngọt, giống như bát bún được nấu bằng nước dùng cá cơm. Chợt nhớ tới lời thổ lộ gần giống với lời cầu hôn của cậu trước đây dành cho tôi. Nếu tôi không do dự mà ô kê ngay thì mối quan hệ của chúng tôi sẽ khác đi như thế nào? Nhưng trong lịch sử thì không có sự giả định được. Có lẽ số phận của mối quan hệ giữa tôi và Yu Jun là từ mối quan hệ ràng buộc một cách mơ hồ rồi quay trở lại thành “bạn bè”. Có một khoảng thời gian chúng tôi cảm thấy ngượng ngùng, nhưng rồi tình bạn của chúng tôi lại trở lại bình thường. Nếu đem so sánh với những mối quan hệ mà chỉ cần đụng chạm một cái là không thể quay lại như cũ thì mối quan hệ mang tên tình bạn của chúng tôi mềm mại tới mức nào.

Tôi mở trang văn bản tiếng Hàn 2002 và viết bài về hiệu quả của Ugochi. Cố gắng đề tập trung nhưng lòng tôi không ngớt xao động. Tôi nghĩ, người con gái đang rất cấp bách về chuyện hôn nhân quả thật rất xấu xí. Tôi không phải là người theo chủ nghĩa độc thân, nên pháp phông dự đoán rằng nếu đây là việc mà ai cũng làm thì đến một lúc nào đó cũng sẽ đến lượt tôi. Và tôi chỉ cố gắng kéo dài thời gian đến một giai đoạn nào đó thôi, kéo dài đến mức có thể. Tôi muốn duy trì trạng thái tự do cho đến thời điểm mình nhìn không tòi tàn trong mắt người khác. Trong khi đó tôi không thể ngờ rằng con đường đi của mình sẽ bất ngờ bị chặn lại với tốc độ nhanh hơn ánh sáng...

— Ngoài suy nghĩ của tớ đây, tớ chưa từng nghĩ cậu cấp bách với việc kết hôn.

— Je Il à, cậu đoán sai rồi.

— Cậu nhìn thấy tớ vậy sao? Nhưng thật sự giờ đây chẳng có gì đáng làm ngoài việc kết hôn cả! Cuộc sống của tớ rất bấp bênh.

— Nghe nói anh Yong Shu là người được lắm mà. Sao không yêu đương thêm thời gian nữa?

— Yêu đương, tốt quá chứ sao, yêu với chả đương. Nhưng lúc này đây dù có yêu đương, tớ cũng không muốn yêu người đàn ông nhìn tớ chỉ là đối tượng để yêu không thôi. Với người đàn ông không hứa hẹn gì về tương lai, tớ cảm thấy không muốn bỏ phí thời gian hiện tại của mình với họ nữa.

— Ôi, phức tạp quá. Nhưng tớ cũng có thể hiểu được.

— Điều tớ muốn có lẽ đó là một bước đột phá. Nếu chuyện yêu đương của tuổi ba mươi cũng giống như tuổi đôi mươi sẽ làm tớ rùng mình. Vì có thể mười năm sau chuyện yêu đương rồi cũng vẫn sẽ như vậy. Chẳng phải đã đến lúc cuộc đời của tớ cần một sự khởi đầu mới sao?

— Đúng vậy. Tớ hiểu lòng cậu thế nào. Vì tớ cũng như thế. Nhưng rồi trái lại, sự thay đổi mang tính nhân tạo có thể gây nên điều nguy hiểm. Chỉ cần nhìn tớ là cậu biết thôi mà.

Giờ đây Je Il đã trở nên chín chắn tới mức có thể mang chuyện ly hôn của mình ra làm thành câu chuyện và đùa cợt. Tất nhiên không thể biết được tận sâu trong đáy lòng nó thế nào nhưng dẫu sao có vẻ nó đã khắc phục được rất tốt nỗi đau của chuyện ly hôn. Nói thế nào nhỉ? Khi trải qua chuyện đó, so với trước đây, nó đã thành thật và lạnh lùng hơn rất nhiều. Khi phải cố gắng hết sức để vượt qua một sự kiện mang tính bước ngoặt trong cuộc đời có khả năng tạo nên sự thay đổi trong nhận thức, thì sự việc ấy biết đâu sẽ làm ảnh hưởng tới hormon tình cảm của con người.

— Nếu lòng cậu như vậy sao không thổ lộ thật tình với anh Yong Shu?

Lời của Je Il làm tim tôi thót lại. Tôi nhìn khoảng trời đang trải rộng qua tấm rèm cửa. Bão cát bay sang từ Trung Quốc giáp phía Mông Cổ đang trù lên bầu trời Seoul. Những bụi cát nhỏ li ti đỏ ngầu đang bay trong không trung tạo nên cả những dòng xoáy trong ngực tôi. Ừ, cũng cần phải quăng ném bản thân mình một lần xem sao. Dẫu sao cũng chẳng có chỗ để lùi nữa. Nếu kết cục có thể nào chẳng nữa cũng chỉ là một sự kết thúc mà thôi.

3

Tháp Namsan được khai thông năm 1975. Đó là năm tôi sinh ra. Lầu ngắm cảnh đón chào khách du lịch bắt đầu từ những năm đầu 1980. Gia đình chúng tôi cũng đi tới đó vào một ngày chủ nhật theo phong trào thời ấy. Bốn người của gia đình chúng tôi, người bố trẻ và người mẹ trẻ, người anh trai nghịch ngợm, và tôi – đứa trẻ phúng phính hồng hào hay ngượng nghịu.

Lúc đó hay bây giờ, mặc dù cảnh nhà đang như quả chuối sắp thối nhưng trong mắt thiên hạ gia đình tôi vẫn là một gia đình hạt nhân thuộc tầng lớp trung lưu trong thành phố và đang có một buổi đi chơi hạnh phúc. Trong đêm đó đã xảy ra một trận cãi cọ vừa vừa giữa bố mẹ, và anh tôi không biết vì lí do gì đã đưa tôi ra khỏi nhà. Tôi còn nhớ mãi cảm giác tim như muốn nghẹt lại khi nghĩ rằng anh cho tôi ngồi lên ghế sau của taxi Pony2 để đem bỏ vào cô nhi viện. Taxi vượt qua con đường núi ngoằn ngoèo và dừng trước tháp Namsan, tôi chỉ đứng nhìn nó từ xa. Trong tấm ảnh được chụp ngày đó, tôi với mái tóc buộc hai bên tay cầm kẹo bông và cười một cách ngượng nghịu.

Nhà hàng trên lầu ngắm cảnh tầng năm đã được thay đổi theo kiểu dáng hiện đại. Các món trong menu chẳng nhiều nhận gì, đã thế còn đắt khủng khiếp.

— Giờ nó đang quay đúng không?

Trước câu hỏi thật thà của Kim Yong Shu, cô nhân viên cười thật tươi và giải thích.

— Vâng, nó quay một vòng hết 48 phút.

— Không cần phải làm gì mà chỗ ngồi tự biết lồi, chậm rãi quay như thế này và đưa về đến tận điểm xuất phát, cuộc sống chỉ cần như vòng quay thế này có phải tốt biết bao nhiêu?

Câu nói của Kim Yong Shu dội vào tôi một vị đắng đắng. Cảnh đêm Seoul qua khung cửa kính trải rộng ra như cánh đồng. Cánh đồng chỉ toàn một màu vàng cam. Lên tới một nơi cao thế này và nhìn xuống thành phố tôi đang sống, không thể tin được rằng tôi đã sinh ra và lớn lên trong đó. Không thể tin được rằng ở đó tôi đang sống từng ngày từng ngày với những yêu đương và ly biệt, khóc rồi cười, tuyệt vọng, vui mừng và quên lãng. Vô số những ánh sáng dưới kia phát ra từ nhà và nơi làm việc của người nào đó. Nhưng sao ở đây lại không nhìn thấy một cái bóng nào của những tòa nhà?

Bóng là ảo ảnh do ánh sáng tạo nên, cũng giống như tất cả những thực thể trên đời đều tồn tại và mang trong mình một cái bóng, những cái bóng trên đời này đều tồn tại và mang trong mình một thực thể. Cái không có bóng, chỉ là cái bóng mà thôi.

Nếu vậy thì ngay lúc này đây Seoul đang tỏa ánh sáng lấp lánh không hề có bóng, biết đâu bản thân nó chẳng phải là một cái bóng khổng lồ hay sao? Cũng như tôi chỉ là cái bóng một gang tay không ánh sáng đang núp trong một góc của đô thị bóng.

— Nhờ Eun Shu mà anh được đến nơi thú vị thế này. Ngày nào cũng đi qua mà không nghĩ nó đẹp đến vậy.

— Anh này...

— Ừ, em nói đi.

— Anh có muốn...

Tôi cũng phải giật mình vì câu nói phát ra từ cửa miệng mình.

— ...kết hôn với em không?

Như có cục nghẹn nặng trĩu giữa ngực trôi tuột xuống liền một lúc, thấy dễ chịu và hơi tê tê. Tôi lại lặp lại lần nữa:

— Kết hôn với em không?

Anh uống ực ly nước lạnh. Tôi im lặng nhìn xuống thành phố tràn ngập ánh sáng. Không biết hành động thế này có thuộc phạm trù cầu hôn hay không nữa. Đáng lẽ phải học ở đâu được cách cầu hôn một cách tử tế với đàn ông mới phải.

— À, ừm, xin lỗi em. Đột ngột quá! - Anh lúng túng hơn cả tôi dự đoán.

— Không sao đâu, đương nhiên là anh phải giật mình rồi.

— Anh rất hiểu ý em.

Biết đâu người đàn ông này lại đang thể hiện thái độ từ chối khéo léo.

— ...Nhưng, ừm, cho anh thêm thời gian được không?

Đây chẳng phải là từ ngữ của người con gái nhận lời cầu hôn của người con trai ở bất cứ thời Đông Tây kim cổ nào sao. Hy vọng nụ cười gượng gạo của tôi không được xem như nụ cười dối trá.

Trở về nhà, sau khi nằm vật ra sàn mới cảm nhận được hết sức nặng vô hình của cái việc mà tôi vừa thực hiện. Không biết tôi đang là cái trò khi gì thế này? Trọng tâm của sự kiện xảy ra ngày hôm nay, ngược lại, lại vô cùng đơn giản. Oh Eun Shu đã cầu hôn với một người đàn ông. Người đàn ông được nhận lời cầu hôn đó đã hoãn câu trả lời lại. Những suy nghĩ mang ánh sáng muôn màu không ngừng giao nhau trong tôi và chỉ có một kết luận duy nhất.

Tôi đã làm hết mình. Giờ đây bóng đã ở trong tay anh. Người con trai gọi là KimYong Shu có đầy đủ quyền tính toán một cách kỹ càng xem Oh Eun Shu có thích hợp trở thành đối tượng kết hôn của mình hay không. Điều này là nguyên tắc công bằng của một trò chơi.

Thời gian trôi đi như rùa bò. Mỗi lần có chuông điện thoại reo tôi lại kiểm tra số người gọi chậm chạp hiện lên trên màn. Không có liên lạc từ Kim Yong Shu. Một ngày, rồi hai ngày trôi qua. Mặc dù nghĩ rằng anh là người điềm tĩnh nên cần phải suy nghĩ cho chín chắn, nhưng dần dần tôi cảm thấy bức bối. Tôi nhìn tường và lẩm bầm, thà rằng nói không ngay ở chỗ đó đi chứ việc gì phải hèn nhát như

vậy.

Một đêm của ngày thứ tư. Anh tìm tới nhà tôi. Chúng tôi bước trong ngõ hẻm vắng người, bóng của chúng tôi tỏa dài trên mặt đường trải nhựa. Tôi cố tình bước trước nửa bước chân. Anh nhìn lưng tôi và nói.

— Anh đã nghĩ rồi!

Tôi dừng bước. Cái bóng biến mất.

— Lời Eun Shu nói ngày hôm đó, đáng lẽ phải là lời anh nói trước. Rất cảm ơn em đã nói trước, mặc dù đã rất khó khăn. Eun Shu là người con gái rất đẹp.

Chiếc đèn đường màu vàng nhìn xuống chúng tôi không hề nhấp nháy. Tim tôi không hề xao động.

— Anh không thể là người đang hoang hợp với em được. - Anh ngừng lại lấy hơi. - Mặc dù vậy, nếu em thấy được ...

Kim Yong Shu đã chấp nhận lời cầu hôn của tôi. Những lúc thế này có nên nói lời cảm ơn hay không nhỉ, tâm trạng tôi hơi rối loạn.

— Vậy từ bây giờ chúng ta phải làm gì? - Anh hỏi.

— Em cũng không biết nữa.

Tôi kinh ngạc, trả lời.

Quá trình chuẩn bị kết hôn thông thường của nam nữ chưa kết hôn ở Đại Hàn dân quốc này đại thể như sau: Nhận sự đồng ý của cha mẹ — gặp mặt hai nhà — chọn ngày — đặt chỗ tổ chức lễ cưới — đặt chỗ đi tuần trăng mật — mua áo truyền thống Hanbok và lễ vật — chụp ảnh ngoài trời — in thiệp cưới — chuyển đồ lễ — rao bán hòmTM^[45] — lễ cưới.

Xu thế hiện nay đại thể tới bước ba sẽ là hai bên thương lượng với cha mẹ của họ và quyết định. Còn lại chỉ cần giao cho công ty chuyên tổ chức lễ cưới là xong. Je Il có đề nghị rằng “để tỏ giới thiệu người phụ trách cho, họ làm kỹ và tốt lắm”, nhưng tôi không thể làm như thế được. Có thể là cảm thấy có lỗi với nó hoặc cũng có thể là do trong lòng âm thầm lo lắng tránh không bước lên vết xe đổ của bạn.

Quá trình nhận sự đồng ý của bố mẹ tôi diễn ra dễ dàng như tôi dự đoán. Bởi bố mẹ nào mà chả biết rằng, với đứa con gái thất nghiệp tuổi ba mươi như tôi đem ra so sánh với vị trí xã hội và điều kiện khách quan của Kim Yong Shu thì anh đang hơn tôi một bậc. Bố mẹ tôi chỉ là những người ở cùng chung một nhà và đang duy trì mối quan hệ sống chung trên giấy tờ, không hơn không kém. Mẹ tôi với không gian sinh hoạt chủ yếu là bếp và phòng ngủ, bố lấy trung tâm phòng nhỏ và phòng khách làm không gian hoạt động, hai người hợp chung nhau lại.

— Con đang định kết hôn.

Tôi muốn phát ngôn bằng giọng điệu gọn ghẽ lạnh ngắt như bánh đóng băng ở -30 o C, nhưng chỉ có giọng nói lướt thướt chảy ra. Cả hai cùng ho nhẹ như giao hẹn sẵn với nhau nghe như tiếng nấc tập thể. Không đến mức có cảm giác catharsis^[46], tôi cứ tưởng sẽ cảm thấy cảm giác sung sướng được trả

thù, nhưng không phải như vậy. Người ấy so với con có vẻ hơn hẳn. Chăm chỉ, ngay thẳng và nghề nghiệp cũng không đến nỗi nào. Nếu như không cưới bây giờ thì lúc này với con cũng chẳng có việc gì làm...

Giống như đứa trẻ biện minh cho những người bạn chơi bời của mình, tôi lảm bảm nói một thời một hồi. Câu hỏi đầu tiên của bố tôi làm tôi như muốn bỏ ngửa:

— Họ gì?

— Họ Kim.

— Có chi họ đúng không?

— Chuyện đó con không biết.

— Có phải là quý tộc không?

— Bố!

Mẹ vẫn không vừa lòng với tất cả những người con trai tôi đã quen, lần này không hiểu lí do gì mà giữ lập trường trung lập. Chỉ hỏi một câu rằng “Con đã nghĩ kĩ chưa?”, chứ không đào sâu về danh tính của người con trai sẽ trở thành con rể của mình.

— Con sẽ đưa anh ấy về.

Tôi nói như thế nhưng chỉ cần tưởng tượng bố mẹ tôi và Kim Yong Shu cùng nhau ngồi trong một không gian đã thấy đầu gối như tê liệt. Không phải việc bố mẹ tôi nhìn Kim Yong Shu như thế nào mà điều tôi lo lắng hơn đó là hình ảnh bố mẹ tôi sẽ phản chiếu thế nào trong mắt Kim Yong Shu.

— À, đúng rồi phải về ra mắt bố mẹ em chứ.

Biểu hiện của Kim Yong Shu trở nên nghiêm trọng như lính huấn luyện nhận mệnh lệnh của cấp trên. Tôi cố gắng cười để coi như chuyện chẳng có gì khó khăn cả.

— Bố mẹ em không phải là người khó tính đâu.

Lời nói dối của tôi bị vạch trần ngay lập tức.

— Bố mẹ anh đang ở Mỹ, vậy mình phải làm sao?

— Ở đó bạn bị nên bố mẹ anh khó có thể về ngay được.

— Vậy phải làm thế nào? Biết đâu bố mẹ anh không vừa lòng về em thì sao?

— Không có chuyện đó đâu. Em đừng bận tâm. Cứ chuẩn bị việc kết hôn là được.

— Ai lại làm thế chứ?

— Cứ tin anh đi. Không sao đâu, cứ làm như anh nói đi.

Chuyện cưới xin mà không có sự can thiệp của cha mẹ... đó là việc làm cho các cô dâu tương lai trên đất nước này phải trợn mắt lên vì ghen tị. Không biết có phải số phận của Oh Eun Shu lúc này đang nở hoa như giây phút quả bầu nhà cậu em trai nghèo Hungbu^[47] vỡ ra đầy vàng hay không nhỉ?

Nhà tôi quyết định sẽ mời Kim Yong Shu tới cùng ăn cơm với gia đình. Tất nhiên cũng là bữa cơm gia đình được tổ chức gấp gáp để xem mặt Kim Yong Shu. Bố mẹ tôi lo nếu chỉ có hai người chắc sẽ tỏ ra không khí lạnh lẽo nên gọi thêm cả nhà anh trai tôi nữa. Vừa bước vào trong phòng của nhà hàng

cơm truyền thống Hàn Quốc do tôi đặt chỗ trước, anh tôi không ngừng cầu nhàu: “Những nhà hàng thế này chỉ đắt thôi chứ có cái gì để ăn đâu? Thà tới nhà hàng Trung Quốc còn hơn.” Đã không là áo thì thôi, cái áo anh tôi mặc nhàu hết cả khoảng lưng làm cho tôi gai mắt. Chị dâu tôi với vẻ mặt lúc nào cũng đàn ra, còn Ji Ho không biết có phải buồn ngủ hay không mà cứ bám gấu váy mẹ lèo nhèo. Tôi đã tới trước quầy tính tiền để thúc giục “Phải khó khăn lắm mới có được chỗ này nên nhờ các chị mang đồ ăn ra thật nhanh nhé. Nhanh vào đây.”

Kim Yong Shu xuất hiện đúng giờ đã hẹn. Cũng vẫn bộ quần áo âu phục cùng áo sơ mi trắng như lần đầu tôi gặp ở khách sạn Shilla. Cũng đeo thêm cà vạt. Tôi chưa trực tiếp nhìn thấy anh đối đãi với người lớn nhưng cũng đoán được rằng thái độ của anh rất lễ phép và hòa nhã. Không biết có phải quá căng thẳng hay không mà anh chỉ trả lời rất ngắn những câu hỏi và hầu như không nói thêm lời nào nữa. Mặc dù trời không nóng nhưng mồ hôi anh vã ra như tắm. Hình ảnh này ngoài dự đoán của tôi.

Ngay cả bố tôi là người nổi tiếng khó tính trên cái đất Seoul kinh kỳ này cũng không hỏi câu mà bố tôi vô cùng quan tâm đó là “Gia tộc ở đâu?” mà chỉ tập trung vào việc cầu nhàu vị mặn ngọt của đồ ăn. Đại loại cũng chỉ là “Không biết họ có đồ Sacarin vào món sườn hầm này không mà ngọt thế, con đừng cho Ji Ho ăn món này.” Anh tôi không giấu được sự cảm kích.

— Thế hai người đã quen nhau được bao lâu rồi?

— Nhỏ hơn Kim Yong Shu tới hai tuổi mà anh hỏi trông không như vậy.

— Vâng, chúng em gặp nhau vào mùa thu năm ngoái.

Kim Yong Shu chấm chấm mồ hôi trên trán bằng khăn giấy và trả lời.

— Cũng lâu phết rồi nhỉ? Oh Eun Shu, vậy ra là cô đã giấu cả nhà.

Đang định đá chân anh tôi dưới gầm bàn nhưng tôi đã kìm lại được.

— Tôi không nghĩ vậy nhưng có vẻ tiêu chuẩn của anh không cao lắm nhỉ. Anh định mang con nhỏ này về dùng vào việc gì?

Anh tôi cố gắng phá tan không khí nhạt nhẽo này nhưng tất cả đều im lặng như chết. Anh tôi vội vàng lấy lại lời phát ngôn của mình.

— À, tôi chỉ đùa thôi, hơ hơ, không phải vì nó là em gái tôi mà tôi khen đâu, nhưng khi nếu biết rõ về nó thì nó cũng là đứa rất ngoan.

Không hiểu sao nghe câu nói của anh tôi cảm thấy cứ là như là lời sỉ nhục vậy.

— Nhưng đã lỡ rồi, anh nói xem anh thích Eun Shu ở điểm nào mà định kết hôn với nó?

Mẹ chẳng có lời nào mà chỉ biết nâng đĩa lên bỏ đĩa xuống và ngẩng đầu lên nhìn, tôi cũng dừng việc ngồi đếm hạt cơm và hướng ánh mắt về phía Kim Yong Shu. Không biết tôi có nghe Kim Yong Shu nói “anh thích em” lần nào hay không nữa. Lúc này tuy không muốn vạch áo cho người xem lưng nhưng nói đến việc kết hôn cũng chính là do tôi mở lời trước.

Kim Yong Shu ngồi gọn lại và thả lỏng hai tay đang đan vào nhau, dõi ánh mắt nhìn xuống dưới. Đó là khoảnh khắc rất ngắn ngủi. Tôi sợ hãi. Đúng lúc đó...

— Máu! Máu! Máu!

Tiếng của Ji Ho. Ji Ho đưa ngón tay chỉ về phía Kim Yong Shu và thét lên. Cái đang chảy xuống

từ lỗ mũi bên trái của anh chính là một dòng máu. Máu đặc và đỏ như cà chua. Anh nhanh chóng ngửa cổ ra sau, nhưng máu đã kịp nhỏ giọt xuống áo sơ mi trắng của anh như dính phải nước sốt Spaghetti.

Kim Yong Shu chạy ra ngoài xử lí xong và quay trở lại. Anh vội vàng nói lời xin lỗi.

— Cháu xin lỗi. Không phải cháu bị ốm đâu mà do mỗi khi căng thẳng cháu hay bị như vậy.

— Có sao đâu, chảy máu cam thì tôi thỉnh thoảng cũng bị. Bố, người ta nói chảy máu cam không phải là do sức khỏe yếu mà là do nhiều người có màng bên trong mũi mỏng hơn những người khác...

Do đã từng làm việc thuộc ngành y trong quân đội nên anh tôi rao giảng một tràng dài về chủ đề chảy máu cam. Tôi khẽ liếc nhìn vị hôn phu của mình. Không thể phán đoán được hình ảnh anh với một bên lỗ mũi đang nhét giấy là hài kịch hay bi kịch nữa. Tại sao lại muốn kết hôn với tôi, cuối cùng tôi vẫn chưa được nghe câu trả lời đó.

PHẦN VIII

NGUYÊN TẮC CỦA HẦU HẾT MỌI TÌNH YÊU

1

Mọi việc đang được chuẩn bị một cách chu đáo.

Những chi tiết liên quan tới lễ cưới bao gồm cả vấn đề nơi tổ chức tiệc cưới. Sau mấy lần tìm hiểu những công ty tổ chức tiệc cưới, chúng tôi đã giao cho một công ty có giá cả phải chăng. Kim Yong Shu vẫn trước sau như một “Anh thế nào cũng được nên Eun Shu cứ làm theo ý em đi.” Đúng lúc đó anh đột nhiên nói công ty đang mở rộng nên anh vô cùng bận rộn. Người lên kế hoạch cho lễ cưới là người phụ nữ tuổi bốn mươi, được gọi là trưởng phòng Yang. Đó là người có hơn mười năm kinh nghiệm.

Trong thời gian qua tôi cũng đã trải qua rất nhiều chuyện. Có những cô dâu trước lễ cưới một ngày đã bỏ trốn cùng người đàn ông khác. Lại có một chú rể tôi giúp cả lúc cưới lẫn thứ nhất tới lúc tái hôn. Không biết là nhiều chuyện đến mức nào, có lẽ sang năm tôi phải viết cuốn sách mới được.

Cô luôn gắn đằng sau chữ cô dâu chú rể là chữ “nim”.^[48]

— Chú rể Kim Yong Shu, cô dâu Oh Eun Shu lại cưới vào ngày thường à. Liệu có lí do gì đặc biệt hay không vậy?

— Nghe nói ngày đó là ngày tốt ạ!

Tôi trả lời cho qua chuyện. Lại nhớ đến hôm đi chọn ngày cưới. Đã hẹn đi cùng Kim Yong Shu nhưng đột nhiên anh nói công ty có khách không ra được và tôi phải đi một mình. Trước tiên là nói ngày giờ sinh của tôi, sau đó đến lượt đưa ngày tháng năm sinh của Kim Yong Shu. Ông thầy bói lười ngần một cách lạ lùng gõ gõ bút lên bàn viết.

— Phải đưa cả ngày sinh tháng đẻ của chú rể chứ!?

— Đây mà thầy.

— Hử, vậy sao?

Ông ta lắc lắc đầu rồi nhìn chăm chú xuống quyển sổ ghi ngày tháng năm sinh của hai chúng tôi.

— Sao, chúng cháu không hợp tuổi à? - Tôi sốt ruột hỏi.

— Không, cái này. Ừm... Đây là người rất thông minh. Mặc dù đường học không tốt lắm nhưng đem so với người ấy thì có vẻ biết cách sống đấy.

— Người con trai ấy ạ?

— Không, chị đấy. Không phải kiểu bụng dạ ngầm ngầm mà rất trong sáng. Chính vì thế mà rất tự tin. Rất nhẫn nại.

Rất nhẫn nại. Cảm xúc trước từ này mạnh đến nỗi tôi quên phắt cả mấy từ trước đó.

— Vậy ngày của chúng cháu thì sao?

Ông thầy bói sau khi viết cái gì đó lên tấm giấy dó màu hồng nhạt thì chìa nó ra trước mặt tôi.

Dòng chữ xiêu vẹo với mấy con chữ ‘ngày 5 tháng 6’. Những con số chẳng để lại dấu ấn gì trong tâm trí tôi.

— Sao? Không thích à?

— Ngày đó có vẻ gấp quá.

— Nhanh thì tốt chứ sao.

Sau này Kim Yong Shu đọc lại tờ giấy đó và không nói gì cả.

Kết hôn không chỉ là sự hứa hẹn của tâm hồn mà còn là sự kết hợp của thể xác. Nhưng tôi và vị hôn phu của tôi hình như lại đang mang những suy nghĩ khác nhau.

Tôi là người rất thích hôn. Bởi trong lúc hôn tôi cảm thấy tôi nhận biết thêm một tầng sâu nữa về bản thân mình. Phải tới giây phút lưỡi của người khác chứa đầy trong miệng mình tôi mới không có lí do gì để có thể phủ định rằng sự tồn tại của chính tôi, một cái tôi tồn tại độc lập từ thuở được sinh ra trên cõi đời này. Khi cảm nhận được khoái cảm đến từ lưỡi người khác, tôi mới biết được vốn lẽ tôi chỉ tồn tại như một nửa không hoàn hảo.

Nhưng với người con trai này, tiến độ không phải chậm mà là quá chậm. Giữa chúng tôi chỉ tồn tại mỗi quan hệ đã được ấn định ngày kết hôn chứ giữa cơ thể tôi và tay Kim Yong Shu vẫn đang bị một tấm chắn mỏng ngăn cách. Có lẽ tinh thần tuân thủ đúng pháp luật khiến anh tin rằng có một khoảng cách vô cùng lớn giữa việc sờ ngực qua áo lót và cho hằn tay vào trong áo lót. Đó là một tư cách vô cùng đáng ca ngợi trong thời buổi đầy cạm bẫy này. Nhưng chuyện đó, sự rùa bò này làm sao tôi chịu đựng được.

Sau khi khế đặt môi lên môi đối phương, anh từ từ mở lưỡi của đối phương ra, sau đó vừa cuộn lưỡi vừa đẩy luôn lưỡi vào miệng đối phương - đó là toàn bộ cách hôn điển hình của Kim Yong Shu. Nếu có sách dạy “HOW TO KISS” thì tôi có thể lấy ra làm dẫn chứng. Tôi tất nhiên sẽ vừa trung thành với vai trò là đối tác nữ của một cặp tình nhân gương mẫu vừa đón nhận một cách nhiệt tình kiểu hôn lịch sự của anh. Phải lâu lắm rồi không hôn trong xe. Đúng vào dịp bắt đầu thời kì chính thức chuẩn bị lễ cưới, anh ấy bận rộn tới mức chúng tôi không thể có một cuộc hẹn hò theo đúng nghĩa.

Tôi hé mắt và nhìn trộm khuôn mặt anh đang chăm chú với việc hôn. Anh nhắm tịt mắt và khẽ cười. Hồi nhỏ tôi đã nghĩ người đàn ông hôn mà không nhắm mắt là loại đàn ông lẳng nhăng. Nhưng ngược lại, giờ đây tôi lại nghĩ khi thực hiện hành động yêu đương người đàn ông không hề mở mắt thì đáng bị nghi ngờ. Lại thêm cả sự lo lắng nực cười đó là con người này, biết đâu đang mượn môi mình để tưởng tượng tới cái hôn của đứa con gái khác. Mặc dù trên thực tế tôi cũng từng tưởng tượng tới làn môi của những tài tử điện ảnh như Kang Dong Won, Bi Rain hay Cho In Seong qua làn môi của một người đàn ông khác.

Phía bên kia ngõ hẻm, dưới ánh đèn đường sáng choang, một chiếc xe đang chạy tới với tốc độ rất nhanh. Chúng tôi vội vã rời nhau ra. Kết thúc cái hôn thật thảm hại. Chẳng phân biệt anh hay tôi, chỉ lưỡi quần lưỡi trao nhau nước bọt rồi khi rời môi nhau ra thì mỗi người đều phải quay về với sự tồn tại của chính mình. Từ đây đi thêm 3 phút nữa là tới ‘Snowu palace’, nơi có căn phòng mà anh chưa lần nào đặt chân tới...

Tôi chăm chăm nhìn Kim Yong Shu đang lau nước bọt dính trên miệng mình bằng mu bàn tay. Thay vì tới một nơi yên tĩnh hơn anh lại bật đài trên xe.

‘Những ngọn đèn đường đang dần bật sáng...’

— Ôi đó là bài “Trên đường”, em thích nhóm Sở Thú lắm.

Tôi nói giọng hân hoan, anh giữ nguyên nụ cười.

— Đó là bài hát anh thích nhất đấy!

Anh hát theo giọng mũi. ‘Bóng dáng tôi phản chiếu qua tấm kính dù em có nói rằng tôi đang tìm gì đó, dù em có muốn ghi nhớ đi chăng nữa thì chỉ có ánh mắt trống rỗng quay trở lại.’ Chúng tôi lặng lẽ dựa vào vai nhau, người khẽ đung đưa theo tiếng nhạc.

— Thời gian trôi thật nhanh. Khi bài hát này mới ra, em còn đang là học sinh trung học. Lúc đó anh khoảng hai mươi tuổi nhỉ?

Anh không trả lời. Không hiểu sao chẳng dễ để tưởng tượng về tuổi hai mươi của người con trai này. Tôi vô tình hỏi lại:

— Thỉnh thoảng anh không muốn quay trở lại thời đó sao?

Anh lắc đầu đúng một cái.

— Không, anh không thích.

— Tại sao? Vì quá nhỏ?

— ...Khi đó có lẽ anh không phải thật sự là anh.

Đó là câu nói tôi có thể hiểu được, mà cũng có thể là không.

— À, đúng rồi, lúc đó anh đang đi du học mà.

Eun Shu à. - Anh khẽ gọi tên tôi.

— Sao ạ?

— Xin lỗi em.

— Vì cái gì cơ?

— Về tất cả. Và cảm ơn em nữa.

Lần môi anh không phủ lên môi tôi thêm lần nào nữa.

Con đường tiến tới hôn nhân là sự liên tục của những quyết định được đưa ra. Nơi tổ chức lễ cưới và nơi du lịch trăng mật, rồi cả tới hình in trên thiệp cưới. Với người yếu bóng vía trước sự lựa chọn như tôi thì những việc đó quả là thống khổ đến nhường nào. Buổi sáng muộn, trong lúc đang lạc lối giữa giấc mơ không rõ ràng và yếu ớt thì điện thoại của cô trưởng phòng Yang “Nơi tổ chức lễ cưới giữ chỗ đến lúc nào thì được?” làm tôi tỉnh giấc, không nhận thức ngay được ý nghĩa của từ “nơi tổ chức lễ cưới” và rất lúng túng cứ ngỡ người ra không cảm nhận được rằng mình đang bày ra chuyện

gi.

Nhưng ít ra thì đời sống thường ngày của tôi cũng không quá buồn bã và nhạt nhẽo. Không cần phải vội vã đi tìm chỗ làm mới, không phải tự ti mình là kẻ thất nghiệp già nua. Nên có thể hiểu được chút ít nội tình của những người nghiện đám cưới như Elizabet Taylor. Nếu qua năm lần kết hôn và ly hôn thì sẽ thấy đời sống chẳng có khe hở nào miễn phí, và sẽ luôn trong trạng thái chân không chạm đất.

Nếu vậy tâm trạng của người con gái đang đứng trước lần phẫu thuật chỉnh hình thứ năm thì thế nào nhỉ? Yu Hee nói đang cân nhắc hai chỗ để tiến hành việc phẫu thuật làm to ngực.

— Ở Silsadong là hình cái muôi múc canh úp, ở Cheongdamdong làm theo kiểu hồ lô.

— Cậu nhất định phải làm à? Của cậu cũng đâu có nhỏ quá.

— Nhưng cũng không phải to. Với lại dạo này đời sống khủng hoảng lắm, chạm đến đáy rồi đấy. Nếu có cái ngực mà không làm được nữa thì chắc tớ sẽ phát điên, cài hoa lên đầu và đi lang thang ngoài đường.

Nếu không phải là “phẫu thuật ngực” mà đổi thành “kết hôn”, thì có lẽ khả năng rất lớn người đó không phải Nam Yu Hee mà là Oh Eun Shu đang thổ lộ tâm trạng của mình. Không biết có phải liều thuốc cho Yu Hee là phẫu thuật ngực và liều thuốc cho tôi là kết hôn hay không, mà không, tôi sẽ đập phanh cạp tốc ở điểm này. Bởi nếu càng nghĩ sâu nữa chắc sẽ chẳng có lợi gì.

Tôi trả tiền phần ăn của tôi và Yu Hee.

— Ô, không biết có phải cậu khao vì sắp cưới một anh chàng nhiều tiền không đấy?

— Tiền trợ cấp thất nghiệp đấy.

— Hự.

Yu Hee ôm bụng giả vờ ngã.

— Giờ cậu không tính đi làm nữa à?

— ...Phải làm chứ.

Tôi nhăn trán trả lời. Trong cuộc đời người phụ nữ, kết hôn và nghề nghiệp là hai vấn đề hoàn toàn khác nhau, lí tính của tôi tất nhiên đã mách bảo tôi như vậy. Nhưng tham vọng muốn giấu tất cả sự tồn tại của tôi sau vai trò là “cô dâu tương lai đang chuẩn bị lễ cưới”, có lẽ không phải do lí trí mà là bởi sự rối loạn của một loại hormon trong cơ thể cũng nên. Yu Hee hứa đi cùng tôi thăm khu bán đồ gia dụng trong một trung tâm thương mại gần đó.

— Để sau này tớ đi một mình cũng được mà.

Vừa mở miệng nói ra một câu lập tức Yu Hee lườm tôi.

— Cậu lạ thật đấy. Không phải tớ yêu cậu mà theo cậu đi đâu nhé! Tớ chẳng phải là người cứ nghe tới shopping là đang ngủ cũng bật dậy sao?

— Sau này khi cậu cưới tớ sẽ giúp cậu nhiều.

— Ôi, biết đến khi nào.

— Cậu không kết hôn với Yongari à?

— Anh ta à? Kết thúc rồi, the end!

Giọng điệu tỏ ra bình thường nhưng tôi cảm thấy lời nói của nó đang khẽ run rẩy.

— Tại sao lại thế...

— Anh ta đã yêu tới mức bỏ cả việc gặp con mình, lạ lắm đúng không? Dần dần tớ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Vì tớ không thể từ bỏ bản thân mình như Yongari từ bỏ bản thân anh ta... Nhân cơ hội này tớ muốn kiểm tra lại một lần nữa thôi. Điều mà Nam Yu Hee yêu đến chết chỉ là Nam Yu Hee mà thôi!

Tôi vừa thấy xót xa lại vừa ghen tị với sự kín kẽ của Yu Hee. Yu Hee nhanh chóng quay sang quây bán máy tính xách tay và lăm bằm.

— Thật ra tớ rất sợ. Nếu cứ theo tốc độ của anh ta tớ cũng sẽ trở nên mù quáng, và lại bị phản bội^[49] giống như ngày xưa.

Tôi đang thần thờ nhìn cái gáy được uốn lọn tròn của bạn mình.

Đi qua góc trưng bày máy rửa bát đột nhiên nhớ tới The Oh. Cái giẻ rửa bát màu vàng mua trong cửa hàng nhà The Oh, nó vẫn được dùng để rửa bát trong bồn nhà tôi và đang cũ đi. Lúc rời khỏi ‘Snowu palace’ chắc phải bỏ tất cả lại. Bởi không thể sống được cuộc sống mà trong đó ta chẳng thể nào quảng nỗi nỗi e sợ của kí ức, cứ do dự rồi chạy trốn trong giây phút quyết định nhất

— Này, để có thể treo được loại tivi treo tường to đại tướng thế kia thì nhà phải rộng bằng nào nhỉ?

Tiếng léo nhéo của Yu Hee làm tôi quay trở lại hiện thực.

— À, các cậu đã chọn nhà ở chưa?

— Có nhà mà anh ấy đang sống đó.

— Định ở căn nhà đó à?

— Có lẽ thế.

Chúng tôi chưa bàn với nhau một cách cụ thể về vấn đề đó. Mà chẳng cần phải kiểm tra thì sự việc rồi cũng sẽ như vậy thôi.

— Nhà rộng không?

— Khoảng gần 100 mét vuông gì đó.

— Khi nói về diện tích của ngôi nhà khiến tôi cứ áy náy không biết mình có quá thực dụng hay không.

— Oa, tuyệt thế, anh ấy mua à?

— Sao?

— Có phải sở hữu của anh Yong Shu hay không?

— Không biết, có lẽ thế.

— ‘Có lẽ’ là sao? Phải đánh dấu ngoặc tròn trong mấy cái như nhà riêng, thuê năm, thuê tháng, nếu cậu không biết thì ai biết?

Nhìn thấy tôi đang liếm môi, nó lại đâm thêm một mũi dao nữa.

— Dù bị coi là thực dụng cũng phải kiểm tra chắc chắn vấn đề đó chứ. Vậy ra cậu không biết điều đó mà vẫn định kết hôn sao?

Sau đó một tuần tôi mới gặp được Kim Yong Shu. Đến tối muộn chúng tôi mới ngồi đối diện nhau trong quán Solonthang. Tôi xúc thìa cơm trộn trong nồi nước dùng trắng đục và từ từ đưa lên miệng. Mồi dưới của tôi gặp phải một mụn nước tròn. Tôi rất vội, có rất nhiều việc phải bàn tới.

— Chị Yang có nói việc quyết định nơi tổ chức lễ cưới phải làm trước nhất.

Không biết có nghe thấy lời tôi nói không mà anh vẫn cắm cúi ăn.

— Cuối tuần này mình đi xem mấy nơi mà phải chọn ngay thôi.

Anh không trả lời.

— Anh Yong Shu!

— À, xin lỗi em, anh đang mải nghĩ chuyện khác...

Không biết có phải đang thả hồn ở nơi nào đó và rồi đột ngột quay về với thực tại hay không mà mắt anh có sự dao động rất mờ hồ.

— Đạo này anh bận thế sao? - Tôi có vẻ vùng vằng.

— Ừ, cũng hơi bận.

— Tình hình công ty khó khăn à?

— Không phải thế.

Giọng tôi dịu lại.

— Nơi tổ chức cưới ấy, cuối tuần này mình chọn đi.

— Ừm, để lùi lại một chút nữa đi em.

— Lùi lại đến khi nào?

Phải một lúc lâu sau anh mới trả lời:

— Xin lỗi em, đạo này đầu óc anh cứ mụ mẫm hết lên.

Anh đang đăm đăm nhìn không phải là mắt tôi mà là cái thìa inox đang cắm thẳng trong nồi cơm của tôi. Biết đâu có thể anh đang nghĩ đây là “đám cưới của chị Oh Eun Shu”. Tôi quyết định đi thẳng vào vấn đề.

— Chuyện nhà cửa, mình cưới xong có về nhà anh đang ở không?

— Chắc là sẽ như vậy.

Không phải ‘tất nhiên’ mà ‘chắc là’... giống y như đây là chuyện của người khác. Đang lúc cảm thấy không vui, tôi lại hỏi thêm một cách gay gắt.

— Em đã tính hỏi rồi, nhà anh đang ở bây giờ có phải là thuê năm hay không?

Trong mối quan hệ sắp đi đến kết hôn tất nhiên là tôi phải muốn biết về chuyện đó rồi. Nhưng không hiểu sao tôi lại phải thêm từ giống như thanh minh vậy.

— Là bởi em cũng phải biết chuyện đó.

Anh nhìn xuống và chỉ vịn vẹo ngón tay:

— Không phải thuê năm... ừm nhà đó đứng tên anh Jeong Ho Hong.

— Anh phó giám đốc Hong ấy à? Tại sao?

— Ừm, nói ra thì phức tạp lắm.

— Em không hiểu được.

— Không phải là chuyện em phải hiểu... mọi chuyện thành ra vậy, vì có một số vấn đề phức tạp.

— Vậy chủ sở hữu thật là anh à?

Anh khẽ gật đầu bằng một động thái rất nhẹ.

— Vậy chỉ cần đổi tên là được mà.

— ...Cũng giống nhau cả thôi.

— Làm sao có thể giống nhau được? Trên đời này mọi chuyện đều phải rõ ràng chứ.

Có lẽ đây là lần đầu tiên anh nghe giọng rít lên của tôi. Mặt anh đỏ gay.

— Vậy không thể thay đổi được sao?

— Ừm, để sau này anh đổi.

Anh đang luống cuống.

— Lúc nào cũng để sau này, sau này, sau này, cái sau này ấy là khi nào?

— Eun Shu à...

— Có phải là em kết hôn với anh không đấy? Hai chúng ta có thật là sẽ cưới nhau không? Vậy tại sao lúc nào em cũng cảm giác như một mình mình đang đào đất thế này?

...

Vị hôn phu của tôi, Kim Yong Shu, cúi đầu rất lâu mà không ngẩng lên.

2

Mới đầu, tôi nghĩ anh ấy chỉ giận chút ít thôi. Có thể tự ái hoặc cảm thấy không vừa lòng. Dù vậy tôi cũng không nghĩ là mình quá đáng. Trong quá trình chuẩn bị lễ cưới không thể tránh khỏi những cãi cọ. Và ngay cả chuyện nhà cửa cũng vậy, chẳng phải là chuyện bất bình thường sao?

Sau buổi chia tay, không có điện thoại gọi từ Kim Yong Shu. Mất liên lạc được chừng hai ngày tôi bắt đầu lo lắng. Điện thoại của anh đã tắt. Tôi gọi điện tới công ty.

— Giám đốc không có ở đây ạ!

Người nữ nhân viên trả lời đúng kiểu văn phòng.

— Anh ấy đi đâu xa à? À, tôi là bạn gái của anh ấy.

— Có lẽ giám đốc đi công tác, tôi cũng không rõ lắm.

Một câu trả lời rất không yên tâm. Rất khó có thể đoán được anh không có ở văn phòng hay đã đi công tác, hay đang cố tình tránh điện thoại của tôi. Có dự cảm không bình thường nào đó bay vòng vèo như con gián già leo lên dây cột đèn. Tối ngày thứ tư tôi tìm tới nhà anh ở Gayadong. Ở cổng ra vào tôi được bảo vệ yêu cầu khai danh tính. Khi tôi nói mình là vợ chưa cưới của anh thì người bảo vệ không giấu nổi thái độ bán tín bán nghi và nói “Dạo này tôi không nhìn thấy anh ấy, cũng không thấy cả xe nữa.” Liệu có phải anh ấy đã đi công tác ở đâu đó thật xa hay không? Cứ cho là như vậy thì sao anh không liên lạc với tôi? Nếu biết tôi đang lo lắng thì chẳng có lí do gì để anh hành động kiểu đó cả.

Kim Yong Shu mà tôi biết không phải là người đàn ông miệng lưỡi dẻo quẹo nhưng cũng không phải là người nhỏ nhen tới mức vì chuyện đó mà tỏ thái độ như vậy.

Không thể vào được ngôi nhà mà tới đây tôi sẽ sống ở đó, tôi quay người đi ra và tự nhiên nghĩ tới phó giám đốc Hong. Nếu họ có mối quan hệ gần gũi tới mức cho anh phó giám đốc đứng tên nhà thì chắc hẳn anh ta là người biết rõ tung tích của anh. Phó giám đốc Hong khi nhận điện thoại của tôi cũng lúng túng không kém. Tôi ngồi đối diện với anh ta trong quán cà phê. Chỉ gặp đúng một lần trong đám cưới nhân viên mấy tháng trước nhưng trong thời gian qua tôi nghe Kim Yong Shu nói quá nhiều về anh nên cảm thấy như chúng tôi rất hiểu nhau. Anh ta nói trước:

— Cậu ấy có liên lạc với em không?

Đó là một câu nói rất đơn giản nhưng mới nghe qua thì rất khó hiểu. Tôi mới là người đang hỏi xem Kim Yong Shu có liên lạc về không. Câu nói đó có nghĩa là người này cũng không biết Kim Yong Shu đang ở đâu. Trước bài toán hóc búa không thể tìm ra lời giải, gáy tôi đau buốt như bị dội một gáo nước lạnh.

Phó giám đốc Hong là người rất nhanh ý. Vừa nhìn thấy vẻ mặt đỏ gay của tôi thì biết ngay rằng tôi cũng không hề có một thông tin nào.

— Có lẽ tôi đã làm cho em lo lắng. Em đừng lo. Cậu ấy sẽ trở về ngay thôi.

Đó là sự kiểm chứng sự thật thật tàn nhẫn. Vậy là Kim Yong Shu đã ‘biến mất’. Vậy là rõ rồi. Tôi lắc lắc đầu:

— Em hoàn toàn không biết. Chúng em đã có cuộc cãi vã nho nhỏ. Và em chỉ nghĩ anh ấy không nhận điện thoại thôi. Không biết anh ấy đi đâu nhỉ? Anh ấy đâu phải là người vô trách nhiệm như vậy đâu.

— Đúng thế. - Phó giám đốc Hong lau mồ hôi trán bằng khăn giấy.- Dạo này cậu ấy có nói chuyện gì khác không?

Không rõ người đàn ông này đang muốn câu trả lời như thế từ phía tôi.

— À, chẳng hạn như bản thân đang lo lắng điều gì đó, hay kế hoạch trong tương lai, những chuyện đại loại như vậy.

Tôi cảm thấy rất rõ rằng anh ta đang muốn tìm hiểu điều gì đó. Không biết Kim Yong Shu có lần nào thổ lộ “nỗi niềm sâu kín” của bản thân cho tôi nghe hay không nhỉ. Tôi cố gắng hết sức nhớ lại những tình tiết. Và rơi vào tuyệt vọng.

— Không, em không biết. Lần trước gặp trông anh ấy rất mệt mỏi... Anh ấy đâu phải là người dễ dàng nói chuyện bản thân mình cho người khác.

Tôi lại nói như thanh minh. Tai tôi như muốn ù đi. Tôi chỉ đoán anh là người đàn ông bình thường, không đến nỗi nào, tôi dám cầu hôn với anh, và giờ chỉ đang tắt bật chuẩn bị để khoác tay anh đứng trong lễ cưới. Tôi chẳng biết gì về nội tâm của cái con người mang tên Kim Yong Shu đó cả. Nỗi lo lắng của anh, tương lai của anh, và cả nợ nần của anh nữa.

— Vậy thì... lẽ nào anh nghĩ anh ấy tự biến mất?

Người đàn ông không trả lời.

— Không có chuyện như vậy đâu... có bao nhiêu việc phải chuẩn bị, anh ấy còn nói dạo này công ty rất bận. Anh ấy không phải là người vô trách nhiệm như vậy... Có lẽ là tai nạn.

Từ ngữ phát ra từ miệng tôi cũng có đôi lúc làm tôi giật mình. Nơi bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra những chuyện khủng khiếp như tai nạn, đâm người bỏ chạy, ném đá cướp của, đó chính là Seoul, nơi tôi đang sống. Chắc chắn là có tai nạn bất ngờ xảy ra rồi. Tôi vội vã lôi máy điện thoại ra.

— Mình phải khai báo ngay thôi!

— Mình đợi thêm nữa đi em.

Sự khó xử khổ sở hiện trên mặt người đàn ông.

— Vẫn còn sớm lắm, đợi thêm một chút, một chút nữa thôi em.

— Nhưng...

Cậu ấy sẽ quay trở lại ngay thôi. Chắc chắn là cậu ấy có nhiều phiền muộn nên đi đâu đó cho khuây khỏa thôi. Cậu ấy sẽ rất không thích nếu mình khai báo cảnh sát hoặc làm to chuyện ra.

Sự can ngăn tích cực của Hong Jeong Ho có gì đó bất bình thường. Sau khi chia tay anh tôi định về nhà, nhưng tâm trạng cứ thấy bất an khiến tim như bị co thắt lại. Đêm đó, tôi mơ thấy bọn người xấu đeo mặt nạ đuổi theo Kim Yong Shu. Khuôn mặt người đàn ông bị đuổi bị che bởi một cái kính mát rất lớn nhưng theo bản năng tôi biết đó là Kim Yong Shu.

Tỉnh ngủ, tôi cảm thấy sự việc sáng tỏ thêm chút nữa. Không phải Kim Yong Shu tự biến mất, không có lí do gì để anh làm chuyện đó. Khi không hề gửi cho bất kì ai tin anh đang an toàn thì điều đó đã chứng minh một sự thật. Chẳng phải mẹ tôi khi bỏ nhà tới Pocheon cũng liên lạc cho tôi đó thôi. Tôi lôi tờ giấy dó màu hồng nhạt mà ông thầy bói viết cho ra xem. Cái còn lại chỉ là dòng chữ nghiêng ngả ghi “tháng 6 ngày 5”. Kim Yong Shu là người con trai sẽ kết hôn với tôi trong ngày đó. Ruột tôi bỏng rát.

Tôi nghĩ cần phải nhận sự giúp đỡ từ chính quyền. Chẳng phải người ta chăm chỉ nộp thuế để đề phòng cho những lúc như thế này sao. Tôi dừng cảm nhắc ống nghe. Tiếng chuông đổ và tim tôi bắt đầu đập thình thịch. Có phải là nữ sinh trung học hay xấu hổ đâu mà sao cứ gọi điện tới cơ quan chính quyền là cảm thấy nhát như cáy thế này. Người nghe máy mà tôi đoán là nữ cảnh sát nói giọng nói chậm rãi và tử tế.

— Tôi muốn khai báo tìm người mất tích.

— Mối quan hệ của chị với người đó thế nào?

— Sao ạ?

— Người khai báo và người mất tích có quan hệ với nhau thế nào ạ?

Tự nhiên cảm thấy tất cả thật mờ mịt. Không biết quy định mối quan hệ giữa tôi và Kim Yong Shu là mối quan hệ thế nào nhỉ? Và người khác liệu có chấp nhận được cách quy định như thế không.

— Chúng tôi sắp kết hôn, đã định cả ngày cưới rồi.

— Nếu chưa đăng kí kết hôn thì không thể được. Vì việc khai báo bỏ nhà đi nếu không phải gia

đình thì không thể khai báo được.

— Sao? Đây không phải là bỏ nhà đi mà là mất tích. Gia đình của người đó ở nước ngoài hết.

— Nguyên tắc là như vậy. Nếu không dính líu tới hành vi tội phạm thì trước tiên sẽ được khai báo là bỏ nhà ra đi. Mời chị mang giấy tờ chứng minh quan hệ gia đình và hai tấm ảnh tới.

Hoàn cảnh không như dự đoán khiến chân tay tôi như bị co rút lại trước tấm kính trong dày. Cũng không thể đòi co được rằng “Này cô, cô làm sao biết được người đó có dính líu tới hành vi phạm tội nguy hiểm hay không?”. Tôi rơi vào tuyệt vọng. Đột nhiên tôi nhớ tới Je Il có người anh rể họ hàng là cảnh sát.

— Anh ấy nói không được. Nào là không thể chấp nhận được việc dùng công quyền cho chuyện cá nhân. Tớ mới bảo đó là tên cầm tiền an ủi ly hôn của tớ bỏ trốn thì lúc đó anh ấy mới bảo để tìm trên mạng cho. Số chứng minh thư của anh Yong Shu là bao nhiêu?

Ngày sinh nhật của anh là ngày 9 tháng 9. Sinh năm 1970, những chữ số đầu sẽ là 700909, còn những số sau thì sao? Thật tăm tối. Số chứng minh thư mà ai cũng có, mười ba con số ấy liệu có thể cung cấp thông tin về tung tích xương, máu, thịt của Kim Yong Shu hay không? Tôi định hỏi phó giám đốc Hong rồi lại ngập ngừng. Anh ta là người đã tích cực ngăn cản tôi đi khai báo. Anh ta không những là người nắm trong tay thông tin về Kim Yong Shu nhiều hơn tôi rất nhiều và cũng không mong có sự xen vào của tôi.

Trong tâm trạng còn nước còn tát, tôi không đi tìm Hong mà tìm tới ông An. Chẳng phải ông ta là người đã giới thiệu tôi cho Kim Yong Shu sao. Bạn của vợ ông An người đã đứng ra mai mối cũng là hội trưởng hội phụ nữ của khu chung cư đó. Ông An tỏ ra hơi ngạc nhiên.

— Mỗi quan hệ với cậu thanh niên đó đã diễn ra tốt đẹp thế này cơ à? Vấn đề này không thể bỏ qua được. Không được quên tặng vợ chồng anh mỗi người bộ quần áo đầu đầy nhé. Mà không, có khi phải nhận phiếu mua hàng cũng nên.

— Ô, người của tôi có sống thì mới nghĩ tới chuyện quần áo hay phiếu mua hàng chứ. Những giọt nước mắt cố nén từ từ lăn trên má tôi.

— Ôi, Oh deri, người trông rõ là cứng rắn có bị đâm thì máu cũng chẳng chảy, hóa ra lại yếu đuối thế sao. Quẳng gánh lo đi, để anh lo cho. Ở nước Đại Hàn dân quốc này có điều gì mà làm không được?

Ông An nheo một bên mắt và bắt chước giọng điệu của một danh hài trông chẳng hợp chút nào.

Vậy mà tôi cũng sinh ra trên một đất nước tôn trọng luật pháp và được học cả chương trình cấp ba. Điểm số của môn học luân lý quốc dân cũng được tới 80 điểm. Ngay cả lúc thành người lớn cũng vậy. Cũng mấy lần mắc một số tội nhỏ như qua đường không thuộc phần đường dành cho người đi bộ, nhưng đó cũng chỉ là những nội dung vặt vãnh không đến mức phải bị đem ra trước tòa. Có nghĩa là tôi đang sống với tư cách một công dân ngay thẳng của Đại Hàn dân quốc, đang tuân thủ đúng trật tự của đất này, chưa có hành vi phạm luật nào đặc biệt.

Người như vậy, mà vì một người đàn ông, không quản ngại nguy hiểm đã mấy lần tự làm những hành động vi phạm luật. Tôi nhìn rất lâu số chứng minh thư của Kim Yong Shu mà ông An đã tìm cho.

— Hình như ngay cả hội trưởng hội phụ nữ cũng không được biết số chứng minh của người khác thì phải. Nên khó khăn lắm mới tìm ra đây. Làm gì có chuyện nào quan trọng hơn việc kết nối cho nam nữ thanh niên. Nhiều người cổ vũ em như vậy nên nhất định phải ôm hoa cưới đây nhé!

Giọng ông An léo nhéo bên tai. Có vẻ như ông đoán nguyên nhân của sự việc này là do vấn đề gái gú. Tôi vừa cảm thấy có lỗi và biết ơn ông nhưng một phần cũng rất nghi ngờ. Trong thế giới mà chúng ta đang sống có tồn tại một thứ được gọi là “ranh giới” rất kiên cố. Bước lên ranh giới đó là hành vi điều phản nguyên tắc. Lúc giẫm chân lên ranh giới hoặc bước qua ranh giới, khi bị cản lại sẽ không được kêu ca và sẽ bị kéo lệch xệch ra khỏi đó. Nhưng đôi lúc tôi cũng thấy rất tò mò. Điều đó không biết tồn tại từ lúc nào nhỉ?

Nguyên tắc tới chậm hơn sự xuất hiện của con người. Con người tụ hợp nhau lại hình thành xã hội và bắt đầu cuộc sống, rồi để duy trì hệ thống thì cần phải định ra quy định mang tính cưỡng chế. Nếu vậy đường ranh giới giữa hợp pháp và bất hợp pháp, kết cục lại chỉ là những việc được con người trong một thời đại quy định bởi sự tùy hứng của họ. Nhưng các nguyên tắc đó ngay từ thuở khai thiên lập địa đã vô cùng nghiêm ngặt và tạo nên ma thuật khiến ta chấp nhận nó như những luân lý tồn tại một cách đương nhiên bất di bất dịch.

Cho dù có ăn ở hiền lành tới đâu nếu gặp vận đen kiểu gì cũng phải đối mặt với vô số những tình huống bị dồn đến chân tường, và đó chẳng phải là cuộc sống của chúng ta sao? Khi gặp phải những tình huống không thể giải quyết được bằng sức lực của con người, khi vùng vẫy bằng tất cả sức lực để sinh tồn, sự vùng vẫy đó sẽ khiến ta đụng chạm với giới đường ranh giới được quy định bởi luật pháp, khi đó sẽ thế nào? Luật đương nhiên sẽ giáng tội, vì đó là nghĩa vụ của luật. Nhưng một người vừa khóc lóc đau khổ vừa giẫm lên ranh giới thì có là bị coi là tội phạm hay không đây?

Vừa đưa số chứng minh của Kim Yong Shu cho Je Il tôi vừa thổ lộ nỗi lo lắng của mình:

— Không biết có cần phải làm tới mức này không, làm vậy có được không nhỉ?

— Người yêu mất tích, còn việc nào đáng làm hơn là việc này.

Phát âm từ “n-g-ư-ờ-i y-ê-u” của Je Il tạo một làn sóng trong dòng sông của lòng tôi như vết lia liên tiếp trên sóng.

Không phải tôi yêu anh ngay từ lúc đầu. Ngay cả cái vẻ bình thường chán ngắt của anh cũng làm tôi muốn ghệt thở, tôi còn chẳng muốn quay đầu nhìn nữa kia. Hình như đường ranh giới cũng tồn tại trong tôi thì phải. Đường ranh giới nặng trĩu trong tôi mà chỉ tôi biết được, đó là một đường rất căng, một lúc nào đó dần dần trở nên mờ đi. Ừ, nếu bước qua ranh giới là bất hợp pháp thì thà rằng loại bỏ ranh giới biết đâu lại tốt hơn. Có một thứ tình yêu nào đó cũng sẽ được minh chứng thông qua sự vắng mặt của đối phương. Nhưng mong muốn cuống cuống của tôi là tìm được tung tích của anh, điều đó có thật là tình yêu không?

— Eun Shu à, lạ lắm.

Giây phút nghe từ lạ lắm, không hiểu sao tâm trạng như có đồng đá chông chát một góc trong ngực

ào ào đổ xuống. Tôi khẽ nhếch môi hỏi “Sao?”.

— Đã được khai báo bỏ nhà đi rồi.

— Ai đã khai báo trước, mà khi nào?

— À, cái đó...

Je Il vô cùng lưỡng lự.

— Nói nhanh lên xem nào.

— Khai báo cách đây đã lâu lắm rồi. - Giọng nói của Je Il vang ra rất xa.

— Xin lỗi, tớ không hiểu cậu nói gì cả. Je Il à, có nghĩa là sao?

Je Il khẽ thờ dài:

— Có phải quê anh Yong Shu ở Busan không?

Giọng Kim Yong Shu không hề có dấu vết của tiếng địa phương vùng Busan.

— Không, không phải, có lẽ không phải. - Tôi phản đối ngay tức khắc.

— Vậy sao? Nhưng địa chỉ của anh Yong Shu là thành phố Busan quận Dongre, và được khai báo bỏ nhà đi năm 1994.

“Không thể có chuyện đó. Anh ấy nói là bố mẹ anh ấy ở Mỹ và ở Hàn Quốc không có ai cả!”

Tôi thét lên. Nhưng tiếng thét ấy không thể thành âm thanh phát ra khỏi miệng tôi.

3

Vé khứ hồi tàu cao tốc KTX từ Seoul tới Busan gần hết 90 ngàn won. Với 90 ngàn won có thể mua được một chiếc áo sơ mi gắn ren phát phơ, gọi bạn tới và ăn một bữa cơm thịnh soạn. Ngay cả “linh hồn” của một người đàn ông Trung Quốc được bán đấu giá trên một trang web đấu giá cũng được giá tính theo tiền won là 90 ngàn won.

Nắm trong tay mảnh giấy ghi địa chỉ nhà tại Busan của Kim Yong Shu, tôi đứng bối rối giữa cửa ra vào ga Yongsan. Không thể quyết định được có nên mua vé hay không. Điều tôi muốn kiểm tra tận mắt mình là gì? Nếu tôi biết được điều gì đó ở nơi ấy liệu có thể tin được không? Mà không. Nguồn cơn của nỗi sợ hãi trong tôi xuất phát từ cái sự thật mà tới đây tôi sẽ buộc phải tin đó.

Nếu biết như vậy thì ngay từ lúc đầu đã không nên đào bới chuyện này ra rồi. Kim Yong Shu còn sống hay đã chết cũng không nên làm to chuyện như vậy. Nhưng làm sao bây giờ đây. Bởi đã đến nước này rồi. Nắp hộp đã mở, nữ thần định mệnh đẩy lưng tôi ý nói hãy bước vào nhanh lên. Tôi để thẻ tín dụng lên cửa quầy bán vé. Thay vì áo sơ mi, tình bạn ồn ào, linh hồn giá 90 ngàn won của người đàn ông Trung Quốc, tôi đã chọn sự thật chưa rõ ràng.

Thời tiết Busan ấm hơn Seoul. Tôi xắn tay áo sơ mi dài tay mình đang mặc. Mấy người con trai đang gảy ghi ta trong một góc quảng trường ga và hát. Tầm phông “giúp đỡ người khó khăn” đựng đưa theo ngọn gió nhẹ. “A, a ta sẽ sống, chỉ cần mặt trời chiếu sáng, trong gió giữa trời và đêm, vượt qua

tiếng sấm và mưa và sẽ nhảy múa, ta sẽ tới đất nước của hạnh phúc”. Vừa nghe lời dạo nhạc của kèn harmonica tôi vừa chậm rãi bước. Cảm thấy thành phố phía Nam này lạ lẫm hơn cả thiên đường.

Taxi đi rồi dừng lại liên tục trên con đường hẹp và ngoằn ngoèo. Có một thời tôi đã thành tâm mong muốn được sống ở một thành phố khác không phải là Seoul. Những ngõ hẻm tôi chưa từng đi bao giờ là thứ nằm trong sự tưởng tượng của tôi. Để đứng ở một nơi không ai biết mình là ai có lẽ tôi sẽ có thể tái sinh thành con người mới hoàn toàn, vứt đi hình ảnh chán ngắt của tôi hiện tại. Nhưng trong lúc ngồi ghế sau taxi và đi qua những con đường giống như mê lộ, tôi biết rằng đó chỉ là những mộng tưởng hão huyền. Dù ở đây hay ở kia đều giống nhau. Con người là sự tồn tại đã được sắp đặt để cảm thấy được sự tan vỡ mộng tưởng trú ngụ nơi thể xác dơ bẩn.

Địa chỉ trong chứng minh thư của Kim Yong Shu là một quán ăn nhỏ gắn liền với nhà ở. Những mảnh giấy ghi tên các món thịt nướng, canh tương, cơm canh giá đỗ dán la liệt trên cửa kính. Tôi khẽ khàng đặt tay lên lên móc cửa đẩy ra vào. Cửa từ từ mở ra. Không có người khách nào. Người phụ nữ trung niên đang gà gât bên quầy tính tiền. Tôi tiến về phía bà và khẽ khàng hỏi.

— Ở đây có phải là nhà anh Kim Yong Shu không ạ?

Người phụ nữ từ từ thở ra:

— Đúng vậy, có vấn đề gì ạ?

Có vấn đề gì là sao? À tại sao tôi lại ở đây cơ chứ?

— Không biết anh ấy có nhà hay không?

Giây phút thốt lên câu hỏi như vậy tôi mới nhận ra rằng biết đâu đó cũng là lí do thật sự của việc tôi tới đây. Chỉ là tôi muốn xác nhận xem anh có ở đây thật không. Người phụ nữ chớp chớp mắt tỏ ý không hiểu tôi nói gì.

— À, cháu từ Seoul tới, cháu là bạn của anh Yong Shu.

Tôi không thể nói mình là vợ chưa cưới của anh được.

— Vậy có nghĩa là chú ấy giờ đang ở Seoul sao? Có thật vậy không?

Giọng nói sừng sốt của người phụ nữ xen lẫn với giọng của Je Il “được khai báo bỏ nhà đi năm 1994” liên tục khuấy đảo trong đầu tôi. “Chúng tôi mất liên lạc với chú ấy hơn mười năm nay rồi. Có lẽ giờ cũng chẳng nhận ra mặt nữa đâu.”

Tôi lấy điện thoại trong túi ra. Trong album ảnh thế nào cũng lưu giữ ảnh của Kim Yong Shu. Trong lúc tôi lục tìm trong folder thì người phụ nữ lẩm bẩm như nói với mình.

— Chú ấy vốn không phải là người chịu ở nhà... Mẹ chồng tôi đã chờ chú ấy mà không thể nhắm mắt được.

Tìm thấy rồi. Khi tôi đưa điện thoại ra định tự chụp thì anh đưa ngón tay hình chữ V lên trong một tư thế nghịch ngợm. Khoảng thời gian yên bình của chúng tôi được lưu giữ trong đó. Tôi chìa màn hình điện thoại về phía người phụ nữ, bà nhăn trán và chăm chú vào tấm hình, không nói lời nào. Không biết thời gian trôi qua đã được bao lâu, người phụ nữ lặng lẽ đứng dậy và bước vào bên trong.

Một lúc sau cô đi ra, trên tay là một tấm hình màu được phóng khổ A4. Đó là tấm hình chụp gia đình trong một đám cưới. Ngón tay trỏ của bà chỉ xuống tấm hình, đó là một người con trai trẻ trong bộ

quân phục đứng bên rìa hàng thứ hai từ dưới lên.

— Đây là chú Yong Shu.

— Khuôn mặt của Kim Yong Shu, không phải là khuôn mặt mà tôi biết.

Trên đời không có khuôn mặt nào giống nhau cả. Trên mặt người gồm mắt, mũi, miệng - chỉ có ba cái đó thôi mà sao mấy tỉ dân số trên thế giới này lại có thể mang những khuôn mặt khác nhau như vậy? Sự khác biệt và tính cách khác biệt nghiệt ngã của khuôn mặt vượt quá cả tỉ lệ của toán học làm tôi rúng động. Thế giới này đang sôi trào vô số những chuyện thần bí mà bằng đầu óc non kém của mình tôi không thể nào phán đoán nổi.

Tôi cúi đầu chào chị dâu của Kim Yong Shu và rời khỏi nơi đó. Đường trở lại Seoul xa vời vợi và âm u. Cho dù có một nguyên tắc ăn sâu trong não là không được tin những gì nhìn thấy trước mắt, vì cái sự thật còn nằm ẩn khuất bên trong sự việc, thì điều đó vẫn không làm tăng cho tôi được tí sức lực nào.

— Kim Yong Shu không phải là Kim Yong Shu.

Sự thật duy nhất và đơn giản ấy đã há miệng ra nuốt chửng tôi. Mặt trời đã lặn từ lúc nào. Hoàng hôn phía xa vượt qua cửa kính trong suốt của đoàn tàu cao tốc đang bám theo tôi một cách dai dẳng.

Mặc dù không muốn gặp ai nhưng tôi không thể từ chối người bạn đã tìm tới tận nhà.

— Chắc là do mạng Internet bị lỗi thôi. - Je Il an ủi tôi.

— Có thể có những chuyện như vậy. Vì cái tên Kim Yong Shu nhiều như cát trên bờ biển. Đúng không nào?

Je Il quay mặt sang phía Yu Hee chờ sự đồng ý. Yu Hee không giấu nổi sự thương hại.

— Giờ lại gặp phải cả những chuyện lạ lùng như vậy. Ngổ ời. Cậu suýt nữa là bị lừa rồi. Vậy còn không biết à?

— Người đó lừa Eun Shu cái gì mà cậu nói thế?

— Vậy nếu chuyện này không phải là lừa đảo thì là cướp hay hiếp dâm? Còn xấu xa hơn cả những chuyện đó ấy chứ. Nếu sống mà bị lừa cả đời thì sẽ thế nào?

— Sao cậu lúc nào cũng vậy nhỉ? Đã có chuyện gì chắc chắn đâu.

— Ôi, cậu cố chấp thế. Vốn lẽ những loại như vậy suốt cả cuộc đời dùng mặt nạ cừu và đùa cợt với những cơ hội phù hợp. Rồi đúng giây phút quyết định làm cho một vố và bỏ chạy. Oh Eun Shu! Cậu có cho anh ta vay tiền không đấy?

— Thôi cậu im đi, Eun Shu đang nẫu hết cả ruột lên đấy!

— Cứ cho nó nẫu ruột lên đi. Nó phải hiểu ra mới được.

Bạn tôi cụng ly bia và lời qua tiếng lại. Xin lỗi, nhưng những lời ấy không hề lọt vào tai tôi. Đã dốc hết cả ly bia vào bụng nhưng không hề cảm thấy say chút nào. Tôi chỉ chúi sâu vào đúng một sự nghi vấn.

Nếu Kim Yong Shu không phải là Kim Yong Shu... vậy người đàn ông định kết hôn với tôi là ai?

Theo Yu Hee thì đây là một quả lừa vĩ đại và cứ cho tôi là người bị lừa đi, vậy anh lừa tôi để nhận được điều gì? Mà không, đối tượng anh lừa không phải tôi mà là toàn bộ cuộc đời này. Kim Yong Shu, cái tên buồn bã, cái tên có nhiều thứ hai trên đất nước Đại Hàn dân quốc này, chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?

Một ngày 24 tiếng lúc nào cũng đến và đi giống nhau.

Sự thật về trái đất nơi tôi đang trú ngụ chỉ là một vì sao chuyển động dựa theo sự chuyển động có quy tắc tự nhiên làm tôi thấy rùng mình. Liệu Kim Yong Shu trong những khoảng thời gian bất di bất dịch hằng ngày cũng đang mở mắt, đánh răng, ăn cơm, nhìn trời và sống hay không? Đêm đến tôi không ngủ được. Nằm co ro trong căn phòng bật sáng điện, nếu có chợp mắt được một chút cũng không phải là giấc ngủ sâu và mấy tiếng sau lại choàng tỉnh dậy. Một tuần chậm chậm trôi qua. Trong khoảng thời gian đó có nhiều cuộc điện thoại của trưởng phòng Yang công ty tư vấn đám cưới. Chị ta cuống cuống lên, nói rằng nếu không đặt chỗ đám cưới bây giờ thì tình hình sẽ rất căng. Tôi chỉ biết trả lời “Tôi sẽ đặt sớm”, mà không hề nhắc một lời nào tới chuyện chú rể đã biến mất.

Mỗi sáng sớm tôi bắt đầu chạy bộ trong sân vận động trường tiểu học gần nhà. Thà như vậy còn hơn ngồi một mình thất thần trong căn phòng vào lúc trời chưa sáng hẳn. Buộc chặt dây giày và bắt đầu chạy hết sức. Chạy bao nhiêu đi chẳng nữa vẫn không có cảm giác ngạt thở. Suy nghĩ biết đâu tôi lại có tố chất của vận động viên chạy marathon chưa được phát hiện khiến tôi phì cười. Ai đó nói marathon giống cuộc đời chỉ là lời nói dối. Trong marathon với 42,195 km ta còn xác định được đích chiến thắng, điều này khác hoàn toàn với cuộc đời.

Chạy buổi sáng xong, trên đường quay về nhà tôi gom thư đang chất trong hòm thư mang lên phòng. Giữa những bức thư gửi hóa đơn thẻ tín dụng và quảng cáo mỹ phẩm có một phong bì vuông màu trắng. Ngoài phong bì không hề có dòng địa chỉ nào, chỉ là dòng chữ được viết tay bằng bút bi màu đen “Gửi Oh Eun Shu”. Dòng chữ bên trái hơi nghiêng nghiêng giống chữ của học sinh nam cấp hai khiến tôi có thể đoán được là của ai.

Tôi từ từ mở phong thư. Trong phong thư là vé xem bóng rổ, sáu giờ tối mai tại nhà thi đấu Jamsil. Chỉ có đúng một tấm vé.

Ghế khảm giả hầu như chật kín. Tôi tìm tới chỗ được ghi trong vé và ngồi xuống rồi nhanh chóng nhìn xuống sân đấu. Dù không phải là chỗ cao nhưng tầm nhìn vẫn bao quát được toàn sân. Tôi liếc mắt nhìn sang bên. Ghế bên cạnh vẫn trống. Tôi đã sống và không quan tâm mấy tới bóng rổ. Nơi này đối với tôi chỉ là trận đấu giữa đội áo xanh và đội áo trắng. Nhưng tất cả những người trong nhà thi đấu đều được chia thành hai nửa để cổ vũ cho đội mình. Giữa họ và tôi chỉ là những người xa lạ.

Áo trắng nhanh chóng ném bóng vào rổ ở khoảng cách vừa. Người xem cầm bóng bay trắng lúc này reo hò rất nhiệt liệt. Đúng lúc đó, có một người con trai lặng lẽ đi tới ngồi vào ghế trống cạnh tôi.

Người con trai đội mũ thật sâu để che đi khuôn mặt và mặc áo khoác màu xám đậm, khác hoàn toàn với trang phục thường ngày với âu phục cùng sơ mi trắng; nhưng cho dù anh có mặc áo nào đi chăng nữa tôi vẫn nhận ra ngay được. Giây phút tôi quay đầu, anh thì thảo thật khẽ:

— Em cứ xem bóng rổ đi, đừng nhìn mặt anh.

Âm thanh nhỏ và bị đè nén. Bất giác sống mũi tôi cay cay. Tôi làm theo lời anh nói, không nhìn mặt anh, và không rời khỏi sân đấu. Trọng tài tuyên bố phạm luật. Áo trắng phản ứng dữ dội. Anh và tôi, ngồi bên nhau và đang cùng nhìn về một hướng. Nơi đây, cùng với vô vàn những con người ních chặt trong sân đấu này, chúng tôi không chào hỏi nhau câu “vẫn khỏe chứ?” cho phải phép.

— Nếu có thể làm cho thời gian quay trở lại, có một khoảnh khắc anh muốn trở về. Giây phút Eun Shu nói chúng ta hãy kết hôn, nếu có thể quay trở lại lúc đó...

Trên đời này có những thổ lộ dù ta không thích nghe nhưng bắt buộc ta phải nghe. Tôi nghiêng chặt răng:

— Nếu được như vậy... anh sẽ nói thế này. Thật sự xin lỗi em. Anh không thể kết hôn với Eun Shu được.

Quả bóng do đội áo xanh được ném phạt bật vào thành rổ và bật ra.

— Anh không đủ tự tin để nhìn mặt em. Có thể là mãi mãi...

...

— Nhưng anh nghĩ rằng lúc này cái gọi là thổ lộ có thể không phải là để giải thích cho người khác hiểu.

Quả ném phạt thứ hai vẽ thành hình parabol đẹp mắt và bay vào trong rổ.

— Mặc dù câu chuyện không mấy thú vị nhưng em có thể nghe được không?

Mãi ngần người ra đời theo quả bóng hạ xuống và bị nuốt vào lưới, tôi đã không trả lời được.

— ...Anh sinh ra tại một thành phố có dòng sông nhỏ và nhiều nhà máy. Thời còn rất nhỏ, anh thường ra sông chơi. Bởi ra đó mới thấy dễ thở. Hồi mười bảy tuổi, vào một đêm rất nóng nực, anh cùng mấy người bạn uống rượu ngoài sông. Đứa nào cũng say, và xảy ra trận cãi vã mà không rõ nguyên nhân. Và rồi... tai nạn xảy ra.

Áo trắng nhanh chóng rẽ bóng và tiến lên vượt qua sân đấu.

— Đó là một đứa bạn gây khăng khiu và cao lộc ngọc. Nó là trung tâm của đội bóng rổ và luôn nói rằng cảm giác trái tim đập nhộn nhịp sau mỗi trận đấu rất sung sướng... nó là đứa như vậy đấy.

Áo xanh hết tốc lực chạy cùng tốc độ lời nói của anh. Anh ngừng lời.

— ...Ngày đó, không biết thế nào mà anh lại đẩy nó.

Tôi không đủ dũng cảm để nhìn khuôn mặt anh.

Hai mươi tuổi, anh bị giam và bị đánh đập, mấy năm sau khi ra ngoài mới biết sự thật rằng bên ngoài là một nhà tù lớn hơn. Ngay cả việc sống bình thường bằng cái tên của chính mình cũng không thể.

Giây phút ngắn ngủi, bóng từ tay áo trắng chuyển sang tay áo xanh.

— Những xác chết của cuộc đời, mà không, điều khủng khiếp hơn đó là không thể tha thứ được

cho bản thân mình, không phải, không thể công nhận sự tồn tại của bản thân mình được. ...Anh muốn tìm tới để cầu xin nó tha thứ, nhưng cũng không có mộ của nó nữa.

— Đã có lần anh treo cổ định tự tử... nhưng giây phút ngạt thở, tay đang treo cổ mình theo lại theo phản xạ nói lỏng dây ra. Bởi con người là sự tồn tại đau khổ như vậy đấy... có thể, lúc đó thật sự anh đã chết đi rồi.

Áo xanh, đứng ở một địa điểm không mấy khả quan và ghi 3 điểm. Đó là động tác không hề có sự sơ sẩy.

— Nếu có thể, anh muốn thay đổi hoàn toàn từ đầu xuống chân, muốn loại bỏ sự tồn tại của mình, thay hết luôn cả đến máu nữa.

Bóng hướng tới mục tiêu và bay một cách chính xác.

— Khi đi lang thang không phương hướng anh đã gặp một người và người ấy nói rằng muốn từ bỏ bản thân mình, không muốn quay trở lại thế giới con người. Lúc đó, đáng lẽ anh không được làm như vậy... nhưng anh đã không nén nổi ham muốn của mình.

Dường như do sự la hét của khán giả khiến cho tiếng anh bên cạnh mà có cảm tưởng như đang nghe từ một nơi rất xa.

— Mười năm, anh đã sống mười năm như vậy. Có lúc nào đó anh đã tin rằng mình từ từ đang biến thành một tồn tại khác. Anh đã nghĩ rằng mình đã được tái sinh... Đáng lẽ phải dừng lại, nhưng anh đã không thể làm như vậy.

...

— Anh cố gắng sống để không nổi tội trước bất cứ ai. Cố gắng để không gây hại cho bất cứ ai. Anh tưởng rằng mặc dù đang dối lừa cuộc đời nhưng thật tâm không dối ai thì điều đó không có tội gì cả.

Trọng tài thổi một hồi còi dài.

— Mặc dù biết sự kết thúc đang tiến tới... nhưng anh đã quá tham vọng.

...

— Mặc dù biết không nên tiến thêm nữa.

...

— Có lẽ anh nghĩ nếu cùng với Eun Shu, thì anh cũng sẽ trở thành người mạnh mẽ như em.

Trong thế giới của không khí nóng bỏng và dậy tiếng hoan hô, giữa tiếng vỗ tay và la hét, chỉ hai chúng tôi đang im lặng cô lập trong bức tường kính. Cuối cùng anh chậm chậm nói:

— Tên anh không phải là Kim Yong Shu.

Bốn bề như tối lại.

— Anh sẽ không nói lời cầu xin em tha thứ. Thành thật xin lỗi em.

Tôi đã rời cảm thấy anh đang định đứng dậy.

— Vậy rồi sao?

Tôi vắt hết sức lực còn lại và chỉ lăm bắm được có vậy. Với tôi, giọng nói như bị nghẹt thở của mình nghe rất xa lạ nhưng không biết nó sẽ vang lên thế nào trong tai anh... Nhưng, vậy bảo tôi phải

làm sao đây? Giờ đây anh lại xuất hiện, tại sao và anh muốn phá hủy điều gì?

Anh Yong Shu, Kim Yong Shu thật sự đã quay lại.

Người con trai nhìn thấy trong tấm hình ở Busan, Kim Yong Shu, tôi hoàn toàn không nhớ nổi hình dạng khuôn mặt ấy.

... Anh ấy nói muốn tìm lại tên của mình.

Trong cổ họng cứ muốn trào lên cái gì đó nóng bỏng. Trong khoảnh khắc tôi nhắm và mở mắt, anh biến mất không nhìn thấy đâu. Tôi đã không thể đứng dậy nổi cho đến lúc trận đấu kết thúc. Không thể biết được đội nào đã thắng.

Tôi len lỏi khỏi dòng người ra ngoài. Trong lúc bị đẩy qua lại giữa những người lạ mặt, tôi cố nín thở. Tôi đi tàu điện ngầm và xe bus trở về. Vào siêu thị trước nhà, tôi trong tủ lạnh ra chai nước 500 ml. Không tính tiền mà cứ thế dốc ngược chai vào miệng. Khi uống được một nửa thì nước trong miệng tôi trào ra. Dòng chất lỏng lạnh và trong nhỏ giọt xuống sàn như những mảnh vỡ thủy tinh.

Lúc này liệu tôi có thể làm được gì. Gọi điện thoại cho sở cảnh sát và báo cảnh? Vì sự công bằng xã hội? Đột nhiên tôi nhận ra rằng chuyện này nếu có là tội phạm hay màn kịch lừa đảo thì cũng chẳng có vấn đề gì. Anh ấy có là kẻ giết người hay kẻ cướp đeo mặt nạ thì có vấn đề gì? Kết cục, cái đột nhiên dội đến với tôi cũng chỉ là thêm một kết thúc của một tình yêu mà thôi. Tất cả lại một lần nữa bị phá hủy.

Hầu như tất cả tình yêu trên đời này nếu không phải là kết thúc buồn thì sẽ có kết thúc hạnh phúc, nếu không phải kết hôn thì là ly biệt. Và trong hầu như mọi cuộc kết hôn trên đời này rất cần chứng cứ của những điều giống như tình yêu. Ba mươi hai tuổi, mùa xuân, trong cuộc đời tôi cần một sự đột phá mãnh liệt. Anh ấy nhìn giống như người đàn ông duy nhất có thể đưa tôi đến một nơi an toàn và vững chắc nhất. Tình yêu của tôi dành cho anh đã là một minh chứng để bước an toàn tới thế giới đúng đắn. Sau khi miệng tôi phát ra từ kết hôn, đã có một nghịch lý rằng tôi phải yêu anh hơn nữa. Dù có chết đi sống lại tôi cũng chưa bao giờ tưởng tượng ra tình huống dù lấy tiêu chuẩn là “Kim Yong Shu” nhưng bản thân tiêu chuẩn đó chỉ là sự vô nghĩa. Tôi đã nghĩ việc sống quá dễ dãi. Chính vì vậy mà tôi đang bị đời sống trả thù một cách dã man. Nếu bây giờ tôi bất hạnh, nếu thấy rùng mình với sự phản bội và khủng hoảng thì điều đó cũng không phải là do sự nói dối của anh, chỉ bởi vì có điều gì đó vô cùng chắc chắn mà tôi đang mong đợi đột nhiên tan chảy không để lại dấu vết.

Tên của anh có là Kim Yong Shu hay Kim Shu Yong, hay Hong Gil Dong thì anh chỉ là một con người cao hơn tôi một gang tay rưỡi, khi cười thì mắt chỉ như nửa vành trăng, bên má phải có ba nốt ruồi. Tất cả những dữ kiện về ngoại hình của một con người, sau khi người đó biến mất, liệu có khả năng những điều đó có giúp ta cảm nhận được tình cảm giống như trước đây đối với người đó hay không?

Một người theo chủ nghĩa lãng mạn khuyên rằng “Việc người đó là ai quan trọng lắm sao? Người đó có đột nhiên trở thành một con người khác đâu.” Người theo chủ nghĩa hiện thực thì nhạo báng rằng

“Đây là vấn đề của sự chân thật. Sau này bạn có thể không nghi ngờ người ấy được không? Bạn sẽ bán linh hồn cho quỷ dữ hoặc sẽ phải sống trong địa ngục.”

Rất lâu sau mới thấy gối tôi run rẩy. Tôi bị nhót trong tầng tầng lớp lớp vực thẳm và bước đi với đôi chân trần trong không gian trống rỗng.

PHẦN IX

BẾN ĐỖ, SEOUL, 2006

1

Cho đến ngày 5 tháng 6 năm 2006. Những chuyện đã xảy ra nếu nói nhiều thì là nhiều, nói không nhiều thì không nhiều.

Bố mẹ tôi đang tích cực thương lượng vấn đề ly thân. Căn chung cư hơn 100 mét vuông mà hai người chung sống đã được chia làm đôi.

Cũng may, không đi tới ly hôn cũng là phúc bảy mươi đời rồi. Cứ thử nghĩ xem nếu các cụ ra tòa án, con cái thật sự sẽ thối mặt, không biết phải làm thế nào.

Nhận xét của anh tôi trước bất kì sự kiện nào hình như chỉ có hai điều đó, là thối mặt và không thối mặt. Sợ anh bẽ mặt nên tôi gật đầu thật mạnh.

— Con ranh, nhưng nói chung tính cũng tốt đấy. Bố mẹ có như thế thì cô cũng chẳng gì phải xấu hổ cả. Tự tin ngẩng cao đầu, ăn uống đầy đủ, nếu có đứa nào làm cho cô bị tổn thương vì điều đó thì kéo tới chỗ anh, anh sẽ đề cho nó bẹp dí.

Anh tôi giờ nắm đấm lên đe dọa như cậu học sinh cấp hai muốn an ủi chị gái, em gái mình. Tôi chỉ cho bố cách vo gạo và đổ vào nồi cơm điện. Bố tôi hưng phấn “Chuyện dễ ẹt như vậy mà sao mấy bà phụ nữ ca thán ghê gớm thế.” Tôi không chuyển lời đó tới mẹ. Cũng không hỏi mẹ có gặp lại chú Kimpo hay không. Khi tôi khó khăn nói rằng “chuyện kết hôn để từ từ con suy nghĩ lại” thì mẹ tôi chỉ nói một câu rất lạc đề “Mũi con gái mẹ đẹp thật đấy” mà không cần vặn điều gì nữa cả. Mẹ nhìn giống như người đang biết rõ rằng ngay từ đầu đám cưới đó đã không thành rồi.

Chia tay mẹ, tôi lên tàu điện ngầm để tới dự lễ khai trương thế giới Ugochi của ông An. Hai ngày trước không ăn uống gì cho đầy đủ, bụng tôi liên tục sôi réo như bị nhào lộn vậy. Mới đầu là đau phần thái dương bên phải, đầu ong ong như bị chim gõ kiến nghịch ngợm chui vào mỗ liên tục. Sau đó tới ngón chân cái bên trái. Nhức nhối khó chịu như phần móng chân chưa cắt đâm vào thịt. Rồi sau đó tới xương lưng, đầu gối, tới ngực bắt đầu lên cơn đau rồi tỏa ra khắp cơ thể. Và tôi tự nhận thấy trong toàn bộ cơ thể nhỏ bé của mình như có vô vàn điểm kim châm, tất cả những điểm đau đón ấy đều nói lại thành một đường.

Thế xác con người không biết yếu ớt đến mức nào, dễ vỡ đến mức nào. Thế xác và tâm hồn bắt buộc ràng buộc nhau thân thiết đến mức nào. Tôi liên tục gửi tín hiệu này khác tới linh hồn và thế xác mình, muốn xác nhận xem cơ thể gọi là “Oh Eun Shu” kia có đang hoạt động một cách bình thường hay không. Lần này lại thấy bị nấc cục. Trong tàu điện ngầm, tôi bịt miệng lại và mồ hôi chảy ròng ròng thì

một cô đang ngồi bên cạnh tôi đột nhiên đứng dậy. Cô nắm cổ tay tôi và ấn tôi ngồi xuống chỗ mình.

— Mới lần đầu có con đều như vậy đấy! Khi hết những triệu chứng này là có thể ôm được đứa con của mình được rồi.

Tôi không biết từ lúc nào nước mắt mình ngân ngấn. Đương nhiên cảm thấy mình có tội và nguy trang thành phụ nữ có thai và khuyu người xuống ghế.

Nhà hàng của ông An được trang trí tinh tế, sang trọng. Khiến tôi tưởng đó không phải là nhà hàng Ugochi mà là nhà hàng Ý. Lại nhớ đến ngày chuyển bản phim in cuối cùng của cuốn sách viết về Ugochi tôi đã làm trong một thời gian. Tên sách được chọn là “Ugochi Hollic.”

— Chị ra làm riêng rồi à? - Nhân viên xường in mà tôi quen biết hỏi tôi.

— Vâng, đại thể là thế. - Tôi gãi đầu đáp ứng.

— Danh thiệp của chị đâu?

— Vẫn chưa có.

— Ê, đây là quà chúc mừng lập nghiệp của chị nhé! Miễn phí cho chị đó. Tên công ty là gì ạ?

Sự tập kích bất ngờ. Tôi cũng đáp bừa:

— Oh Eun Shu, công ty biên tập Oh Eun Shu.

— À, hay đấy. Thấy đầy sự tự tin.

Tự tin? Xấu hổ đấy, nhưng nếu không nói “công ty biên tập Oh Eun Shu” mà có khoe khoang lập tập đoàn đi chẳng nữa thì cuộc đời tôi vẫn chỉ chán ngắt.

— Công ty biên tập Oh Eun Shu, giám đốc là Oh Eun Shu đúng không ạ?

Cậu hỏi lại, thật kì lạ là tôi cũng đang gật gật nhẹ cái đầu. “Ugochi Hollic” đã được chuyển phát nhanh tới nơi khai trương của Ugochi World. Mặc dù tôi đã chỉnh sửa rất kĩ càng nhưng ở dòng thứ 12 trang 7 đã có một lỗi nhỏ. Đáng lẽ phải là từ “trở”, tôi lại viết thành “trả”. Tôi suy nghĩ rất nhiều nhưng không thể không nói cho ông An biết. Dẫu sao tôi cũng không muốn hoàn thành dự án đầu tiên với cái tên “Oh Eun Shu”, vốn không ai biết đó là ai, một cách không rõ ràng.

Ông An mở đôi mắt ti hí:

— Trả à? Trả tiền hay trả ơn vậy?

— Em xin lỗi.

— Có sao đâu, đành phải vậy thôi. Hay bớt một ít số tiền đã hứa trả cho em nhé?

— Sao ạ? ...Vâng!

— Ôi, để khuôn mặt bí xị ra như vậy lại khiến lòng anh yếu đuối đi đấy!

...

— Trừ cái đó ra tất cả đều được lắm. Giám đốc Oh. Tuyệt hơn cả điều tôi đã mong đợi đấy.

Từ “giám đốc Oh” lần đầu tiên được nghe thấy không những không làm cho tôi ngây ngất mà khiến tôi nổi hết cả da gà.

— Tới khai trương nhà hàng thì phải ăn một bát canh Hechangkuc rồi hãy về chứ?

Không kịp để cho tôi từ chối, ông kéo tôi vào chỗ ngồi. Vào quán của người ta thì không thể nói rằng “Thật ra em không thích Ugochi lắm”. Cũng không đủ thời gian lấy cớ rằng bụng dạ không tốt, bát canh Hechangkuc bốc khói nghi ngút đã ở trước mặt tôi. Tôi nhắm tịt mắt và xúc một thìa đưa lên miệng. Nước canh ngọt và nóng tỏa khắp miệng tôi mềm mại... Ngon quá!

Không biết chuyện gì đã xảy ra? Không biết từ lúc nào, tôi luôn nghĩ rằng mình không thích Ugochi. Ugochi canh tương, Ugochi canh sườn bò, Ugochi xào, tất cả những món ăn liên quan tới Ugochi tôi thường cố tránh không gọi ăn bao giờ. Biết đâu chính vì thế tôi đã sống mà mất đi cơ hội để biết tới vị ngon thật sự của Ugochi. Nhân ngày hôm nay chắc phải loại bỏ Ugochi ra khỏi danh sách món ăn không thích mới được. Con người có thể thay đổi từng chút một như vậy sao?

— Thế nào?

Mặt ông An đầy vẻ chờ đợi. Tôi giơ ngón thẳng ngón cái tay lên:

— Nhất đấy ạ!

Ông An cười thật tươi như một đứa trẻ:

— À, thế nào rồi, với cái cậu thanh niên hồi ấy?

Tôi không biết phải trả lời thế nào. Ông chắc lừa ra vẻ hiểu biết.

— Lúc này đâu phải lúc ngồi yên đâu. Để xem nào. Có nhìn cậu trai trẻ đeo kính đẳng kia không? Cậu ấy là người chịu trách nhiệm làm nội thất ở đây. Tuổi khoảng ba mươi mấy nhỉ? Thế nào, nếu em quan tâm thì gặp một lần...

Hướng mà ông An vừa hát hàm có một người con trai đang ngồi đó. Chỉ cần nhìn qua cũng thấy ấn tượng, có vẻ ngay thẳng và đứng đắn. Cậu đang lau miệng bằng khăn giấy. Nhìn hành động ấy tôi suýt phì cười. Bằng bất cứ phương thức nào thì thời gian vẫn nối đuôi nhau trôi đi. Những tiếng nắc cụt không biết đã biến mất từ lúc nào.

Tôi đã mua một cái xe bằng tiền ông An gửi cho. Đó là chiếc xe Matiz xuất xưởng tháng 12 năm 1999, màu đỏ, đã chạy hơn một trăm ngàn km một chút.

Khi mua xe cũ cứ tưởng phạm vi lựa chọn sẽ hẹp đi và dễ dàng hơn, nhưng có quá nhiều cái phải chọn nên hóa ra cũng vẫn khó khăn. Nơi bán khuyên tôi nên chọn một chiếc xe tốt hơn ở phần số km đường chạy hoặc năm sản xuất, nhưng không hiểu sao tôi rất vừa lòng với cái này. Giờ đây khi thích thứ gì đó tôi chẳng cần phải căn vặn lí do nhưng nếu phải đưa ra lí do thì tôi lại có cảm tình hơn đối với đứa trẻ sinh vào cuối những năm 1990 hơn là năm 2000.

Mặc dù đã mấy lần gấp gáp học lái xe đường, nhưng lần đầu tiên nhận xe và lái về nhà tất nhiên tôi đã rất lúng túng. Sau khi vận hết công lực và tới được ngõ hẻm của “Snowu palace” tôi mới phát hiện ra chẳng có chỗ đậu xe nào phù hợp. Chạy vòng vòng trong khu năm lần mới tìm ra được một chỗ có thể cho xe vào được. Hồi mới ra ở riêng và tới phòng 205 của “Snowu palace”, tôi vẫn không tin được rằng ở Seoul mệnh mông này lại có một chỗ để dành cho riêng tôi. Chiếc giường cá nhân cũng rất nhỏ nhưng rất vừa người tôi khi nằm xuống. Cũng như tôi hồi đó, cái xe này giờ đây đang đỗ đúng

vạch trắng một cách yên bình.

Tôi tắt máy và quyết định không gắn máy chỉ đường. Bởi chỉ cần tưởng tượng tôi đang bị theo dõi trên bất cứ hướng nào khi đang di chuyển cũng đã thấy mất hồn và sợ hãi. Nếu người con trai “Kim Yong Shu” ở bên cạnh tôi cũng sẽ nở một nụ cười đồng cảm.

2

Con đường nhìn qua bản đồ xa vời vợi. Tôi không định nơi đến cho chuyến đi đường dài đầu tiên của mình và cứ thế xuất phát, nói thế có vẻ như dối trá, nhưng từ lúc ra khỏi nhà tôi đã không nghĩ trong đầu mình cái địa danh Hongcheon.

“Khi không chịu được và thấy khổ sở thì gọi điện thoại cho mình cũng được chứ?”

Đúng lúc căng thẳng với mạng lưới giao thông nhỏ và khó chịu thì giọng nói đó vang ù ù bên tai. Lời của The Oh nói nếu khổ đau sẽ tìm đến tôi khiến tôi cũng muốn hiểu rằng nó mang ý nghĩa khi tôi khổ sở tôi cũng có thể tìm cậu. Nhưng tôi không thể làm như thế. Tôi không muốn trở thành người con gái sau khi chuyện kết hôn bị đổ bể lại tìm đến bạn trai cũ để nhận sự an ủi. Chẳng phải vì nó không phải là chuyện đáng được tán dương mà chỉ vì tôi cảm thấy sợ khi gặp lại The Oh, tâm tưởng mình sẽ muốn thời gian quay trở lại.

Giờ đây đã tĩnh tâm được mức độ nào đó rồi chăng? Trong từng ngõ ngách của cơ thể các cơn đau đã hoàn toàn biến mất, vậy thì ít nhất tôi cũng đủ tự tin để không vùi đầu vào ngực cậu mà òa lên nức nở. Tôi không biết lí do thật sự của việc mình muốn tới thăm cậu bé ấy. Có lẽ tôi muốn xác nhận và muốn được xác nhận. Xem rằng sự tồn tại thực tế của “Yun The Oh” sẽ không bốc hơi đi đâu mà hình ảnh tôi đã từng biết vẫn còn ở nguyên vẹn nơi đó.

Đi qua Yang Pyong, tôi gọi điện thoại. The Oh tỏ ra vô cùng kinh ngạc:

— Có chuyện gì không?

— Không, chỉ tình cờ thôi, có việc đi qua đây.

— Thật sự mình đang tới đây à?

— Ừ.

— Làm sao bây giờ, mình có nhiều thời gian không?

— ... Ít thôi, không nhiều lắm!

— Làm sao đây, giờ đang bắt đầu vào quay phim nên tớ không thể rời đây được. À, vậy mình tới đây được không?

Để tới Hongcheon tôi phải chạy thêm 30 phút nữa. Không thể tăng tốc độ ở con đường một làn xe đèo dốc mà chỉ biết bóp phanh liên tục. Chiếc Korando màu xanh đang chạy đằng sau bóp còi inh ỏi và liên tục chiếu đèn. Tóc tôi dựng ngược và lưng ướt đầm mồ hôi.

Có đủ loại xe trong bãi đỗ xe tòi tàn của nơi câu cá, từ mấy chiếc xe bốn chỗ, xe bus, xe Mec và

Zip nhập ngoại đồ cạnh nhau. Trường quay được bố trí gần bờ sông đông người hơn tôi tưởng. Mấy nhân viên hỗ trợ mặc áo sơ mi đen giống nhau đang di chuyển rất có trật tự. Việc phải đi tìm chỉ một người mà tôi biết trong đám người này gần như là không thể. Ai là The Oh? The Oh là ai? Ánh nắng mặt trời chói chang rọi thẳng xuống đỉnh đầu tôi. Để tìm ra The Oh bằng chính sức lực của mình, tôi căng mắt ra nhìn.

Thật may là tôi đã phát hiện ra The Oh đang nói chuyện với ai đó phía đằng kia. Tôi không biết cậu bé có thể biểu hiện một vẻ mặt nghiêm túc và nghiêm trọng như vậy. Trong thời gian qua, tóc cậu đã dài thêm và có vẻ đã có da có thịt. Tôi mở tròn mắt và lặng nhìn cậu rất lâu. Không biết có phải kia là người tôi đã quen không?...

The Oh quay đầu lại phía tôi. Mãi cậu mới nhận ra tôi và chạy lại. Nụ cười rất quen thuộc. Tôi cảm thấy thật yên tâm. Chúng tôi bắt tay nhau. Người đưa tay ra trước không phải là tôi. Có một cảm xúc hờn dỗi mơ hồ nhưng rồi tan đi rất nhanh.

— Hình như mình bận lắm!

— Mấy ngày trước thời tiết không tốt lắm nên cứ phải dừng lại mãi. Hôm nay có ánh nắng mặt trời nên phải quay thật nhanh.

Không biết có phải do dưới ánh nắng mặt trời hay không mà biểu hiện khuôn mặt và giọng nói vô cùng hân hoan. Trên áo sơ mi nơi ngực cậu bám một vệt tròn mờ. Vệt tròn ấy làm sao mà có nhỉ? Giờ đây tôi vĩnh viễn không thể nào biết được.

— Tớ đã đến thật đúng lúc. Nhìn mình thay đổi tốt lên đấy.

Tôi đã nói thật lòng.

— Không biết có phải do sống điều độ hay không mà cứ lên tục mập lên.

The Oh vừa xoa xoa cằm mình và cười ngượng ngịu. Tôi cũng yên lặng cười theo. Ánh mặt trời rất chói chang nhưng nhiệt độ gió sông thổi mạnh chạm vào tay tôi không hiểu sao rất lạnh.

— Sống thế nào?

— Tớ à?

— Vậy còn ai vào đây nữa?

— Vậy sao. Tớ sống ổn. À, cho mình cái này này.

Tôi lôi trong ví ra tấm danh thiếp “Công ty biên tập Oh Eun Shu, đại diện Oh Eun Shu” và đưa cho cậu. Cái này biết đâu lại chẳng là lễ trao tặng tấm danh thiếp đầu tiên của tôi.

— Oa, cuối cùng thì mình cũng mở công ty riêng rồi.

— Nói mở công ty riêng thì hơi khoa trương quá. Bắt đầu cũng được lâu lâu rồi nhưng vẫn chưa khai trương.

— Chắc chắn sẽ tốt thôi, đương nhiên là vậy rồi!

Đúng lúc đó nữ nhân viên trong tay cầm kịch bản vội vàng tiến tới chỗ chúng tôi. Tôi lặng lẽ tránh sang bên cạnh. Nội dung hai người đối thoại không lọt vào được tai tôi. Có vẻ như cô bé chừng hai mươi hai tuổi. Làn da non tơ không có dấu vết của trang điểm, thân hình thanh mảnh của cô bé tươi non như một búp măng non. Lạ thật. Tôi không hề ghen tị dù là chỉ bằng móng tay về tuổi trẻ rực rỡ của cô

ấy.

— Làm sao bây giờ nhỉ? Việc chuẩn bị cho cảnh sau có vấn đề thì phải. Mình ở đây xem quay phim nhé! Bốn giờ tứ sẽ quay lại.

Tôi hướng về phía cậu và mỉm cười thật tươi. The Oh đặt nhẹ tay lên vai tôi rồi hạ xuống. Tôi hỏi như không có gì khi cậu quay lưng đi.

— À, ngày 5 tháng 6 mình làm gì?

— Ngày 5 tháng 6? Còn một tuần nữa, chắc vẫn trong thời kì quay phim thôi.

Cậu vội vã chạy đi. Tôi lặng lẽ nhìn phía sau cậu. Chữ “Staff” màu trắng in đậm sau lưng áo đen. Là giây phút mà tôi cảm thấy một sự thực rất mơ hồ rằng người con trai có tên là The Oh lại là một “Yun The Oh” nữa mà tôi không thể biết tường tận mọi góc ngách.

The Oh vừa rời đi thì buổi quay phim lại bắt đầu. Đó là cảnh nam diễn viên và nữ diễn viên lờ qua tiếng lại. “Anh sẽ hỏi lần cuối cùng. Vào thời gian đó em đã làm gì?”. Giọng người con trai âm u. “Anh lúc nào cũng vậy, tại sao anh không tự tin thế?” Giọng người con gái sắc nhọn như dao. Cả hai người đang nói với nhau bằng ngôn ngữ của thế giới khác. Tôi đứng nép vào một góc, ngây người nhìn động tác của diễn viên. Họ diễn đi diễn lại một tình huống. Đạo diễn sẽ chọn một trong nhiều cảnh giống nhau ấy để ghép vào khoảng thời gian mà mình đã sáng tạo. Chuyện không thể có trong cuộc đời thực.

Phải sáu, bảy lần lặp đi lặp lại cuối cùng cảnh đó mới kết thúc. Còn rất lâu mới đến thời gian The Oh hẹn. Tôi lặng lẽ bước đi. Vừa ra khỏi khu quay phim thì gặp cô gái lúc nãy.

— Chị định đi à? Anh The Oh chỉ một chút nữa sẽ ra thôi.

— Tôi có việc gấp phải đi.

Mặc dù là lời nói dối nhưng tôi không cảm thấy tội lỗi.

— Chị là người nhà của anh ấy đúng không ạ? Trông hai người rất giống nhau.

Tôi chợt muốn biết biểu hiện của cô bé gái này sẽ như thế nào nếu tôi nói mình là người yêu cũ. Nhưng thay vì trả lời tôi chỉ cười mỉm chi. Tôi cũng đã qua tuổi ấy. Khi đó tôi cũng chẳng mừng trọng tới cái tuổi ba mươi hai đang mỉm cười đợi mình, cũng giống như tôi không thể đo đếm được nụ cười, tiếng thở dài, nỗi buồn, niềm vui trong bản thân tôi khi ở tuổi bốn mươi hai.

Theo luật phân chia của tổng điều tra dân số chắc chắn tôi sẽ trở thành “nữ giới chưa kết hôn tuổi ba mươi cư trú tại Seoul”. Nếu cứ như thế này quay trở lại Seoul, gặp tên lái chiếc Korando lúc nãy và làm một trận rồi giết anh thì chắc chắn báo chí sẽ giật tít rằng “Một phụ nữ tuổi ba mươi bất ngờ giết người”. Và biết đâu sẽ có cột phân tích trạng thái tinh thần bất ổn định và ích kỉ của phụ nữ lớn tuổi chưa kết hôn và thể hiện sự lo lắng vì tình trạng hiện nay.

Nhưng dần dần càng cảm thấy bất an. Tôi có thật là ở tuổi ba mươi hai hay không? Ai là người định ra cái tiêu chuẩn giống tuổi ba hai, tiêu chuẩn của cách nghĩ mang đặc tính tuổi ba hai? Khi gặp phải một sự kiện to lớn làm đảo lộn cuộc sống đời thường của một cá nhân thì định kiến mang đặc tính tập thể như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả. Có dựa vào quy phạm của tập thể và nghĩ đầu đầu nhưc óc thì cũng chẳng có lời giải đáp nào. Với tôi, một vật thể duy nhất trong vũ trụ chỉ cần một cái gai nhỏ như

hạt bụi đâm vào ngón chân út cũng phải chịu đựng một mình và cô đơn lẫn lộn trong căn phòng bé nhỏ.

“Xin lỗi vì không đợi được. Tớ sẽ đợi phim ra. Chúc khỏe nhé!”

Tôi gửi tin nhắn cho cậu trong xe. Không biết cảnh long take dài đằng đặc đã kết thúc chưa?

Vừa bước vào nhà, tôi bắt đầu lục hoi học bàn. Không thể né tránh mãi thế này được. Trong học bàn đầy các món đồ linh tinh. Giữa các loại thuốc không rõ công dụng, dây buộc tóc đủ các màu, đồng xu mười won, bút bi hết mực, tôi tìm ra được danh thiếp của Kim Yong Shu. Tấm danh thiếp với hình con mèo màu xanh lục ngồi chễm chệ. Đại diện của Green Cat Kim Yong Shu. Lần đầu tiên tôi mới biết địa chỉ mail của anh được bắt đầu là “onthesea”. Bước chân trần trên mặt biển sẽ có cảm giác gì nhỉ? Tôi bắt đầu viết mail cho người con trai trên mặt biển.

Anh Yong Shu!

Không biết cái tên giấu kín kia là gì? Nó chẳng qua cũng chỉ là một cách thức mang tính quy ước mà thôi. Với em, anh Yong Shu ngay từ đầu đã là Kim Yong Shu thì theo sự quy ước của chúng ta, theo cách của em, em sẽ gọi như vậy.

Anh không biết phương châm của em là “Give and Take”^[50], đúng không nào? Em không thích đơn phương nghe bí mật của ai đó bởi có gì đó rất nặng nề. Vì thế em sẽ nói cho anh một bí mật.

Em mong muốn trở thành nàng tiên cá.

Em mong được thay thế hai chân bước lộc cộc trên mặt đất thành những cái vây, mong muốn một mình tùy ý bơi trong lòng biển cả.

Em tưởng rằng chỉ cần né tránh những khe hồng của cuộc đời này một cách tinh ranh thì sẽ không phải chịu một trách nhiệm nào cả. Em tưởng rằng em có thể trì hoãn được thời gian trở thành người lớn - thời gian mà em sẽ phải hoàn toàn chịu trách nhiệm cuộc đời mình.

Nhưng em cũng không thể quẳng đi được nỗi e ngại. Cứ như vậy, nếu có vấn đề sẽ mãi mãi không thể leo lên được đất liền. Ai cũng sống và tạo nên một cái gốc vững chãi, còn bản thân mình sẽ già đi và ngoi ngóp trong nước, nàng tiên cá già, Peter Pan già... chỉ cần tưởng tượng như vậy thôi cũng thấy rợn tóc gáy.

Vừa muốn chạy trốn lại vừa muốn ngồi im, không thích cảm giác cô đơn và không thích phải chịu trách nhiệm. Có vẻ như em lúc nào cũng chỉ nửa nạc nửa mỡ, không thể làm thế này hay thế khác trước hai ngã rẽ.

Khi đó em đã gặp anh, không phải là em không thích anh. Nhưng có thể ôm vòng eo cứng cáp của anh và ngoi đầu lên! Mong muốn nổi lên khỏi mặt nước một cách hoàn hảo lại càng lớn hơn nữa.

Giờ nghĩ lại mới thấy lạ. Việc trưởng thành của mình, em lại cố gắng làm cho nó trở nên bình thường như bao người khác. Chẳng phải cứ lên khỏi mặt nước là sẽ trở thành người lớn, hay cứ ở trong nước thì sẽ ngăn cho mình không thể trở thành người lớn.

Em vẫn không biết thật sự mình muốn gì. Cứ chăm chỉ nhìn quanh thì lúc nào đó chắc sẽ tìm thấy được, nếu không tìm thấy thì cũng đành phải vậy thôi.

Anh là người rất ấm áp. Cho dù ai có nói gì em cũng vẫn muốn nói với anh rằng không phải bởi cái tên “Kim Yong Shu” mà là phẩm cách anh có. Và mong anh cũng đừng quá bị đè nặng bởi “Kim Yong Shu”.

Thành thật mà nói thỉnh thoảng em cũng băn khoăn không biết có phải mình nhại theo “Oh Eun Shu” mà sống hay không nữa. Không biết có phải tên em là Oh Eun Shu hay không, giữa em và cái tên em có gì đó hay không...

Tôi gửi cái nháy mắt thay lời chào từ biệt.

Đó không phải vì anh mà là vì tôi.

Thư trả lời tới.

Gửi Eun Shu

Anh đã về nhà được một tuần rồi. Không nghĩ rằng mình đi đã lâu mà cảm thấy trong nhà rất lạ lẫm. Ghế, máy tính, chậu cây lưỡi hổ ngoài bậu cửa sổ, không phải chúng thay đổi mà anh đã thay đổi đúng không?

Anh đã chạm phải khoảnh khắc phải từ bỏ hiện tại nhưng dần dần anh đã biết rõ hơn rằng dù như vậy cũng không thể nào quay trở lại quá khứ.

...Không phải là ngày trở về với thế giới này mà là ngày anh trở về với bản thân mình, anh sẽ báo cáo lại kết quả đó cho em.

Thư của anh tôi chỉ đọc lướt qua đúng một lần. Rồi nhấn nút xóa. Bởi nếu ngồi lần từng chữ từng chữ thì biết đâu tôi không thể gặp lại anh lần nữa, cũng không có nghĩa là tôi muốn gặp lại anh.

3

Ngày 5 tháng 6 năm 2006. Ngày thầy bói định ngày kết hôn của tôi chợt đến mà không có dự báo to tát nào. Chẳng có ai quan tâm tới vở hí kịch mang tính bi kịch ấy. Ngay cả việc Yu Hee điện thoại cho tôi cũng là mục đích khác.

— Này, cậu nghe chuyện Yu Jun chưa? - Giọng nó gấp gáp.

— Chưa, sao?

— Nó bị ngất.

— Sao?

Tôi gặp Je Il tại hành lang bệnh viện. Nó cũng nói rằng nhận được cú điện bất ngờ nên tất tả chạy tới. Cửa phòng bệnh mở. Bệnh nhân nằm trên giường, trùm khăn trắng kín mặt, không nhúc nhích. Tôi cuống cuồng.

— Yu Jun à!

Tôi và Je Il đồng thanh hét lên.

— Hở? - Yu Jun vén khăn và từ từ tỉnh dậy.

— Cái gì vậy? Làm bọn tớ tưởng cậu chết rồi.

Je Il đã rớm rớm nước mắt.

— Làm gì mà rồi beng lên thế?

Tên bệnh của Yu Jun là đau bụng và mất nước do làm việc quá sức. Không biết Yu Hee đã vào lúc nào và nói

— Quá sức, Nam Yu Jun quá sức...

— Đã bảo là tớ chỉ giả vờ ốm để nghỉ thôi mà.

Yu Jun nghiêm mặt phản bác, sẽ chẳng có chuyện như vậy. Bởi tuổi để giả vờ ốm đã qua đi lâu quá rồi. Theo lời Yu Jun thì trong lúc đang giảng bài cho học sinh lớp 9 đột nhiên trước mắt quay cuồng và nền nhà lộn ngược lên trên trần.

— Bỏ tớ chẳng mất vì cao huyết áp còn gì. Thật thà mà nói tớ cũng lo lắng. Tớ cũng đã đến tuổi phải quan tâm tới máu trong huyết quản rồi, thật là.

Tôi nhìn ra mảnh vườn bệnh viện qua khung cửa nhỏ, dường như có mưa rơi xuống lúc đêm, những cánh hoa màu trắng không biết tên rụng và cuộn tròn trên mặt đất.

“Sao hoa lại tàn nhỉ?”

Tôi lẩm bẩm một mình. Yu Jun với khuôn mặt trắng bệch vẫn còn đùa cợt.

— Thời gian qua rồi liệu có biết lí do tại sao hoa tàn không?

— Đúng vậy. Cho Yong Phil^[51].

— Làm sao bây giờ, người ta nói giây phút bài hát của Cho Yong Phil găm vào tai ai đó thì có nghĩa là người đó đã trở thành người dân Hàn trung niên chân chính.

— Trung niên?!

Tôi lắc lắc đầu nhưng không hiểu sao rất khó phản bác. Không biết có phải Yu Hee muốn khoa trương kết quả phẫu thuật thẩm mỹ ngực thành công hay không mà mặc chiếc áo thun cổ tim rộng tới mức nhìn thấy hết cả khe ngực. Nó cho đó là kết quả của sự cố gắng đến chảy máu mắt.

— Khi mát-xa đau vô cùng, giống y như lúc rơi xuống địa ngục vậy. Tự nhiên cũng phải ré lên. Nhưng do tớ đã cố gắng chịu đựng cho nên mới có ngày tốt đẹp.

Câu cuối cùng có vẻ như cũ rích song lại cũng mới mẻ.

— Các cậu cũng làm ngay đi, yên tâm cực kì. Không thể nói bằng lời. Tớ cũng đã chọn trang phục bó nhấn mạnh phần trên cho lần tuyển chọn kế tiếp rồi, cái áo mà trước đây tớ đã không dám nhìn.

Vẫn nói về tuyển chọn có nghĩa là nó vẫn chưa bỏ ước mơ trở thành ngôi sao nhạc kịch.

— Tất nhiên rồi, đã thấm thía gì đâu mà đã bỏ cuộc. Lần này nhất định tớ sẽ giành được dù là hợp xướng. Các cậu sẽ thấy.

Phải xem sự tự tin của nó được bao lâu khi cố nhét cái túi 200cc nước muối sinh lí ấy vào ngực, nhưng quả thực hiện giờ nhìn cũng đẹp mắt. Theo lời của Je Il thì nó “đang sống hết sức buồn chán”, nhưng ở nó tỏa đầy hơi hướng cho thấy nó đã có bạn trai mới. Nó cầm điện thoại ra ngoài hành lang thì thảo nói chuyện, vẻ mặt nó hồng hào. Khi chúng tôi xúm vào đồn ép, nó thổ lộ ngay.

— Cảm xúc tới cho thấy, a đúng là người này rồi!

Yu Hee cười hờ hơ, tôi cũng cố gắng nín cười. Có vẻ như Je Il vừa chia tay với chồng cũ xong là vội lấp ngay tất cả những kí ức liên quan tới người đó giống như format dữ liệu

— Nhưng tớ vẫn chưa dám nói rằng tớ đã kết hôn một lần rồi. Không thể cất lời được. Chắc là phải nói thôi, đúng không?

Chúng tôi im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ. Thỉnh thoảng tránh sự đào bới đụng chạm vào nỗi đau của người khác biết đâu lại là cách thức của tình bạn được người ta dùng trong thành phố này? Biết đâu chúng tôi lại đang không nhìn thấy gì cả.

Những giây phút đang trôi về đâu vậy? Có lúc nào đó tôi đã từng đi qua khoảng thời gian giống như bây giờ. Đó chính là một mùa xuân muộn khi tôi tốt nghiệp đại học. Chúng tôi ngồi bên ghế đá trong một góc trường đại học nhìn cảnh hoa rơi. “Sang năm vào giờ này chúng ta sẽ đi đâu?” “Không biết được. Chẳng cần nghĩ chuyện đó cũng đủ rồi bởi lên đây, mà sao hoa còn rơi tơi tả như vậy nhỉ?”. Lúc đó chúng tôi đang so vai nhỏ lại, cho thấy chúng tôi cảm giác rằng thế giới này quá rộng lớn.

Hôm nay lâu lắm rồi những người bạn mới ngồi cùng nhau cùng lớn tiếng và rồi cùng im lặng trong khoảnh khắc. Khoảnh khắc im lặng thật sâu.

Mỗi năm hoa đều nở rồi tàn, chúng tôi vẫn đang dao động một cách mất phương hướng. Rồi mười năm sau chúng tôi cũng sẽ tụ họp ở đâu đó và biết đâu cũng làm bầm vì lí do hoa tàn. Lúc đó tất cả chúng tôi chắc chắn sẽ khác đi một chút, rất ít. Chắc rằng chúng tôi sẽ tìm ra một lí do mới về chuyện hoa tàn. Chúng tôi giao hẹn với nhau sẽ tin vào điều đó.

Je Il nói phải về công ty. Yu Hee sẽ ở lại bệnh viện và về sau. Tôi quyết định sẽ đi bộ. Năm giờ chiều. Trời âm u và gió thổi lạnh lạnh. Dạo này thời tiết cũng thật thất thường. Quần áo của người đi đường mỗi người mỗi vẻ. Người thì khoác áo jacket dài tay vội vã bước đi, người khác lại mặc áo không tay hở hết cả vai. Tôi trong trang phục áo sơ mi cộc tay khoác áo len mỏng hơi ngắn tay thường thường. Tôi vô cảm nhìn cái túi nilon bay phất phơ trong gió như nhảy múa.

Vào lúc thời tiết không bình thường thế này người ta làm gì nhỉ? Biết đâu người ta lại rửa độ cho lễ cưới của người yêu cũ và vào nhà vệ sinh một mình xì mũi, cũng có thể vội vàng bước chân về nhà để ăn món canh kim chi của người bạn trai ít tuổi hơn nấu sẵn cho, hoặc có thể tặng cho mình một sợi dây chuyền mặt trái tim sau khi viết đơn xin nghỉ việc. Nếu vậy thì tôi bây giờ đang làm gì? Tôi đang bước đi trên đường, như một lũ hành lười biếng vô công rồi nghề đang quanh quẩn trong thành phố mà lần đầu tiên họ đặt chân đến...

Tự nhiên cảm thấy đói kinh lên được. Tôi vén bức màn quán ăn Pochangmacha^[52] và bước vào. Cầm cúi chúi mũi vào món Tokboki. Tại thành phố chuyện gì cũng xảy ra rồi biến mất không tin đồn không dấu vết, hình ảnh đứa con gái nhỏ bé chằm Tokboki bằng tăm rồi cho lên miệng để vồ về cái đói chẳng thể lôi kéo được sự quan tâm nào. Đường phố nhìn qua tấm nilon mờ đục trông thật nhạt nhòa.

Tôi không thể biết được những người đến bên đời tôi rồi ra đi họ đọc được gì từ tôi. Tôi chỉ biết đúng một điều là bất cứ khuôn mặt nào của tôi khi họ đang ghi nhớ cũng không phải là Oh Eun Shu hoàn hảo, Oh Eun Shu hoàn hảo không tồn tại bất cứ đâu. Nhưng lúc này, ở đây, trái tim của tôi – người đang lặng lẽ nhai và nuốt miếng Tokboki cay xè ngọt ngào và mềm nhũn – vẫn đang cắn mẫn đập

mỗi giây một lần.

Bước qua đường vào quán cà phê Starbuck và gọi một tách cà phê Mocha, tự nhiên bật cười. Ai đời ăn bữa tối bằng Tokboki giá 1500 won rồi lại uống cà phê với giá gấp đôi. Định kiểm tra số dư tài khoản rồi lại thôi. Ghế bên cạnh cửa sổ chẳng có lí do gì để dành chỗ trống cho tôi. Tôi đặt khay lên chiếc bàn hình tròn trong một góc quán, trên khay chỉ có một cái chén nhỏ, cảm thấy rõ ràng rằng mình chỉ có một mình.

Ba mươi hai tuổi, chẳng có gì mới cũng chẳng thực hiện được điều gì, chẳng có người nào yêu tôi đến chết, tôi cũng chẳng yêu ai đến chết. Có phải đó là sự tự do buồn thảm hay không? Hay là sự buồn thảm tự do? Liệu tôi có thể bắt đầu lại từ đầu bất cứ chuyện gì được không?

Đột nhiên nghe tiếng mưa rơi lộp độp nặng nề trên mái tôn. Những người đang bước đi trên đường đều nhất loạt lôi dù trong túi xách ra và mở lên. Có vẻ như tất cả đều trung thành với dự báo thời tiết. Trên đường lại hình thành những con sóng dù với đủ các loại màu. Tôi không có dù. Chắc chỉ mình tôi là người sống cuộc đời không thể dự đoán các sự kiện trước mắt. Tôi từ từ đứng dậy, cánh cửa kính tự động hướng ra ngoài thế giới và mở thật rộng.

Mưa đổ xuống ào ào. Tôi chăm chăm nhìn rõ đôi giày cao gót 7 cm màu đen không sọc của mình ngập ngừng trôi tuột vào trong đó.

Trong mưa cảm thấy dễ chịu hơn so với tưởng tượng, tôi phẩy tay như không có chuyện gì rồi bước đi. Tôi dừng lại bên nhà chờ xe bus. Nhà chờ xe buổi tối, các con đường đang rẽ thẳng về các ngã. Không có ai chỉ cho tôi phải đi về hướng nào. Nhưng tôi cũng sẽ không vô định bước lên chiếc xe bus tới đầu tiên. Tôi dang hai tay ra không trung. Rồi đưa lên miệng giọt nước mưa trong vắt đọng trong lòng bàn tay.

Không cảm thấy gì cả. Đó là vị của Seoul.

HẾT

★★★

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

• Chú thích •

[1] Gorilla tiếng Anh có nghĩa là Khi đột (các chú thích trong sách là của người dịch).

[2] Từ để gọi phụ nữ đã có gia đình.

[3] Nụ hôn (tiếng Anh).

[4] Chữ cái đầu trong tiếng Hàn.

[5] Đây là chữ cái đầu của những từ chữ bới.

[6] Tiếng than gần như câu chữi thề.

[7] Ông chủ (tiếng Anh).

[8] Kinh nghiệm - tiếng lóng.

[9] Từ tôn kính trong tiếng Hàn dùng để chỉ chức danh của người khác.

[10] Phó giám đốc An.

[11] Giám đốc.

[12] Phòng khám chuyên khoa (tiếng Anh).

[13] “Mát quá!”. Khi ở trong sauna (phòng xông hơi) người Hàn cùng thường dùng từ này để thể hiện sự dễ chịu.

[14] Một dạng tiệm chăm sóc thẩm mỹ dành cho nam.

[15] Home run là một thuật ngữ trong bóng chày, là cú đánh ăn điểm trực tiếp.

[16] Một kiểu bài hát theo nhạc Hàn truyền thống.

[17] Yo - đuôi câu thể hiện sự tôn trọng trong tiếng Hàn.

[18] Ca cấp cứu (tiếng Anh).

[19] Tạm tạm (tiếng Anh).

[20] Trong chứng minh thư của công dân Hàn Quốc, số bắt đầu biểu thị bằng năm sinh của người sở hữu chứng minh thư, ví dụ người sinh năm 1977 thì số chứng minh thư bắt đầu bằng 77.

[21] Một câu thơ trong bài “Thác” của nhà thơ Kim Shu Yong.

[22] Dạng phòng ngồi bệt xuống sàn kiểu Hàn Quốc.

[23] Bọn trẻ con Hàn Quốc hay mang cơm đi ăn trưa, giữa giờ học bọn chúng thường đói nên lấy trộm cơm của bạn ra ăn và bỏ con ếch vào.

[24] Ôi lạy Chúa! (tiếng Anh)

[25] Hai loại bia Hàn Quốc.

[26] Từ chỉ người đàn ông bám váy mẹ.

[27] Chức danh của nhân viên dưới phó phòng.

[28] Trong thần thoại Hy Lạp, Pandora là người phụ nữ đầu tiên xuống trần gian, do thần Zeus tạo ra để trừng phạt nhân loại. Nàng mang theo một chiếc hộp quà cưới mà được người chồng cảnh báo là

không được mở ra. Nhưng do tò mò, nàng đã mở hộp và những điều xấu xa như bệnh tật, tuổi già, lòng đố kỵ, thù hận, cái chết, chiến tranh... đã bay ra. Nàng chỉ kịp nhốt lại một thứ đó là Hy vọng. Ngày nay, nhắc đến việc mở chiếc hộp Pandora là ý nói khám phá ra một bí mật không tốt đẹp.

[29] Hai nghệ sĩ hài của Hàn Quốc.

[30] Chơi đẹp (tiếng Anh).

[31] Lolita complex, là một dạng hội chứng ở những người đàn ông ham muốn tình dục với các bé gái.

[32] Từ cool (thoải mái) tiếng Anh và từ ụt ịt lợn kêu trong tiếng Hàn phát âm giống nhau.

[33] Không ham muốn tính dục (tiếng Anh).

[34] Một loại canh của Hàn Quốc nấu bằng rau cải luộc và tương.

[35] Tên một loại mắm tôm.

[36] Chú – danh xưng chỉ người đã có tuổi hoặc có gia đình.

[37] Ngạc nhiên chưa! (tiếng Anh)

[38] Marcus Junius Brutus (85 TCN – 42 TCN) là một thành viên của Viện nguyên lão La Mã thuộc Cộng hòa La Mã. Người được biết đến nhiều nhất trong lịch sử hiện đại với tư cách là nhân vật đóng vai trò hàng đầu trong âm mưu ám sát Julius Caesar- một lãnh tụ quân sự và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới.

[39] Một loại tượng gỗ của Hàn Quốc.

[40] Thiên nga ở đây hàm ý chỉ những người con gái ăn trắng mặc trơn.

[41] Một loại bánh làm bằng bột mì pha bột nếp.

[42] Một món nhậu truyền thống của Hàn Quốc.

[43] Nguyên văn: nghĩ mãi lại chọn điều xấu.

[44] Tên các loại mì gói Hàn Quốc.

[45] Một tập tục trong hôn nhân của Hàn Quốc.

[46] Sự thư thái - tiếng Hy Lạp.

[47] Một truyện cổ tích Hàn Quốc.

[48] Một từ dùng để thể hiện sự tôn kính trong tiếng Hàn.

[49] Nguyên văn: đập vào gáy.

[50] “Cho và nhận” – tiếng Anh.

[51] Tên ca sĩ nổi tiếng của Hàn Quốc.

[52] Một dạng quán nhậu bên đường.